

မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျှင်)

စိစဉ်သော

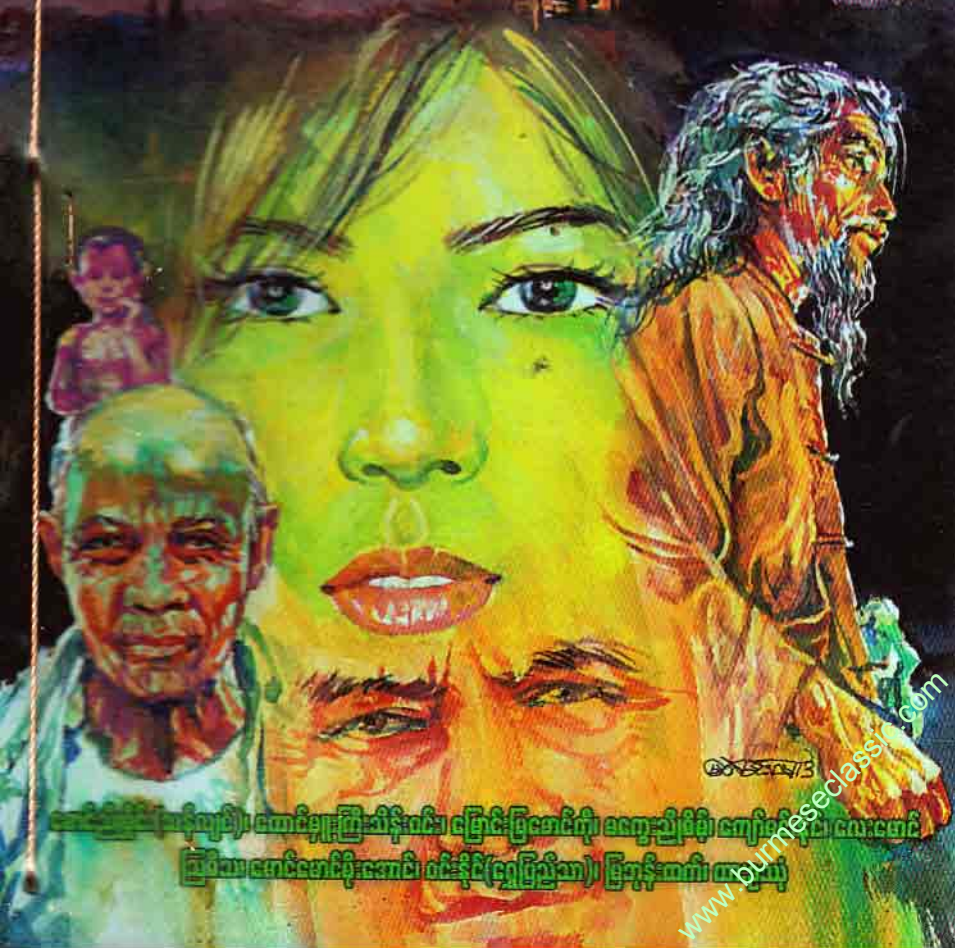
ဝိညာဉ်ပျော်စရာသီရင်

ပြောကြပါခင်ဗျား

အပါအဝင်

ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC
COM

မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျှင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ မြောင်းမြောင်ကို၊ ခက်ခဲသော၊ ကျော်စင်နု၊ လေးမောင်၊
မြို့သား၊ မောင်မောင်စိုးအောင်၊ ဝင်းနိုင် (ရွှေမြို့သား)၊ မြို့သား၊ ထောင်မှူး၊

www.burmeseclassic.com

စီစဉ်သူ

ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၄၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်ချုပ်

၅၀၀

မျက်နှာဖုံး

ပြတ်မင်းဟန်

ကွန်ပျူတာစာစီ

Maw Maw

အတွင်းဖလှယ်

Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (မြို့မဝလှပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၉)

ဆန်စက်အုပ်စုဦးစက်ရုံဝန်း၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြို့)(၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကလောင်စုံ

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင်ပြောကြပါခင်များ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတိုများ /

ကလောင်စုံ-ရန်ကုန်၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၄၊

၃၀၆-စာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင်ပြောကြပါခင်များ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတိုများ

ဇွဲ

ဝတ္ထုအမည်

စာမျက်နှာ

၁။ ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင်ပြောကြပါခင်များ

မောင်ညိုစိုး (သန်လျင်)

၁

၂။ ရိုးမတောင်ခြေကရွာပုန်းကလေး

တောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

၆၀

၃။ ဝိကုတ်နတ်ပြည်တင်

မြောင်းမြမောင်ကို

၈၃

၄။ အနော်ရထာမင်းတားခုံသော ဗြိတ္တာများ

မကွေးညိုစိန်

၉၆

၅။ မြန်မာ့အတိတ်တရားများ

ကျော်မင်းနိုင်

၁၃၆

၆။ အဘထိတ်တုံးရွှေနှင့် နားပြင်ပွဲ

ဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ)

၁၇၉

၇။ ပညာသည်၏လက်ဆောင်

ထားဉာဏ်

၂၀၈

၈။ ဝိယဆေး

ဩစိသ

၂၃၄

၉။ မုဆိုးနှင့် အပါယ်ဘုံသားများ

လေးမောင်

၂၅၃

၁၀။ တမလွန်သို့ခက်

မြဘုန်းထက်

၂၆၃

၁၁။ ခြင်္သေ့ဝမ်းမှိုက်ပေါ်က ကျားကိုက်ချီထားသည့် မိန်းမမျိုရှပ်တင်စုံ

မောင်မောင်မိုးအောင်

၂၉၃

ကျွန်းသစ်
သံသရာ
သီတင်းကျွတ်

BURMESE
CLASSIC

စိတ်ကူးသစ်စာပေပုံနှိပ်စာရင်းမှာ စာရေးဆရာများဖြစ်ကြသည့် ထောင်မှူး
ဦးသိန်းဝင်း၊ မုဆိုးစာရေးဆရာကြီး (ဦး) လေးမောင်၊ ထောင်အတွေးအကြံ
ရှား ရေးနေသည့် ဆရာစိုးဝေ၊ အစ်ကိုကြီး စာရေးဆရာ သုဝဏ္ဏကျော်စိန်၊
စိတ်ကူးသစ်စာပေထုတ်ဝေသူ ကိုတင်ထွန်း၊ အသံတု အစ်ကိုမြင့်လေးနှင့်
ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ ဆုံကြလေ့ရှိ၏။

နေ့စဉ် ဤစာရေးဆရာများ ဆုံကြပြောကြ၊ စာပေကိစ္စ တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးကြသည်တော့မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ဆရာ ယေယျမင်းသျှင်၊ ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)၊
အစ်ကိုကျော်မင်းနိုင်၊ စာရေးဆရာကြီး မောင်စိန်လှိုင်(ဥဿာ)၊ မုဆိုးဝတ္ထု
ရေးသည့် ဆရာကြီး ကျော်စိုးဝို၊ ဆရာနန်းထိုက်စိုး၊ စာရေးဆရာမ
ထားဥဿ၊ ဆုမွန်ဦး (ဟသံတာ)၊ ဆရာမိုးတိမ်တို့လည်း ရောက်လာလေ့
ရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍ စိတ်ကူးသစ်စာပေတိုက်မှာ ဘာသာရပ်စုံ စာရေးဆရာ
များ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အနည်းဆုံး သုံးလေးငါးယောက် ဆုံလေ့ရှိရာ ရှေ့
နေစာရေးဆရာကြီး စောစံသိန်း (မြေ) ခေါ် ကိုမောင်စံသိန်း (ဗိုလ်ချုပ်ရွာ)၊
ဆရာစိုးယဉ်ထွန်းတို့လည်း မကြာခဏ ရောက်ပေါက်လာလေ့ရှိရကား ..

တစ်ခါတစ်ရံ လူစုံလျှင် စာအုပ်တိုက်ရုံးခန်းမှာ ထိုင်စရာမရှိဘဲ
တိုက်နားသည်နား သင့်သလိုထိုင်ရသည့် အနေအထားသို့တိုင်အောင် စာရေး
ဆရာဦးသည်များလေ့ရှိ၏။

အိမ်သာလို့ ဧည့်လာသည်ဟု ထုတ်ဝေသူကိုတင်ထွန်းကလည်း
မှတ်ယူ၏။ အမြဲတမ်းလည်း ထိုစကားကို ပြောလေ့ရှိ၏။

(ကျွန်ုပ်သည် ထုတ်ဝေသူမောင်တင်ထွန်းကို စာအုပ်စာပေ ထုတ်ဝေ
ရေးလုပ်ငန်းများ တိုးတက်ကြီးပွားစေရန် အလို့ငှာ နေသိဒ္ဓိအင်းတစ်ချပ်
စီရင်ပေးဖူး၏။ ထိုအင်းချပ်အစွမ်းကြောင့်ထင် ဧည့်သည်များနှင့် နေ့စဉ်
ဧည့်ကားသိုက်မြိုက်လာသမျှ ဧည့်သည်ကို စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များနှင့်
ညှပ်ဝတ်ပြုရကား နေ့စဉ် ကုသိုလ်ရလေ၏။)

ကျွန်ုပ်သည် ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ ရေးနေလို့လားမသိ
အဆောင်လက်ဖွဲ့များ စီရင်ပေးနိုင်သူဟု အချို့က ယုံကြည်၏။ မကြာခဏ
ပင် ကျွန်ုပ်ထံမှ အုန်းအမြဲတော၊ ဆင်မာန်စွယ်၊ ကိုးသချိုင်းလက်ဖွဲ့၊ တစ်ပွဲ
ထိုးထုံးမန်း၊ ပီယဆေး၊ စီးပွားဖြစ်ဂမုန်း စသည်တို့ လာရောက်မေးမြန်း
စီရင်ပေးလေ့ရှိ၏။

အထူးသဖြင့် ဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ)ဆိုသူသည် ပီယဆေးကို ရေး
ပြီးပေး၍ လာတောင်း၏။ သူ့မှာလည်း မယားကြီးရှိ၏။ ခြောက်ခြောက်တောင့်
ဆာင့် ဝါးပိုးဝါးကဲ့သို့ ထွားကျိုင်း၏။

အဲဒီကြားထဲက သင်းက မုဆိုးကြီးလေးမောင်နှင့်ပေါင်း၍ ပီယဆေး
တောင်း၏။ ကျွန်ုပ်ကား သင်းတို့အကြောင်းသိ၍ ပီယဆေးမဆိုထားနှင့်
သွားပွတ်ဆေးပင် မပေးပါလေ။

တစ်နေ့ ထုတ်ဝေသူမောင်တင်ထွန်းက ကျွန်ုပ်ကိုမေး၏။

“ဆရာမိုင်း ...”

“ပြော ... မောင်တင်ထွန်း”

“ဆရာ စီရင်ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ နေသိဒ္ဓိအင်းက အလွန်စွမ်းပေပေ ...

ဆရာ”

www.burmeseclassic.com

၄ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“စွမ်းရယ်လေ... မောင်တင်ထွန်းရယ်။ ဒီအင်းကို နေသိဒ္ဓိနက္ခတ် ထွန်းချိန်မှာ (နရည်)မကျော်အောင် စီရင်ထားတာကိုးကွယ်။ ဆရာနေရိုး သော်ကိုကြည့်စမ်း”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ”

“မောင်နေရိုးသော်ရယ် ... တစ်နေ့ ကျုပ်ဆီရောက်လာတယ်။ ဆရာမိုင်းရယ်တဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်နေလို့ ဆရာ မိုင်း ကူညီပါဦးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါဦးဆရာ”

“အဲဒါ မောင်ရင့်ကိုပေးလိုက်တဲ့ နေသိဒ္ဓိအင်းမျိုးပဲ။ မောင်နေရိုး သော်ကို ပေးလိုက်တယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် (၇)နာရီ (၃၀)မိနစ်ကနေ နံနက် (၉)နာရီ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များကို ပူဇော်ပြီး အဲဒီ နေသိဒ္ဓိအင်းကိုပြာချ။ နှမ်းဆီစစ်စစ်သုံးစွန်းနဲ့ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို တိုင် တည်ပြီး သောက်ချခိုင်းလိုက်တာ”

“အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လားဆရာရယ် ဟင်”

“အခု မောင်နေရိုးသော်အိမ်ကို သွားကြည့်စမ်း။ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ ဖြစ်နေပြီဗျာ။ နေ့လိုက်ရတဲ့ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုဇာတ်ညွှန်းတွေဆို နည်းရောလား။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းကို မနက်တစ်ပုဒ်၊ ညနေတစ်ပုဒ်ရောတာ။ ငွေက ထားစရာ မရှိအောင် များနေတာ။ သူ့သားတပည့် ဆုမွန်ဦးက ငွေသိမ်းလုပ်နေရ တယ်ကွယ်”

“စွမ်းလှချည်လား ... ဆရာမိုင်း”

“ဒါကြောင့် ငါ နေသိဒ္ဓိအင်းကြောင့် မင်းတိုက်ကို စာရေးဆရာ ဧည့်သည်တွေ များများလာနေတာ။ ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်စောင်မမည့်သူတွေ .. ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“မင်းစာအုပ်တိုက်ကို ဘုန်းကြီးရဟန်းများ ကြွလာပြီလား”

“ကြွလာပါတယ် ဆရာ”

ပိဋကလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၅

“ဘုန်းကြီးရဟန်းများ ခေါင်းရင်းခန်းရောက်လာရင် မင်း စီးပွား ထက်ပို သေချာပြီ ... မောင်တင်ထွန်းရေ ... ဟာ ဟာ”

ဒီမှာပဲ မောင်တင်ထွန်းက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ပြောရှာ တယ်။

“ဘုန်းကြီးအောင်ခင်စိုး ကြွလာတယ်ဘုရား”

“ဟဲ့ ... စာရေးဆရာ အောင်ခင်စိုးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အိမ်း ... ငါကြားရသလောက်ကတော့ ထားပယ်လား။ ဘိတ် လား အဲဒီမှာ သင်္ကန်းဝတ်နေသတဲ့။ အတော်ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ဖြစ်နေဆဲပဲ။ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်တောင် တန်းသိဆိုပဲဟ”

“ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်သိမသိတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ... ဆရာ မိုင်းရယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ ဟိုနေ့က ရောက်လာတယ်။ သူ့နေတဲ့ တစ်ပါးကျောင်း လေး ရေနံပြီး ရေစီးထဲပါသွားလို့ အခု ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ အစီထိုး ပြီး နေရသတဲ့။ ပြောရင်း မျက်ရည်တွေပါကျလာလို့ သူ့စာမူအပြင် နဝကမ္မ တစ်သိန်းလှူလိုက်ရပါတယ် ဆရာ”

“အိမ်း ... အိမ်း ... အိမ်း ...”

ကျွန်ုပ်သည် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ဘုန်းကြီးရဟန်း ကြွရောက် လာလျှင် စီးပွားတက်မည်ဟု ပြောလိုက်ရာ အခု ငွေတစ်သိန်းလှူလိုက်ရ၍ မောင်တင်ထွန်း အိုစာကျသွားသည်ကို ဘယ်လိုဖြည့်သိမ့်ရမှန်းမသိ။ အကျပ် ဆော့နေ၏။

“ဆရာမိုင်း ...”

“ဟေ ... ဘာတုံး ... မောင်တင်ထွန်း”

“ဆရာရဲ့ နေသိဒ္ဓိအင်းကို ဆရာပြန်ယူသွားလို့ မရဘူးလား ဟင်”

“ဟို ... ဟို ... ဟို ...”

“အားတော့နာတယ် ... ဆရာရယ်။ ဆရာရဲ့ နေသိဒ္ဓိအင်း မရောက်ခင်က စာအုပ်တွေ ရောင်းကောင်းပါတယ် ဆရာ”

၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“အေး ... အေး ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

“ဆရာအင်းရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ယောက္ခမလက်ကောက် ငါးဖူးသားငါးကွင်း ရောင်းလိုက်ရတယ် ... ဆရာရယ် ... ဟီး ... အဟင့် ဟီး ...”

ကျွန်ုပ်၏ တပည့်အရင်းခေါက်ခေါက် ထုတ်ဝေသူမောင်တင်ထွန်း သည် ပါးစပ်ကပြောလည်းပြော၊ ရှိုက်ကြီးထွင်ငင် ငိုလည်းငို၏။ နှင်ချေး အချည်ကွဲများကိုလည်း တချိုးချိုးညှစ်ရင်း ပုဆိုးခါးပုံစံနှင့် မျက်ရည်ကိုသုတ် ရှာ၏။

ကျွန်ုပ် သူ့ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး လွန်စွာစိတ်မကောင်း။

သူ့ရှိတဲ့ရွှေငွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် တချို့နည်းနည်းတစ်ဖုံ ရွှေ လျှားချင်းသည် ကျွန်ုပ် အပင်ပန်းကြီးစွာ စီရင်ပေးခဲ့သည့် နေသိဒ္ဓိအင်း ကြောင့်ဟု အပြစ်ဆိုချင်လာ၏။

ရှိစေတော့ ...

ကျွန်ုပ်သည် မိုင်းလိပ်စက္ကူ နေသိဒ္ဓိအင်းကို ပြန်ယူလိုက်သည်။ သူ့ထိုက်နှင့်သူ့က ရှိစေတော့။

ခဏလေး သည်းခံ၍ နေသိဒ္ဓိအင်းကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထား လျှင် စုတ်ရောလာဘ်ရောများ မကြာခင် ဝင်တော့မည်ကို ကျွန်ုပ်သိနေပါ သော်လည်း ...

သူနှင့်မထိုက်တော့မှန်းသိ၍ ရှိပါစေတော့။

ထောင်မှူးကြီးစိုးဝေကိုပေးသော် လွန်စွာ ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးတင် ပေးလိမ့်မည်။

ထောင်မှူးကြီးစိုးဝေသည် စုတ်ရောလာဘ်ရော အလိုရှိသူဖြစ်၏။ လက်ရှိ အခြေအနေမှာ တောင်ဒဂုံမှာ တိုက်တစ်လုံး၊ ပုသိမ်မှာ တိုက်တစ် လုံး၊ ကားအကောင်းစားက နှစ်စီး၊ ပင်စင်က တစ်လံ တစ်သိန်းရ၏။

မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်မှာလည်း ငွေသားအသားတင် သိန်း တစ်ထောင် အပ်နှံထား၏။ အမေရိကန်ဒေါ်လာကလည်း မနည်း။ လက်ရှိ ဇနီးသည်ကလည်း လှလိုက်တာမှ ကိုးရီးယားမင်းသမီးများပင် ငေးယူရ၏။

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသီရင်ပြောကြပါခင်ဗျား * ၇

မိဘများကလည်း မိုးကုတ်သူဌေးများဖြစ်၏။

သို့သော် ထောင်မှူးကြီးစိုးဝေသည် သည့်ထက်ပို၍ ချမ်းသာချင်

၏

ဘာကြောင့် ချမ်းသာလွန်းချင်ရတာလဲဟု ကျွန်ုပ်က မေးဖူး၏။ သူပြောပုံကား ...

သူ့မွေးရပ်မြေ ဝါးဘလောက်သောက်ရွာမှ ကလေးများအားလုံး အပါအဝင် ရှင်တစ်ထောင် ရှင်ပြုအလှူကြီးပေးချင်လို့ပါဟု ဆိုဖူး၏။

ကုသိုလ်ရှိရာသို့ ကုသိုလ်သည် သွား၏။

ဒါနရှိရာသို့ ဒါနသည် သွား၏။

ထောင်မှူးကြီးစိုးဝေသည် ကျေးဇူးအလွန်သိတတ်၏။

ဤနေသိဒ္ဓိအင်းကို လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ရသည်ရှိသော် သူ ထခုန် လိမ့်မည်။ အောင်ပြီကဟု ကြွေးကြော်လိမ့်မည်။

ဤနေသိဒ္ဓိအင်းကို ရသည်အချိန်မှစ၍ တောင်ဒဂုံဝန်းကျင်သည် အံ့ချီးနာနန်း အိမ်မက်ကောင်းဝေဝေဆာဆာနှင့် အတိတ်ကောင်းနိမိတ် ကောင်းများ ရရှိကာ ထောင်မှူးကြီးစိုးဝေအား သူဌေးကြီး၊ သူဌေးကြီးဟု အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ရယ်ပြုအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြသည် ကို ကျွန်ုပ် ကြုံမြင်ပြီး ...

အဟောတစ် ...

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ကောင်းလေစွ။ ထောင်မှူးကြီး စိုးဝေ ချမ်းသာလတ္တံ့။

“ဝတ္ထုစာအုပ်က ပိုအရသာရှိတာပဲကိုးကွ။ အေးလေ ... ဝတ္ထု
ဆဲက အတိုင်းရိုက်ဖို့ မလွယ်သလို ဝတ္ထုထဲကဇာတ်လိုက်ကြီး ဘတိုက်ပုံ
ဦးရာကျော်ရဲ့အရုပ်ကိုမှီအောင် လိုက်သရုပ်မဆောင်နိုင်ကြဘူးကွာ။ စာရေး
ဆရာဘက်ကကြည့်ရင် နာတာပဲကွ”

“ခဲရပေါင်းလည်း များပါပြီ ... အစ်ကိုရာ။ ကိုယ်က ငရုတ်သီးနဲ့
သွားပေါင်းတဲ့ ကြက်သွန်ညဉ္ဇာ ညက်သွားတာပဲပေါ့”

“မောင်မှိုင်း ...”

“ဗျာ ... အစ်ကို”

“အစ်ကို ... မင်းရဲ့ ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးမှာ
အစ်ကို မင်းဇာတ်လိုက် ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ကို ကြုံဖူးမြင်ဖူးသလိုပဲကွ”

ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ကို တော်တော်နှင့်တွေ့ဖို့ ကြံဖို့မလွယ်ပါ။
အဘသည် နယ်စုံအနံ့လျှောက်သွား၏။ ဒီနေရာမှာ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရပေမည်
တော်ကြာ ဟိုမြို့ဟိုရွာရောက်လျှင် ရောက်နေ၏။

အဘနှင့် ပက်ပင်းကြုံရလျှင် ...

စိတ်ကောင်းရှိသူတို့ အကျိုးထူး၏။

စိတ်ဓာတ်ယုတ်ညံ့ သေးသိမ်စုတ်ပဲ့သူတို့ ခံရချက် ပြင်းလေ့ရှိ၏။
မသမာသူတို့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်သွားပြီး အခန့်မသင့်လျှင် နုရသိန် စံမြန်း
ရလေ့ရှိ၏။

သို့သော် ...

သူ့မှာ ထူးခြားတာတွေရှိ၏။

ပျော်ပျော်နေလေ့ရှိ၏။ ဘတိုက်ပုံ မျက်ရည်ကျတာ၊ ငိုရိုက်တာ
ကို မည်သူမျှမမြင်ဖူး။ ပုဆိုးဖင်ပေါက် အောက်နားကွဲနှင့် နေရသည်ကို
ပိုကြိုက်သည်။

စေတနာရှင်များက အဘကိုချစ်ခင်သနားလေးစား၍ ဘန်ကောက်
ပုဆိုး၊ ရွှေတောင်ပုဆိုး၊ ရခိုင်ပုဆိုး၊ တိုက်ပုံ၊ ရုပ်အင်္ကျီတို့ကို လေးလှူပါ
သော် လက်ခံ၏။

[၂]

ကျွန်ုပ်သည် မောင်တင်ထွန်းထံမှ နေသိဒ္ဓိအင်းကိုယူပြီး မကြာခင်
ထောင်မှူးကြီးစိုးဝေ ကောင်းစားတော့မည့်နိမိတ်ကို တွေးနေစဉ် ...

“မောင်ညိုမှိုင်း ... ရောက်ပြီလားဟေ့”

“ဟော ... ဆရာရဲ့ပါလား။ ဆရာမှိုင်း ရောက်နေပါပြီ ဆရာ”

ကြည့်လိုက်တော့ အစ်ကိုအသံတုရဲ့မြင့်လေးဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကို ... လာထိုင်”

“ညီလေး ... မောင်မှိုင်းရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“ငါ မင်းနဲ့ လူထူးဆန်းဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်မီဒီယိုခွေကို ကြည့်
လိုက်ရတယ်ကွ”

“ဘယ့်နဲ့နေလဲဟင် ... အစ်ကို”

“မီဒီယိုကားကိုကြည့်ပြီး မင်းရဲ့ မူရင်းစာအုပ် လူထူးဆန်းဘတိုက်
ပုံဦးရာကျော်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့”

“အရသာက ...”

၁၁ * မောင်ညိုမိုး (သန့်လှိုင်)

သို့သော် ...

ရင်းအဝတ်အစား အကောင်းစား သစ်သစ်လွင်လွင်များကို လုံးဝ မဝတ်။ ဘန်ကောက်ပုဆိုး ဆယ့်လေးငါးထည်စုမိလျှင် အလှူမင်္ဂလာများ မှာ လိုက်ကာ (အကာ) လုပ်ရန် ပေးပစ်၏။

“အဘ ... ဘာလို့ပေးပစ်တာတုနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က အဘဝတ်စေချင်လို့ပေးတာ ဥစ္စာ”

“ငါက ဘန်ကောက်ပုဆိုးဝတ်တော့ ပိုလှလာမှာလား”

“အဲ ... အဲ ... ဟို ...”

“ဘန်ကောက်ပုဆိုးဝတ်သွားရင် ဦးရာကျော်လို့ မြင်ကြမှာမဟုတ်ဘူးကွ။ ပွဲစားကြီး၊ ဘုရားတကာကြီး၊ သူဌေးကြီးလို့ မြင်ကုန်ကြမှာ။ မှတ်ထားမင်းတို့ဟာ ဦးရာကျော်ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်က ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံရင်ကွ အောက်ခံစွပ်ကျယ်အပေါက်နဲ့ ပုဆိုးအကွက်အောက်နားကွ အဖာဟောင်းနဲ့ပဲ။

တစ်ခါတလေ ပိန်းတန်းဖိနပ် ခါးကြားထိုးချင်ထိုးထားမယ်။ လွယ်အိတ်ညိုကြီး လွယ်ထားမယ်။ ပြီး နတ်ချင်းတွေကို ဆိုချင်ဆိုမယ်။ ဒါမှ မြေလျှောက်အရူးကြီး ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော် ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ငါ့ရဲ့ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို မပြောင်းချင်ကြပါနဲ့ ... သားတို့ရယ်။ ဘန်ကောက်ပဲဝတ်ဝတ်၊ ပါတိတ်ပဲဝတ်ဝတ် အနီစွချည်းပဲ။ မမြဲကြပါဘူး။ မင်းတို့ လှူသည့်ပုဆိုးတွေ ခန်းဆီးလိုက်ကာလုပ်လှူလိုက်တော့ နေရောင်ကာဖြစ်ပြီး ကုသိုလ်ရတာပေါ့ကွာ ... နော်”

ဘတိုက်ပုံက သိုကလိုလူပါ။

ကျွန်ုပ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်များက မေးကြပါတယ်။ ဘတိုက်ပုံက ဘယ်လိုလူစားလဲတဲ့။

ဝိဇ္ဇာလားတဲ့။

နတ်သီကြားက လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး နယ်လှည့်စုံစမ်းနေတာလား။

အဂ္ဂိရတ်သမားလား။ သမထသမလား။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီကိုမှီသလား။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၁၁

ယက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ကိုမှီသလား။

မေးကြပါတယ်။

အဲ့ဒါ ကျွန်ုပ် မသိပါဘူး။ အဘ လူစင်စစ်ဆိုတာတော့ သေချာပါ

ထယ် ခင်ဗျ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

အဘက တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတယ်။

သည်းခံစရာရှိရင် ခန္တီစကို မြဲမြဲဆုပ်တယ်။

ရွံ့စရာရှိရင်လည်း ပြိုင်ဘက်ထိုင်ခိုအောင် ပညာပြတာတော့ အံ့သြ

ဆရာကောင်းတယ်ဗျာ။

အဘနဲ့ကျွန်ုပ် ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ရေစက်ကြောင့်ထင်ရဲ့ ကြုံခဲ့ရခင်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်ုပ်က စာရေးဆရာဆိုတော့ စပ်စုတာပေါ့ဗျာ။

“အဘ”

“ဘာတုန်းကွ”

“အဘ မွေးဇာတိက ဘယ်အရပ်တုန်းဗျ”

“ငါ့လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမြေကြီးပေါ်က တဲအိမ်စုတ်ပေါ်မွေးတာပဲကွ”

“ဘယ်မြို့လဲ မေးတာပါ ... အဘရဲ့”

“မြို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနာမည်”

“မောင်မှိုင်းပါ”

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ မောင်မှိုင်းက ပညတ်လား ပရမတ်လား

ကွ”

“ပညတ်ပါခင်ဗျ။ ကွဲပြားအောင်ပေးတဲ့ ပညတ်ပါ”

“ရန်ကုန်မြို့ကရော ပရမတ်လား”

“ပညတ်ပါ”

“ရွှေဘိုကရော”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ပညတ်ပါ”

“ခွေး၊ ကြောင်၊ ထမင်း၊ ငါးဟင်း ဘာတုံး”

“ပညတ်ပါ”

“အစောကြီးကတည်းက ငါးပြေမကို ငါးခူလို့ပညတ်ခဲ့ရင် အမည်မှတ်ခဲ့ရင် အခု ငါးပြေမကို ငါးခူလို့ခေါ်မှာလား”

“အစကတည်းက ငါးခူလို့ ပညတ်ခဲ့ရင် ငါးခူပဲပေါ့”

“ငါဝတ်ထားတာ ဘာခေါ်လဲ”

“ပုဆိုးပါခင်ဗျ”

“ပုဆိုးကို လုံချည်လို့ ဘာလို့ခေါ်ရပြန်တုံး”

“အင်္ဂလိပ်လို Longyi က ရွှေပြီး ခေါ်တာပါ”

“အံ့မယ် ... မင်းကလည်း အလာချည်းပဲ။ တစ်ခါ ခေါ်သေးရဲ့ လုံကွင်းတဲ့။ ချေး (ချီး) ကို မစင်။ ဓာတ်လျှော၊ ဝမ်းသွား၊ အိအီးပါ၊ နောက်ဖေးသွား စသည့်ခေါ်နေကြတာကိုက မမြဲတဲ့သဘောတွေပဲ”

“ပညတ်ဆိုတာ အမည်နာမပေးထားတာတွေပဲ။ မှတ်ထား ... မောင်မိုင်းရ။ အနက်ကိုသိစေပဲ ပညတ်(၆)ပါးရှိတယ်ကွ”

“ရှင်းပါဦး အဘရ”

“တစ် ... ဝိဇ္ဇာမာနပညတ်၊ ပရမတ္ထအားဖြင့် အထင်အရှားရှိတဲ့ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ စတဲ့ အမည်ပညတ်။

နှစ် ... အဝိဇ္ဇာမာနပညတ် ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားမရှိဘူးတဲ့။ မြေ၊ တောင်၊ ဂျုံ၊ နတ်၊ ရဟန်း စသည့် ပညတ်မျိုး။

သုံး ... ဝိဇ္ဇာမာနန အဝိဇ္ဇာမာနပညတ်။

ထင်ရှားရှိ၍ ထင်ရှားမရှိသော ဆဋ္ဌာဘိညရဟန်း စသည့် ပညတ်

မျိုး။

လေး ... အဝိဇ္ဇာမာနန ဝိဇ္ဇာမာန ပညတ် ...

ထင်ရှားမရှိ၍ ထင်ရှားရှိသော ဣတ္ထိသဒ္ဓေါ စသော အမည်ပညတ်

မျိုး။

ငါး ... ဝိဇ္ဇာမာနန ဝိဇ္ဇာမာနပညတ် ...

ထင်ရှားရှိသည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားရှိသော စက္ခုဝိညာဏ စသော အမည်ပညတ်။

ခြောက် ... အဝိဇ္ဇာမာနန အဝိဇ္ဇာမာနပညတ် ...

ထင်ရှားမရှိသည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားမရှိသော ရာဇပုတ္တော စသော အမည်ပညတ်များရယ်လို့ (၆)ပါးရှိတယ်။ ပညတ်အမည်များဖြစ်လို့ မမြဲဘူး။ အနော်ရထာမင်း (မင်း) အနော်ရထာတဲ့ (အမည်ပညတ်)ရှိခဲ့တယ်။ အခု အနော်ရထာမရှိတော့ဘူး။ အနော်ရထာအမည်ပဲ ကျန်ရစ်တယ်။

ဗြဟ္မာပရမတ္ထတရားလေးပါးပဲ။ စိတ်၊ စေတသိတ်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်တဲ့။ အောက်မပြန်ဖြစ်သောကြောင့် ပရမတ်တဲ့။ ဒီတော့ ရန်ကုန်မြို့ အမည်မှာ ခွေးလည်း လူပဲ။ ရွှေဘိုအမည်မှာမွေးလည်း လူပဲ။ မြေကြီးပေါ်မှာမွေးတယ်လို့ ခြောက်လူပဲ။ လူလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်ရသလဲဆိုရင် မွေးဖွားလာပြီးနောက် ဆာဆုံးရမည့်အချိန်ကို အစာစားပြီး သိသိခွံကြိုစောင့်နေလို့ လူခေါ်တာ။

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာက တိရစ္ဆာန်စဖြစ်ကတည်းက အိပ်၊ စား၊ ကာမ အိပ်တယ်။ သူလည်း တိရစ္ဆာန်ဘဝနဲ့ သေရမည့်အချိန်ကို မသိဘဲ စောင့်နေရလို့ တိရစ္ဆာန်ခေါ်တာ။

လူက ဉာဏ်ရယ်၊ ပညာရယ်ရှိတယ်။ အဲ့ဒီ ဉာဏ်နဲ့ညာက လုံ့လ ဒီဒီလကိုလှုံ့ဆော်ပြီး ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မုနောကံကို ပြုတာ။ အကုသိုလ် တို့ဖြင့် အကုသိုလ်ယူ၊ ကုသိုလ်ကံကိုပြုခဲ့ရင် ကုသိုလ်ကံယူ။

အဲ့ဒီကနေ ဒုစရိုက်နဲ့ သုစရိုက်ဆိုပြီး နှစ်လိုင်းကွဲသွားတာ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟအားကြီးသူက ဒုစရိုက်လိုင်း မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဉာဏာကို ကိုင်သုံးပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကိုချုပ်လို့ အသောက၊ အဒေါသ၊ အမောဟဖြစ်ပြီး ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာ ကျင့်ကြံသူမျိုးကို သုစရိုက်ကောင်းသော အကျိုးကို ပြုသူတို့ခေါ်တယ်။

တိုတိုပြောရရင် ဟောဒီ လူ့လောကမှာ ဘုရား၊ ရဟန္တာ၊ ပစ္စေက နှုတ်လွှဲရင် လူနှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ တစ်မျိုးက ဒုစရိုက်သား နောက်တစ်မျိုးက သုစရိုက်သား။

၁၄ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အဲဒါ လူနှစ်မျိုးကို စကားချုံ့ပြီးပြောရင် ဓမ္မနဲ့ အဓမ္မလို့ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို အသက်လည်း မမေးနဲ့။ မေးချင်ရင် အဘလည်း သေဖို့ နီးလာပြီနော်ပဲမေး။ ငါ စိတ်မဆိုးဘူး။ အဲဒီလိုမေးမှ၊ ပြောမှ၊ ငါ အနိစ္စကို ပိုပိုတိုးတိုးသိရပြီး အသေမြတ်အောင်လုပ်ရမှာက နားလည်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့ကို နေကောင်းလား အဘလို့ နှုတ်ဆက်နဲ့”

“ဘာလို့ ...”

“နေကောင်းလား နှုတ်ဆက်တယ်။ အနှုတ်ဆက်ခံရသူကလည်း ကောင်းပါတယ်လို့ ပြုံးပြီးရှင်ရှင် ပြန်ပြောတာ။ ဒါကို ကောင်းသော၊ မင်္ဂလာ၊ ရှိသောစကားလို့ ပြောရင်လည်းရတယ်။

ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကလာပ်စည်းတွေ (ဆဲလ်)တွေ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်ဖြစ်နေတာ ကုဋေတစ်သိန်းတဲ။ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်ဆိုတာ ရှင်သန်မွေးဖွားလာလိုက်၊ သေသွားလိုက်၊ ပျက်စီးသွားလိုက်၊ အနိစ္စ မပြုတာတွေ အချိန်ပြည့်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် နေကောင်းလားမေးလို့ နေကောင်းပါတယ်ပြောတာ အပေါ်ယံသဘော ပြောကြတာ။ နေကောင်းတယ်ပြောပြီး ညနေ ရုတ်တရက်သေသွားတဲ့လူ မြန်မာမှာရော၊ ကမ္ဘာမှာပါ အများကြီးပဲ။

အမှန်က ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်တွေ အချိန်ပြည့်ပဲ။ ဒါကြောင့် အဘသေရမည့်ရက် နီးနေပြီနောလို့ နှုတ်ဆက်ရင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ လက္ခာရေးသုံးရေးပါးကို ဒိုင်းခနဲပြေးမြင်ပြီး ငါ မမြဲပါလား။ ငါ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာပြုဖို့ အချိန်နည်းနည်းလေး ကျန်ပါသေးလားဆိုတာကို ပညာ မျက်စိနဲ့ သိလိုက်ရတယ်။ ဟေ့ကောင် ... မောင်မိုင်း ... မင်းရော သေဖို့ နီးပြီလားဟေ့ ... ဟေ့ ...”

“ဟား ... အဘကလည်း”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၁၅

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... သေရမှာ ကြောက်လိုက်တဲ့ ဆောင်ကွား၊ ဒီမှာဟေ့ကောင် ... မင်းတို့ ဘာလို့ လူ့ဘဝရနေသလဲသိဘူး”

“လူဖြစ်ရသည့်ကံပါလို့ပေါ့ ... အဘရ”

“မှတ်ထား၊ ငါ့လူရ၊ လူ့ဘဝပြန်ရရင် နောက်ထပ် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယံဘဝကို ပြန်မရောက်အောင် ကျင့်ကြရမှာကွ။ လူ့ဘဝ ဆောင်ကွကိုက သေပြီးနောက်တစ်ဘဝမှာ ဘဝကူးကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ မလုပ်ရင်တော့ လူ့ဘဝနဲ့သေပြီးရင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယံ ဆောင်ကွမှာပဲ။

အဲဒီတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟလျှော့၊ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ သုံး မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပက္ခာ ဒီ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးနှင့် ဆွတ်ညီစွာ ပြုမှုကျင့်ကြံသွားရင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီး ဘဝကူးကောင်းရော ဆွေ”

“အစ်ကိုရဲ့”

“အေး ...”

“အဘဆိုတာ သေချာလား”

“မင်းစာအုပ်ထဲက လူကြီးပုံစံအတိုင်းပဲ”

“အစ်ကိုတို့ ဘယ်လို အဘနဲ့ကြုံရတာလဲဟင်”

“ဇာတ်လမ်းရှိတယ် ... ညီလေးရ။ ငါ့ညီလေးက ကမ္ဘာ့စာရေးဆရာ ဆိုတော့ ငါ့ညီအတွက် အကျိုးရှိနိုင်မယ်ကွ။ ညီလေး နားထောင်ခိုင်းလား”

“အဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်နဲ့ စပ်လည်းတဲ့ဖြစ်စဉ်တွေကို ကျွန်တော် နှုတ်တမ်းပြုရနေပါတယ် အစ်ကို။ မြန်မြန်သာပြောတော့ ... အစ်ကိုရေ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုတင်ထွန်း၊ ဦးတင့်ထူးတို့သည် အစ်ကိုအသံတုခံမြင့်လေးပြောပြသည့် ဇာတ်ကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း နားဆင်ခဲ့ရလေသည်။

❖ ❖ ❖

ကျွန်ုပ်သည် အစ်ကိုရဲ့မြင့်လေးပြောလိုက်သည့် မင်းရဲ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ကို ငါ မြင်ဖူးကြုံဖူးသလိုပဲဆိုသည့် စကားပေါ်မှာ နှစ်ဝင်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့အဘ ဦးရာကျော်ရဲ့ ဒဿနစကားများကို ပြန်ကြားနေမိသည်။

“မောင်မိုင်း”

“ဗျာ ... ဗျာ ... အဲ ... အဲ ...”

“မင်း ... ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား ... ညီလေးရ”

“ကြား ... ကြားပါတယ် ... အစ်ကို။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ဘယ်မှာ အဘနဲ့ကြုံခဲ့ရလို့လဲ အစ်ကို”

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၅၀)ခန့်တုန်းကကွ။ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုအသက်(၂၀)ကျော်ကျော် အရွယ်ပဲရှိသေးတယ်။ မဟုတ်မှလွဲရော မင်းဇာတ်လိုက် လူထူးဆန်းဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ပဲနေမှာပဲကွ။ မင်းစာအုပ်ထဲဖတ်ရတော့မှ ... တောက် ... အဘလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ နောက်မဆိုရနာတယ်ကွာ”

ဆောင်ရွက်ပေးရမည်... အစ်ကို အသက်(၂၀)ကျော် အရွယ်တန်းက အစ်ကို ပြဇာတ်မင်းသားက။

ငါတို့လူငယ် အရွယ်တန်းက အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင် ဇာတ်၊ ဝဏ္ဏကျော်ထင် စိန်အောင်မင်းဇာတ်၊ ရွှေမန်းပန်တျာကြည်လင်း တိုင်းချစ်သန်းစိန်၊ မန်းရာပြည့်သန်းစိန်၊ စိန်အောင်ကြည်၊ ဗန္ဓုလကျော်စိန်၊ မြို့တော်သိန်းအောင် စသည်ဇာတ်ကြီးတွေက အောင်မြင်မှုရနေတဲ့ ဒီတိဒီတိ ကြ မြန်မာဇာတ်ကြီးတွေက။

အစ်ကိုကလည်း ကိုယ့်ဆရာ ချန်ပီယံတင်ညွန့်ဆီကနေ အသံတု ပညာရထားပြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား အတော်များများမှာလည်း လိုတဲ့နေရာ ဝင်သရုပ်ဆောင်လိုက်သေးတယ်။ ပထမရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲက ဇာတ်ဝင် ခန်းတွေမှာ ဆရာနဲ့အတူ ပညာယူတဲ့လုပ်ခဲ့ရတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်လောက်တုန်းက ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတွေရဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းနောက်ခံတွေကို အစ်ကိုတို့ အသံတုပညာ ရှင်တွေက အဓိကပံ့ပိုးရတယ်။

လေတိုက်ခန်း၊ မုန်တိုင်းကျခန်း၊ သေနတ်ပစ်ခန်းများမှာ တစ် ချက်ခြင်း အနီးအဝေးပစ်တာ။ တိုက်ပွဲကြီးတွေမှာ စက်သေနတ်၊ အမြောက်၊ စိန်ပြောင်းပစ်သံ၊ ငုံးကွဲပိုင်းကွဲသံတွေကို အစ်ကိုတို့က အသံတုနဲ့ အသံ သရုပ်ဖော်ပေးရတယ်။

မြင်းပြေးတာဆိုပါစို့။

မင်းသားက မင်းသမီးကို မြင်းနဲ့တင်ပြေးတယ်။ ဒုန်းစိုင်းပြေးသံ၊ ကျောက်သားပေါ် မြင်းခွာကျသံ၊ ရေစပ်ထဲကို မြင်းခွာကျသံ၊ နောက်ကနေ ခုန်သူက အုပ်စုဖွဲ့မြင်းတွေနဲ့လိုက်တဲ့အသံ၊ အဲ့ဒါ ကွဲကွဲခြားခြား အသံတု ပညာနဲ့ ပီပြင်အောင်သရုပ်ဖော်ရတယ်။

ရန်သူက သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်တယ်။

လေထဲမှာ ကျည်ဆန်ဖြတ်သွားတဲ့အသံ။

ကျောက်နံရံကိုထိပြီး ပဲ့တင်သွားတဲ့အသံ။

တောအုပ်ထဲမှာပစ်တဲ့ သေနတ်သံ။

မိုးပေါ်ကိုထောင်ပစ်တဲ့ သေနတ်သံ။

မြေကြီးထဲ သေနတ်စိုက်ပြီး ပစ်တဲ့သေနတ်သံ။

သေနတ်မျိုးစုံ ရောထွေးပစ်တဲ့သေနတ်သံ။

အဲ့ဒါတွေကို ဆည်းပူးလေ့လာပြီး ရုပ်ရှင်ထဲ၊ ဇာတ်ထဲမှာလိုက် ဆောင်ရွက်ပေးရတယ်။

ပြဇာတ်တွေမှာ အဲဒီ အသံတုပညာကိုသုံးလိုက်ရင် ဇာတ်တွေ နာမည်ပိုကြီးတာပေါ့ကွာ။

ဒီလိုနဲ့ အစ်ကို ဇာတ်တစ်ခုနဲ့လိုက်ပါပြီး အသံတုပညာနဲ့ ဇာတ် ဝင်ခန်းတွေမှာ ကလေးငိုသံကနေ မုန်တိုင်းကျသံ၊ လက်နက်မျိုးစုံ၊ တိုက် ပွဲကြီးဖြစ်နေဟန်ကို လိုက်ကာနောက်ကွယ်ကနေ အသံတုနဲ့ သရုပ်ဖော်ရင်း ကနေ ...

တစ်နေ့ ပြဇာတ်မင်းသားဖြစ်ရက်နီး ကြုံရပါရောဟေ့။

ငါတို့ဇာတ်က ပြဇာတ်မင်းသားမျိုးမြင့်ကျော် သွေးတိုးဖြစ်ပြီး ဆေးခန်းပို့လိုက်ရလို့ ဒီည ပြဇာတ်မကနိုင်တော့ဘူး။

၂၀ * မောင်ညိုမိုး (သန်းလျင်)

လက်ထောက်ပြဇာတ်မင်းသားကလည်း ဝင်လို့မရ။

ဒါနဲ့ အသံတုသမား ငါ့ကို ပြဇာတ်တာဝန် စာရေးဆရာ ထိန်ထိန် လင်းလက်က ခေါ်ပြောရော။

“ရဲမြင့်လေး”

“ဆရာ ... ဆရာ”

“ပြဇာတ်မင်းသား ခေါ်ပြောတာကတော့ သွေးတိုးပြီး အရေးပေါ် အခြေအနေနဲ့ပေါ့”

“အဲဒါဟာ ဆရာ၊ တွန့်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာ”

“အရေးကြီးတာက ဒီည ပြဇာတ်မှာ ပြဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက် ခေါ်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီညကမည်ပြဇာတ် ‘သွေးသောက်ကျည်ဆံ’ ကလည်း ကြေညာ ပြီးပြီ၊ မကရင် အဆဲခံရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာ”

“ဒီတော့ ပြဇာတ်မင်းသားနေရာမှာ မင်း ဝင်သရုပ်ဆောင်ပေးပါ ရဲမြင့်လေး”

“ဗျာ ... ဟို ... ဟို ... လက်ထောက်ပြဇာတ်မင်းသားကိုပဲ”

“သူကလည်း သူ့ရင်ကို သူ့အပိုင်ရထားပြီမို့ ပြဇာတ်မင်းသား ဒိုင်ယာလော့(ခ်)ကို မရဘူး။ ရခဲ့လို့ သူ့ကို မင်းသားနေရာထားရင်လည်း သူ့ ဒုတိယနေရာဝင်မည့်ကောင်က မရှိဘူး။ မင်းက ရှုပ်ရှည်လေးလည်း ရှိတယ်။ အရွယ်လည်းရှိတယ်။ ပြဇာတ်တိုင်းရဲ့ ဒိုင်ယာလော့(ခ်)လည်း အလွတ်နီးပါး ရနေတော့ ဒီည မျိုးမြင့်ကျော်နေရာ ဝင်ကပေးပါ ... ရဲမြင့်လေး”

“ဆ ... ဆရာ”

“အချိန်မရှိဘူး ... ရဲမြင့်လေး။ ငါတို့ပြဇာတ်တိုက်ဖို့ အချိန်နှစ်နာရီ ရသေးတယ်။ မင်းသား (မင်း)ရယ်၊ မင်းသမီးရယ်၊ လူကြမ်းနဲ့ ဖိုက်တဲ့ အခန်းရယ်ပဲရွေးပြီး ငါတို့ အရေးပေါ် ဇာတ်တိုက်ကြစို့ ... လုပ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပိဏ္ဍလိပ်စာသိရင်ပြောကြပါမိရား * ၂၁

“ဆ ... ဆရာ ... ဟို ... မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက ကျေ ... ကျေနပ်ပါ”

“ဟေ့ကောင် ... ရဲမြင့်လေး။ ငါ အားလုံးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ် တာ။ မင်းအရည်အချင်းကိုရော မင်းဇာတ်ပိုးထနေတာရော အားလုံးလက် ခံကြတယ်။ ဟေ့ ... မောင်သောင်းပေ”

“ဗျာ ... အာစရိ အမိန့်ရှိပါမိရား”

“မင်းသမီးကြာညိုသင်းရယ်၊ လက်ထောက်ပြဇာတ်မင်းသား ရွှေ သွေးရယ်၊ လူကြမ်း၊ သရုပ်ဆောင်တွေရယ် အားလုံးစုလိုက်”

“ပြဇာတ်တိုက်မလိုလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ... မြန်မြန်လုပ်”

စတိတ်မန်နေဂျာကလည်း ဇာတ်တိုက်မယ်သိရော လိုအပ်သမျှကို နေရာချ၊ လူစုပြီး မိုးသောက်ကျည်ဆန် ပြဇာတ်ရဲ့ အဓိကအခန်း(၁၅)ခန်း ကို တိုက်ရပါရောဗျာ။

ငါ့မှာလည်း ရွေးတွေပျံနေပြီ။

တော်ပါသေးရဲ့ မောင်ညိုမိုးရား။ ငါကလည်း ဇာတ်ရူးခေါ်မလာ။ ဇာတ်ပိုးခေါ်မလာ။ အဲ့ဒီရောဂါအခံလေးကလည်း ရှိသကဲ့။

ငါ့ဆရာ ချန်ပီယံတင်ညွန့်နဲ့တို့ပြီး အချို့ရှုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေမှာ မကြာခဏ ဝင်ပါဖူး။ ရှုပ်ရှင်ပြဇာတ်ပဒေသာမှာ ပါဝင်ဖူးတော့ ငါ့ရောဂါ ပိုကြွတာပေါ့ကွာ။ ပြီး ငါကလည်း အလွန်ကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့ ခွဲကုန်သည်ပြဇာတ်တို့၊ လက်ဝဲဆုနွှဲပြဇာတ်ကို၊ လှည်းသားငါးရာဇာတ်၊ တံခါးဖျားအတ္ထပြဇာတ် အလွတ်ရွတ်ဆိုပြနိုင်သလို ...

တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ မမမိုးပြဇာတ်နဲ့ ကိုကြီးသာဒင် (ထွေးညို) ပြဇာတ်ကို အသံမျိုးစုံနဲ့ ဇာတ်ခင်းရွတ်ပြနိုင်တာကိုး။

တစ်ခါတလေ ...

ဝတ္ထုကျော်ထင်ဦးစိန်အောင်မင်းရဲ့ ‘ဟိုတောင်ဆီက ညိုတိုတို ရယ်’ ခြုံငုံထကို ဟဲလိုက်တော့ ငါတို့ဇာတ်က နောက်ပိုင်းမင်းသား စိန် လေးမောင်က တားတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂ ❀ မောင်ညိုမင်း (သန်လျင်)

“ရဲမြင့်လေး ... မင်း ငါ့ကို ထမင်းထက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ငါ့မှာ မှီခိုသူများလို့ပါ ... ရဲမြင့်လေးရာ”

တဲ့။ ငါက ‘သွေးသောက်ကျည်ဆန်’ ပြဇာတ်ထဲကရော၊ ‘ဗြိုင်မုန်းရအောင်’ ပြဇာတ်နဲ့ ‘စားချင်းယှဉ်တဲ့နေ့’ ပြဇာတ်ထဲက မင်းသားရဲဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကို အသံတုနဲ့ရော၊ အသံမှန်နဲ့ရော အလွတ်ရပြီး ရွတ်ဆိုပြနေတော့။

ခုတော့ ငါ့ဆေးနဲ့ငါ ကြုံရပြီပေါ့ကွာ။

သို့သော် အဆင်ပြေသွားတယ်။

ဒိုင်ယာလော့ခ်အားလုံး ငါက အလွတ်ရနေတာကိုး။ တိုတိုပြောကြစို့ ငါ့ညီရာ ‘အဲဒီညက သွေးသောက်ကျည်ဆန်’ ပြဇာတ် အောင်ပွဲခံသွားတယ်။ လက်ခုပ်သံကို တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့။

ဇာတ်စာရေးဆရာ ဆရာထိန်ကလည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငါ့ကို ဖက်နမ်း၊ ပြဇာတ်မင်းသမီး ကြာညိုသင်းကလည်း ကောင်းလိုက်တာ၊ ရဲမြင့်လေးရဲ့ဆိုပြီး ငါ့ဆံပင်ကိုဆွဲဆောင်။

လူကြမ်းကျော်သိုးကြီးတို့ အဖွဲ့ကလည်း ငါ့ရဲ့ဗန်တိုတိုက်ကွက် နဲ့ ဟန်မန်တွေကို ကြိုက်လွန်းလို့ ဆရာရဲ့ ဆရာရဲ့နဲ့ တစ်ဇာတ်လုံး ပျော်ကြပေါ့ကွာ။

အဲဒီကနေ ငါလည်း ပြဇာတ်မင်းသားဖြစ်သွားလိုက်၊ လက်ထောက်မင်းသားဖြစ်သွားလိုက်၊ ရှင်ဘုရင်ခန်းဝင်လိုက်၊ မင်းသားကြီးလက်စွဲ လူရွှင်

ဇာတ်လတ်ငါးဇာတ်ပြောင်းပြီး သဘင်သည်ဘဝထဲ ရောက်ခဲ့ရပေါ့ ငါ့ညီရာ။

❀ ❀ ❀

[၁]

ကြုံရတာက ငါတို့ဇာတ်အသစ်ထဲ ရောက်တဲ့နေ့ကကွ။

ဇာတ်ပိုင်ရှင်အမည်က ဦးကောင်းကင်ထွဋ်တဲ့။

ပိုက်ဆံလည်း တော်တော်ချမ်းသာတယ်။ မန္တလေးသား။ သူ့သွေးသားချင်းများကလည်း မန္တလေးအငြိမ်း၊ မန္တလေးဇာတ်တွေနဲ့ အောင်မြင်ကြီးပွားနေတာ။

ပထမ တစ်စီးပွားလည်း လုပ်နေရာကနေ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်ထောင်တာပေါ့ကွ။ ငွေလုံးငွေရင်းရှိသကိုးကွ။

ဇာတ်နာမည်က ‘ကောင်းကင်မြို့သစ်’တဲ့။

နာမည်က အပျံ့စားကွာ။ မန္တလေးမြို့က နန်းတွင်းပုဏ္ဏားတော်ကြီး ဦးစိန္တာမဏိရဲ့မြေး သူရိယမောင်စိန်ဆိုသူ တွက်ချက်ပေးလိုက်တဲ့ နာမည်တဲ့ဗျာ။

သတင်းစာကလည်း ကြော်ငြာထားတယ်။

ဇာတ်ပိုင်ရှင် ဦးကောင်းကင်ထွဋ်ကြီးမှူးတဲ့ ‘ကောင်းကင်မြို့သစ်’ ဆတ်စိဇာတ်သဘင်ကြီး။

၂၄ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

နောက်ပိုင်းမင်းသားကတော့ မင်္ဂလာစိန်ဝင်းကြိုင်တဲ့။ နောက်ပိုင်း
မင်းသမီး မဒ္ဒီမယ်သုန်း။

မဒ္ဒီမယ်သုန်းဆိုတာ ဝေဿန္တရာဇာတ်မှာ အဓိအလွမ်းကောင်းလွန်း
လို့ မယ်သုန်းကနေ မဒ္ဒီမယ်သုန်းရယ်လို့ ခေါ်တာနော်တော့။

ပြဇာတ်မင်းသားက တစ်ကောင်ဘွားမြဲပဲ။

ငါ လက်ထောက်ပြဇာတ်မင်းသား။

နောက်ထပ်တစ်ယောက်က မင်းတို့သူငယ်ချင်း သန်လျင် မင်း
ကြည်လှိုင်။ မင်းကြည်လှိုင်က သူ့ဇာတ်လမ်းဇာတ်ထုပ်နဲ့ လာတာ။ သီးသန့်
ပြဇာတ်စာရေးဆရာ။ ပုသိမ် မောင်သိုင်းတဲ့။

ပြဇာတ်မင်းသမီးက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ...

ချိုချိုချစ်ခင်တဲ့။

မိုက်တယ်ကွာ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ပြူးမှပြူးပဲ။ မင်း
ကြည်လှိုင်က ဘာပြောလဲဆို။

“ကိုရဲ ... ကျွန်တော် ဒီဇာတ်ကပြောင်းရင် ချိုချိုဟာ ကျွန်တော့်
ချစ်မယား ဖြစ်ကိုရယ်ဗျာ”

“ဟဲ့ ... တိုးတိုးပြောပါကွာ။ ဇာတ်ပိုင်ရှင်ကြီးသွားပြီး မင်းကို
ငါ မောင်းထုတ်နေဦးမယ်ဟ ... မင်းကြည်လှိုင်ရ”

“ဘာလဲ ... သူဌေးက ချိန်နေလို့လား”

“သူက ဈေးကြီးပေးပြီး ခေါ်လာတာကွ”

“ချိုချိုက အရမ်းလှတယ်ဗျာ။ ပြဇာတ်ခွင်ထဲရောက်ရင် မင်း
ကြည်လှိုင် လက်အကြောင်း သိရမှာပါဗျာ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“မင်းပါးလည်း ဗေဒင်မေးထားဦးဟ”

“ဘာလို့လဲ ... ကိုရဲရဲ”

“ချိုချိုကလည်း ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ပါးရိုက်ရင် လက်လွန်လွန်သွား
သတဲ့။ လူကြမ်းချိုးဗူး သိလား”

“သိတာပေါ့ဗျာ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

မိုက်ကူးသစ်စာပေ

“ချိုချိုရဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်း လက်ဝါးစာ လက်လွန်သွားတာ သုံးရက်
ထမင်းမစားနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဘုရား ... ဘုရား ... မူးဘုရားဆရာတော် ဝေပုလ္လဆီက
ထုံးမန်းပါလာလို့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ”

တကယ့်နာမည်ရ သရုပ်ဆောင်တွေကို ကြိုတင်ငွေထုတ်ပေးပြီး
ခေါ်ထားတာ။ ဖြစ်ပုံက ဇာတ်ဆိုင်းဘုတ်တင် မင်္ဂလာအခမ်းအနားကျင်းပ
တဲ့နေ့က ဖြစ်တာကွ ... မောင်မိုင်းရ။

‘ကောင်းကင်မြို့သစ်’ ဆိုတဲ့ ဂီတနိဒ္ဒါဆိုင်းဘုတ်ကို ရွှေစာလုံးဖောင်း
ကြွ၊ ရွှေကနုတ်ပန်းတွေနဲ့ ဆင်ထားတာက တစ်ခု။

ဇာတ်ခုံရဲ့ နဖူးစီးထိပ်အမှာတင်ဖိုက တစ်ခု ဖိတ်ဖိတ်ကို လက်နေ
တာပဲ။

ပြီး ... ဇာတ်မင်းသားချော မင်္ဂလာစိန်ဝင်းကြိုင်ရဲ့ က၊နေတဲ့
မတ်တစ်ပန်းချီကားကြီးလည်း အသက်ဝင်ပါဗျာ။ ပြဇာတ်မင်းသားချော
တစ်ကောင်ဘွားမြဲပဲရဲ့ စတိုင်ပေးနေတဲ့ ပန်းချီကားကလည်း ပေနှစ်ဆယ်
လောက်မြင့်တယ်။

ပန်းချီဆရာ ရန်ကုန်ခြောက်ပုလင်း မြတ်မင်းဟန်ရဲ့အဘိုး ပန်းချီ
ပိုစတာဆရာကြီး ဦးဝဲကျော်ရဲ့ လက်ရာလေ။ အသက်ဝင်လိုက်တာမှ
တကယ့်လူအတိုင်းပဲ။

အဲဒီဆိုင်းဘုတ်နဲ့ ပန်းချီကားများကိုလည်း လူမြင်ရအောင် ဇာတ်
ပိုင်ရှင်မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ ဒေါက်စင်နဲ့ကပ်ထားတာ။ ရှေ့မှာ ကန်တော့ပွဲက သုံး
ပွဲ၊ ခုံပုပေါ်မှာတင်လို့။

လမိုင်းပါအပ်မှာမို့ ရွာစားကြီးစိန်ခြောက်ပေရဲ့ မှန်စီရွှေချဆိုင်း
ဝိုင်းနဲ့ ဝိုင်းတော်သားများကလည်း အသင့်ကွ။

ဖိတ်ကြားတဲ့ အခြားဇာတ်အငြိမ်ဆိုင်းက ပညာရှင်များလည်း
ထွဲထွဲ ရောက်လာကြပြီးရော ဘုန်းကြီးဆယ်ပါး ဆွမ်းကပ်တရားနာကြ
တယ်။

မိုက်ကူးသစ်စာပေ

၂၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

တရားနာကိစ္စပြီးတော့ အပျိုတော်ကြီး မမင်းလှရွှေကိုယ်တိုင် ကန်တော့ပြုကြီးပင့်မပြီး မြို့တော်ရှင်၊ နယ်တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်များနဲ့ ဇာတ်လဲခိုင်းအစုံစုံကို နတ်ချင်းသီချင်းတွေနဲ့ ဆိုတီးအပ်နေတုန်းမှာပဲ ...

'ကောင်းကင်မြို့သစ်' ဆိုတဲ့ ရွှေစာလုံးဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်က သေးနဲ့ပန်းနေပါရောဟေ့။

ငါတို့ကလည်း ဆိုင်းသံကြားမှာ ဝင်စားနေတော့ အဓိက ဇာတ်နာမည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ခွေးသေးပန်းတာ မသိကြဘူး။

ဒီမှာပဲ ဘဲလူးဆိုတဲ့ ကုလားလေး ...

"အာကို ရဲမြင့်"

"ဘာတုံး ... ဘဲလူး ဘာလဲ"

"အာကို ... အာကိုတို့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဦးပိန်ရိုးအိမ်က ခွေးဝဲစား နှစ်ကောင် သေးနဲ့ပန်းသွားတယ် အာကို"

"ဟေ ... ဟုတ်ရဲ့လား ... ဘဲလူးရာ"

"မယုံရင် ကုလားပါးဆာမိကို မေးပါ ... အာကို"

"ဟုတ်လား ... ဆာမိ"

"ဟုတ်တယ် ... အွတ်ကို။ ကိုပိန်ခွေးနော် ဆိုင်းဘုတ်တင်မက ဘူးအွတ်ကို မင်းသားကြီး စိန်ဝင်းကြိုင်ရဲ့ ပန်းချီကားနဲ့ ပြဇာတ်မင်းသားရဲ့ ပုံကိုပါ သေးနဲ့ပန်းပြီးအူနေတာ ကြောက်စရာကြီး ... အွတ်ကို"

"မြတ်စွာဘုရား ... သွားပြီနဲ့ တူရဲ့ဟေ့"

ဒါနဲ့ ဘဲလူးနဲ့ဆာမိကိုခေါ်ပြီး သွားကြည့်ရော ဆိုင်းဘုတ်လည်း သေးရွဲ့ရွဲ့၊ မြေကြီးမှာလည်း သေးကွက်နဲ့။

မင်းသားကြီး စိန်ဝင်းကြိုင် ပိတ်သားပန်းချီကားလည်း စိန်ရွဲ့လို့ အောင်ဒင်ရဲ့ ပန်းချီကားအောက်ခြေမှာလည်း သေးစိုလို့ ငါရောက်တော့ ခွေးနက်နှစ်ကောင်က မင်းသားနှစ်လက်ရဲ့ လက်ရာမြှောက်ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကိုကြည့်ပြီး အူနေတာများဗျာ ...

ယောက်ခမသေလို့ ဝမ်းနည်းပြီး အူပုံမျိုးကွ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၂၇

"ဟဲ့ခွေး ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ..."

"သေဟာ"

"ဝိုး ..."

"ဂိန် ... ဂိန် ... ဂိန် ..."

"ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ..."

ဒီမှာ ဘဲလူးက အုတ်ခဲနဲ့လိုက်ပစ်မှ သူ့သခင်ကို ပိန်ရိုးအိမ်ထဲ ဝင်ပြေးပြီး တဝုတ်ဝုတ် လုပ်နေလေရဲ့။

နောက်ပိုင်း တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နားနဲ့ ဇာတ်ပိုင်ရှင် သူဌေးလည်းသိ၊ မင်းသားနှစ်လက်လည်းသိပြီး နိမိတ်မကောင်းဘူးနဲ့တူ တယ်ဖြစ်ရော၊ ဒေါသလည်း ထွက်ကုန်ကြရော။

ပြဇာတ်မင်းသား တစ်ကောင်ဘွား အောင်ဒင်ကလည်း သူ့ရဲ့ ဂန္ထဝင် ခွပ်ပုံပန်းချီရိုးပုံကို ခွေးသေးနဲ့ ပန်းရမလားဆိုပြီး ခွေးအသက်သတ်လို့ အရက်နဲ့ မြည်းမယ်လုပ်ရော။

ခွေးရှင် ငပိန်နဲ့ စကားများပါရောဟေ့။

"ဟေ့ကောင် ... အောင်ဒင်၊ မင်းက ခွေးထက်မိုက်လို့လားကွ။"

သေ ... ခွေးနဲ့မင်းနဲ့ ဘယ်သူ စာတတ်သလဲပြော"

"ဒါ ... တစ်သိန်းကျော်တန်တဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ဗျ"

"ဟဲ့ ... အဲ့ဒီတန်ဖိုးက မင်းပဲသိတာလေ။ ငါ့ခွေးက မသိဘူး"

"မလိုဘူးကွ ... ခွေးကိုသတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်။ တစ်ကောင်ဘွား အောင်ဒင်တဲ့ဟေ့"

"မင်းက တစ်ကောင်ထဲဖွားလို့ တစ်ကောင်ဘွားအောင်ဒင်၊ ငါတို့က အမြွှာပူးမွေးလာတဲ့ ပိန်ရိုးနဲ့စိန်ရိုးတဲ့။ လာခဲ့ဟေ့ ... ကျား"

အဲ့ဒါ မနည်းပိုင်းဆွဲရတယ်။

ဒီမှာ လူရွှင်တော်ကြီး အဘဦးချစ်စုက ...

"ဟေ့ ... အောင်ဒင်တို့သူဌေးတို့ရဲ့ ကောင်းတဲ့အတိတ်ကောက် ခေါ် အရိပ်နောက်မှာ အရောင်လာသကွ"

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၀ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“ဘာပြောတာတုံး... ဦးချစ်စု”

“ခွေးသေးပန်းတယ်လို့ မပြောနဲ့ကွ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုပြောရမတုံးဗျာ”

“တောသုံးထောင်ကိုပိုင်စိုးတဲ့ ဧရာသရာဇာခြင်္သေ့မင်း ရွှေမြွန်က
ရေသွန်တယ်လို့ ပြောကြမှတ်ကြရင် တို့ဇာတ်ဘုန်းကြီးပြီပေါ့ မင်းသားတို့
ရ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဒါ လာဘ်ပဲ”

ဒီမှာ လူရွှင်တော်လေးဒေါင်က ...

“ခြင်္သေ့မင်းကြီးခင်ဗျား... ထပ်မံ၍ ရွှေမြွန်က ရေသွန်တော်မူ
ပါဦးခင်ဗျာ”

“ဟာ... ရွာရိုးမသားနယ်ကွာ”

ဇာတ်ပိုင်ရှင်သူဌေးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသော်လည်း
လူရွှင်တော်ကြီး အဘဦးချစ်စုရဲ့ စကားကို ဇွတ်လက်ခံပြီး

ခြင်္သေ့မင်းက ရွှေမြွန်ကနေ ရေသွန်တယ်လို့ မှတ်ယူပြီး ရင်တထိတ်
ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

[၆]

ညိုပိုင်းရ... ခွေးသေးပန်းတာဟာ ခွေးသေးပန်းတာပဲကွ။ ခြင်္သေ့
မင်းသေးပန်းတာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ညာပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရမှာ
ထားကွာ ဟင်...။

ဘာကြာလဲကွာ... ပြဇာတ်တိုက်ရင်း လူကြမ်းငှက်ကြီးတောင်
တို့ တကယ်ထ ထိုးကြတာ။ မင်းသားတစ်ကောင်ဘွားအောင်ဒင်ကို ဆေးရုံ
ဆန်းစို့ရတယ်။

ဇာတ်ပိုင်ရှင်သူဌေးလည်း နှလုံးရောဂါဖောက်ပြီး အထူးကုနဲ့ ပြနေ
ရတယ်။

ထူးဆန်းတာက ငါတို့ ကောင်းကင်မြို့သစ်ဇာတ်ကို ဘယ်သူမှ
လာမငှားတာပဲကွ။ အခြားဇာတ်တွေ သီတင်းကျွတ်ပွင့်လင်းရာသီ ရောက်တာ
နဲ့ ပွဲကိုဆက်နေတာပဲ။

မိကျောင်းစိန်ဇာတ်တောင် အငှားလိုက်နေပြီ။ ငါတို့ နာမည်ကြီးတွေ
နဲ့ စည်းတည်ထောင်ထားတဲ့ဇာတ်ကို ဘယ်သူမှ လာမငှားကြပါဘူးဗျား။

ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေလည်း ပဲပြုတ်ရောင်းသူရောင်း၊ ဆိုဏ္ဍာနင်း
ဆင်း၊ အိုးစည်ဒိုးပတ် လိုက်တီးသူတီးနဲ့ စိတ်တွေညစ်နေကြပေါ့ကွာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၀ * မောင်ညိုမိုး (သန့်လှိုင်)

ငါလည်း ရှိတဲ့လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုးရောင်းပြီး အဲ့ဒါပြောင်တော့ ပုဆိုးအသစ်လေးပေါင်နဲ့ ဇာတ်လာငှားမည်အဖွဲ့ကို လည်ပင်းဆန့် မျှော်နေတုန်း...

“အောင်ဒင်နဲ့ ချဲမြင့်လေး”

“ဗျာ ... သူဌေး၊ ဘာလဲခင်ဗျ”

“စနေနေ့ညနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ည ပွဲရှိသဟေ့”

“ဗျာ ... တ ... တကယ်လားဟင် သူဌေး”

“ဟုတ်တယ် ... အားလုံး လူစုပြင်ထားကြ”

“ဘယ် ... ဘယ်မြို့မှာလဲဟင် ... ဟင် ...”

ဝမ်းသာအားရ မေးကြတာပေါ့ဗျာ။ ကချင်လွန်းလို့ ငါတို့ကလည်း

ခွနေတာကိုးကွ။

“ကရုမာက ငါ့ယောက်ခမ အလှူပွဲပဲကွ”

“ဗျာ ...”

“ဗျာ ...”

“ငါ့ယောက်ခမဆိုတော့ မေတ္တာကြေးနဲ့ ကရုမာပေါ့ကွ။ ညကြေးတော့ သယ်သူမှ မရဘူးဟေ့။ အားလုံး ကုသိုလ်ဖြစ်ပဲ ကြားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဟိုး ... ရွာကြီးတစ်ရွာဗျာ။ ကွင်းထဲကို (၁၅)မိုင်လောက် လှည်းစီးရတယ်။ နေကလည်းပူ၊ ဇိုက်ကလည်းဆာ၊ ရေကလည်းငတ်၊ မင်းသမီးအပူရှပ်ပြီးဖျားတယ်။

နောက်ပိုင်းမင်းသား စိန်ဝင်းကြိုင် လှည်းဆောင်ပြီး ခါးနာလို့ ရွာအနိပ်သည်ခေါ်ပြီး အရေးပေါ်ကုရတယ်။ ဒါတောင် ခါးကစောင်းငန်းကြီးဖြစ်လို့။

ပွဲကတော့ ...

တစ်ရွာလုံး လူ(၆၀)လောက် ပြောက်တိပြောက်ကျား လာကြည့်ကြတယ်။ ငါနယ် ... ဇာတ်ပိုင်ရှင်ယောက်ျားမရွာက သေးသေးလေးပဲ။

ဒါနဲ့ အလှူရှင်ကို မေးရတယ်။

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၃၁

“နောက်ထပ် ပရိသတ်လာဦးမလားဟင်”

“မလာတော့ဘူး။ ဒါ အကုန်ပဲဗျာ”

“ဗျာ ... ဟို ... ဟို ... ဘယ်ရောက်နေကြလို့လဲဟင်”

“တစ်လောက ရွာဝန်းကျင်မှာ ဝမ်းရောဂါ အကြီးအကျယ်ဖြစ်သမျှ”

“ဗျာ ...”

“အသေအပျောက်လည်း များသပေါ့ဗျာ။ သရဏဂုံတင်ပေးတဲ့ ဘုန်းကြီးပါ ဝမ်းလျှောပြီး ပျံလွန်တော်မူတာ”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“ကြောက်ပြီးပြောင်းပြေးတော့ ရွာကို ပြန်မလာကြသေးဘူး။ အခု ပွဲခင်းထဲရောက်နေတဲ့ လူ(၆၀)နီးပါးက ဝမ်းရောဂါနဲ့ မသေဘဲကျန်ရစ်တဲ့ သူတွေ။

ရှိစေတော့ဗျာ ...

ဒီရွာမှာ ဇာတ်ပိုင်ရှင်သူဌေးရဲ့ ယောက်ျားမက အချမ်းသာဆုံးပဲတဲ့ဗျာ။ မြင်ရတာတော့ စွပ်ကျယ်ရှိုင်းပြတ်မီးပေါက်နဲ့ မဲတူးပြီး သင်္ချားကလည်း ထူပါဗျာ။ ပွဲဝင်တဲ့ညမှာကျွေးပါတယ်။ ဘူးသီးနဲ့ ကြက်သားရောချက်လေး ဘူးသီးက လူတစ်ရာစားရင်တောင် မကုန်ဘူး။

ကြက်သားကတော့ ကြက်ခြေနစ်ချောင်။ ခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ တောင်ပံတစ်ခုပဲပါတယ်။

အဲ့ဒီ အရိုးလေးလှရင်း စကားများကြလို့ မနည်းဖျန်ရသေးတယ် ညှို့မိုင်းရေ ...

ပြောသေးတယ် အလှူရှင်က ...

‘အားရပါးရသာစားပါ ... ဆရာတို့၊ ဘူးသီးလှည်းနှစ်စီးတိုက် ရှိသေးတယ်’ တဲ့။

လူပရိသတ်(၆၀)ခန့်ရေမှာ မီးစက်ကြီးဖွင့်ပြီး မီးရောင်ထိန်းထိန်းနဲ့ တဲလိုက်ကြ၊ ဆိုလိုက်ကြတာ ...

၃၂ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

ပြတတ်လည်ပြီး၊ ပွဲခင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။
အဲဒါ လူမရှိပဲနဲ့ နှစ်ပါးသွားခဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီးကို အလှူရှင်ကျေ
နပ်အောင် မိုးအလင်း ကပေးရတယ်။

ပြည်ဖုံးကားချပြီးရော သူဌေးယောက္ခမ အလှူရှင်ပြေးဝင်လာပြီး
မင်းသားကြီးစိန်ဝင်းကြိုင်ကို ရှေ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်းက ...

“ကောင်းလိုက်တာ ... မင်းသားကြီးရာ။ ကျုပ်ယောက္ခမသေ
တုန်းက မျက်ရည်မကျဘူးဗျာ။ မင်းသားကြီးလွမ်းတော့မှ ကျုပ် မျက်ရည်
ပေါက် ပေါက်ကျရတယ်ဗျာ။ ဒီနေ့မနက်တော့ မင်းသားကြီးတို့ဇာတ်တစ်
ပွဲလုံးကို ရှယ်ကျွေးရမှာပဲဗျို့”

ကျွေးရှာပါတယ်။

ဒီလို သဒ္ဒါအားကြီးတဲ့ အလှူရှင်မျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူးကွာ။

ဘူးသီးကြော်ချက်နဲ့ ငရုတ်သီးထောင်းကျွေးသကွာ။ မင်းသားကြီး
စိန်ဝင်းကြိုင်ရော၊ ပြတတ်အရံမင်းသား သန်လျင်မင်းကြည်ရရှိခဲ့ရော ထမင်း
စားရင်း မျက်ရည်ကျကြတယ်။

အဲနဲ့ ငါက ထပ်မေးရတာပေါ့။

“မင်းသားကြီး ... ညကကတဲ တာနောယကွဇာတ်ထုပ်ထဲက
မျက်ရည်က ခုထိကျတုန်းပဲလား”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး ... ရဲ ... ရဲမြင့်လေးရာ နောင်ကို ငါ
ဇာတ်မကတော့ဘူး ရဲမြင့်လေး”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မင်းသားကြီးရာ ဟင်”

“ဟင့် ... ဟင့် ...”

“မင်းသားကြီးဇာတ်ကမရင် ဘာလုပ်စားမလဲဟင်”

“ဟောဒီရွာမှာ ငါ ဘူးသီးရောင်းစားမယ်ကွ အင့် ... ဟင့်”

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ်”

ဒီမှာ မင်းကြည်လှိုင်က ဟင်းလိုက်နေသူ အလှူရှင်ရဲ့သမီးကို အော်
မေးလိုက်တာပဲ။

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၃၃

“လိုက်ပွဲ ... ရ ... ရဦးမလားဟင်”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ရပါတယ်။ ထမင်းလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘူးသီးကြော်ချက်ကို ပြောတာပါ”

တမင် ရွဲပြောလိုက်တာပါကွာ။

“အို ... ရပါတယ်ရှင်၊ ရပါတယ်။ အဖေရေ ...”

မိန်းကလေးက အလှူရှင် သူ့အဖေကို အော်ပြီးခေါ်တယ်ကွ။
မျက်နှာလေးကလည်း ရွှင်မြူးလိပ်ဟေ့။

“ဟဲ့ ... သမီး။ ဘာလိုလို့တုံးပြော”

“အဖေရေ ... ဟောဒီဇာတ်အဖွဲ့သားတွေကလေ ဘူးသီးကြော်
ချက်ကို ကြိုက်လွန်းလို့ ... အဖေရေ”

“အေ့ ...”

“အဟွတ်”

“အေးဟေ့ ... ကြိုက်နေမှတော့ ပြန်ရင် ဘူးသီးဆယ်လေးငါးလုံး
ထည့်ပေးလိုက် ကြားလား”

“ဟုတ် ...”

“အေ့ ...”

ဒီမှာ မင်းကြည်လှိုင်က ငါ့ကို တိုးတိုးပြောရောကွ။

“ကိုရီ”

“ဘာတုံး ... မင်းကြည်လှိုင်”

“ကျွန်တော် စပေါကြိုယူထားတာ ပြန်လျှော်ပြီး ဒီဇာတ်ကထွက်
တော့မယ်”

“ဟ ... ဘာဖြစ်လို့တုံး ... မင်းကြည်လှိုင်ရ”

“စဉ်းစားကြည့် ကိုရဲရာ။ ပွဲဦးပွဲဖျားဗျာ အလကားလည်း ကပေး
ရသေ။ မနက်ရောညရော ဘူးသီးကြော်ချက်ချည်းပဲ စားနေရတယ်။ ထွက်
မယ်ဗျာ”

“စဉ်းစားပါဦး ... ညီလေးရာ။ ဒီဘူးသီးကြော်ချက်က ဆီပါပါ
ဆေးတယ်ကွာ။ ဆီမပါဘဲ ချက်ကျွေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

၃၄ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဟီး ... ဟီး ... အမေရေ ... အမေရေ၊ သားမှားပြီ အမေရေ၊ ဟီး ...”

ကြည်လှိုင် ငိုရှာတယ်။

တိုတိုပြောရရင် တစ်နှစ်လုံးဗျာ သုံးပွဲပဲကရတယ်။ ဆိုင်းသားရေ လည်း မှီတက်နေပြီ။

ဇာတ်ပိုင်ရှင်မိန်းမ လေဖြတ်သွားတယ်။

ပြဇာတ်မင်းသမီးက ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတယ်။

ပြဇာတ်မင်းသား တစ်ကိုယ်တော်အောင်ဒင်ကို ခွေးရှူးကိုက်လိုက်တာ ဒူးကောက်ကြောပြတ်ပြီး အခု ချိုင်းထောက်နဲ့သွားနေရတယ်။ ပြဇာတ်မကနိုင်တော့ဘူး။

ဇာတ်ထဲက လူခေါ်ကြေးမောင်းကြီးတွေ ဘယ်သူ့ခိုးရောင်းစားလည်း ယဉ်ဘူး။ အခု ဇာတ်ထွက်ရင် တီးစရာ ကြေးစည်ပဲရှိတယ်။

ဇာတ်ဝင်ကနဲ့လန့်ကာအချို့လည်း သေတ္တာဖွင့်ကြည့်ရော အတော် ဖျားဖျားက ခြကိုက်လို့ မှနေပြီ။

ဇာတ်ပိုင်ရှင် ရှူးမလိုလိုဖြစ်လို့ နေ့တိုင်း စိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်နေရတယ်။ ပယောဂဆရာချိုင်းကြီးခေါ်ပြီး ကုသေးတယ်။

ဇာတ်က မကရပဲ အပျက်ပျက် အမျိုးမျိုးကြုံနေရတော့ လူစုမိရင် ဝေဖန်ကြဇာယ်ကွ။

“ကျွန်တော်ပြောသားပဲဗျ”

“ဘာတုံး ... ရဲမြင့်လေးရ”

“ဇာတ်ဆိုင်းဘုတ်တင်ပွဲ မနက်တုန်းက ဆိုင်းဘုတ်ရော၊ မင်းသား ပိုစတာကြီးတွေရော ခွေးဝဲစားသေးနဲ့ပုန်းကတည်းက ရေစုန်တော့မျှော်ပြီလို့”

“ဒါနဲ့ လူရွှင်တော်အဘဦးချစ်စုပြောတော့ ခြင်္သေ့မင်းရဲ့ ရွှေပြွန်က ရေသွန်တာဆို၊ မကြာခင် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးပြီး တစ်ဇာတ်လုံး ကောင်းစားတော့မယ်ဆိုဗျ ဟင်”

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၃၅

“ကိုင်း အဘစု ပြောလေဗျာ”

“ခြင်္သေ့တော့ ခြင်္သေ့လို့ ယူဆပေးတာပါကွာ”

“ခုရော ... ဘာခြင်္သေ့တုံး”

“ခွေးခြင်္သေ့ သေးပန်းတာဖြစ်နေတော့ မွဲကိန်းကြီးဆိုက်ပြီး ငါလည်း ဗေဒင်ဟောစား၊ ပြဇာတ်မင်းသမီးလည်း မိုက်တစ်လုံးနဲ့ အထည်အကြေးလည်ရောင်၊ ငါ့ကောင်ရဲမြင့်လေးနဲ့ မင်းကြည်လှိုင်လည်း ဆိုင်းထဲက ဘင်တစ်လုံးယူပြီး ဟိုနားဒီနား မျက်လှည့်ပြစားနေရ၊ အင်း ... ငါ့မိန်းမ အရွယ်ဆိုသွားပေလို့ကွာ အရွယ်များကောင်းကတော့ ဒီဇာတ်နဲ့သာ လိုက်ကနေရင် ...”

“ဘာဖြစ်မှာတုံး ... အဘရ၊ လုပ်ပါဦး”

“သံတံတား မပုဒ်မိတန်းရောက်ပေါ့၊ ငါ့ကောင်ရာ ... ဖို့”

မောင်မှိုင်းရေ ... ငါ့ညီရေ ... ငါ့ကလည်း ငါပါကွား၊ ဇာတ်ပိုး
လေးကလည်းရှိ၊ အပေါင်းအသင်းလည်းမင်းတော့ ဇာတ်ခွင့်ထဲ အသံတုဖျော်
ဗြေနေဇာတ်က အသံတုအလုပ်လေးနဲ့ အလုပ်ဖြစ်မယ်ထင်ထားတာ။

နောက်ဆုံး ခွေးသေးပန်းဇာတ်ကြီးလည်း ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွား
တယ်လေ။ ဇာတ်ပိုင်ရှင်လည်း စပေါ်ရောအပျောက်ရော ဆုံးတာပေါ့။

မိုးမကျခင်လေး ဂျုစုကွဲသွားကြတယ်။

မင်းကြည်လှိုင်က ဂျိုးဖြူ ကွဲလားမသိဘူး ရောက်သွားတယ်။
ငါလည်း ကိုယ်ပိုင်တဲ့မျက်လှည့် ပြစားနေရတယ်။

တစ်နေ့ ငါ့ကို လူရွှင်တော် အဘဦးချစ်စုရယ်၊ လူရွှင်တော် ညွှပ်
ကလေးရယ် လာခေါ်တယ်။

“ခဲမြင့်လေး ... မင်း ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ဟေ့”

“ဘယ်လဲ အချုပ်ထဲလား ... အဘစု”

“ဖွ ... ဖွ ... မင်းအမေကလွှား။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း
ကွား၊ အခု ငါတို့ ဇာတ်အသစ်တစ်ခုနဲ့ လုပ်နေတယ်”

“ခွေးသေးပန်းဇာတ်ပဲလား ... အဘ”

“ခဲမြင့်လေး ... မင်း လူရွှင်တော်လုပ်မှာလား၊ ပြဇာတ်မင်းသား
လုပ်မှာလားပဲ အတည်ပြော”

“ဘူးသီးကြော်ချက်နဲ့ စားရမယ်ဆိုရင် မလုပ်ဘူး။ ဂျပ်ဆင်တီဇ်လုံး
နဲ့ ဖဲတစ်ထုပ်ရှိရင် ခဲမြင့်လေး မယားနှစ်ယောက် ၀၀လင်လင် ကျွေးနိုင်
တယ်”

“ဒီမှာ ခဲမြင့်လေး၊ ဒီဇာတ်က အနုပညာအကြောင်း နားမလည်
ဘဲ ပိုက်ဆံရှိလို့ ထထောင်တဲ့ဇာတ် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ခြင်္သေ့မင်း ...”

“မင်း ... ဇာတ်စာရေးဆရာကြီး မင်္ဂလာတိမ်ယံ ကြားဖူးလား”

“သိတာပေါ့ဗျာ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်နဲ့ အော်ပရာဇာတ်တွေ ရေးတဲ့
နေရာမှာ နာမည်ရနေတဲ့ စာရေးဆရာကြီးဥစ္စာ”

“အေး ... အဲဒီလို အနုပညာအကြောင်း နားလည်သိရှိတဲ့ ဇာတ်
သမားဆိုင်းသမားတွေ လေးစားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဦးစီးပြီးတည်ထောင်
တာကွား၊ အခုရောက်နေတဲ့ ပြဇာတ်အဖွဲ့ဝင်တွေကလည်း ဆရာကြီး မင်္ဂလာ
တိမ်ယံကို လေးစားသူတွေချည်းပဲ။ နောက်ပိုင်းမင်းသားက ဘယ်သူလဲ
သိလား”

“မသိဘူးလေဗျာ။ အဘပြောမှပေါ့”

“မင်းသားက တိုင်းချစ် ... မောင်ရွှေဗျား”

“ဗျာ ... ဟိုကောင် မင်းညီနောင် ငရွှေလား အဘ”

“အေးပေါ့ ... မင်းညီနောင်ဇာတ်ကရာမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ မင်းသား
ဆိုကွ”

“ဟင် ... ခွေးမသား၊ ဒီကောင်ရောက်နေတယ်”

“ဟ ... ဟ ... ခဲမြင့်လေးရ၊ မင်းနဲ့ ရန် ... ရန် သူမို့လား

... ဟင် ဟေ့ကောင်”

“မဟုတ်ဘူး အဘရေ ... ငရွှေက ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းနေ
ဆာသူငယ်ချင်းဗျာ၊ ကျွန်တော်၊ ငရွှေ၊ လေးမောင်ဆိုတာ ငယ်မေမင်းတွေ

၃၈ * မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ဗျူး၊ လေးမောင်က ပါတီဘက်မှာ လူကြီးဖြစ်နေတာဗျူး၊ ငရွှေ ပန်ကျာကျောင်း ဆင်း၊ ငရွှေ ... ငရွှေ ... ခွေးမသား အတော်အသံကောင်းတဲ့ကောင်”

“ပြဇာတ်မင်းသမီးကလည်း မင်းကိုသိတယ်တဲ့ကွ”

“ဗျာ ... ဘယ်သူများတုံး ... အဘဌား၊ ဘုရား ... ဘုရား”

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖျာပုံမယ် တင်တင်အေးရဲ့တပည့် ဟင်္သာတ နွယ်ချို”

“ဟာ ... သောက်မျိုးတွေ ပါလားဗျာ”

“တိုခွင့်လေးကို ပြောလိုက်ပါတဲ့”

“အမ်မယ် ... သင်းက ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောတုံး”

“ငယ်ငယ်တုန်းကလို အိပ်ရာထဲ သေးမပေါက်ပါနဲ့တဲ့၊ ပြီး ပုဆိုး ဆောင်းဘီမပါဘဲ ရေချိုးရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့ကွ”

“သောက်ကန်းမနဲ့ ခွေးမသားကောင် တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ”

“မင်း ... လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲဥဌား၊ လိုက်မယ်ဗျ”

“မင်းသမီး ဟင်္သာတနွယ်ချိုက ပြောသေးတယ်”

“လုပ်ပါဦးဗျ ... အဘရ”

“သူမိဘများက သဘောတူရင် မင်းကို ရွှေသုံးပိဿာ၊ နွား လေးကောင်၊ လယ်(၁၅)ဧကနဲ့ တင်တောင်းပါမယ်။ အဲ့ဒီကျွန်ရင် မငြင်းပါ နဲ့တဲ့၊ ခွဲမြင်လေးကို ကြက်ကလေး အမွေးနှုတ်သလို မီးကင်စားချင်လို့ ပါတဲ့ဗျား”

“အနာကျကောင်မ ... အခုထက်ထိ အပြောစကားလုံးကြီးတွေ၊ တုန်းပဲ၊ တွေကြသေးတာပေါ့ ... ဟင်္သာတနွယ်ချိုရေ၊ အသံတုခွဲမြင်လေး ဆိုတာ လူနပ်နီကျွဲချိုလိန်ဟေ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ...”

“ခွဲမြင်လေး”

“ဗျာ ... အဘ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၃၉

“မင်းတုံးမင်းတရားကြီးများ ... အခုနေ သက်ရှိထင်ရှားရှိရင် မင်း ကို ရွှေနှင်းတော်ထဲ အဝင်ခံဖို့နေနေသာသာ ရတနာပုံမန္တလေး နေပြည် တော်မှာတောင် နေခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ စိုးရိမ်လို့ စိုးရိမ်လွန်းလို့၊ ဟား ဟား ... ဟား”

| ၈ |

ဇာတ်နာမည်က ‘မန်းတောင်လက်ျာ အနုသဘင်ဇာတ်’ တဲ့၊ မြိုင် ဘက်မရှိ ဇာတ်နာမည်ပဲ ... မောင်ညိုမှိုင်းရေ။

အများအားဖြင့် ဝဏ္ဏကျော်ထင် စိန်အောင်မင်းဇာတ်၊ အလင်္ကာ ကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင်ဇာတ်၊ ပန်ကျာကြည်လင်ဇာတ်၊ စိန်မာဒင်ဇာတ်၊ မြို့တော်အောင်လိန်းဇာတ်၊ တိုင်းချစ်သန်းစိန်ဇာတ်၊ ရွှေမန်းကျော်အောင် ဇာတ် စသည်ဖြင့် နောက်ပိုင်းမင်းသားရဲ့အမည်ကို အလေးထားပြီး ဇာတ် ထောင်တာများတယ်ဟာ။

အငြိမ့်ဆိုလည်း ရွှေနှင်းဆီအငြိမ့်၊ ကောလိပ်မြိုင်အငြိမ့်၊ ရွှေမာသာ အငြိမ့်၊ ယိုးဒယားပြန် အမာစိန်အငြိမ့်၊ မြေရင်အငြိမ့် စသည်ဖြင့် ခေါင်း ဆောင်မင်းသမီးအမည်ကို အဓိကထားပြီး အငြိမ့်အမည်ပေးကြတာ များ အကိုး ငါ့ညီရေ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၀ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ကြည့်စမ်း ...။

‘မန်းတောင်လက်က အနုသဘင်ဇာတ်’ တဲ့။

မန်းတောင်လက်ကဆိုတာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက် တော်တုန်းက တည်ခဲ့တဲ့ ရတနာပုံမန္တလေး ရွှေမြို့တော်ပွဲသီချင်းကွဲ ပြင် စည်မင်းသားရေးခဲ့တာ။

‘မန်းတောင်လက်က၊ ဘုန်းနေလ၊ နန်းလေတေဇာတ်ပြော
ဝင်းထိန်လို့ပါ များစွာခိုလ်ခြေဝေနေပေါင်း
ကောင်းအောင်စု၊ ဗုဒ္ဓင်လောင်းပို့၊ မြို့နန်းတည်ထောင်၊
မင်းမြတ်ခေါင်၊ ဘုန်းတော်နေညွန့်သွေး’

အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ရတနာပုံ မန္တလေးကို မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးတည်တယ်။ အုတ်၊ ကျစ်၊ ကျော်၊ အေး မန္တလေးတဲ့။ ဗုဒ္ဓလောင်း ပို့ မြို့နန်းတည်ထောင်တာတဲ့ ဘုရားဆုပန် မင်းယောက်ျားစစ်စစ်ဖြစ်သမို့ မြို့နန်း တည်ထောင်တာတဲ့။ မင်းမြတ်ခေါင် ဘုန်းရောင်နေညွန့်သွေးတဲ့။ မင်းတကာတိုထက်မြတ်သော အခေါင်မင်းမို့ ဘုန်းရောင်ရှိန်က နေမင်းမျိုးနွယ် ကဆင်းသက်လာတဲ့ မင်းသွေးလို့ ဖွဲ့ထားတာ။

ဟုတ်ပြီ။

အဘဇာတ်စာရေးဆရာကြီး ဦးမင်္ဂလာတိမ်ယံက မန်းသွေးကွ။

မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်ကို မျိုးရိုးနဲ့ လိုက်စားခဲ့တဲ့သူ။

မန်းတောင်လက်က။

ဟုတ်ပြီဟေ့။ ဘုန်းရောင်နေသို့လင်းမည် နိမိတ်ပဲ။

မန္တလေးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ဇာတ်။ မန္တလေးအနုမညာကို ဖော်မည် ဇာတ်။

ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။

ဇာတ်တည်ရာ ဆရာကြီးဦးတိမ်ယံအိမ်လည်းရောက်ရော ကျွန် ကျွန်ကို ညှပ်ပါရောကွာ။ သီချင်းတိုက်နေတဲ့အချိန်လည်း ဖြစ်ပေကိုး။ ဆိုင်း သံ၊ ခုံသံနဲ့ ငါတောင် ရိုးရိုးရွှေဖြစ်နေတယ်။

နိတ်ကျသစ်စာပေ

ပိဋကလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၄၁

ဒီမှာ ငါ့လည်းမြင်ရော မင်းသားရွှေခွေ၊ ပြဇာတ်မင်းသမီး ဟာသာတ

နွယ်ချို ဂုန်းခနဲ ထပြေးပါရောဟေ့။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး”

“သရဲ ... သရဲ ...”

“မဟုတ်ဘူး။ ဆ ... ရာ ... ကြီး ... ထ ... တစ္ဆေ ...

တစ္ဆေ”

“ဟဟ ... မောင်ရွှေခွေ နွယ်ချို၊ ဘယ်မှာတုံးဟဲ့ တစ္ဆေ”

“အဲဒီအကောင်ပဲ ... ဆရာကြီး”

“ဟင်”

“လာ”

ကြည့်စမ်း ... မင်းသားမောင်ရွှေခွေ မင်းသမီးနွယ်ချိုကွာ ငါ့ကို ထက်ညှိုးထိုးပြီး ကြောက်ဟန်ပန်နဲ့ တစ္ဆေတဲ့။

“နွယ်ချို”

“ရဲ ... ရဲ ... မြင့် ... နင် ... နင် ... သေ ... သေပြီဆို”

မင်းသားမောင်ရွှေကလည်း ကြောက်ဟန်ပြုပြီး ...

“မင်း ... မင်း ... ကားတိုက်လို့ သေတယ်ကြား ...”

“တောက် ... နင်တို့ မျက်နှာသိပ်ပြောင်တာပဲ နွယ်ချို”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဖွဖွ ... တစ္ဆေမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား”

နောက်ဆုံး လူရွှင်တော်ကြီး အဘချစ်က ဆရာကြီးဦးတိမ်ယံနဲ့

နိတ်ဆက်ပေးတယ်။

“အသံတုရဲမြင့်လေးပါ ... ဆရာကြီး။ ဇာတ်အတော်များများမှာ ပြဇာတ်မင်းသားလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဇာတ်သဘင် အသံတုလုပ်ငန်းမှာ ထည်း နာမည်ကြီးပါပဲ။ ဆရာကြီးထံကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ ခင်ချ”

“အိမ်း ... အသံတုရဲမြင့်လေး၊ ရဲမြင့်လေးနဲ့ နာမည်ကျော်ပါ

စွယ်။ ရုပ်ရည်လေးလည်း သန့်သကိုးကွယ်”

“ဂါရဝပြုပါတယ် ဆရာကြီး”

နိတ်ကျသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၄၂ * မောင်ညိုဦး(သန့်လှိုင်)

“အေး... အေး... သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓုကွယ်။ မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချဉ်းမကွယ်။ ဒါက နောက်ပိုင်းမင်းသား မင်္ဂလာမောင်ရွှေတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ သေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟာ... ချေ့ကွာ၊ မင်း ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းရလားကွာ”

မင်းသားမောင်ရွှေ ငါ့ခွပ်လိုက်လို့ တွန့်သွားတယ်။

“မောင်ရွှေ... မင်းတို့ချင်း သိကြတယ်လားဟ”

“ကျောင်းနေဘက်တွေပါ ဆရာကြီး”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဟောဟိုဟာက ပြဇာတ်မင်းသမီး ဟင်္သာတနွယ်ချီတဲ့”

ဒီမှာပဲ ပြဇာတ်မင်းသမီး နွယ်ချီက ငိုမဲ့မဲ့အသံနဲ့...

“ဆ... ရာကြီး... အဟင့်”

“ဘာတုံး... နွယ်ချီ၊ ဘာလို့ ငိုချင်တာတုံးဟဲ့”

“ဆရာကြီး... ဒီ... ဒီချေ့လေးကို ပြဇာတ်မင်းသားခန့်

ရင် ကျွန်မ ကြွက်ဆေးသောက်ပြီး သေမှာပဲ အင့်... အဟင့်”

“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့တုံး... နွယ်ချီရယ် ဟင်”

“သူက ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ အဖက်ကြမ်းလို့”

“ဟာ... ”

“ဟယ်...”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ဒီမှာ နွယ်ချီက ဆက်ပြောသေးတယ်။ ငါလည်း အံ့အားသင့်နေပြီကွာ။

“အချစ်ခန်းကျရင် ထအားဖက်တာပဲ”

“ဟာ...”

“ဖက်ရုံတင်မကဘူး၊ ဟန်ပြပနမ်းဘဲ ပါးကို အားရပါးရ နမ်းလေ့ရှိတယ် အဟင့်”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

ဝိဇ္ဇာ လိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၄၃

“ပြဿနာပါပဲလားဟေ့”

“ကြက်သီးထလိုက်တာတော်”

“အဟင့်... မင်းသမီးသေတဲ့ အခန်းရောက်ရင် ဖက်ပြီးငိုတာ ပိုဆိုးတယ်။ အရိုးတွေပြုတ်ထွက်မလား မှတ်ရတယ်”

“ဘုရား... ဘုရား...”

“သေနေတဲ့ဟာကို နာခေါင်းထဲ လက်ညှိုးနဲ့ လာလာထိုးသေးတယ်။ သေရတဲ့ကျွန်မ သေရင်းတန်းလန်းက ဟပ်ချိုးလို့ ချေရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့ရတယ်ရှင်။ ဟီး... သူ့ကို ကားဆွဲနေရာ၊ ထမင်းချက်နေရာ ပဲထားပါ... ဆရာကြီးရယ်”

ကြည့်စမ်း... နွယ်ချီကွာ၊ ငါ့ကို ‘ဗျင်း’နေတာ။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေက အဟုတ်မှတ်နေကြတယ်။ ဒီမှာ ဆရာကြီးက...

“မောင်ချေ့လေး”

“ဗျာ... ဆ... ဆရာ... ကြီး”

“နွယ်ချီနဲ့မောင်ရွှေ...”

“ဗျာ...”

“ရှင်...”

ဒီမှာ နွယ်ချီဟာ ဇာတ်မင်းသမီး အသံနဲ့ ဟပ်ပါရောဟေ့။

“အမယ်လေး... ကြောက်လှချည်ရဲ့... ကြောက်လှချည်ဆောင်ရဲ့”

“ငါ့ကိုတော့ နွယ်ချီနဲ့ မောင်ရွှေ မဲ့နေတာလား။ ပညာစမ်းနေတာလား မသိဘူး။ နောက်ပိုင်းမင်းသမီးဟန်နဲ့ ငိုပြနေတော့ ဆိုင်းကလည်း ဆူမသိ ဘမသိ တီးလုံးနဲ့ လိုက်ဖောင်းနေပါရောဟေ့။ ဇာတ်သမား လူငါးဆယ်ခန့်ဟာ ငါ့ကြည့်လိုက်၊ သူမတို့ကြည့်လိုက်နဲ့ ဝေဝေဝါဖြစ်နေတုန်းမှာ... ”

ဟယ်... မထူးတော့ပါဘူး။

သောက်ကန်းမနဲ့ လူလွန်မသား ငါ့အကြောင်း သိရရောပေါ့လို့ပြီး ထီလည်း နောက်ပိုင်းမင်းသားကြီး ဟန်ပန်လေသံနဲ့ ဦးဖိုးစိန်ရဲ့ တာနော

၄၄ * မောင်ညိုဦး(သန်လျင်)

ယက္ခဇာတ်ထုပ်ထဲက တာနောယက္ခဇိုချင်းနဲ့ ဟိုကောင်မကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဇာတ်အဖွဲ့ရှေ့ ဟစ်ပစ်လိုက်ရောကွ။

“ရေ ... စီး ... အကျော်တွင်ဗျ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာတုံးဟ”

“တိန် ... တူနီမ် ... ဖျောင်”

ဆိုင်းဆရာရွာစားကတော့ ဇာတ်ဆိုင်းဆရာပီပီ သဘောပေါက်သွားပြီ။ ဒါ မင်းသမီးနွယ်ချို ခုမှရောက်လာတဲ့ ခဲမြင့်လေးကို ပညာစမ်းနေတာ။

ရွာစားကလည်း ဟင်္သာတနွယ်ချိုအကြောင်း သိထားတော့ ဆိုင်းတီးလုံးနဲ့ အသာ နောက်ကနေ ဖေးတီးပေးလိုက်တယ်။

“ရေစီးအကျော်တွင် *** လှေကြီးပေါ်တွင် လှေငယ်တင်လို့ အလှည့်တွင် ပဲ့စင်ကလှုပ်သည့်နွယ် ချွေကြုတ်မယ်ရေ *** ချွေကြုတ်မယ်ရဲ့”

ငါက သင်းမျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ငိုချင်းကိုဆိုတော့ ...

“ဘာတုံး ... ဘာတုံး ... အနာကျကောင်ရဲ့”

“မင်း ဂဏှာမငြိမ်တာကြောင့် (အမ်မာ)၊ ခုတော့ သဘောက မလေးရဲ့ ကာမရှိန်ဇော *** ဟော *** ဟော *** ကာမရှိန်ဇော”

အစ်ကိုကလည်း ငါ့ကို ပညာစမ်းနေတယ်ထင်လို့ တာနောယက္ခဇိုချင်းနဲ့ ဟစ်လိုက်ရော ... ငါ့ညီရေ ... ဇာတ်တစ်ဖွဲ့လုံး ငြိမ်ကျသွားတယ်။

ဇာတ်ဆရာ စာရေးဆရာကြီး ဦးတိမ်ယံကလည်း ငါ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ငါ ဒီလို ငိုချင်းကိုဟစ်လိုက်ရော သေနာမနွယ်ချို ငါ့ကို အံ့အားသင့်သလိုကြည့်ရင်းက ငါ့ကို တာနောယက္ခဇိုချင်းနဲ့ သမုဂ္ဂသီရိခေါ် ရှေ့ကြုတ်မင်းဆိုတဲ့သီချင်းနဲ့ ငါ့ကို ပြန်နှက်ပါလေရောဟေ့။

ဒီဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၄၅

“အမယ်လေး *** ကိုတာနောရဲ့ အပိုအသစ်ကို မြှင်ပါတယ် ဇွန် နှစ်ကိုယ်ချစ်တာ နှစ်သွယ်ကြင်ကြပါရှင့်။ ကိုတာနောရဲ့ *** ကျွန်မလင်ငယ်တစ်ပါး *** ပါး *** ပါး ***”

“မဖောက်ပြန်တယ် *** တစ်ယောက်အပြင် အပိုမကြံခဲ့ပါဘူး။ လေတမာ အပြစ်ရှာစကားနှင့် ကိုတာနောရယ် *** ပြော *** ရက် *** တာ *** များ”

ဒီမှာ ဆိုင်းပိုင်းကလည်း ငိုချင်းချ တီးလုံးတီးချလိုက်တာ သိပ်သိပ်တုန်သွားပါရော မောင်ညိုဦးရေ။

ကြည့်စမ်း ...

ဟင်္သာတနွယ်ချိုရယ်ကွာ ... ငိုချင်းတီးလုံးတီးနေတုန်းမှာ ငါ့ကို မေးငေါ့ပြီး မျက်လုံးဝင့်ပြီး ‘ကဲ ... သိပြီလား’ ဆိုတဲ့ ဟန်လုပ်ပြတာကိုး။

ဒါကို သိချင်းတိုက်နေတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေ မြင်သွားပြီး သဘောပေါက်သွားကြပါရောဟေ့။

ငါတို့မင်းသမီးက အခုမှဝင်လာတဲ့ ငြိဇာတ်မင်းသားလား။ ဇာတ်မင်းသားလား မသိရတဲ့ ခဲမြင့်လေးဆိုသူကို ပညာစမ်းနေတာဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် တပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြတာ။

ငါညံ့ရင် ငါခံရတော့မယ်။

ခဲမြင့်လေးပဲကွာ။ ငါက အဘစိန်အောင်မင်းရဲ့ တပည့်ဥစ္စာ။ စိစိနီတို့၊ အောင်ကိုဝင်းတို့က ငါတို့နဲ့တွဲဘက် ဇာတ်မောင်နှမတွေဥစ္စာ။

ငါ နောက်ဆုံးငိုချင်းကို ဆိုင်းဆရာ နရည်သပ်အပြီးမှာ ဟစ်ချလိုက်ရော နွယ်ချို မျက်လုံးပြုံးသွားရောဟေ့။

“အခုမှ သိရပါပေါ့ဗျာ .. ကုလဟိမစင်ကြယ်တာကြောင့် လင်ဆယ်ယူ လူပေါ်မှာကြိုက်ကြတာက မတော်တာ လော်မာတဲ့စရိုက်ကယ်နဲ့ (အမလေး) မယားရိုက်တဲ့ သဘောရယ်ကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ ရိုက်ရိုက်ပြီး ခြောက်လိုက်ချင်ရဲ့ သမုဂ္ဂသီရိရေ ... နင်နဲ့ငါညားတာ မှားလိုက်လေကော ... ဆာ ... ဟော ... နင်နဲ့ငါညားတာ မှားလိုက်လေသကော ... ဟော ... ဆာ ...”

၁၁ - ဆင်ခြင် (ဆင်ခြင်)

ဒီမှာ ဆိုင်ဆရာရွာစားက ငိုချင်းတီးလုံးကို ဝိုင်းကုန်ဆိုင်းကုန် အားရဝါးရတီးချလိုက်ရော ...

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“ရှိုး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“ရဲမြင့်လေးကွ”

“နွယ်ချိုကွ”

“ရှိုး ... ရှိုး ...”

“ဝမ်းစပိုး ... ဝမ်းစပိုး”

“နီတ် (စ်)ဝမ်း လုပ်ပါဦးဗျို့”

“ကိုရဲမြင့်လေး သုဒ္ဓေါနမင်းကြီးငိုချင်း ... လုပ်ပါဗျို့”

လက်ခုပ်သံကိုညှိုး ပျော်လိုက်ကြတာကွာ။ ဆရာကြီး ဦးတိပ်ယံက လက်တားရပ်ခိုင်းရတယ်။

“ငါ သဘောပေါက်ပြီဟေ့။ နွယ်ချိုနဲ့ မောင်ရဲမြင့်တို့ရဲ့ အနုပညာ အစွမ်းကို အကဲခတ်လို့ ရပြီကွ။ မင်းတို့ရဲ့ အနုပညာမျိုးစေ့ကို ငါမြင်တယ်။ ငါတို့ ဒီနေ့ကစပြီး စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ရတနာသုံးပါး အနန္တ၊ အနန္တငါးပါး ဦးတိပ်ထားပြီး ကြည့်သူလူထုကို စစ်မှန်သောမြန်မာ့ သဘင်အနုပညာပေးအပ်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ငါတို့ ဇာတ်ကိုတည် ထောင်မယ်။ ငါယုံကြည်တယ်။ တစ်နေ့ မနီးတောင်လက်ျာဇာတ်ဟာ မြန်မာ ပြည်မှာ ကျော်ကြားအောင်မြင်ရမယ်ဟေ့”

“ရှိုး ...”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ဝေး ...”

“အောင်ရမည်ဟေ့ ... အောင်ရမည်ကွ”

[c]

ဇာတ်ကို တစ်မိုးတွင်းလုံးတိုက်ကြတာ ပြဇာတ်(၅)ထုပ်၊ အော် ဗရာအသစ် (၅)ထုပ်၊ နောက်ပိုင်း ဇာတ်ကြီး(၅)ထုပ်ငါးရက်စာ တိုက်ထား လေ့ကျင့်ကြတယ်။

တီးလုံးတိုက်ရာလည်း အသားကျသွားပြီ။

ဝတ်စုံပြည့်၊ အတီးလေ့ကျင့်ကြတယ်။

အဓိကက ဇာတ်ဆိုင်းဘုတ်တင်မယ်။ ကြော်ငြာဘုတ်၊ ရှိုးဘုတ် ထောင်မယ်၊ စာနယ်ဇင်းတွေကို ဖိတ်ကြားပြီး မိဒီယာအပ်ပွဲလုပ်မယ်။

“ဇာတ်အဖွဲ့သားအားလုံး တနင်္ဂနွေနေ့ မနက် (၇)နာရီ (၃၀)မိနစ် မှာ ဆိုင်းဘုတ်တင်ပွဲနှင့် စတော်တိုက်၊ နတ်အပ်လုပ်မယ်။ အားလုံး သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ဝတ်စားဆင်ယင်လာကြ ... ကြားလားကွယ့်”

“ကြားပါတယ် ... ဆရာကြီး”

ဆိုင်းဘုတ်တင်ပွဲ၊ ရှိုးဘုတ်ထောင်ပွဲလုပ်မယ်ဆိုတော့ ငါက ဝါရင့် လူရွှင်တော်ကြီး အဘချစ်ကို ကပ်ပြောရတယ်။

“အဘချစ် ...”

“ဘာတုံး ... ရဲမြင့်”

၄၀ * မောင်ညိုဦး(သန်လျင်)

“အဘချစ် မှတ်မိသေးလား”

“ဘာကိုတုံးကွ ... အရင်းအရို မဖျားမရှိကြီး”

“ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်တုန်းက ကောင်းကင်မြို့သစ် ဇာတ်ကြီးနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တင်တုန်းက အဖြစ်အပျက်လေ ... အဘချစ်ရ”

“အေး ... အေး ... မှတ်မိပြီကွ။ ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ မင်းသားရှိုး ဘုတ်ကို ခွေးသေးနဲ့ပန်းသွားတာ ကံဆိုးလိုက်တဲ့ အဖြစ်ကွာ။ တစ်နှစ်လုံး သုံးပွဲပဲ ကရိုဗီး ဇာတ်မျိုးပြုတ်သွားတယ်”

“ခုလည်း အဲဒါမျိုးမဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ဗျား”

“အေး ... မင်းတို့ငါတို့က အတွေ့အကြုံရှိထားတော့ အထူးသတိ ထားပြီး စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ကွာ”

! ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ သောကြာအခါ မင်္ဂလာချိန်ကို ရောက်လာ တယ်။ ရှိုးဘုတ်ကြီးတွေမှ သန့်မှသန့်ကွာ။

ပန်းချီဆရာကြီး ဆွာထိန်ရဲ့ ဆီဆေးလက်ရာကြီးတွေ၊ မင်းသား မင်္ဂလာမောင်ရွှေ ပန်းချီကားကလည်း ခန့်မှခန့်။ ပြဇာတ်မင်းသား မန္တလေး တက္ကသိုလ်ကောင်းမြတ်နဲ့ ငိုရဲ့ မတ်ရပ်သုံးထပ်သား ဖောက်ပန်းချီဘုတ်ကြီး တွေမှ ဟီးနေတာပဲ။

မင်းသမီး ဟသံတနွယ်ချိုရဲ့ စီးကရက်ခဲပြီး ရှိုးဂိုက်ပေးနေပုံ သုံးထပ်သားတွင်းပန်းချီစတိုင်ကလည်း လူကို ဖမ်းစားထားသလိုပဲဟေ့။

ရှိုးဘုတ်ကြီးရှေ့မှာမှ ‘မန်းတောင်လက်ျာ’ အနုပညာသဘင်ဇာတ် ဆိုတဲ့ စာလုံးကြီး တစ်လုံးတစ်လုံးဟာ လူကြီးတစ်ရပ်ကျော် မြင့်တယ် ကွာ။

ပေလေးဆယ်ရှည်တယ်။

ရှေ့မှာ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲကို လက်ဖက်ပွဲနဲ့ မီးထွန်းပေးတယ်။ သတင်းစာသမားတွေ၊ အထူးညည်သည်တွေ မန္တလေးမြို့ပေါ်ရှိ အငြိမ့်ဇာတ် ဆိုင်းက ဇာတ်သမားတွေလည်း စုံနံ့ညီညီ ရောက်နေကြပြီ။

အားလုံးက ရှိုးဘုတ်နဲ့ မန်းတောင်လက်ျာစာလုံးကြီးတွေကို ကြည့် ပြီး အားရကျေနပ်ချီးကျူးကြ၊ အံ့သြကြ။

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင်ပြောကြပါခင်ဗျား * ၄၁

သတင်းစာတိုက်က ဆရာတွေကလည်း ဇာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြ၊ ငါကလည်း ငါတို့ပုံတွေနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို အရင်ကလိုမျိုး ခွေးသေးနဲ့ ပန်းမှာစိုးလို့ ကရိုဗိုက်နေရတယ်ကွာ။

ဒီမှာ ဇာတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်၊ ဇာတ်စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးမင်္ဂလာတိမ်ယံက အဖွင့်အမှာစကားပြောတယ်။

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိသူကြီးမင်းများနဲ့ ဇာတ်အငြိမ့်၊ ဆိုင်း၊ ရုပ်သေးအဖွဲ့များမှ ပညာရှင်များ၊ ဇာတ်အဖွဲ့သားများ၊ စာနယ်ဇင်း မှ ဆရာများကို ယခုလို ကြွရောက်အားပေးချီးမြှင့်ကြတဲ့အတွက် လွန်စွာ မှ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ တည် ထောင်တဲ့ ဇာတ်မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်တူကိုယ်တူ အနုပညာချစ်ကြတဲ့ တပည့် သားမြေးများ ပါဝင်စုစည်းထားတဲ့ဇာတ်ပါ။ မန္တလေးဇာတ်အနုပညာစစ်စစ် ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ခေတ်နှင့်အညီ စီစဉ်လို့ မန်းတောင်လက်ျာလို့ အမည် ခေးထားပါတယ်။ အော်ပရာပြဇာတ်၊ နောက်ပိုင်းပြဇာတ်အသစ်များနဲ့ စုနစ် တကျ စီစဉ်တည်ထောင်ပြီးဖြစ်သလို ဘုရားပွဲ၊ ကျောင်းပွဲ၊ အလှူပွဲမင်္ဂလာ ပွဲများ၊ အထိမ်းအမှတ်ပွဲများ၊ ပရိသတ် ချစ်ခင်နှစ်သက်လေးစားရအောင် ကပြသုံးတော်ခံမှာဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

““ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

သည့်နောက် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပညာရှင်တွေက အသီးသီး အမှာ စကား၊ ဩဝါဒစကားများ ပြောကြပြီးနောက် ...

ဆိုင်းတော်ကြီးက မင်္ဂလာအေးရေခင်းကို တီးပြီး ရတနာသုံးပါး တန်တော့ခန်းကို ဆိုတီးကြပါတယ်။

သည့်နောက် ...

အပျိုတော် ဒေါ်မြတ်နိုးကြည်က မြို့တော်ရှင်ရွာတော်ရှင်၊ နယ်တော် မှုးများကို နတ်ဒိုးတဲ့ ကန်တော့ပွဲရွက်ပြီး တင်မြှောက်လို့ နတ်မြှောက်မန ချိန်မှာပဲ ...

၅၀ * မောင်ညိုဦး (သန်လျင်)

“အောင်ဦးက ... အောင်ဦးဟေ့ ...”

“အောင်ဦးက ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဒီမှာ ခြံနံခြံနံသဲသဲ အောင်ဦးက ဟေ့ ...”

အားရပါးရ အသံပါဝါ အောင်အောင်ကြီးနဲ့ အော်ပြောတဲ့အသံတိုကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရော ...

ဘုရားရေ

ဘယ်အချိန်က လူကြားထဲ ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ အရူးကြီးတစ်ယောက်က ... ဖျက်နှာက လေးထောင့်ကြီးကွ။ ဆံပင်ရှည်တွေက ပခုံးပေါ်မှာ ပျံ့ကျလို့။ နှုတ်ခမ်းမွှေးဒင်းကြမ်း၊ ပါးစပ်မှာလည်း ကွင်းတံတွေးနီနီရဲရဲတွေက ပေကျစီးကျနေလိုက်တာ ဝတ်ထားတဲ့ပင်နီဖျင်ကြမ်း ရင်ဘတ်ရယ် ရဲပဲဒေါင်းခတ်လို့ဟေ့။

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်လူကြီးက ... ညှိနှိုင်းရ။

အောက်ခံစွပ်ကျယ် အပေါက်ပေါ်မှာ ပင်နီဖျင်ကြမ်း ချေးလက်လေးသစ်ကြီး ရင်ပတ်အပြတ်ဝတ်လို့ဟေ့။

စွပ်ကျယ်အပေါက်အောက်မှာ အင်းစမကွက်တွေလည်း မြင်ရရဲ့၊ ပုဆိုးအကွက်ကလည်း မီးလောင်ပေါက်ပရပွနဲ့ဟေ့။

ယောဂီရောင် လွယ်အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီး လွယ်ပြီး လူအုပ်ကြားက အားရပါးရ အော်လိုက်ရော လန့်သွားတာပေါ့ကွ။

ဒီမှာ လူကြီးက အောင်ဦးဆိုတဲ့စကားကို ထပ်ကာတလဲလဲ ပြောပြီး လူအုပ်ကို တွန်းဖယ်လို့ မင်းသားမင်းသမီး ဆိုင်းဘုတ်ကို လက်ညှိုးထိုးအော်ပြောနေတာ။

“အောင်ဦးက ... အောင်ဦး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... နာမည်ကြီးတော့မယ်ဟေ့”

“သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းမတော့မှာဟေ့”

“အဘချစ်”

“ဘာတုံး ... ရဲမြင့်လေး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါမိဈေး * ၅၁

“ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ အရူးကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပုံပံပေးလိုက်မယ်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... ရဲမြင့် ... ရဲမြင့် ...”

“မဆွဲပါနဲ့ ... အဘချစ်ရ ... လွှတ်စမ်းပါ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း နားမလည်ဘူး။ အသာနေ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး။ ဒါ သက်သက်နှောင့်ယှက်နေတာ”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ထူးနေတယ်ကွ”

“ဘာထူးတာတုံးဗျာ”

“အရူးကြီးပါးစပ်က မင်းသားပန်ချီကားတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အောင်ဦးလို့ ပြောနေတာကွ”

“သူပြောတိုင်း ...”

“ရဲမြင့်လေး ... မင်းလည်း ဇာတ်သမားပဲ။ လူလေး ... ငါတို့ မြန်မာမှုမှာ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်ကွယ့်။ အရူးစကား၊ သဘင်သည်စကား၊ ကလေးစကားဆိုပြီး စကားကြီးသုံးခွန်းကို အလေးထားခဲ့ကြတယ်။ ဒီလူသုံးမျိုးပြောတဲ့စကားကို နိမိတ်ဆိုးနိမိတ်ကောင်း ယူလေ့ရှိတယ်လို့ အယူတော်မက်လာမှာလည်း ဆိုထားတယ်။ အရူးကြီးပြောတဲ့စကားမှာ ဆဲတာပါလားပြော ...”

“မပါဘူး”

“ရိုင်းတာပါသလား”

“မပါပါဘူး”

“ပရိသတ်ကို စော်ကားမော်ကား ဆဲရေးတိုင်းထွာနေရသလား”

“မလုပ်ပါဘူး”

“အေး ... သူပြောတဲ့စကားက အောင်ဦးတဲ့။ နာမည်ကြီးတော့မယ်ဟေ့တဲ့။ ဒါ ခွေးသေးပန်းတာ မဟုတ်ဘူး”

အရူးလူထူးလူပျော် ကောင်းနိမိတ် လာပေးပြောနေတာ။ ဇာတ်ဆိုတာ ပျော်ရတယ်။ ရွှင်ရဲတယ်။ မက်လာချိန်မှာ အရူးလူပျော်ရောက်လာပြီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၂ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

အောင်မြင်လို့ပြောတာ အတိတ်ကောင်းနိမိတ်ကောင်း မင်္ဂလာစကားပဲ။ အသာ ကြည့်နေ”

ဒါနဲ့ ဒေါသကိုချုပ်တီးပြီး ရှေ့တိုးကြည့်လိုက်တော့ ...

ကြည့်စမ်း ...

အရှူးကြီးဦးတိုက်ပုံက သပြေခက်ကို ဘယ်ညာကိုင်ပြီး နတ်ချင်းတွေ ဆိုပြီး ကနေတာကိုးကွ။

ဇာတ်သမားကြီးတွေ၊ ဧည့်သည်တွေကလည်း အရှူးလူထူးဆန်း ကြီးကို ကြည့်ပြီး ထူးတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။

“ဖျိုတိုင်းကြိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင် နှင်းဆီခိုင် ...”

“ဟေ့ ... ရွာစား၊ ငါ့လူ ... ဒါ အောင်ပွဲခံနေတာလေကွာ။ မင်းတို့ အောင်ပြီကွ။ သီချင်းဆိုရင် ဆိုင်းလေးတော့တီးမှပေါ့ကွ ဟုတ်ဘူး လားကွာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့”

ရွာစားစိန်မင်းနိုင်ကလည်း မတီးရဲဘူး။

ဒါနဲ့ ဇာတ်ခေါင်းဆောင် ဆရာကြီးဦးတိမ်ယံကို လှည့်ကြည့်လိုက် တယ်။ ဆရာကြီးဦးတိမ်ယံကို ရုပ်သေးမင်းသားကြီး ပခုက္ကူဆရာချိုက နား နားကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောနေတယ်။

ဒီမှာပဲ ဆရာကြီးက ရွာစားစိန်မင်းနိုင်ကို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရော ရွာစားက တီးတော့တာပဲဟေ့။ ရွှင်နေတာပဲ။

“ဖျိုတိုင်းကြိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင်၊ နှင်းဆီခိုင်

ခွင်လုံးပိုင်ပါတဲ့ ဝိုင်းတော်သား ... ဝေးရာကရှား”

ဆိုင်းကတီး။ အရှူးလူထူးကြီးက အားရပါးရက။ ဒီမှာ သူက နတ်ချင်းတစ်မျိုးကို ပြောင်းဆိုလိုက်ပါရောဟေ့။

“ဇမ္ဗူဒီပါ ဟိုအရင်ကောင်းရယ်နဲ့

မတူပြီတစ်ခါ သဘင်ပထမကောင်းစေဖို့

ကျညီညာ စောင်လေးစောင့်မပါ”

ကြည့်စမ်း ... လူညံလူထူးကြီးလို့ထင်ထားတာ နတ်ချင်းတွေကို စည်းကျပါးကျဆိုပြီး နတ်မြှောက်သလို ဟန်နဲ့လုပ်နေတာများ။

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၅၃

ကျညီညာ စောင်လေးစောင့်မပါမှာ ဆိုင်းက ပတ်မကြီးနတ်ခိုး အလိုက်နဲ့ မြိုင်မြိုင်တီးလိုက်တာ တစ်ခွင်လုံး သိမ်သိမ်တုန်နေတာပဲဟေ့။ ဒီမှာ သူက ဆက်ဆိုတယ်ဗျ။

“မြို့တော်ကို အရှင်စောင့်တယ်

ရွာတော်ကို သခင်စောင့်ရှာယ်

ဝိုင်းလေလေ ဝိုင်းလေးစောင့်မပါ

ဝိုင်းလေလေ ဝိုင်းလေးစောင့်မပါ”

ကြည့်စမ်း ... သဘင်ပထမကောင်းစေဖို့ ရွာတော်ရှင်မြို့တော်ရှင် တွေ ဝိုင်းမပါတဲ့ဗျာ။ ပတ်မကြီးကလည်း မြည်ပါကွာ။

ကျက်သရေရှိလိုက်တဲ့ သီချင်းစာသား။

နိမိတ်ကောင်းလိုက်တဲ့ စာသား။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ...”

“ကိုကြီးကျော် ... ကိုကြီးကျော် ... တို့ကိုကြီးကျော်ဟေ့”

ဗျာ ... သူက အကမြူး။ အတီးမြူး ကိုကြီးကျော်နတ်ချင်းကို ကောက်ဆိုပြီး ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ကရော။

ဆိုင်းကလည်း အမြူးအကြွ နတ်ကအဆူကိုတီး ... ညိုမှိုင်းရော

ဆိုင်းရော၊ ပရိသတ်ရော၊ တစ်ခွင်လုံး မြူးပျော်ပြီး သိမ်သိမ်တုန်ပဲ။

ဘုရားရေ ... ငါတို့ နောက်ပိုင်းမင်းသား မင်္ဂလာမောင်ရွှေလည်း

အရှူးကြီးဦးမင်းကျော်နဲ့ ဝင်ကလို့ပါလားဟာ။

အလိုလေး ...

မင်းသမီး ဟင်္သာတနွယ်ချိုလည်း ကိုကြီးကျော်ပူးသလိုဝင်က။ ဟ

ဟ ... ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး။

လူကြမ်းသရုပ်ဆောင်တွေရော၊ ပြဇာတ်မင်းသားတွေရော ငါတို့

ဇာတ်အဖွဲ့က လူသုံးဆယ်ခန့်ကွာ ...

ကိုကြီးကျော်ပဲဝင်သလား။

လမိုင်းပဲ ဝင်သလား မသိပါဘူး ... ငါ့ညီရား။

www.burmeseclassic.com

၄၄ ❀ ဆင်ဖြူ (သန်လျှင်)

ကိုကြီးကျော်သီချင်းတီးကွက်နဲ့ သံပြိုင်ဆိုပြီး ကလိုက်ကြတာ ပြီး
ပျော် မြူးပျံ့နေတာပဲဟေ့။

ကြွရောက်အားပေးကြတဲ့ ဇာတ်ရှုပ်သေးအငြိမ့်ဇာတ်က သဘင်သည်
တွေလည်း အပျော်စီးကူးပြီး ကိုကြီးကျော်သီချင်းကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး
ထရပ်ပြီး သံပြိုင်ဆိုကြ။

အိုးကွာ ...

အပျော်ကြီးမှ တကယ်ပြိုင်စံရှား အပျော်ကြီးပါကွာ။

“ပွဲခွင်ရာကျော် ကမည်းကိုကြီးကျော်ဟေ့”

“အောင်ပြီကွ ... အောင်ပြီ၊ မနီးတောင်လက်ျာ အောင်မြင်ပြီ
ဟေ့။ ကိုကြီးကျော် ... ကိုကြီးကျော်ကွ”

တိုက်ပုံဟပြန် လူထူးဆန်းကြီးဟာ သပြေခက်ကို ပစ်မြှောက်ပြီး
ကိုကြီးကျော် အကပေါင်းများစွာကြားကနေ အသံကုန်အော်ဟစ်ပြောနေတာ
ကွ။

နောက်ဆုံး ဆိုင်းတော်ကြီးက ပင်ပန်းကြွမှာစိုးလို့ နတ်ထွက်နတ်
ထုတ်ဆိုင်းကိုချလိုက်မှ အားလုံး အကနားကြတော့တယ်။

“စာရေးဆရာကြီး ... ခင်ဗျားဇာတ် ကျိန်းသေအောင်မြင်မှာ
ဗျို့”

“ဦးတိမ်ယံ ... နိမိတ်ကောင်းလိုက်တာ ... ဦးတိမ်ယံရယ်”

“ဇာတ်ဆရာ ... ဇာတ်ဆရာ ဘယ်မှာတုံး”

“ဒီမှာဟေ့ ... ဒီမှာ စကားပြောနေတယ်။ ဘာတုံး ... ပြော
မန်နေကျာ”

“ဆရာ ... ဇာတ်ပွဲငှားမည့်သူတွေ ရောက်နေလို့ပါ”

“ဟေ့ ...”

“ဘာ ...”

“ဗျာ ..”

“ဟား ... ကိုတိမ်ယံ ... ကံကောင်း ကံထူးလှချည်လားဗျာ
ဟင်”

နိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား ❀ ၅၅

“စေတနာမှန်ပေါ့ဗျာ။ အေး ... ငါ အခုလာခဲ့မယ်။ ဟေ့ ...
ခဲမြင့် ... ခဲမြင့်လေး”

ဇာတ်ဆရာကြီးခေါ်လို့ အစ်ကို သူ့အနား အမြန်သွားလိုက်
တယ်။

“ခဲမြင့်လေး”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“စောစောတုန်းက ငါတို့ဆိုင်းဘုတ်တင်ကုန်တော့ပွဲမှာ ဝင်ကသွား
တဲ့ အရူးကြီးကို သွားခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးရင် အဲဒီလူကြီးကို သီးသီးသန့်သန့် ကျကျနနကျွေးပါ။ သူ
စားချင်တာရှိလည်း ကျွေးပါ။ ဇာတ်ငှားကိစ္စပြောပြီးရင် သူ့ကို ဆုချမယ်။
ဟင်္သာတကို ပုဆိုးနဲ့ရှုပ်အင်္ကျီ အသစ်ဝယ်ခိုင်းလိုက်။ အဲဒါပါ အဲဒီအရူးကြီး
ကိုပေးရမယ်။ နားလည်လား”

“ဟုတ်”

“မြန်မြန်သွား”

❀ ❀ ❀

ငါ့ကွာ ... လူအုပ်စုတွေကြားမှာ ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံနဲ့ အရူးကြီးကို အနှံ့လိုက်ရှာတာပါကွာ မတွေ့ဘူးကွာ။

“ကိုပေါက်ကျော် ... ကိုပေါက်ကျော်”

“ဘာတုံး ... ကိုရဲ”

“ဟို ... ကတဲ့အရူးကြီး တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူးကွာ”

နောက်တစ်အုပ်စုထဲရှာမေး ...

“ဟေ့ ... မောင်ယဉ်ကျော်”

“ဘာတုံး ... မောင်ရဲ”

“ကိုကြီးကျော်ကတဲ့ အရူးကြီးကိုတွေ့လားဟင် ... မောင်ယဉ်ကျော်”

“ဟို ... လမ်းထဲလားမသိဘူး သွားတာတွေမိတယ်ကွာ။ ဘာလုပ်မလို့တုံး”

“လိစွရှိလို့ပါကွာ”

“မင်းဘကြီးလား ... ရဲမြင့်”

“ဟာ ... ဘယ်ကလာ ငါ့ဘကြီးကမှာလဲကွာ သွားပဟေ့”

နေရာအနှံ့လိုက်ရှာတယ်ကွာ။ တိုက်ပုံနဲ့ အရူးကြီးကို လုံးဝမတွေ့ရဘူး။

ရဘူး။

ပြန်ရောက်တော့ ဇာတ်ဆရာကြီးက ဆီးမေးပါရော။

“ရဲမြင့်လေး ... ဟိုအရူးကြီးကို တွေ့ခဲ့လား”

“ဟို ... ဟို ...”

“တွေ့လား၊ မတွေ့ဘူးလား ပြောကွာ။ ငါ လုပ်လိုက်ရ”

“မတွေ့တော့ဘူး ဆဲ ... ဆရာကြီး”

“မင်း ... အနှံ့လိုက်မရှာဘူးလား”

“ရှာတာပဲ။ စက်ဘီးနဲ့ နန်းမြို့ရိုးဘက်ပါ လိုက်ရှာတာ။ လုံးဝ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“တောက် ... မြေလျှိုးမိုးပျံ့ရောလား မသိဘူး”

“ဆရာ”

“ဘာလဲကွာ ... အရေးထဲ”

“မြေလျှိုးမိုးပျံ့ရအောင် သူက နဂါးနဲ့စော်ကျီမှ မဟုတ်ဘဲ။ အရူး ဥစ္စာ”

“တောက် ... မင်း ငါ့နားက မြန်မြန်ထွက်သွား။ ဖင်မှန်းခေါင်းမှန်းမသိတဲ့ကောင်။ တန်ဖိုးနားမလည်တဲ့ကောင် သွား ... သွား ...”

ငါ့ကို ဇာတ်ဆရာက အော်ခဲငါ့လွှတ်လို့ အသာကြိုပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ရတယ်။

တိုတိုပြောကြစို့ကွာ။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ ... ငါ့ညီရယ်။

ဆိုင်းဘုတ်တင် မိတ်ဆက်ပွဲလုပ်တဲ့နေ့ မကြာဘူးဟေ့ ဂျာနယ်သတင်းစာများမှာ ငါတို့ဇာတ်သဘင် သတင်းရော၊ အရူးကြီးနဲ့ တို့အဖွဲ့သားတွေ မြူးမြူးရွှင်ရွှင်ကနေတဲ့သတင်း၊ အရူးကြီးဝင်ပြောတဲ့ နိမိတ်စကား၊ သတင်း၊ ကျောက်ဆည်မှာ ဇာတ်လည်းကပြီးရော ပဲခူးဘုရားပွဲ၊ မြောက်ဥက္ကလာ မယ်လမုပွဲ၊ ကျိုက္ကဆံဘုရားပွဲ၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ လာငှားလိုက်ကြတာ မောင်ညီမြိုင်းရေ ... တစ်နှစ်လုံး နားရတယ်ကို မရှိပေါင်ကွာ။ မင်းပွဲနီးလည်း ငါတို့ မန်းတောင်လကျာဇာတ်ပွဲ၊ အထက်မြန်မာပြည်၊ အောက်မြန်မာပြည် မန်းတောင်လကျာဇာတ်ကြီးကို ဟိုးဟိုးကျော်သွားတာပဲဟေ့။ ထူးဆန်းတာက ...

နတ်သမီး (ဆန်းဖျ)

ငါတို့ရဲ့ဇာတ်ဆရာကြီး မင်္ဂလာဦးတိမ်ယုဟာ ဘယ်မြို့ကိုရောက်
ရောက် လူထူးဆန်းအရူးကြီးဦးတိုက်ပုံအကြောင်း နေကုန်နီးပါး မေးမြန်းစုံ
စမ်းထားတာပဲဟေ့။

ကြာတော့ ငါတို့က မေးတာပေါ့။

“ဆရာကြီး”

“ပြော ... မောင်ရဲမြင့်”

“ဆရာကြီး ဘာလို့ ဇာတ်ကရာဇ်မြို့ရွာရောက်တိုင်း ဟိုအရူးကြီး
ကို အမောတကော ရှာရတာလဲဟင် ... ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ကလည်း ငါ့ကို ဟိုအရူးကြီးနဲ့အပြိုင် ရူးနေပြီလို့များ ထင်
မလားမသိဘူး။ ငါတို့ဇာတ်အဖွဲ့ကြီး အောင်မြင်မှုရတာဟာ သူ့ကျေးဇူး
နိမိတ်ပါတယ်လို့ ငါ ယုံကြည်ထားတယ်။ သူ့ ကိုကြီးကျော်ကရင်း ပြောသွား
တဲ့စကား အောင်ပြီဟေ့တဲ့။ နာမည်ကျော်လိမ့်မယ်တဲ့။ ပွဲချီရာကျော် ကရ
မယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်သွားတာကွ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး။ သူ့ပြောသွားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်
တို့ တစ်ပွဲလုံး အောင်မြင်နေတာပဲဗျ နော်”

“ဟုတ်တယ်။ သဘင်သည်စကား။ အရူးစကား။ ကလေးစကား
တဲ့ အလေးထားရတယ်။ ဂရုစိုက်ရတယ်။ သူတို့ ကြိုနိမိတ်စကားပြောလေ့ရှိ
တယ်။ အဲဒါကို ကရုစိုက်တတ်ရင် အကျိုးထူးတတ်တယ်။ ဒီလူကြီးဟာ
အရူးကြီးသက်သက်ပဲလား။ သဘင်ရူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ရူးချင်ယောင်ဆောင်
နေတဲ့ လူဝိစ္စာလား။ ငါ မသိဘူး။ ခုချိန်ထိ ငါ မေးမြန်းစုံစမ်းနေတာ
သဲလွန်စ မရဘူး။ ငါ သူ့ကို ကျေးဇူးပြုချင်တယ်။ သူလိုအပ်တာတွေ ငါ
ပြန်ကူညီလုပ်ပေးချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရောက်ရာအရပ်မှာ ရှာနေတာ ..
ရဲမြင့်လေးရေ”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် အဲဒီအရူးကြီး
သတင်းကို စုံစမ်းကြ။ ငါသေသွားခဲ့ရင်လည်း သူ့ကို မင်းတို့တွေ့ရင် ငါ့
ကိုယ်စား မင်းတို့ပြောပြီး သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပါ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာကြီး”

နိတ်ကျသင်္ခါစာဝေ

ဝိဇ္ဇာလိပ်စာသိရင် ပြောကြပါခင်ဗျား * ၅၉

ငါတို့ မန်းတောင်လကျာသဘင်ကြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ နှစ်စဉ်
ခွဲချီပေါင်းများလာခဲ့။ နာမည်ကျော်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နိမိတ်စကားဆိုသွားတဲ့လူပျော်ကြီး အရူးကြီးကို ငါတို့
ပြန်မတွေ့ခဲ့ကြဘူး။

ဒီမှာ မင်းရေးတဲ့ လူထူးဆန်းဘာတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်လုံးချင်းဝတ္ထု
နဲ့ ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားကိုကြည့်ရ။ ဖတ်ရတော့မှ ...

မင်း ဇာတ်လိုက် ဘာတိုက်ပုံဦးရာကျော်ဆိုတာ အစ်ကို ဖျံရွယ်စဉ်
ဇာတ်သမားအရွယ်တုန်းက တို့များကြုံခဲ့ရတဲ့ အရူးကြီးများ ဖြစ်နေမှာလား
ဆိုပြီး အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ညီလေး ...

ခွေးသေးပန်းတဲ့ဇာတ်နဲ့ ...

အရူးကပြီး အောင်ပြီဟေ့ပြောတဲ့ဇာတ်/အရမ်းကွာခြားတာကို ငါ
ဆက်တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်။

ပြောစမ်းပါ ... မောင်ညိုမှိုင်းရာ ...

ငါတို့ ဖျံရွယ်စဉ်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ လူထူးဆန်းအရူးကြီးဟာ မင်းရဲ့
ဝတ္ထုထဲက မင်းတို့အဘဆရာကြီး လူထူးဆန်းဘာတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ပဲ
သား ဟင်။

သူ ဘယ်မှာနေလဲ ... ညီလေး။

မင်း ... လိပ်စာသိလား မောင်မှိုင်း။

ကျွန်တော် အဘရာကျော်ရဲ့ လိပ်စာကိုမသိပါဘူး ... အစ်ကို။
ကျွန်တော်လည်း အဘကို အရမ်းတွေ့ချင်နေပါတယ်။

မိတ်ဆွေတို့ခင်ဗျား ဘာတိုက်ပုံဦးရာကျော်ရဲ့ နေအိမ်လိပ်စာကို
အဲဒီရင် ကျေးဇူးပြုဆက်သွယ်ပေးပါ။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်
အပ်ခင်ဗျား။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

သောသွေးကိုး
၂၄၁၀၆
နိုးမဝေကရေက
ရွာပုဂံကလေး

[၁]

ကျွန်တော်တွင် ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများစွာရှိရာ သိန်းကျော်နှင့် တင်ဝင်းက လူလတ်ပိုင်းတွင် ခုံးပါးသွားကြသည်။ (၁၀) တန်းနှစ်တွင်ပင် ကျကျန်ခဲ့ကြရာ သူတို့ အိမ်ထောင်အသီးသီး ကျကြပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်၍ မိသားစုဝမ်းစာ ရှာဖွေကြရသတဲ့။

နောက်နှစ်ယောက်က မွှောရုံအဆိုတော် အောင်မြိုင်နှင့် သူ့အစ်ကို သန်းဆွေ သူတို့နှစ်ဦးကလည်း (၉)တန်းပင်မအောင်ကြပါ။ မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဒေါ်ဘုတ်ဆိုက အနုပညာသည်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးကျော်ဒင်က တီးဝိုင်းဆရာ၊ ဒေါ်ဘုတ်ဆိုက အကမင်းသမီး၊ ဖြူဖြူမွေးမွေး၊ ဆေးသေးသွယ်သွယ်၊ နာမည်ဖြင့်မလိုက်အောင် ချောမောပါသည်။

အသက်အရွယ်ရလာလို့ အောင်မြိုင်နှင့် သန်းဆွေတို့ ကျွန်တော်တို့လိုကွက်အရှေ့ရှိ သမိုင်းချည်မျှင်နှင့် အထည်စက်ရုံ၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ကြပြီး စက်ရုံကဇာတ်အဖွဲ့၌ ပါဝင်ကြသတဲ့။

ယခု ဆေးဆရာကိုတိုးမြှင့်ကတော့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းဟု ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် အတန်းတူမဟုတ်။ ကျွန်တော်နှင့် (၂)နှစ်ကွာသည်။ ညီဖြစ်သူ မောင်ညွန့်ဆွေနှင့်သာ အတန်းတူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

၆၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သို့သော် ကိုတိုးမြင့်က ညီဖြစ်သူထက် (၄)နှစ်ခန့်ကြီးပြီး ကျွန်တော်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသေးသည်။ သူက အရပ်ပုပုတောင့်တောင့် သူလည်း အတန်းကျတာများ၍ (၈)တန်းဖြင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။

ငယ်စဉ်က ကိုတိုးမြင့်၏ မိဘများက အုတ်ကျင်းဘူတာရုံ၊ မြေနီလမ်းဘေး၌ရှိသည့် အုတ်ကျင်းကန်ကြီးအနီး၌ နေထိုင်ကြပြီး လက်ဖက်နှင့် တွဲ၍ ကြက်သွန်ကြော်၊ ပဲကြော်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ကြသည်။ အုတ်ကျင်းကန်ကြီးဆိုသည်ကလည်း (၁၀)ဧကခန့် အကျယ်ရှိပြီး ကိုင်းတောကြီးကဝန်း၌ ရေလည်ခေါင်၌ ကုလားများက ကျွဲခေါင်းပင်များစိုက်ထားသည်။ ရေကြက်၊ ရေငှက်နှင့် ငါးဖားပုစွန် အလွန်ပေါသည်။

အုတ်ကျင်းကန်ကြီးမှာ ရန်ကုန်မြို့ကြီး တည်ဆောက်စဉ် အင်္ဂလိပ်လက်ထက် အုတ်ဖုတ်ရန် စံချိန်မီ ရွှံ့ရှာရာမှ တွေ့ရှိတူးဖော်ထားသော ကန်ကြီးဖြစ်သည်။ ယခုလက်ရှိ ကမ်းနားလမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအတွင်း လမ်းခင်းထားသော အုတ်ခဲကြီးများမှာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက် အနောက်ရှိ အုတ်ကျင်းကန်ကြီးမှ ရရှိသည့် ရွှံ့မြေဖြင့်ဖုတ်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ရာကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ခိုင်ခန့်ဆဲပင်။

ကြုံ၍ ပြောပါရစေ။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မှော်ဘီမြို့နယ် မြောင်းတကာရွာဘက်သို့ ခြံမြေကျောက်တိုင်ဝယ်ရန် (မှော်ဘီ)မိတ်ဆွေ၏သားဖြစ်သူအားခေါ်၍ သူ့အသိဆိုင်အား သွားကြသည်။ ထိုစဉ် မိုးကရွာလာသည်။ မှော်ဘီမြို့မှာ အဆောက်အဦးသစ်များ ဆောက်သဖြင့် အုတ်ဖုတ်လုပ်ငန်းတို့ အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ လမ်းဘေး၌ စီတန်းထားသော အုတ်ပုံကြီးများကို တစ်လမ်းလုံး မြင်နေရသည်။ အဆောက်အဦးဆောက်ရန် ရောင်းရန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အုတ်ပုံအချို့အား ပလပ်စတစ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သိသည်မှာ အုတ်ခဲဆိုသည်က ရေကို အလွန်ကြိုက်သည်။ ရေဝမှ အုတ်က မာသည်။ တာရှည်ခံသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးဆရာပီပီ စပ်စပ်သည်။

“ကိုမြလှိုင်... အုတ်တွေကို ဘာကြောင့် မိုးရေမရှိအောင် မိုးကားတွေ အုပ်မိုးထားရတာလဲဗျ”

ရိုးမတောင်မြေကရွာပန်းကလေး * ၆၃

“ဪ... ဆရာကလည်း မိုးရေစိုရင် အုတ်တွေ အရည်ပျော်ကုန်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ခင်ဗျားအုတ်က မိုးရေစိုရင် အရည်ပျော်သတဲ့လား။ ကျွန်တော် သိတာကတော့ အုတ်ဆိုတာ ရေအလွန်ကြိုက်တာ။ တချို့ပန်းရံဆရာတွေ အုတ်မစီခင် အုတ်ခဲတွေကို ရေစိမ်ရတယ်။ အုတ်စီပြီးလို့ ခြောက်ရင်လည်း ရေဖျန်းပေးတာ တွေ့ဖူးတယ်”

“အင်း... အဲ့ဒီခေတ်မဟုတ်တော့ဘူး ဆရာ။ စက်အုတ်တွေကတော့ မြေစေးကောင်းကောင်းနဲ့ မီးကျက်မှန်တော့ ရေကြိုက်တာပေါ့။ ဆက်အုတ်တွေကတော့ ရရာမြေနဲ့ မီးမကျက်တော့ ရေစိုမခံဘူးလေ”

“ဟာဗျာ... အဲ့ဒါဆိုရင် အထပ်မြင့်တိုက်ကြီးတွေ ဆောက်တာ နှစ်ရှည်မခံဘဲ အလွန်အန္တရာယ်များတာပေါ့”

“အဲ့ဒါက နောက်ပိုင်းကိစ္စလေ... ဆရာရဲ့။ (၁၀)နှစ်လောက် ဆော့ ခံမှာပေါ့။ သံချောင်းနဲ့ အင်္ဂတေ၊ သရိုးနဲ့ညှပ်ဆောက်တော့ မိုးရေမထိဘူးလေ ဆရာ။ အမြင်လုတဲ့ ခေတ်သစ်တိုက်တွေက ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မြန်ဆာင်းသက်သာပေါ့”

“ရင်လေးစရာဗျာ။ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ကော အုတ်အရည်အချင်း ဆာတင်းမကောင်း မစစ်ဆေးကြဘူးလား”

“သူနည်းသူဟန်နဲ့ပေါ့... ဆရာရယ်”

“အေးဗျာ... ခေတ်ကြီးတိုးတက်လာလို့ တိုက်တာအိမ်ခြေအသစ်တွေ အစီအစဉ်ပေါ်လာတာ ဝမ်းသာစရာပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို လုပ်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အဲ့ဒီအုတ်မျိုး (လက်အုတ်)တောင် အခု ထုထုပေါက်ဈေး (၅၀)ကျပ်လောက် တစ်လုံးကို ပေးရတယ်။ ဒညင်းကုန်း ခေါက်စက်အုတ်က (GAS) နဲ့ဖုတ်တာ။ ရွှံ့မြေလည်းကောင်း၊ လက်ရာ ညီညီတော့ တစ်လုံး (၂၀၀)ကျပ်တောင်ပေးရတော့ မကိုက်ဘူးလေဗျာ”

“အင်းဗျာ... အခုခေတ်အထိ တိုင်းပြည်ကြီးကို ညာနေကြည့်ရင် တိုးတက်တယ်၊ ခေတ်မီတယ်ဆိုတာ ဒါလားဗျာ။ အားလုံး ပိုင်း

၆၃ * ဆရာမကြီးမိန်းမ

လိမ္မော်ရောင်တုန်းနီ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောသွားသလို အဲဒီအကျင့်တွေ
ပျောက်သေးသမျှ တိုင်းပြည်ကြီးဟာ တိုးတက်ခေတ်မီမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစဉ် ကားထဲ၌အတူပါလာသည့် အငြိမ်းစားထောင်ပိုင်ကြီး ဦးသိန်း
ပြောက ...

“ကိုသိန်းဝင်းကလည်း ခေတ်စာရေးဆရာလုပ်ပြီး ခေတ်မမီလိုက်
တာများ။ ခေတ်ခွဲရင်ဘောင်တန်းနိုင်အောင် မိုးခါးရည်သောက်ရတယ်ဗျ။
ဒါမှ ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်းပေါ့။ ဒဂုံမြို့သစ်က ကျွန်
တော့်အိမ်ဆိုရင် ကန်ထရိုက်အပ်လိုက်တာ။ အဲဒီအုတ်မျိုးတွေကို ရောညှပ်
သုံးသွားလို့ ပြုတင်းပေါက်နှုတ်ခမ်းတွေ မိုးရည်မှန်ပြီး အုတ်တွေပျက်ကုန်
တာ။ အုတ်ကောင်းနဲ့ အစားပြန်ထိုးရတော့ နှစ်ခါကုန်တာပေါ့ ... ဟား
ဟား ... ဟား ...”

“ဆရာကလည်း ပိုက်ဆံအပိုကုန်ပြီး အလုပ်ရှုပ်တာကို သဘော
ကျနေပြန်ပါပြီ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... မိုးခါးရည်သောက်တာလေဗျာ”

“ဆရာရယ် ... အစိုးရပိုင်းရော၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကပိုင်းရော မိုးခါးရည်
သောက်ပြီး ဝိုင်းလိမ်နေကြရင် တိုင်းပြည်ကြီးတိုးတက်တယ်ဆိုပြီး ကမ္ဘာ
မှာ မျက်နှာရကစာ အလိမ်အညာတွေပေါ်သွားရင် ရှက်စရာအလွန်ကောင်း
ပေလိမ့်မယ်။ စနစ်ဇယားနဲ့ စည်းကမ်းက အတော်လိုသေးတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းပြောသွားသလို ပြောရရင်တော့ ‘ခင်ဗျားတို့ကျွန်ုပ်တို့က အင်္ဂလိပ်
တွေကို ကျွပ်တို့နိုင်ငံ ကျွန်ပြုထားလို့ မုန်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စနစ်ဇယား
နဲ့ စည်းကမ်းမှာတော့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ အတုယူစရာ အလွန်ကောင်းကြ
တယ်’ တဲ့လေ”

“ကြည့်ပါလား ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတို့၊ အတွင်းဝန်ရုံးတို့၊ အင်းစိန်
ထောင်ကြီးတို့ကို အင်္ဂလိပ်တွေ ဆောက်သွားတာ။ နှစ်တစ်ရာအထက် ကျော်
နေပေမဲ့ အခုအထိ ခိုင်ခန့်ဆဲ၊ တောင့်တင်းဆဲ၊ အသုံးပြုလို့ရဆဲပဲ။ ခေတ်
သစ်တိုက်တွေနဲ့တော့ တခြားမီပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ”

[၂]

ခေတ်တွေပြောင်း အသက်အရွယ်ကြီးပြင့်လာမှ ကျွန်တော်လည်း
အုတ်ကျင်းအိမ်ကိုအမွေရပြီး ပြန်လည်အခြေချ နေထိုင်ခဲ့သည်။ မိဘများ
သည်း မရှိကြတော့။ ကွယ်လွန်ကုန်ကြလေပြီ။ ထူးဆန်းသည်က ကျွန်တော်
ပြန်လည်အမွေရသောအိမ်မှာ ကျွန်တော့်အား မွေးဖွားခဲ့သော သစ်သား
အိမ်အိုကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် အမိုးမှလွဲ၍ အားလုံး ပြိုချလိုက်သည်။ မှော်ဘီစက်
အုတ်ကိုသုံး၍ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်ပြီးဆောက်သည်။ အခန်းအနေအထား
များအား စိတ်ကြိုက်ဖွဲ့စည်းသည်။ အသုံးအဆောင်များအား သင့်လျော်
ဆောင် တပ်ဆင်သည်။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သား၊ မီးဖိုချောင်တို့ကို သန့်ရှင်း
ဆန်းကြောပြားခင်း ကြောပြားကပ်၊ ဆေးသုတ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးမှာ တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်
လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့မိသားစု လေးငါးနှစ်နေပြီးတော့ အနှစ်
၁၀ ခန့်က သွပ်ပြားများက မိုးယိုလာသဖြင့် သွပ်ပြားများ လဲရသည်။
သစ်လဲရသော သွပ်ပြားများက ပါးပါးလျားလျား လူနင်းမခံ၊ မိုးစက်မှုန့်
ညှစ်လည်း အသံက အလွန်ကျယ်သည်။

၆၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကြာတော့ သွပ်ရည်ပျက်ပြီး သံချေးစားလာသည်။ လေးနှစ်ခန့်ကြာတော့ ဆန်ကာပေါက်ဖြစ်ပြီး မိုးယိုလာသည်။ ဤသည်မှာ စက်မှုနည်းပညာ တိုးတက်ခြင်းလော၊ ဈေးနှုန်းကတော့ ယခင်သွပ်များထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုသည်။ အရည်အချင်းကတော့ စံမမှီပါ။ ထိုသို့ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲ ဆန်းစစ်ရန်လိုပါသည်။ ခေတ်စနစ် တိုးတက်ခေတ်မီ သည်ဆိုသည်မှာ ဘက်စုံက ကောင်းမွန်တိုးတက်ရန်လိုပါသည်။

ယခုတော့ အတွင်းက နောက်ချေးခံထားသလို အပေါ်က ရွှေခွံကျ ထားခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ မိမိတိုင်းပြည်ကိုချစ်လျှင် ခေတ်မီတိုးတက်သော နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များကို အတုယူသင့်ပါသည်။

ယခုအခြေအနေအရတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုတိုးမြှင့်က တိုက်ကြီး (၃)လုံးပိုင် သူဌေးလေး၊ လစဉ် တိုက်ခန်းလစာဖြင့် စားနေသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူဝါသနာအရ ဗိဇ္ဇာ၊ ပယောဂဆေးကုသည်။ သစ်ပင်၊ သစ်ခေါက်၊ အသီးအပွင့်၊ ဆေးဖက်ဝင်ပုံများကို ကျွန်တော်က တောအနံ့တောင်အနံ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သိသလို တောဆေး၊ တောင်ဆေး၊ မုဆိုးဆေးများအကြောင်းကို သိသဖြင့် ကိုတိုးမြှင့်အား ဖြန့်ဖြူးပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖာတ်လမ်းဖာတ်ကွက်အတွက် နယ်ဆင်းရလျှင် အမြဲတမ်းလိုက်ပါပြီး အဖော်လုပ်၍ လေ့လာတတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ကျွန်တော်ကွင်းဆင်းရန်ရှိသဖြင့် ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေးနှင့် အထွေထွေဆေးများ၊ ကင်မရာနှင့် တယ်လီဖုန်း၊ အဝတ်အစားများ အရေးအပေါ်အစားအသောက် ထုပ်များ ပြင်ဆင်နေစဉ် သူရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ခရီးထွက်မည့် အကြောင်းပြောပြတော့ သူက ...

“ကိုသိန်းဝင်း ... ကျွန်တော် လိုက်လို့ရမလား”

“ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါက တောမြို့တောရွာကို လေ့လာရေးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေက ဆင်စခန်းကို သွားလေ့လာမှာ။ တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်။ ဟိုမှာ ငှက်ဖျားရောဂါလည်းပေါ်တယ်။ တောစာ၊ တောင်စာတော့ စားရမယ်”

“ခင်ဗျားက အမဲလိုက်ဦးမှာလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရိုးမတောင်ခြေရွာနားကလေး * ၆၇

“အသက်ကြီးပြီ။ အမဲမလိုက်တော့ပါဘူး။ သူတို့က ဖိတ်တာ။ သူတို့ကျွေးသမျှ စားရမှာပေါ့။ အဲ ... တောဆေးတောင်ဆေးတော့ ပေါသမျှ။ ဆင်ဦးစီးဆေးနည်းတွေလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြားသိရမယ်”

“လိုက်မယ်ဗျာ”

“အေး ... အဲဒါဆို မနက်ဖြန်မနက် (၆)နာရီ အရောက်လာခဲ့။ ပဲခူးကို လိုင်းကားနဲ့သွားရမယ့်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ကြုံရာနဲ့အထဲဝင်၊ တောစပ်မှာ သူတို့ဆင်နဲ့လာကြိုနေလိမ့်မယ်။ မိုးချုပ်စမှာ ဆင်စခန်းကို အရောက်သွားရမှာ”

“အဲ ... ဒီတစ်ခါ တောလမ်းခရီးကြမ်း ထင်ပါရဲ့”

“မထင်နဲ့။ ခရီးတကယ်ကြမ်းမှာ”

“လိုက်မယ်။ ကျွန်တော် ဆေးဝါးအစုံယူလာခဲ့မယ်။ ဆင်စခန်းက လူမမာတွေရှိရင်လည်း အာယုဒါန ပြုရတာပေါ့။ ဆေးဝါးလည်း လှူမယ်၊ ဆေးလည်း ကုပေးမယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဆေးပြစ်၊ ဆေးဥ၊ ဆေးရွက် ရှာပေးပေါ့”

“ရပါစေမယ်။ ဟိုမှာ ပေါပါတယ်။ လေ့လာရင်း ဆေးကု၊ ဆေးကုရင်း ဆေးမြစ်ရှာပေါ့။ တောသဘာဝ ခဏတဖြုတ်တော့ နေရတာ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ”

“ဆင်စခန်းပေးဖို့ တခြားလက်ဆောင်တွေ လိုဦးမလား”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘဲ လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေ ဝယ်သွားပါ့မယ်။ ခင်ဗျားက ဆေးကုပေးရင် လုံလောက်ပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး လိုအပ်မဲ့ဆေးဝါးတွေ ပြင်ဆင်စုဆောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဒဏ်ရာအနာထည့်ဆေး၊ ဝမ်းရောဂါဆေး၊ အဖျားပျောက်ဆေး၊ စုံအောင်ယူခဲ့ဗျာ။ ဆင်စခန်းဆိုတော့ ဆေးမှူးတော့ရှိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာ ဆေးကလည်း အထင်သေးလို့မရကြောင်း အစွမ်းထက်ကြောင်း ပြလိုက်မိသိဗျာ”

“စိတ်ချချို့ ... ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒါမျိုး ကြည့်တာ”

နောက်တစ်နေ့မနက် (၆:၃၀)နာရီခန့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုတိုးမြင့်တို့ အထုပ်အပိုးကိုယ်စီဖြင့် ပဲခူးလင်းကားစီးကာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်စဖြစ်သဖြင့် ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ ကားထွက်သည်နှင့် အေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အသင့်ဝတ်ဆင်လာကြသော ဂျာကင်ဇက်ကို ကိုယ်စီဆွဲတင်လိုက်ရသည်။ Hilux ကားကလေးက အလွန်မြန်သည်။

လူများသော်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ထိုင်ခုံနေရာရသည်။ ပဲခူးမြို့လယ်တွင် ဆင်းကြပြီး စောသေးသဖြင့် အဆာပြေ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ ပြီးနောက် ဈေးအတွင်းဝင်၍ မေ့နေသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး(၂)လက် ဝယ်ရသည်။ ထို့နောက် ပဲခူးချောင်း၊ စက်လှေဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ပဲထောင်စက်လှေဆိပ်မှာ လူအတော်စည်ကားနေသည်။ တောနယ်မှ အလာခရီးသည်က တောထွက်ပစ္စည်းများဖြင့် ရောက်လာကြသလို အပြန်ခရီးသည်များကလည်း လိုအပ်သော အိမ်အသုံးအဆောင်များဖြင့် အပြည့်။

ရိုးမတောင်ခြေက ရွာပုန်းကလေး ❀ ၆၉

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စက်လှေတစ်စီးတွင် နေရာရသည်။ စက်လှေက (၁၀)ဦးပြည့်သည်နှင့်ထွက်သည်။ လူထက် စက်လှေပေါ်တွင် ကုန်ပစ္စည်းကများနေသည်။ ချောင်းမှာကျဉ်းသဖြင့် စိုးရိမ်ရန်တော့ မရှိပါ။ နှစ်နာရီခန့်ခတ်မောင်းပြီး ဇီးတောကြီးဟူသော ရွာသို့ရောက်သည်။ ထိုတွင် ဇောင်းတူလျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကြီး ရှိသဖြင့် ဇီးတောကြီးရွာက စည်ကားသည်။ ထမင်းဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များအပြင် တောထွက်အသီးအနှံ၊ သားငါးများရောင်းသည့် ဈေးတန်းကလေးလည်း ရှိသည်။

အချိန်စောသေးသဖြင့် လူရှင်းသော ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်၍ ပစ္စည်းအပ်နံ့ ပြောဆိုမိတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တောရွာဈေးတန်းကလေးအတွင်းဝင်၍ လော့လာကြသည်။ ဈေးကွဲစပြုနေသဖြင့် လူရှင်းသည်။

တစ်နေရာတွင် အရွက်က ဖားဖား၊ အညွန့်က နီကြန့်ကြန့်၊ လောက်သေရွက်နှင့်ဆင်သော အရွက်စည်းများအား ကိုတိုးမြင့်က အသေအချာ ကိုင်ကြည့်နေသည်။ သူက ဆိုင်ရှင်ကိုမမေး၊ ကျွန်တော့်အား လှမ်းမေးသည်။

“ကိုသိန်းဝင်း ... ဒါ ဘာအရွက်လဲဗျ။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

“ဪ ... ဆေးဆရာရယ်၊ အဲ့ဒါ အသဲဖြူတဲ့ လဲလူရွက်တဲ့ဗျ။ အသဲရောဂါမှန်သမျှ အကုန်ပျောက်တယ်။ အရွက်ကို ဟင်းချိုချက်သောက်ရတယ်။ အမြစ်က ဆေးအာနိသင်ပိုကောင်းတယ်။ သွေးပြီးသောက်ရတာ”

“အေးဗျာ ... ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ ကျွန်တော်က အများသုံးဆေးဘဲသိတာ။ ဒါနဲ့ ဟိုဥကြီးတွေကကော”

ထိုအခါမှ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက ...

“တောင်ကြာဥပါ ဆရာ”

“ဘာကောင်းသလဲ”

ကျွန်တော်က ကြားဝင်၍ ...

“အဲဒါ အိပ်မေ့သီးခွဲလို့လည်း ခေါ်တယ်။ သွေးသားကို စင်ကြယ်စေတယ်။ အိပ်ဆေးဖော်ရာမှာ သုံးတာ။ ဟိုနားက ဖုကလေးတွေနဲ့ အနွယ်ခွေကိုတွေ့သလား။ အဲဒါက ဆင်တုံးမနွယ်ပင်၊ တောင်ကြာညနဲ့ပေါင်းပြီး ဆေးဖော်ရင် အသက်ကြီးသူတွေအတွက် အားဆေးပဲ။ နနွင်းခါးနဲ့ ပျားရည်ပါရောရင် အလွန်ကောင်းတဲ့ သက်ကြီးအားဆေးဘဲ။ တောဆေး၊ တောင်ဆေးပေါ့”

“ဟော့ဟိုက ဖြူဖြူအမွှေးတွေနဲ့ အမြစ်ကရောဗျာ”

“အဲဒါက ကတက်မြစ်တွေ။ ဟင်းချိုချက်သောက်ရတာပဲ။ ပင်စိမ်းပင်ခပ်သောက်ရင် ချွဲကျိုကျိုနဲ့ သောက်လို့ကောင်းတယ်။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသမားနဲ့ အသားအရည် ခြောက်ခမ်းသူများအတွက် အထူးသင့်လျော်တယ်။ အူနဲ့ အစာအိမ်ကို သန့်စင်စေတယ်”

“ဟော့ဟိုနွယ်ခွေကြီးကရောဗျာ”

“အသေအချာကြည့် ... ကိုတိုးရေ၊ အဲဒီအနွယ်အလယ်သားမှာ ကျားခြေရာပုံ ပေါ်နေတယ်။ နွယ်ကိုဖြတ်လိုးလိုက်ရင် နီညိုရောင်အရည်တွေ ထွက်လာတယ်။ နွယ်ကိုပါးပါးလှီးပြီး အရက်၊ ပျားရည်တို့နဲ့ စိမ်သောက်ရင် ယောက်ျားအားဆေးပေါ့။ ကျားမနိုင်နွယ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ခင်ဗျားက တကယ်သိတာပဲဗျာ”

“တောတွေ၊ တောင်တွေအထဲမှာ နှစ်နဲ့ချီနေလာခဲ့တော့ လေ့လာထားရတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို တောတောင်တွေအထဲမှာ ဆေးပင်၊ ဝါးပင် အတော်ပေါများပဲနော်”

“ပေါ့ပြီလား ... ကိုတိုးမြင့်ရယ်။ ကျွန်တော်မသိတဲ့ ဆေးပင်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဆင်စခန်းက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆင်ဦးစီးကိုစောကျောလေကတော့ အကုန်လုံးသိသဗျာ။ ခင်ဗျား သူ့ကို ဆရာသာ တင်ပေရော။ တောတောင်အနှံ့ လိုက်ပြပေးလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါလေဗျာ”

မိုးတောင်ခြေကရွာပန်းကလေး ၇၁

ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းများအပ်ထားသော ထမင်းဆိုင်သို့ပြန်လာကြပြီး နေ့လည်စာ စားကြသည်။ ထိုစဉ် ဆင်အော်သံကို ကြားရသည်။

“ဟော ... ကိုစောကျောလေတို့ လာကြပြီ”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ရင်း စောင့်နေကြစဉ် စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကိုစီး၍ ကိုစောကျောလေနှင့် လုံကိုင်ဆင်ထိန်းတစ်ယောက်တို့ ရွာထဲ ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က ထမင်းဆိုင်အပြင်ထွက်၍ အော်ရသည်။

“ဟေး ... စောကျောလေ၊ ငါတို့ဒီမှာ”

“အေး ... သူငယ်ချင်း၊ အဲဒီမှာ စောင့်နေ။ ငါလာပြီ”

“ဟိုင်း”

“မတ် ... မတ် ...”

ဆင်ကြီးက ရွာလယ်မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်၌ ခူးတုပ်ထိုင်ပေးတော့ ကိုစောကျောလေ ဆင်ဦးကင်းက ဆင်းလာကြသည်။ ပြီးနောက် ဆင်ကြီးအား ထန်းလျက်ခဲတစ်ဆုပ်ကျွေးသည်။ ဆင်နောက်လိုက် လုံကိုင်က ဆင်ပုခက်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို အောက်သို့ချနေသည်။ ကိုစောကျောလေက ကျွန်တော်တို့ထံသို့ လျှောက်လာပြီး...

“ဖိုးသိန်းဝင်း ... နင်ရောက်တာ ကြာပလားဟေ့”

“အခုနကလေးကပါ။ ငါရောက်တာ စောတယ်။ လာ ... ထမင်းစားကြမယ်။ ဘာပစ္စည်းတွေ ယူလာတာတုံး စောကျောလေ”

“တောထွက်တောင်ထွက် ဆေးပင်တွေပါ။ ကြုံတုန်း ငွေရှာတာ”

“ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းဆေးဆရာ။ မင်းတို့စခန်းမှာ ဆေးကုပေးမယ်။ ပြီးရင် တောတောင်ထဲက ဆေးဝါး၊ ဆေးမြစ်တွေလည်း သူလိုချင်တယ်။ မင်း ရှာပေးနိုင်မလား”

“စိတ်ချ ... ငါရှာပေးမယ်။ ဆရာက ဘာဆေးပင်လိုချင်သလဲ ဆိုတာ ပြော။ ငါတို့သိတယ်။ ရှာပေးမယ်”

၂၂ ● ဆင်နွှဲခြင်း

ကျွန်တော်တို့ ဆင်နွှဲလိုက်ပါခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးသည်။ သူတို့စားသည်မှာ တောတွင်းသားများပီပီ ဟန်မဆောင်၊ အလွန်အားရစရာ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်ငွေရှင်းတော့ ဆင်ဦးစီး စောကျောလေက လက်ခံ။

“ဖိုးသိန်းဝင်း... နင်တို့က ငါ့ညှော်သည်လေး၊ ဆေးပင်တွေ ရောင်းရငွေနဲ့ ငါ့ရှင်းနိုင်ပါတယ်။ ပိုတောင်ပိုသေး”

“အားနာစရာ... စောကျောလေရယ်၊ စခန်းကျတော့လည်း မင်းက ဒိုင်ခံပြီး ကျွေးရဦးမှာ”

“ရတယ်။ ငါ ညှော်သည်မျှော်နေတာ။ ပြဿနာမရှိဘူး။ ဆင်ကြီးက ငါ့ကိုယ်ပိုင်ဆင်။ အခုတစ်လော ဝင်ငွေကောင်းတယ်။ ငါက မိန်းမမရှိတော့ ပိုတောင်နေသေး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဆင်ပုခက်ပေါ်က စီးကြတော့ လုံကိုင်က ဆင်အောက်က ကုန်းကြောင်းလိုက်သည်။ စောကျောလေ၏ စွယ်စုံဆင်ကြီးမှာ အလွန်လိမ္မာသည်။ တောတွင်းသို့ သစ်ထုတ်လမ်းအတိုင်း (၅)မိုင်ခန့် ဝင်ခဲ့တော့ ဆင်စခန်းသို့ရောက်သည်။ ဆင်စခန်းအမည်က 'နဘူးချုံ ဆင်စခန်း'တဲ့။ သစ်ဆွဲဆင် (၁၀)ကောင်ခန့်နှင့် ဆင်ပေါက်ကလေးများ အပါအဝင် (၁၅)ကောင်ခန့်ရှိသည်။ တောခေါင်း၊ ဆင်အုပ်၊ ဆင်ထိန်း မိသားစု တဲကလေးများဖြင့်နေကြသည်။

ပဲခူးချောင်းက စခန်းကို ပတ်ခွေစီးသွားသဖြင့် ရေနီးသည်။ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေစခန်းဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းရောက်တော့ ညနေစောင်းချေပြီး ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ တောထဲတောင်ထဲဖြစ်သဖြင့် အအေးဓာတ်က စိမ့်အေးလာသည်။ စောကျောလေက သူတဲကြီးအတွင်း နေရာပေးသည်။ နှစ်ဖက်ရပ်ခေါင်နှင့် ငါးကြမ်းခင်းထားသည်။ အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။ သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ဦးထံ နေကြကြောင်းသိရသည်။

ထိုညက စောကျောလေစီစဉ်ထားသော ချေဝမ်းတွင်းသားသိပြန်ဟင်း၊ မျောက်ချေးခါး၊ တောကြက်သားနှင့် တောဝက်သားဟင်းအပြင် တံနီးချင်းများက ညှော်သည်ရောက်သည်ဆိုသဖြင့် သူတို့ တောတွင်းဝေလွှေ

ရိုးမတောင်ခြေကရွာပုန်းကလေး ၈၇

အတိုင်း ဟင်းစားများလာပေးကြရာ ဘုန်းကြီးဝိုင်းတမျှ ဟင်းအမယ်စုံလှသည်။ ထိုအထဲတွင် ကြက်ရိုးဟင်းချိုနှင့် ဆိတ်ဖူးခပ်ထားသောဟင်းက အလွန်သောက်၍ကောင်းသည်။ ငပိရည်နှင့် တို့စရာကလည်း စုံလှသည်။

ခရီးကလည်းပန်း၊ ခိုက်ကလည်းလေးသဖြင့် ထိုညက ခေတ္တကောင်းပြောကြပြီး အသီးသီးအိပ်ယာဝင်ခဲ့ကြသည်။ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက်မက်တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆေးဆရာ ကိုတိုးမြှင့်တို့နှစ်ယောက်ထဲ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းကူး၍ တောတွင်းဆေးပင်ရှာရင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်လက်ထဲ၌ ဆေးပင်တူးရန် (၅)ပေခန့်ရှည်သော ကြွတ်ဝါးချွန်တစ်ချောင်းနှင့် ကိုးတိုးမြှင့်လက်ထဲ၌ ကိုင်းခုတ်စားရှည်တစ်ချောင်းသာ ပါလာသည်။

တောင်ခြေတောဖြစ်၍ တောစိုဖြစ်သည်။ သစ်ကြီးငါးကြီးများဖြင့် ထွန်စွာတောနက်သည်။ တောင်ခြေရွာများနှင့် မဝေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ပါ။ လမ်းကကျဉ်းသော်လည်း ဖုံးနေသည်။ မကြာမီ တောထဲက အထွက် ရွာကလေးတစ်ရွာကို လှမ်းမြင်နေရသောနေရာ စလူမိုးဖက်ကာ၊ ဩမ်းခင်းတဲကလေးအနီးရောက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားဦးနှစ်ဦး ကာမဆက်ဆံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးလေးက ဖြူဖြူဆွေးဆွေး ရုပ်ရည်လည်း ချောမောပြေပြစ်သည်။ ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦးက အသားမဲမဲ၊ ဘီလူးသရဲပုံစံ၊ ရုပ်က အလွန်ဆိုးသည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးလေးက သဘောတူ ကြည်ဖြူဟန်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မတားဆီးပါ။ သို့သော် လမ်းဘေး၊ လူမြင်ကွင်း အကာအကွယ်မရှိသဖြင့် ဥပဒေဘက်တော်သား လူကြီးအနေဖြင့် ကျွန်တော်နှုတ်ထွက်သွားမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့မျှာ လူမြင်ကွင်းလမ်းဘေး မသင့်တော်ပါဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တောထဲသွားပြီး နှစ်ပါးသွားကြပါလား”

ဟုပြောမိတော့ လူကြီးနှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို မျက်ထောင့်နဲ့ ခြုံငုံ ကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးကတော့ မဲ့ခွဲပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

၇၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို ဂရုစိုက်ဟန်မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာတွင်းကိုဝင်လာကြသည်။ ရွာအတွင်း၌ တဲအိမ်ကလေးများ၊ အစိအပိုရှိပြီး ရွာလယ်လမ်းက ရှင်းနေသည်။ လူတစ်စုံတစ်ဦးကိုမျှ မတွေ့ရ။ အလုပ်လုပ်ရန် တောတွင်းဝင်နေကြဟန်တူသည်။

သို့သော် တဲအိမ်များအတွင်း၌ ချက်ပြုတ်နေသော မိန်းမများ ကလေးများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ကျန်ရှိသင့်ပေသည်။ လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် တောမှဆိုး ကျွန်တော်နှစ်ယောက် အန္တရာယ်သတိ ပေးဆဲ ချောင်းက မြည်လာသလိုပင်။ ထို့အတွက် အတူလိုက်ပါလာသော ဆေးဆရာအား သတိထားရန် တိုးတိုးပြောရသည်။ ကျွန်တော်လည်း မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပညာကို တတ်ကျွမ်းထားသဖြင့် (၅)ပေခန့်ရှည်သော ဝါးစိမ်းတုတ်ကို အလယ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်၍ သိုင်းကွက်နင်းခုခံရန် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။

နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်တော့ ဆေးဆရာက ကျွန်တော် ယာဘက်နံဘေးသို့ တက်လာသည်။ ရင်ဘောင်တန်း အနေအထား။ ထိုစဉ် ကျန်ခဲ့သော တဲကလေးအတွင်းမှ ရုပ်ဆိုးဆိုးလူကြီးနှစ်ဦး ငှက်ကြီးတောင်စားကိုယ်စီဖြင့် တလှမ်းချင်းလိုက်လာသည်။ ရှေ့ညာဘက်တဲအတွင်းမှလည်း ကလေး(၁၀)ယောက်ခန့်က ဓားရှည်ကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ ညှပ်ပူညှပ်ပိတ် တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အနီးကပ်ရောက်တော့မှ ကလေးများမှာ ဝါးဖြင့်လုပ်ထားသော အရုပ်များဖြစ်ကြသော်လည်း သက်ဝင်ကာ လူကြီးသဖွယ် ကျွန်တော်တို့အား စတင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ လူများသဖြင့် လေးကွက်သိုင်းမှ ဆယ့်နှစ်ကွက်သိုင်းကွက်ကိုပြောင်းပြီး ကျွန်တော် ခုခံသည်။ ကလေးအရွယ်များ ဖြစ်ကြ၍ ခိုးစားတော့မလာ။ ပင့်စားနှင့် ထိုးစားနှင့် ဝိုက်စားဖြင့်သာ ခုတ်ကြသဖြင့် ကျွန်တော် ရိုက်ထုတ်နေရသည်။

ဆေးဆရာကလည်း သိုင်းတတ်ဟန်တူသည်။ အရုပ်များ၏ လည်ပင်းများအား ဝိုက်စားဖြင့် ဖြတ်ချနေသည်။ ခေါင်းပြတ်သွားသော်လည်း အရုပ်များက ဆက်လက်ခုတ်နေကြဆဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ မိမိကိုယ်မိမိ

ရိုးမတောင်ခြေကဏ္ဍန်းကလေး * ၇၅

တာကွယ်သည့်သဘောဖြင့် သူတို့ကိုင်ထားသော ဓားများကိုရိုက်၍ ဖယ်ထုတ်နေရသည်။ ထိုစဉ် အနောက်ဘက်မှရောက်ရှိလာသော လူသီလူးကြီးနှစ်ဦးက ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... လူကြီးမပြောနဲ့၊ ကလေးတွေတောင် နိုင်အောင်မတိုက်နိုင်တဲ့ကောင်တွေ၊ ကလေးတွေ တော်ကြတော့။ ဇင်းတိုက်စားရတာ မောရော့ပေါ့။ ငါတို့ ဒီနှစ်ကောင်ကို ရှင်းလိုက်မယ်။ ပြန်ကြတော့”

“ကဲ ... ဟိုနှစ်ယောက် အသင့်ဖြစ်ပြီလား။ ငါတို့ရွာက ‘သဲကုန်းစာန်း’တဲ့ မှတ်ထား။ ပညာသည်တွေနေတာ။ ကဲ ... စလိုက်ကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ဦးက ဗလကလည်းကောင်းကောင်း၊ ငှက်ကြီးတောင်စားဖွေးဖွေး၊ ကျွန်တော်တို့က ဝါးစိမ်းတုတ်နှင့် ကိုင်းခုတ်စားသာ။ လက်ရည်က မမျှပါ။ သို့သော် သေသေကြေကြေ ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ ပဲ့စတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အားနည်းသည်။

သို့သော် အဆစ်ပိတ်ကြခတ်ဝါးစိမ်းတုတ်က အလွန်မာကျောသဖြင့် တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ကြတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အသာစီးရသည်။ သူတို့ဘက်က သိုင်းပညာမပါ။ ဗလအားကိုးဖြင့် ဓားဖိုးခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ချီသုံးချီ ရင်ဆိုင်ပြီးတော့ သူတို့ အားနည်းချက်ကို သဘောပေါက်သွားသည်။

ကျွန်တော် ဆေးဆရာအား အချက်ပြ၍ ‘ကျား’ ဟုအော်ကာ မာန်သွင်းပြီး လေးကွက်သိုင်းဖြင့် တရစပ် ဝင်ရိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော်ရန်သူ၏ ဓားကိုင်လက်အား သတိထားမယ်ထုတ်ပြီး လည်ပင်းအား ဝါးစိမ်းတုတ်ဖြင့်ရိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆေးဆရာနှင့် ကျွန်တော် အကွက်ညီသည်ဟု ပြောရပေမည်။

ကျွန်တော်ရန်သူ ဓားလွတ်ကျ၍ လဲသွားသလို ဆေးဆရာ၏ ပြိုင်ဘက်ရန်သူမှာလည်း ဓားကိုင်လက်ဖြတ်၍ လည်ပင်းလည်း ပြုတ်ကျသွားသည်။ ရန်သူနှစ်ဦး ခေါင်းပြတ်၍ လဲကျသွားတော့ မြေကြီးနှင့်ထိသည်နှင့် ဝါးဖြင့်ယက်ထားသော အရုပ်ကြီးများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဆေးဆရာ

၁၆ * ဆောင်ရွက်ကြိုက်သင့်

တစ်ယောက်တည်း သူ့တွင်ဆောင်လာသော ဂက်စ်မီးခြစ်ဖြင့် အရပ်များအား ဖိလိုက်ဖို့နေသည်။

“ကိုတိုး ... သတိထားဦး။ တဲအိမ်တန်းပါ မီးကူးသွားဦးမယ် နော်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ... ကိုသိန်းဝင်း။ ဒါတွေဟာ မကောင်း တဲ့ အတတ်ပညာသည်တွေပါ။ မီးမီးမှ ဖိစိန်ချုပ်တယ်။ ရွာထဲကအိမ်တွေ မှာ ကြည့်၊ လူအစစ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိနိုင်ဘူး”

“ကဲ ... စိတ်လျှော့ပါတော့ဗျာ။ ဆင်စခန်းပြန်ကြည့်”

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ကြောင်းလှည့်၍ ပြန်ခဲ့ရာ အလာတုန်းက တဲလေးအတွင်း၌ မည်သူမျှမရှိ။ အမျိုးသမီးကလေး ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။ ရှိကသံလိုလို၊ ငိုသံလိုလိုတော့ တစ်နေရာရာက ကြားနေရသလိုမျိုး။ ထိုတွင် ကျွန်တော် လန့်နိုးသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဆောင်းမနက် ခင်း ချွေးပြန်နေသည်။

“ဖိုးသိန်းဝင်း ... သက်သာရဲ့လား။ ဒီမှာ ဆင်စခန်းက ဆေးမှူး လည်းရောက်နေတယ်။ ခင်ဗျား ခရီးပစ်ပြီး ငှက်ဖျားဝင်တယ်ထင်လို့ ဆေး မှူးခေါ်ထားတာ။ ဆေးမှူးက ငှက်ဖျားမဟုတ်ဘူး ပြောနေတယ်။ ကိုယ် အမှုရှိနိုင်လည်း မတက်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုသိန်းဝင်းရဲ့။ ကိုစောကျောလေ ပြောသလိုပဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ပြီး လူးလှိမ့်နေတာ။ ပါးစပ်ကလည်း ‘ကျား ... ကျား’ အော်သေး။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့ နှစ်လုံးလုံးနေရတာလဲ”

“ကဲ ... နောက်မှ ပြောပါမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် မဖျားပါဘူး။ နေကောင်းပါတယ်။ မောလွန်းလို့ ရေလေးတစ်ခွက် တိုက်ကြစမ်းပါ”

ကိုစောကျောလေက ...

“ရော့ ... ရော့ ... ဒါလေးသောက်။ ဆေးအရက်၊ ရေထက် ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော် ရေဆာလွန်းသဖြင့် ကိုစောကျောလေပေးသော ဆေး စိမ်အရက်ကို မော့ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲပူဆင်းသွားပြီး လန်းဆန်းသွားသဖြင့်

ရိုးမတောင်ခြေကရွာနန်းကလေး * ၇၇

ဆထိုင်ကြည့်တော့ ဆင်စခန်းမှ လူအတော်များများ ကျွန်တော်အနီးတွင် ဝိုင်း ကြည့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို ပြန် ချွေးပြရတော့သည်။

ထိုစဉ် ဆင်စခန်းမှ အသက်အကြီးဆုံး၊ ဆင်ဦးစီးအဘ ဦးစော ဆာအေးက ...

“ဆရာလေး ... အဲ့ဒီရွာကလေးက ဘယ်နားမှာလဲ။ ဘာရွာခေါ် သတဲ့လဲ”

“ချောင်းဘေးမှာပဲ ... အဘ။ အိမ်တွေက မြေစိုက်တဲအိမ်တွေပါ။ အလုံး (၂၀) လောက်တန်းစီပြီး ဆောက်ထားတာ။ ထူးခြားတာက ရွာလယ် သီးက သဲဖြူခင်းထားသလို ဖြန့်ဖြူးနေတယ်။ အဲ ... မှတ်မိပြီ၊ ကျွန်တော် ခုတိုက်ကတော့ လူကြီးနှစ်ဦးက ငါတို့ရွာက သဲကုန်းတန်းတဲ့။ ပညာသည်တွေ ဆတာလို့လည်း ပြောသေးတယ်”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ။ ပဲခူးချောင်းဘေးကရွာကလေး နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်တုန်းက ချောင်းရေလျှံပြီး ညဘက်ဆိုတော့ တစ် နှစ်လုံး ရေနစ်ပြီးသေကုန်တာ။ ပညာသည်ရွာဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်။ ဒီရွာကလေးက ပဲခူးချောင်းထဲမှာ။ ငါးရှာဖွားရာ ရွှေကျင်တဲ့ရွာကလေး။ အဲဒီရွာက ဖြူဖြူချောချော၊ ယောက်ျားတွေက အသားမဲပြီး ဘီလူးသရဲ ခေါ်မိက်နေတာ။ သူတို့ရွာထဲကို လူစိမ်းအဝင်မခံဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုရင် လည်း ရွာသူရွာသားအချင်းချင်းပဲ ပြုရတာ။ တခြားတစ်ရွာသားနဲ့ လက်ထပ် မိ ရွာကိုပြန်မလာရဘူး။ ရွာကိုပြန်လာရင် သတ်ပစ်တယ်။ အတော်ရိုင်း တွေကလေး။

အဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီရွာကလေး ရွာလုံးကျွတ် ပျောက်ကွယ်သွားတာ အခုနစ် နာဂစ်လေမုန်တိုင်းတိုက်ကတည်းကပဲ။ အခုမှ ဘယ်လိုပြန် ခေါ်လာတာလဲ။ လူပြောတော့ များပါတယ်။ တခြားကလူစိမ်းတွေ ရောက် မချင် မတော်တဆ တွေ့ရတတ်တယ်လို့ သတင်းတော့ကြီးသား။ ဒါကြောင့် သတ်တော့ရွာတွေက အဲ့ဒီရွာကလေးကို ရွာပုန်းလို့ခေါ်တယ်။ ပျောက် ချင်နေပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်ပေါ်လာတဲ့ ကမ္ဘီရွာကလေးပေါ့။ ဆရာလေးကို အတင်းလုပ်ပြီး အမှုအတန်း ဝေစေချင်ပုံရပါတယ်။ မေတ္တာထား အမှု

... ဆရာလေးနားထိုင်

ဆရာလေးနားထိုင်။ ကျုပ်တို့ဆင်စခန်းကပဲ ကမကထလုပ်ပြီး ဆရာလေးတို့လည်း တတ်ကြပေ။ အမျှအတမ်းဝေကြမယ်။ ဆရာလေးတို့လည်း တတ်ကြပေ။ အလှူထည့်ဝင်ကြပေ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဖထိး။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်သမျှ ထည့်ပါမယ်”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဗျာ”

ဖထိးဦးစောသာအေးက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကရင်လူမျိုးပီပီ ကြိုတင် သာဓုခေါ်သည်။

ကျွန်တော်က ...

“ဖထိး ... ဆရာတော်ဘုန်းကြီးကရော ဘယ်ကမင်းမလဲ”

“အင်း ... ဒီမှာတော့ မလွယ်ဘူး။ ပဲခူးသွားပြီး ပင့်ရမှာပေါ့။ ဒါ ကျုပ်တာဝန်ထားလိုက်။ အစောကြီးသွားပြီး နေ့ဆွမ်းအပိုပင့်၊ မွန်းတိမ်ပြန် ပို့ပေါ့။ ဆင်သမားတွေ၊ စက်လှေသမားတွေကို ညှိထားရမှာပဲ”

ကျွန်တော် နေကောင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဆင်စခန်းမှလူများ ပြန် ကြတော့မှ ကျွန်တော်တို့ မနက်စာ ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီမစ်ထုပ် သောက် ကြသည်။

စောကျောလေက ...

“ဒီနေ့ ငါ အလုပ်နားမယ်။ ဆေးဆရာအတွက် ဆေးပင်ရှာပေး မယ်လေ”

“သူငယ်ချင်း ... မင်းအလုပ်နားတော့ ဝင်ငွေ ထိခိုက်မှာပေါ့။ လမ်းပြတစ်ယောက်လောက်ပဲ ရှာပေးပါကွာ”

ကျွန်တော်က ပြောတော့ စောကျောလေက ...

“မဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့မှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။ ငါက တောခေါင်း ကြီးဆီက နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကြီးလည်း ငှားခဲ့မှာ။ ဆေးဝါးရှာရင်း တော ကောင်ပစ်ရင်းပေါ့။ မင်းတို့က ငါ့ညော်သည်လေ။ နောက်ပြီး ငါက စွယ်စုံတံ တစ်ပတ်တစ်ခါ အနားပေးတာ။ ရက်အစားတိုးပြီး ပြန်ဝင်လိုက်ရုံပါပဲ”

“အင်း ... အဲဒါဆိုလည်း ကောင်းပါလိမ့်။ ဒါနဲ့ ဖထိးက ဘယ်ဆွမ်းကျွေးအမျှဝေမှာလည်း။ ငါတို့လည်း ဒီမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ပဲ”

ရိုးတောင်ခြေကရွာနားကလေး

“ဖထိးကို စိတ်ချစမ်းပါ ... ကိုသိန်းဝင်း။ ဖထိးက အသက်ကြီး လေပဲ စိတ်မြန်လက်မြန်။ တောခေါင်းကြီးဆီ သတင်းပို့ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း စီစဉ်မှာ။ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်းပဲ။ ဖထိးက ဆင်စခန်းသူကြီး။ တော ခေါင်းကြီးတောင် သူ့ကို ဆရာတင်ရတာ”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တောထဲထွက်ခဲ့ကြသည်။ တိုစောကျောလေက နှစ်လုံးပြုးထမ်းလျက်၊ ဆေးဆရာက ဆေးမြစ်တူးရန် စာချွန်တစ်ချောင်းနှင့်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဝါးစိမ်း ထုတ်တစ်ချောင်းနှင့်၊ ကျွန်တော်က ရေဘူးလွယ်ထားသည်။ ကိုစောကျော ဆေးက အရက်ဘူးလွယ်ထားသည်။ ဆေးဆရာကတော့ ဆေးမြစ်ထည့်ရန် ထွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ထားသည်။

ပဲခူးချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှေကလေးဖြင့် ကူးကြသည်။ တစ် ဇက်ကမ်းတောထဲ၌ ဖာလာ၊ လေးညင်း၊ ပိတ်ချင်းသီးများရသည်။ ဂမုန်းဥ များအနေဖြင့်လည်း သူယောင်ဂမုန်းဥ၊ တောင်ကြာဂမုန်းဥ၊ (အိပ်မွေ့ပင်)၊ ဒီကျောင်းကွမ်းဖတ်သီး၊ ရှဉ့်မတက်ဥ၊ နုနွင်းခါးဥ၊ ဓားမကြီးပင်ဥ၊ ရှင်သူငယ် ဂုန်ဥ၊ သံဃာစဉ်ဂမုန်းဥ၊ ကိုရန်ကြီး၊ တိမ်ပြာဂမုန်းဥ၊ ဗိုလ်ကတော်ညှပ် ခြူးမြစ်၊ ကတက်ဥ၊ အလိုကြူးမြစ်၊ လဲလူမြစ်၊ ဆေးဘက်စင်ဥများ၊ ခေး ချက်၊ ဆေးသီးနှင့် ဆေးမြစ်များ အစုံရသည်။

၈၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တစ်နေရာရောက်တော့ ကျွန်တော် မှတ်မိလာသည်။ အိပ်မက်ထဲက တောတောင်သစ်ပင်နှင့် လမ်းကလေး။ သဲဖြူဖြူလမ်းကလေး။ ကျွန်တော် ဦးဆောင်၍ ရွာဝင်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာတော့ စောကျောလေက ...

“သူငယ်ချင်း ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ခဲ့တဲ့ နေရာကလေးဗျ”

“ဟော ... တွေ့သလား။ ဟော့ဟိုလမ်းဘေးမှာ ဆေးဆရာ မီးရှို့လို့ မီးလောင်ပြီး ပြာကျနေတဲ့ တဲကလေး”

“ဟင် ... ဟုတ်သလား”

“သေချာပါတယ်။ ဟိုရှေ့မှာ ရွာရှိမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်လာကြတော့ ရွာကိုမတွေ့ရတော့။ သို့သော် ရွာလယ်လမ်းမပေါ်၌ မီးလောင်ထားသည့် ဝါးများနှင့် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသော လူကြီးခြေရာ၊ ကလေးခြေရာများကို အထင်ကရ တွေ့ရသည်။

“ဟော့ဒါ ... ကျွန်တော့်ခြေရာ။ ဒါကတော့ ဆေးဆရာခြေရာ။ ဒါက ကလေးတွေခြေရာ။ ဒါကတော့ ဟိုလူ့ဘီလူးကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာ”

ဆေးဆရာက ခြေရာကို သူ့ခြေဖဝါးဖြင့် တိုင်းကြည့်သည်။

“ဟာ ... ကွက်တိပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာကို အခုမှ ရောက်ဖူးတာ”

ကိုစောကျောလေက ...

“ဖိုးသိန်းဝင်း ... အိပ်မက် ထူးဆန်းလှသကွာ။ ငါလည်း ဖြတ်သွားဖြစ်လာပဲ ဒီနေရာကို အမှတ်မထားမိဘူး ဝါးအိမ်ကလေးတွေဆိုတော့ ရွာပျက်အမှတ်အသား တိုင်ငုတ်တောင် မကျန်ခဲ့တော့ဘူး။ ဘာရွာတဲ့လဲ”

“သဲကုန်းတန်းရွာပါ”

ထိုစဉ် ကိုစောကျောလေက ...

“ကဲ ... ဒီရွာကုန်းမှာရှိနေကြတဲ့ မကျွတ်မလွတ်သေးသူအပေါင်းတို့ မနက်ဖြန်သဘက် ကျုပ်တို့ဆင်စခန်းမှာ ခင်ဗျားတို့အတွက် အလှူ

ရိုးတောင်ခြေကရွာပုန်းကလေး * ၈၉

အတန်းလုပ်ပြီး အမျှပေးဝေပါမယ်။ အားလုံး ကြွခဲ့ကြပါ။ သာဓုခေါ်ပြီး ကျွတ်ရာလွတ်ရာ ကောင်းသောဘုံဌာနသို့ ကြွမြန်းကြပါ”

ထိုစဉ် တစ်တောလုံး တဝေါဝေါ လေတိုက်လာပြီး သဲဖြူများ ဆွင့်စင်ကုန်သည်နှင့် ရွာလမ်းမက အမှိုက်များ ရှင်းလင်းသွားသည်။ ဆေးဆရာက ...

“အတော်ပဲပေါ့ဗျာ။ သူတို့ကို ကြိုတင်အသိပေးပြီး ဖိတ်ထားတာ ဆောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော် မရောက်ဖူးသောနေရာကို အိပ်မက်ထဲတွင် ရောက်ဖူးပြီး အသေအချာမှတ်မိနေခြင်းအတွက် ကျွန်တော် အလွန်အမင်း အံ့သြနေမိသည်။ အိပ်မက်ဆိုသည်ကလည်း အဆန်းသား။ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဖြစ်သဖြင့် ဂမ္ဘီရဟူ၍ ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှ အမျိုးသမီးလေးမျက်နှာကို ပြန်မြင်နေမိပြီး ရယ်မောသံ တစ်ခပ်ခပ်ကို ကြားယောင်နေမိပါသေးသည်။ လေက ထသောတိုက်ပြီး ရပ်သွားသည်။ ကိုစောကျောလေက အချိန်ကောင်းသော သစ်တုံးပင်ကြီးအောက် သံပြင်ပေါ်တွင် အကျအနထိုင်၍ အရက်ဘူးကို ဖွင့်သည်။ ပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ တစ်ငုံစီ မော့ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ခိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဆေးဆရာကတော့ အရက်မသောက်။ ရေသာသောက်ပြီး သစ်တုံးပင်ကြီးကိုနွယ်တက်နေသည့် နွယ်ငန်းကြီးမှ နွယ်ဝင်ခွေကြီးကို သူ့ဓားဖြင့် ခြိတ်ယူနေသည်။ မွန်းတည့် (၁၂)နာရီခန့် ကျွန်တော်တို့ပြန်လာတော့ ဆေးခြစ်၊ ဆေးပင် အတော်စုဆောင်းရရှိသည်။ ဆင်စခန်းတွင် နေ့လယ်စာ စားကြစဉ် ငုတ်ဆူးသောဆင်ကြီးနှင့် အဖျားလူနာတစ်ယောက်အား ကုသရန် ဆေးဝါးသဖြင့် ဆေးဆရာလိုက်သွားသည်။ စခန်းတွင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်မသွားပါ။ ကိုစောကျောလေက ဆင်ဦးစီးဖြစ်ပြီး လိုက်သွားသည်။ စခန်းတွင် အဘဦးစောသာအေးမရှိ၊ ပဲခူးတက် သွားသတဲ့။ ကိုစောကျောလေတို့ ခြန်လာမှ အလှူဆွမ်းကျွေးက မနက်ဖြစ်တဲ့။ ဆင်စခန်း၌လည်း ပြင်ဆင်နေကြပြီ ဖြစ်သတဲ့။

၁၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဆင်း

“ကိုစောဂျောလေ ... ဘာကျေးဇူးမှာလဲ”

“တောဝက်သား ကျွေးမယ်လေ”

“ရပြီးပြီလား”

“အဟဲ့ ... ညနေထွက်ပစ်ရင် ဈေးဝယ်သလိုပါပဲ။ ကျိန်းသေရပါတယ်။ မနက်က မင်းတို့ပါလို့ သွားမပစ်တာ။ အန္တရာယ်များတယ်လေ”

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်း (၉)နာရီခန့် အဘဦးစောသာအေးနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ သံဃာတော်(၅)ပါးပါးပင့်၍ ဆင်နှစ်စီးဖြင့် ဆင်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သစ်တောရုံးရှေ့တွင် ယာယီမဏ္ဍပ်ထိုးထားပြီး တရားနာ သင်္ကန်းကပ်၊ ရေစက်ချပြီး အမျှဝေကြသည်။ ပြီးမှ ဆရာတော်များအား ဆွမ်းကပ်သည်။

ဆင်စခန်း လူအကုန်လုံးအား တောဝက်သားဟင်း၊ ဝါးရောင်းချည်ရွက် ချည်ရည်ဟင်းတို့ဖြင့် နေ့လယ်စာ ထမင်းကျွေးသည်။ အားရပါးရပါပင်။ အဘ ဦးစောသာအေးက သဲကုန်းတန်းရွာမှ မကျွတ်မလွတ်သူများအတွက် ငှက် ပျောရွက်ခင်းကာ ထမင်းဟင်းများပုံ၍ ကျွေးသည်။ အမျှအတမ်းဝေသည်။ သာဓုခေါ်သည်။

မွန်းလွဲ (၂) နာရီခန့် အဘဦးသာအေးနှင့်အဖွဲ့ ဆင်(၂)စီးဖြင့် သံဃာတော်များအား ပဲခူးမြို့သို့ ပြန်ပို့ကြပြန်သည်။ နောက်တစ်နေ့ အလှူငွေစာရင်းရှင်းကြတော့ သင်္ကန်းဖိုးနှင့် ဝတ္ထုငွေကပ်သည်သာကုန်သည်။ ဆင်က စခန်းမှ၊ စက်လှေက ကူညီသည်။ တောဝက်သားက ကိုစောဂျောလေ ရှာပစ်ပေးပြီး ဆန်း၊ ဆီး၊ ဆားက ဆင်စခန်းတောခေါင်းကြီး လှူခြင်းဖြစ်သည်။ အာဂတောတွင်းအလှူဖြစ်ပါသည်။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဆင်း

“ဟဲ့ ... ခပ်ဖန့်၊ ဟဲ့ ... ခုံဘိနပ်၊ ဟဲ့ ... ဘားစိမ်း၊ ဟဲ့ ... ဘိန်းစား ... ဟေးလား မောင်ရိုဝါး ...”

ထောင်မှူးရွှေမောင်တို့ ငယ်စဉ်က ဤကဲ့သို့ အားရပါးရအော်လို မှမဆုံးမီ အမေလုပ်သူက အိမ်ခေါ်ပြီး ဆော်ပလော်တီးပါလေသည်။

ဘာကြောင့် အမေက ဆော်ပလော်တီးမှန်းမသိ၊ ဆော်ပလော်တီး ပြီး လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ပေါ်ခေါ်သွား၏။ အိမ်ပေါ်ရောက်၍ အမေက ..

“ဟေ့ကောင် ... ဒီမယ် နားထောင်”

ဟု ပြောပြတော့မှ သိရတော့သည်။

ရွှေမောင်တို့အိမ်နှင့်ကပ်လျက် ဘိန်းကန်ထရိုက်တာတစ်စီးရှိ၏။ ထို လူကြီးသည် ရွှေမောင်တို့ဦးလေး၊ ဘိန်းဆိုင်ထိုင် အရာရှိနှင့်တွဲ၍ အလုပ် လုပ်ရသည်။ ဦးလေး၏ဘိန်းဆိုင်တွင် ထိုလူကြီး အမြဲရှိလေသည်။ သူသည် ဘိန်းလုံးကို ခွဲတိုင်းခွဲတိုင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် နှင်းတတ်သည်။ ကြာတော့ သည်လူကြီး ဘိန်းစွဲသောဟူ၏။

သို့ရာတွင် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်မဟုတ်။ ဘိန်းပုန်းစားဖြစ်၏။ နောင် သောအခါတွင် ရှူလေမှ ဟိုလူကြီး၏ပိန်းမက ဦးလေးကို ငိုယိုတိုင်ကြားရာ

ဟိုလူကြီး ဘိန်းစားဖြစ်ကြောင်းနှင့် အမေတို့ သိရှိကုန်ကြသည်ဆို၏။ သို့ရာ တွင် ဟိုလူကြီးသည် ခေသူမဟုတ်။ ပိုက်ဆံဝါလား၊ ဘိန်းကန်ထရိုက်တာ ကြီးဖြစ်၍ ဘိန်းစားသော်လည်း ဂုဏ်ကရှိသေး၏။ သို့နှင့်အမေက အိမ်နီး နားချင်းလည်းဖြစ်၊ ဂုဏ်ရှိသူ လူကြီးလည်း ဖြစ်၍ ရွှေမောင်တို့က ...

“ဟဲ့ ... ဘားစိမ်း၊ ဟဲ့ ... ဘိန်းစား”

ဟု အော်ဟစ်ကခုန်နေခြင်းကို ဆော်ပလော်တီးပြီး ...

“အားနာစရာကြီး ... နောက် ဒီလိုအော်ပြီး မကစားကြနဲ့”

ဟု အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။ အမေအားနာသည်မှာ လူကို အဓိကလား၊ ငွေကို အဓိက အားနာသလားမသိ။ အားနာသည်ကတော့ အမှန် ဖြစ်၏။

ရှေ့ယခင်က နိုင်ငံမင်းလုပ် အုပ်ချုပ်သူများသည် တိုင်းသူပြည်သား မြန်မာများအား ကမ္ဘာတွင် အရသာအရှိဆုံးသော ဘိန်းကို၊ တစ်တိုင်းပြည် ဆုံး လှလှပပစားနိုင်ရန် ဆိုင်ကြီး၊ ကနားကြီးနှင့် ရောင်းချတော်မူခဲ့၏။ ရွှေ မောင် အချောင်အရိုက်ခံရသော ထိုလူကြီးလို ပစ္စည်းရှိသူများက ကန်ထရိုက် ဆွဲကာ ဘိန်းဆိုင်အရာရှိနှင့်အတူ ရောင်းချခဲ့ကြလေရာ လေးပုံတစ်ပုံမျှသော မြန်မာသာကီဝင် တို့ဗမာများသည် ဘိန်းမှူးမှူးနှင့် နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေ ခဲ့ကြလေသည်။ နောင် နှစ်အစိတ်မျှသာဆိုလျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် အား ဆုံးနီးနီး ဘိန်းစားဖြစ်မှာ သေချာနေတော့သည်။

ဘိန်းဒုက္ခပေးလေသမျှ တို့ဗမာများ အတော် ဆင်းရဲခဲ့ကြသည်။ သမီးများ ချစ်တီးလက်ရောက်သွားသည်။ အကြတုံး၊ ဉာဏ်တုံး ဖြစ်သွား ကြသည်။

ဘိန်း၏အရသာသည် မည်မျှ ကောင်းလေသည်မသိ။ သူလို ငါလို မျှည်းရှိသူကိုထား၍ ရွှေမောင်မေမရသော ဘိန်းကန်ထရိုက်တာကြီး ကရှိကွဲ ဆက်ချင်းသာသူပင် ရွှေမောင်တို့ ကျောင်းမှမထွက်မီ ဖြူခါပြာခါ ကျသွားရာ ထိုမျှသာလော့၊ မဟုတ်ပါ။ သူ့အား အလွန်ကြောက်ခဲ့ကြသူများသည် ထိုလူကြီးမျှကို ထဘီလျှော်ခိုင်းကုန်ကြ၏။ နောက်တော့ အဘိုးကြီး ဇရပ်

၁၆ ● မြင်နေမောင်ကို

တွင် သေရာလေသတည်းဟု ပြောရအောင် ဘိန်းဇာတ်ကောင်က ဆောင်သွားလေသည်။

ရွှေမောင်တို့ အမျိုးခပ်များများသည် ယစ်မျိုးဘက်တွင် အမှုထမ်းကြလေသည်။ သို့နှင့်ရွှေမောင်သည် ဘိန်းစားများ၏ဒုက္ခကို နေ့နှင့်အမျှ မြင်ခဲ့ရသည်။ ရွှေမောင်ဦးလေးသည် ဟိုခေတ်က ဘိန်းဆိုင်တိုင်အရာရှိကလေးမျှသာဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ဘိန်းစား ဒါဇင်ဝက်မျှကို အိမ်တွင် ချေးသေးကအစ ခိုင်းနိုင်သော ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဖြစ်လေသည်။ ဦးလေးကို ဘိန်းစားများက အရှင်ကြီး၊ သခင်ကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ ဘိန်းစားများသည် အချိန်မရွေး ဆဲဆဲရိုက်ရိုက် ခံရှာကြသည်။ သူတို့မခံနိုင်သည်မှာ ဘိန်းမရမှာသာဖြစ်သည်။ သူတို့တော့အကြောင်းကို ရွှေမောင်က ကလေးပီပီ မေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ်... မောင်ရွှေမောင်ရဲ့ ဦးဦးတို့က သိပ်ချမ်းသာတာ လယ်ကေကို ထောင်ချပြီးရှိတာ။ အဲဒါ အခုကုန်လို့ ဒီဘဝကို ရောက်နေတာပေါ့”

“ဒီလယ်တွေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကုန်သလဲ... ဦးဦးရဲ့”

“ဒီလယ်ထက် ဆယ်ဆများတဲ့ လယ်တွေတောင် ဘိန်းပြောင်းအပေါက်သေးသေးလေးထဲ ဝင်သွားရင် ပျောက်တာပါပဲကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘိန်းကို ဖြတ်လိုက်ပါလား... ဦးဦး”

“ဖြတ်ချင်ပြီလားကွာ။ မရလို့ ဒီလို ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့”

ရွှေမောင်လေးသည် ဘိန်းကို အစောကြောက်သွား၏။ တစ်မိသားစုမှာ တစ်ယောက်ဆိုသလို ရွှေမောင်လေးသည် ကြီးလာသောအခါ အကျဉ်းဌာနတွင် ထောင်မှူးဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူတို့အမျိုးအဆွေများမှာ ယစ်မျိုးဌာန၊ ကျောင်းဆရာ၊ ရဲဘက်စသည်ဖြင့် အမှုထမ်းလျက်ရှိကြ၏။ ရွှေမောင်တစ်ဦးသာ ထောင်မှူးဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် အကျဉ်းဌာနကို မကြိုက်သော ဆွေမျိုးအချို့က...

“ဒါဖြင့် မင်း လူဆိုးနဲ့နီး လူဆိုးပေါ့ကွာ။ နောက်ဦး လူတွေထဲလည်း ကြိုးပေးသတ်နေရဦးမှာပေါ့”

နိတ်နတ်ပြည်တင် ● ၁၇

ဟု ပြောကြပြန်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ မြန်မာစကားပုံအရ၊ မုဆိုးနှင့်နီး မုဆိုး၊ တံငါနှင့်နီး တံငါဟု ဆိုရိုးရှိကြပါသည်။ ရွှေမောင်သည် လူဆိုးဟုအခေါ် ခံရသူများနှင့်နီးပါသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင် ပြောလိုပါသည်။ မုဆိုးနှင့်နီးမုဆိုး ပြောတိုင်း တစ်ထစ်ချ ဖြစ်ကုန်ကြပါမည်လား။ အကယ်၍ ရွှေမောင်တို့လို အစိုးရဝတ္ထရားအရ ဆောင်ရွက်ရသူများသာမရှိလျှင် လူကောင်းသူကောင်းများမည်သို့ နေထိုင်ကြရမည်မသိပေ။

၂၂

ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သော ကိစ္စတွင် ဘိန်းသည်လည်း အကြီးဆုံးတရားခံတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အကျဉ်းထောင်ဟူသည် ရာဇဝတ်မှုအမျိုးမျိုးတို့ ကျူးလွန်သည်ဟု ရုံးတော်ကယူဆသောသူများ နေထိုင်ရာဌာန ဖြစ်ပေရာ ထောင်မှူးဖြစ်လာသော ရွှေမောင်သည် ထောင်တွင်း၌ ဘိန်းစားများနှင့် တည်တည်တိုးတိုး နေပြန်၏။

ထောင်မှူးအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ထောင်မှူးကြီးအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း အကျဉ်းသားဘိန်းစားများကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။ သူတို့က သူတို့ လယ်သလိုရှာစား၊ ဘိန်းမရနိုင်တဲ့လူ မာလကသွား၊ ရွှေမောင်အထုပ်မဟုတ်။

ဟော... အခုတော့ ထောင်တစ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့သူဖြစ်

၈၀ * မြောင်းမြမောင်ကို

လာပြန်တော့ အစ်ကိုကာလသား။ အမောင်ဘိန်းစားများရဲ့ အကြောင်းကို ငယ်စဉ်ကလို့ စိတ်ဝင်စားလာရပြန်သည်။

ရွှေသွားကို အစ်ကိုဘိန်းစားများစွာတို့ ကြိုက်နှစ်သက်သကဲ့သို့ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ကြိုက်ကြ၏။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ရွှေသွားများကိုဖြင့် သေသေချာချာ မကြည့်ဘူး။ ထောင်ထဲရောက်သည့် အစ်ကိုဘိန်းစားများကိုဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်မိလေသည်။

ရွှေသွားနှင့် ဘိန်းဆီး မဟာမိတ်ဖြစ်သောအခါ ပြောင်လက်လက် ရွှေသွားသည် ညိုမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်သွားသည်ကိုမြင်ရလေသည်။

“ဟေ့လူ ... မင်း ဘိန်းစားတယ် မှတ်လား”

ရွှေသွားပိုင်ရှင် တရားခံတစ်ဦးကို မေးလိုက်၏။

“မ ... မ ... မ ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဪ ... သာဓု။ နောက်သာဓုတော့ မခေါ်သေးဘူး။ မင်း ဘိန်းဝမ်းသွားလို့ သေမှ သရဏဂုံတင်တော့ ခေါ်ဖို့ ချန်ထားလိုက်ဦးမယ်”

ထောင်ပြင်ညာရှိ ရွှေမောင်က တစ်ဖက်သား သာယာနာပျော်ဖွယ် ပြောလေ့ရှိလေသည်။

ထောင်တွင်းသို့ ဝင်လာသမျှ တရားခံများကို ရွှေမောင်က စစ်ဆေးရ၏။ ရွှေမောင်သည် စစ်ဆေးရင်း လူပုံလူပန်းကိုပါ အကဲခတ်ပြီး အထက်ပါ အတိုင်း သာယာချောင်သောစကားကို ဆိုလေရာ ဘိန်းစားများတို့သည် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အကျဉ်းထောင်ဟူသမျှတွင် ဘိန်းစားမရှိသော ထောင်ဟူ၍မရှိ။ စုန်းမပါရွာတည်၍ မရဟု ရှေးလူများ ပြောကြသကဲ့သို့ အရက်သမား၊ ဘိန်းသမားမရှိက ထောင်အုတ်ရိုးကြီး ပြိုကျကောင်းကျပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် ထောင်ဟူသည် ဘိန်းစားအလျင်မပြတ်သော နေရာဖြစ်နေချေသလားမသိပေ။

ထောင်တွင်းသို့ ဘိန်းသည် မည်ကဲ့သို့ ဝင်လာပါသနည်း။ ဘိန်းသည် အတောင်ပေါက်နေသော သတ္တဝါလော။ အုတ်ရိုးကြီးကာထားပါလျက် အနီဘိန်းသည် မည်ကဲ့သို့ ဝင်လာပါသနည်း။

ဇီကုတ်နတ်ပြည်တင် * ၈၁

ဘိန်းဝင်လာသည်မှာ ယခင်က မြန်မာပြည်တွင်းသို့ နိုင်ငံခြားသားများ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဝင်လာသကဲ့သို့ နည်းအမျိုးမျိုးရှိကြပါသည်။ နိုင်ငံခြားသား ခိုးဝင်သူကို မဖမ်းပါသလော။ ဖမ်းပါသည်။ ထောင်တွင်းသို့ ဝင်လာသောဘိန်းကို ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်များ မဖမ်းကြပါလော။ အမယ်လေး ခမ်းတာမှ တဖမ်းဖမ်းတောင် မြည်နေပါသည်။ တဖမ်းဖမ်း မြည်နေသည်ဆို၍ နှိတ်သံ၊ ပုတ်သံဟု အထင်မလွဲပါနှင့်။

ထောင်ပြင်ညာရှိ ရွှေမောင်သည် ထောင်တွင်းသို့ ဘိန်းမဝင်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကာကွယ်၏။ အောင်မြင်သလောက် အောင်မြင်၏။ ဆုခိုင်းနှုန်းအပြည့်တော့မဟုတ်။ ကိုယ့်ဆရာတွေက လစ်လျှင်လစ်သလို တွယ်ပြန်လေသည်။ သို့နှင့် ထောင်ပြင်ညာရှိပီပီ၊ ထောင်နှင့်ဘိန်းဝေးအောင် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ရပါအံ့နည်းဟု ကြံဆတွေးတော၏။ ဟုတ်ပြီ။ သူ အကြံရပြီ။

“ဟေ့ ... ဟိုလူတွေ ခေါ်လိုက်စမ်း”

ရွှေမောင်က အတည်ပေါက်ဖြင့် ဘိန်းစားသည်ထင်ရသော လူများကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ သူတို့တစ်တွေ တကုတ်ကုတ်နှင့် ရောက်လာကြသည်။ ရွှေမောင်က ရောက်ရောက်ချင်း ...

“မင်းတို့ ထောင်မှာ ဘိန်းခိုးစားနေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ခွေးသားတွေ၊ သေဖို့သာပြင်တော့”

ဟု ရွှေမောင်ပြင်ပညာရှိက ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်မထွင်းဘဲ တင်းဘုတ်နှင့်ရိုက်သောစကားကို ဆို၏။ ဘိန်းစားများသည် မျက်တောင်တို့ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေကြလေသည်။

အမှန်မှာ ရွှေမောင်က သိ၍မဟုတ်။ ငြီးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဘိန်းစားလေးဦးတွင် တစ်ဦးတလေ မျိုချင်မျိုချင်ပေမည်။ အားလုံးတော့ ဘိန်းရှိမည်မထင်။ တချို့ ဘိန်းဝမ်းသွားထားသလားမသိ။ ကုတ်ချီကုတ်ချီလည်း ဖြစ်နေကြ၏။

“ဟေ့လူ ... မင်းဘိန်းစားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ငါးနှစ်ပါဆရာ”

ရွှေမောင်က တစ်ယောက်စ မေးပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဦးတစ်ဦး၏ ဘိန်းသက်မှာ သုံးနှစ်အောက်မပါ။

“ကောင်းပြီ။ မင်းတို့စားတဲ့ဘိန်းဖိုးဟာ တိုက်တစ်လုံးဆောက်ရင် ရမလား”

“ဟာ ... တိုက် ဘယ်ကမလည်း ... ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ အပြင်မှာ အိမ်ဘယ်နှလုံးရှိသလဲ”

“အိမ်မပြောနဲ့၊ ခြုံစရာစောင်တောင် မရှိဘူး”

“ဟေ ... တိုက်ဆောက်နိုင်အောင် ရှာခဲ့ပါရဲ့နဲ့ ခြုံစရာစောင်မရှိဘူးဆိုတော့ မင်းတို့ကို ဘယ်သူတွေက သနားမှာတုံး”

ဘိန်းစားများသည် ခေါင်းငုံ့နေကြလေသည်။ ရွှေမောင်က ဆက်၍ ဒုက္ခပေးပြန်သည်။

“ဒီမယ် ... မင်းတို့ကို မင်းတို့သားမယား သားသမီးတွေက ဘိန်းစားတာ ကြည့်ဖြူကြသလား”

“ဘယ်ကြည့်ဖြူရမှာတုံး .. ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုတာ .. ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘိန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက မိန်းမအရင်းခေါက်ခေါက်နဲ့ ကွဲရုံတင်မက ကျွန်တော့်သမီးလေးဟာ အပျိုဖြန်းဖြစ်နေပါပြီ။ အဖေလိုခေါ်ရမှာ ရှက်လို့တဲ့၊ တစ်ခါမှ အတွေ့မခံဘူး”

တပည့်ကျော်တစ်ဦးက ဘိန်းအိမ်ထောင်၏ နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တရားရစရာ ပြောပြ၏။

“ဒါနဲ့များ ... ထွန်းအောင်ရယ်၊ မင်းက ဒီဘိန်းကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေရသေးလား”

“သိပ်ဖြတ်ချင်တာပဲ ... ဆရာကြီး၊ ဖြတ်လို့ကို မရဘူး”

ထွန်းအောင်ခေါ် တပည့်ကျော်က သနားစဖွယ်ဆို၏။

“သယ် ... ဖနောင့်နဲ့ထပေါက်ရင် သေပြန်ဦးမယ်။ ဒီမယ် ... မင်းတို့ကို ငါတစ်ခုပြောမယ်။ မင်းတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်နေကြတယ်။ ဘိန်းကိုဖြတ်မရအောင် မင်းတို့ကို မအောက မွေးမွေးချင်း ဘိန်းခွံလာကြသလား။ ဖြတ်မရတာ အပြင်လောကမှာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ထောင်ထဲမှာ

ဆော့ ဖြစ်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ထောင်ဟာ မင်းတို့အမေအိမ်မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ သောကွမအိမ် မဟုတ်ဘူး။

အပြင်ဘက်မှာ အစားတစ်လုတ်၊ တုတ်တစ်ချက်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ ထောင်ထဲမှာဆိုရင် ဘိန်းတစ်ရှူ၊ နံရိုးသုံးချောင်း။ ကဲ ... စားချင်ကြသေးလား။ သူများမလုပ်ပေမယ့် ငါလုပ်မယ်။ စားချင်စားကြ၊ အယ်နုရက်အရိုက်ခံနိုင်မလဲဆိုတာလည်း နံရိုးကို ရေထားကြဦး”

ရွှေမောင်သည် ဘိန်းဖြတ်ဆေး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တစ်ခွက်တိုက်ချလိုက်သည်။ အစ်ကိုဘိန်းစားများ သက်ပြင်းရှူသံကို အတိုင်းသား ကြားရ၏။ ရွှေမောင်က မျက်မှာခပ်တင်းတင်း ထောင်ပိုင်ကြီးများ၏ အိုက်တင်အပြည့်အဝနှင့် ဘိန်းစားကြီးများရှေ့တွင် ရှိုးထုတ်နေလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးရယ် ... ကျွန်တော်တို့တော့ သေမှာပါပဲ”

ဘိန်းစားတစ်ဦးက မျက်ရည်လည်လည်နှင့် အယူခံဝင်တော့သည်။

“ဟင့်အင်း ... ငါ မသနားဘူး။ မင်းတို့မိန်းမ၊ မင်းတို့အမေတွေသာ သနားမယ်။ ဘယ်နှယ့်ကွာ ... ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးတွေ ဒီလိုသာဆိုတာလုပ်ရမလဲ။ မင်းတို့ ဘိန်းဖြတ်မလား၊ မဖြတ်ဘူးလား၊ ဒါပဲ ငါကြားချင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကြံဖန်စားချင်ကြသေးရင် စား။ ငါမပြောဘူး။ အဲ ... ဆစ်ခူတော့ ပြောလိုက်မယ်။ ငါ့ထောင်ထဲမှာ မင်းတို့အီးပေါက်တာတောင် ငါသိတယ်။ မင်းနား တစ်ထောင်တဲ့”

ရွှေမောင်သည် ဘိန်းစားများကို အတင်းအဓိကုတ် နည်ပြည်တင်ဆော့သည်။ ဘိန်းစားများ နတ်ပြည်ဘဲ ရောက်မလား၊ သင်းချိုင်းဘဲ ရောက်မလားမသိ။

ရွှေမောင်သည် ဘိန်းစားများကို တကယ့်စေတနာနှင့် ဘိန်းပြတ်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဖိုကိုယ်ဖို တွက်ကြည့်ပြန်သောအခါ သနားစရာဖြစ်နေ၏။ မတော်သေနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဖြတ်ချွန် ပြတ်ရမည်ဟု ရွှေမောင်က ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

၂၂ • ချောင်မြစ်ကမ်းကို

ဘိန်းစားများ အသက်ရှူကြပ်နေကြပေပြီ။ စားလျှင် အရှိက်ခံရမည်။ စားရ၍ အရှိက်ခံရက တော်သေးသည်။ မစားရမီ ဘိန်းကိစ္စနှင့် ဒုက္ခပေးမည်ကို သူတို့ တွေးကြပြန်သည်။

“အင်း... ထောင်ကျရတာ ဘိန်းစားတွေအတွက် တကယ်မစားသာတဲ့ နေရာပါလားနော်။ ဒီထောင်ပိုင်ကြီး သေမှပဲအေးမယ် ထင်ပါရဲ့”

ဒါကား သူတို့အတွေး ရှိကောင်းရှိပေမည်။

ရွှေမောင်သည် တစ်စုံစီမို့ တွေးနေပြန်သည်။ ထိုစဉ် ဘိန်းစားတစ်ဦးက အသံနားခံပြန်သည်။

“ဆရာကြီးရယ် ... ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပြီး ဖြတ်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိန်းဖြတ်ဆေးကလေးတော့ သွင်းခွင့်ပေးပါဦး”

“ဟေ့လူ ... ဒီမယ် ငါက မင်းတို့ကို သနားလို့ အတင်းဖြတ်ခိုင်းတာ။ လူ့ဘဝမှာ အောက်ကျလွန်းလို့ကွ။ မယားလည်း မသက်သာ၊ သားသမီးလည်း မသက်သာ။ မင်းတို့ မသေစေရဘူး။ လူတွေဟာ တရားရချင်ကိုယ်တရားကိုယ်ချမှ ဘယ်သိကြားကြီးကမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ပဲကွ။ မင်းတို့ထောင်ကျတာ ဘိန်းဖြတ်ဖို့အချိန်ကောင်းပဲ။ ဖြတ်ကြကွာ။ ဟေ့ ... ဘိန်းဖြတ်နိုင်တဲ့လူကို မလွှတ်မချင်း ငါ ဆေးလိပ်လှူမယ်ကွာ။ ဒါမှပြောမရရင် ရိုက်သတ်မယ်ဟေ့”

ထောင်ပြင်ညာရှိသည် မဟုတ်၊ ဟုတ်ဟုတ် ကြိမ်းလိုက်ရပြီး ဘိန်းစားများအား လွှတ်လိုက်သည်။ ဘိန်းစားများကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့အလုပ်က မပြီးသေး။ သူသည် ဆရာဝန်ကြီးထံ တန်းပြေးလေတော့သည်။

ထောင်ပြင်ညာရှိသည် ဘိန်းစားများအကြောင်းကို ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်သည်။ ဘိန်းစားများကို လှန့်ပစ်ခဲ့ပုံ၊ ဆရာဝန်ကြီးအား ပြောသည်။ ဆရာဝန်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်ကာ ဘိန်းစားများကို ပေးသည့် ဆေးတစ်ပုလင်း ထုတ်ပေး၏။ ပေးပုံပေးနည်းကိုလည်း ရွှေမောင်အား ပြောလေသည်။ ရွှေမောင် တပြုံးပြီးနှင့် ထောင်သို့ပြန်ခဲ့၏။

[၃]

“ဆရာကြီး ... လူသုံးယောက် တအော်တည်းအော်ပြီး ဖင်ဘူးဆောင်း ထောင်နေကြတယ်။ လာကြည့်ပါဦးခင်ဗျာ”

ညအချိန်မတော် ထောင်အမှုထမ်းတစ်ဦး ရွှေမောင်အား လာခေါ်ဆော့သည်။ ပြင်ညာရှိကြီး သိသွားပေပြီ။ ဆေးပုလင်းဆွဲပြီး လိုက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်အကောင်လဲကွ။ ညကြီးသန်းခေါင် ဒုက္ခပေးတာ”

ရွှေမောင်အသံကိုကြားသည်နှင့် ဖင်ဘူးတောင်းထောင်သော ငနဲသံထွက်ကလေး ဖြစ်သွားကြသည်။ မည်သူကမျှ မပြောဝံ့။

“ဖွင့်စမ်းဟေ့ ... တံခါး”

ရွှေမောင်အော်ပြီး အခန်းတွင်း ဝင်သွားသည်။ ဝင်ဝင်အော်အော် ချစ်ပြန်သည်။

“မင်းတို့က တို့ဘိန်းမစားရဘူး။ ဘိန်းမစားရလို့ ဒုက္ခပေးမယ်လို့ စိတ်မကူးကြနဲ့”

❖ ချစ်ခြင်းမာရ်

ရွှေမောင်က စိတ်ဆိုးချင်ဟန်လုပ်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဘိန်းစာများ တကယ်ထိကုန်ကြပြီကို မြင်ရသည်။ သို့နှင့် သူသည် ဆေးတစ်ယောက်တစ်ခွက် တိုက်ပေးလိုက်၏။ သူတို့သည် ကြောက်ကြောက်နှင့် နေရပ်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေမောင် လှေကားအရောက် တဟေဟေနှင့် လေတွေ ဘာတွေ တက်သံကြားရသည်။ အင်း...တော်သေးရဲ့။

ရွှေမောင်သည် ဘိန်းစားတစ်ဦးစီကို ကိုယ်တိုင်ဆေးပေးသည်။ ဆေးပေးရင်း...

“မင်းတို့ နောက်နှစ်ရက်သာ သောက်ရမယ်၊ သေချင်တဲ့လူ...လာဟေ့”

စစ်ကြေညာပြန်သည်။

ဘိန်းစားများ တကယ်မသက်သာကြပါ။ လေအောင့်၊ ဗိုက်နာ၊ သွေးဝမ်းပါနှင့် အတော်မစားသာ ဖြစ်ရှာကြသည်။ ထောင်သို့ဝင်စက သူတို့သည် ထမင်းလက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာ စားနိုင်ကြသည်။ ရေတစ်ပုံးအပြည့်ကိုပင် မနိုင်ကြပေ။ ဘိန်းကို အတင်းဖြတ်၊ အလုပ်ခိုင်းသင့်သူကိုခိုင်း လုပ်လာသောအခါ ဘိန်းစားများ ထမင်းသိပ်စားလာကြသည်။ ထမင်းစားသလို အလုပ်ဒဏ်ကိုလည်း ခံနိုင်လာကြသည်။

လာသမျှ ဘိန်းစားတို့ကို ရွှေမောင်သည် ဤနည်းနှင့် ဖိကုတ်နတ်ပြည်တင် လုပ်နေ၏။ ဘိန်းစားများ တကယ်ဘိန်းပြတ်မပြတ်ကို သူက စစ်ဆေးပြန်သည်။ ဤနည်းမှာ အပြင်လောက၌ မည်သူမျှ စမ်းသပ်၍ ရနိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်။ ထောင်ပြင်ညာရှိမို့သာ တတ်နိုင်သည်။

သူနည်းမှာ ဘိန်းပြတ်စစ်ဆေးရေး လုပ်လိုသောသူကို သူသည် အလိုလို အပြစ်ရှာပြီး တိုက်ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ထောင်တွင်းတိုက်ဟူသည် ဘာမျှ ကိုယ်မပါ၌မကျန်အောင် ရှာဖွေပြီးမှ ပိတ်ခြင်းဖြစ်ရာ ဘိန်းမပြတ်သော်နေသည် ကျွန်တော် ဘိန်းမပြတ်သေးပါဘူးဟု ပါးစပ်ဖြင့် ပြောစရာမလို။ ချီးဒလောက် ရှောက်ပါလေတော့သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဖိကုတ်

နတ်ပြည်တင်လိုက်ရာ တကယ့်ဘိန်းစားကြီးများပင် ကျွတ်တန်းဝင်ကုန်သောဟူ၏။

ရွှေမောင်အဖို့ကား မိမိဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း အတွက်သာဖြစ်၍ ပြန်လည်စဉ်းစားမိတိုင်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍သာ နေမိပါတော့သတည်း။

မြောင်းမြမောင်ကို

မင်းသားကြီး
ဒီရဲကဲတစ်ယောက်လေး
ပြန်ချား

[၁]

□

“ဟေ့ကောင် ... ကုလား၊ မူးလာရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာနေစမ်း
တွာ။ ဒီကားက ဒီနေ့အပ်ရမှာ။ မပြီးရင် ငါ့အတွက် တွက်ခြေမကိုက်ဘူး”

“ဪ ... ခင်ဗျားက တော်တော်တုံးတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားမသေ
ချင်း ... မှတ်ထား။ ဒီသတ္တလောကကြီးမှာ အရူးစကား၊ ကလေးစကား၊
သဘင်သည်တွေရဲ့စကား၊ အမူးသမားရဲ့စကားတွေဟာ အမှန်တွေရည်ပဲ
ချ”

“အတိတ်တဲ့၊ နိမိတ်တဲ့၊ တပေါင်တဲ့၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်
ပြောခဲ့တဲ့လူတွေက စခဲ့တာပဲဗျ”

“တော်စမ်းကွာ ကုလား၊ ကလေး၊ သဘင်၊ သူရူးစကားပဲ ကြား
ဖူးပါတယ်။ မင်းကျမှ အမူးသမား ပါလာရတယ်လို့ကွာ။ ဟေ့ကောင် ...
မင်းတမားမူးရင်လည်း ဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ခုခုမှာ သွားအိပ်နေချေကွာ။
ငါ အလုပ်လုပ်နေတုန်း လာမရှုပ်နဲ့”

“ဪ ... ကျွန်တော်ပြောနေတာ အမှန်တွေဗျ။ ဂျပန်ခေတ်
ထားခဲ့တဲ့ ကျွဲညှီနောင်လေယာဉ်အနက်က ကျုပ် တစ်စင်းတွေ့ခဲ့တာ အမှန်
ပဲ။ ကျုပ်မညာဘူး”

၉၀ * မကွေးညိုနီ

“ဒီကောင် စောစောစီးစီးကွာ။ အလုပ်ကိုလာပြီး နောက်ယှက်နေတယ်။ ငါ ထိုးမိတော့မယ်”

“ကိုင်း မယုံရင် ဒီမှာကြည့်”

အရက်တွေ သွက်ချာပါဒလိုက်အောင် မူးနေတဲ့ မောင်ကုလားဆိုတဲ့ ကောင်က ကားဝပ်ရှောဆရာ အောင်အောင်အား သူ လေယာဉ်တစ်စီးတွေ ခဲ့ကြောင်း ဇွတ်အတင်းအဓမ္မ ပြောနေ၏။

“ဘာလဲ ... ဘာတွေ့လာလို့လဲ”

“ဒီမှာ လေယာဉ်တွေကို ပြောင်အောင်တိုက်ချွတ်နေတဲ့ လေယာဉ်ကစ်ဗူး”

“မှန်း ပြစမ်း”

မောင်ကုလားထုတ်ပြတဲ့ လေယာဉ်တိုက်တဲ့ကစ်ဘူးကို ယူ၍ကြည့်လိုက်မိ၏။

မယုံနိုင်စရာတော့ ကောင်းလှသည်။ ကုလားထံမှ ယူကြည့်လိုက်လော ဗူးမှာ တံကယ်ပင် လေယာဉ်များ ကျိုးချွတ်သော ကစ်ဘူးဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘူးမှာ မသုံးရသေး။ အသစ်စက်စက် ဂျပန်လုပ်ပစ္စည်းဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီကစ်ဘူး ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“လေယာဉ်ပေါ်က ယူလာတာ။ ကျုပ် လေယာဉ်ပေါ်လည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ ခလုတ်တွေ ဟိုနှိပ်ဒီနှိပ်လုပ်လိုက်တာ လေယာဉ်တစ်စီးလုံး မီးတွေလင်းလာတယ်။ လေယာဉ်ကြီးက အသစ်စက်စက်ကြီး။ စက်တွေလည်း ကောင်းဦးမှာပဲ။ ခင်ဗျားက ဝပ်ရှောဆရာမို့ ကျုပ်က လာပြောရတာ”

ဟု ကုလားက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေ၏။

“မင်းပြောတဲ့ ကျွဲညီနောင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါက ဂျပန်ပစ္စည်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ နေ့စစ်ပါဦး။ အဲဒီလေယာဉ်ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာတုန်း”

အောင်အောင် မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ပြကွယွေတောင်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးမှာရှိတဲ့က ဆွန်ကျေးရွာတောကြီးထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ”

အနော်ရထာမင်းထားခဲ့သော ပြိတ္တာများ * ၉၁

“ဟ ... နင့်အမေကလိန်။ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ အကောင်ကွာ။ ဆွန်ကျေးရွာက ကူမဲမြို့အရှေ့ဘက် တစ်မိုင်သုံးဖာလုံဝေးပြီး နှစ်ဆယ်ဆယ်မိုင် ကားလမ်းပေါ်မှာ မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ”

“မင်းကတော့ကွာ။ ငါတို့ မြစ်သားမြို့နဲ့က မိုင်သုံးဆယ်လောက်အေးတာ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်ခဲ့တာလဲ”

အောင်အောင်က ဒေါပွပြီး အလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်နေ၏။

“ကိုအောင်အောင်ကလည်းဗျာ ... သွားပါများ ခရီးရောက်ဆိုတဲ့ ဆားပုံကို ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား။ ကျုပ်လည်း မူးမူးနဲ့ ဇွတ်သွားလိုက်တာ အဲဒီတော့ကြီးထဲရောက်သွားတာမှာ ဒီလေယာဉ်ကို တွေ့ရတာပဲဗျ”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... ဟေ့ကောင်၊ မင်းအရက်ဖိုး ဘယ်လောက် ချင်သလဲ။ မင်းကစ်ဘူးထားခဲ့။ မြန်မြန်ထွက်သွား။ ငါ့အလုပ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်”

“တစ်ခွက်ဖိုး ပေးဗျာ”

“ရှေ့ ... ငါးရာယူသွား”

အောင်အောင်က လေယာဉ်ကစ်ဗူးကို ယူထားကာ အလုပ်စားပွဲဆိုသို့ တင်ထားလိုက်ပြီး အလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်နေလိုက်တော့သည်။

ကုလားလည်း အရက်ဖိုးရသဖြင့် အောင်အောင်၏ ကားဝပ်ရှောမှ ရောက်ဆိုသို့ ထွက်သွားတော့လေ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် ကူမဲမြို့ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းကြီးများအား လမ်းခင်းကျောက်အဖြစ် (၈၀) ကျောက်များ ဖြိုခွင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ရရှိသော လမ်းခင်းကျောက်ကန်ထိရက် ဦးဟန်ငြိမ်းသည် သူ၏ကားဖြင့် အောင်အောင်၏ဝပ်ရှောသို့ ရောက်လာ၏။

“အောင်အောင် ... ခင်ဗျား မိတ္ထီလာလေယာဉ်တပ်က ဘယ်တုန်း ပြန်ရောက်တာလဲဗျ”

စားပွဲပေါ်မှာဝေ့သော လေယာဉ်ကစ်ဘူးကို ကောက်ကိုင်ပြီး မေးချက်ခြင်းဖြစ်မိ၏။

“ဒီနေ့တော့ ဘာပြုလုပ်ဆုံးဝင်နေသလဲ မသိဘူး။ စောစောကလည်း ငမူးက ဆိုင်ထဲလာမော့သွားခဲ့ပြီ။ ဟော ... အခုလည်း စုံထောက်ကြီး ရှား လော့ဟုမ်းက လေစမ်း ဝါးရမ်းချီနေပြန်ပြီ”

ဟု အောင်အောင်က ညည်း၏။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျ ... အောင်အောင်ရ”

“ခင်ဗျား လေယာဉ်ကစီးတုန်းက ကျွန်ုပ်ကို ဖိစွဲလာလေယာဉ် တပ်က ပြန်လာတယ်ပြောနေတာ မဟုတ်လားဗျ”

“ဒါဖြင့် ဒီကစီးဘူးက ...”

“ဟိုကောင် ... ငမူးကုလားရယ်လေဗျာ ကဆွန်ကျေးရွာတော ထဲမှာ လေယာဉ်တစ်စင်း တွေ့သတဲ့။ အဲဒီလေယာဉ်ပေါ်က ဒီကစီးဘူးကို ယူလာတာတဲ့။ အဲဒါ အရက်ဖိုးငါးရာပေးလိုက်မှ အဲဒီဘူးထားခဲ့ပြီး ထွက်သွား တာပဲဗျ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို ... ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ အဲ ကအဆုံး ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဦးဟန်ငြိမ်းက ဂန္တိရဆန်တဲ့ ကိစ္စတွေဆိုလျှင် အလွန်စိတ်ဝင်စား သည်။ ထို့ကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုအရက်သမား ကုလားရယ်ဗျာ ... ကျုပ်ဆီ စောစောစီဆီ ရောက်လာပြီး ကဆွန်ကျေးရွာတောကြီးထဲမှာ လေယာဉ်တစ်စီး တွေ့ခဲ့သတဲ့ အဲဒီလေယာဉ်ပေါ် သူတက်ပြီး မီးလုတ်တွေကို ဖွင့်ကြည့်တာ မီးတွေ အတူ ကောင်းသေးသတဲ့။ အဲဒီလေယာဉ်ပေါ်က ဒီကစီးဘူး ယူလာတယ်ပြောတာ ပဲ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် အောင်အောင်က ပြော၏။

“မပြေးသော် ကန်ရာရှိဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ ... ကိုအောင်အောင် လေယာဉ်ကို သူ ဘယ်လိုမှမတွေ့နိုင်ဘူးဗျ။ စစ်ကြီးပြီးသွားခဲ့တာလည်း မသိ ပေါင်း ရ၍ နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဘယ်ဂျပန်ကမှလည်း လေယာဉ်တစ်စီး မြန်မာနိုင်ငံ မှာ ကျန်ခဲ့တယ်လို့ ပြောသံမကြားခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဒီဂျပန်ပြည်လုပ်တဲ့ ကစီးဘူးကြီးကို လက်တွေ့ပြနိုင်တယ် ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး။ မပြေးဘူးလို့ ငြင်းနေပေမယ့် မြီးထားလို့ ခြေကန်ထားတဲ့အရာလည်း ရှိနေတယ်ဆိုသလိုပဲ စဉ်းစားရခက် တယ်”

ဟု ဦးဟန်ငြိမ်းက ပြောသည်။

“ဘာခက်နေရတာလဲဗျာ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ ဘာသိ သာမာန်လိုက်ပေါ့။ ပြီးတာပဲ”

ဟု အောင်အောင်က ပြော၏။

“ကိုအောင်အောင် ... တစ်ခါတလေကျတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန် တော် စဉ်းစားရခက်တယ်ဗျ”

“ဟော ... ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ခင်ဗျားက ဝပ်ရှော့ဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်သလိုပဲ”

“ကျုပ် ဝပ်ရှော့ဆရာက ကားတွေပြင်တာဗျ။ လေယာဉ်ပျံပြင် ဝပ်ရှော့ဆရာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျ။ တကယ်သာ လေယာဉ်ပျံကြီးရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုချင်း ဖြုတ်ရောင်းတာနဲ့ စီးပွားဖြစ်မယ်။

နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဒီလေယာဉ်ကြီးရှိကြောင်း သက် သည်အထောက်အထားကြားလိုက်ရင် ထိုက်သင့်တဲ့ ဆုငွေတော့ရှိရမှာပဲ”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကို ဟန်ငြိမ်းက ရှင်းပြမှုကို အောင်အောင် သဘော သက်သွားသည်။

“အင်း ... အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်သားဗျ။ ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်

“ဘာလုပ်ကြရမလဲ မမေးနဲ့ အဲဒီကောင်ကုလားကို အခုတွေ့အောင် လေယာဉ်ပျံရှိတဲ့နေရာ လိုက်ပြနိုင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“ကုလားက အရက်ဆိုင်မှာ ရှိလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ... လာဗျာ။ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့။ ကုလားကိုရှာပြီး နှိပ်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာသွားကြရအောင်”

ကုလားကို ရွာရတာလွယ်တယ်။ အရက်ဆိုင်မှာ အလွယ်ပဲ တွေ့
တယ်။ ဒါနဲ့ ကုလားကိုခေါ်ပြီး ကဆွန်ကျေးရွာကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ကုလား၊ မင်းလေယာဉ်တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ နေရာ
က သစ်တောကြီးပါကွ။ ဆူးပင်တွေ အလွန်ထူထပ်တဲ့တောပါ။ ဘယ်လို
လုပ် ရောက်သွားတာလဲ”

ကိုဟန်ငြိမ်းက မေးလိုက်တယ်။

“ကျုပ်လည်း ကဆွန်ရွာထဲက အရက်သောက်ပြီး မူးမူးနဲ့ပြန်လာ
တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီတောထဲ ရောက်သွားပြီး အိပ်ရောင်သွားသလဲမသိ
ပါဘူး။ အမှူးပြေပြီး အိပ်ရာကနိုးတော့ အဲဒီလေယာဉ်ပျံကြီးထဲ ကျုပ်ရောက်
နေတာပဲဗျ”

“ကျုပ် လေယာဉ်စက်ခန်းထဲမှာတွေ့တဲ့။ ခလုတ်တွေ အကုန်နိမ်
ကြည့်တာ။ မီးတွေလည်း ပွင့်လာတယ်ဗျ။ နောက်ပြီး လေယာဉ်စက်ကြီး
လည်း နီးလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ ညှိနေပြီး လေယာဉ်က နည်းနည်း
မှ မရွေ့ဘူး။ ကျုပ်ပြောရင်လည်း ဘယ်သူကမှ မယုံမှာကြောင့် သက်သေ
အဖြစ်နဲ့ ဒီလေယာဉ်ကစ်ဘူးကို ယူလာတာပဲ”

လို့ ကုလားက တတ်တတ်ထူထူ ပြောပြနေစဉ် ...

ကိုဟန်ငြိမ်းက သူ့ရဲ့ကားကို ဖြတ်လမ်းကနေ ကူမဲမြို့ကိုမောင်း
ကူမဲမြို့ကမှ နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာလိုက်တာ တစ်မိုင်
သုံးဖာလုံရောက်တော့ ကုလားပြောတဲ့ သစ်တောကြီးကို ရောက်တော့တာ
ပဲ။

ကားကို သစ်တောစပ်မှာရပ်ထားခဲ့ပြီး လူတွေ တောထဲကို ခြေလှမ်း
ဝင်သွားခဲ့တယ်။ တောက တော်တော်နက်တယ်။ လမ်းမရှိဘူး။ တောထဲ
ပေါင်းဆယ်လောက် ဝင်လိုက်တော့ တော်တော်ကြီးမားတဲ့ တိုက်ကြီးတစ်ခု
ကို တွေ့တယ်။ တိုက်ကြီးက အိုဟောင်းနေပြီး ရေညှိတွေလည်း တက်
တယ်။ ဒီတိုက်အိုတိုက်ပျက်ကြီးကို ရောက်ဖို့ တော်တော်ကြီးစားရတယ်။

ထနောင်းဆူးပင်တွေ ဆီး (ဆီးသီး) ပင်တွေ ဆူးပုတ်ပင်တွေပင်
ခြုံတွေကို တိုးဝှေ့ပြီး သွားခဲ့ရတာ။

အနော်ရထာမင်းထီးသောပြိတ္တာများ * ၁၃၇

လက်မောင်းတွေ၊ ခြေသားလုံးတွေမှာ ဆူးခက်ခြစ်ခံထားရလို့
...တွေ ထွက်လာတယ်။ တိုက်အိုကြီးနားရောက်တော့ နံရံမှာ စာတွေ
...လို့ ခြစ်ကြည့်လိုက်တော့ သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၅၄၅ လို့ ရေးထား
တယ်။ ဘာကိုဆိုလိုတယ်တော့ မသိဘူး။

ခံပင်တွေမှာဆိုရင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းပဲ။ ရှေ့ကသွားနေတဲ့ ကုလား
...တော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ ဆူးလည်းနားမလည်။ ငုတ်လည်း နားမလည်
...တိုးဝင်သွားတယ်။ ကိုဟန်ငြိမ်းနဲ့ အောင်အောင်တို့မှာ ရှေ့ကို တစ်ပေ
...ဆတ်ဖို့ တော်တော်လေး တောတိုးဝင်ရတယ်။

“လူသစ်တွေ ... လာနေပြီ၊ လူသစ်တွေ လာနေပြီ”

နဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ လူ
...တစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံနဲ့ မတူဘူး။ တစ္ဆေ သူရဲတစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံနဲ့
...တယ်”

“ဟေ့ ... ကုလား၊ ဘာလဲကွ။ လူသစ်တွေ လာနေပြီတဲ့”

လို့ အောင်အောင်က ပြောတော့ ကုလားက ...

“လေယာဉ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ထက်ဦးတဲ့လူ ရောက်နေပြီထင်တယ်။

... လာ ... သူတို့ မယူခင်ရောက်အောင် သွားကြရအောင်”

လို့ ပြောပြီး ရှေ့ကိုဆက်သွားတယ်။

တောထဲကို နောက်ထပ်ပေတစ်ရာလောက် ရောက်သွားတော့
...က အားရဝမ်းသာအောင် လိုက်တယ်။

“ဟော ... တွေ့ပြီ၊ ဟိုမှာ လေယာဉ်ပျံကြီး”

ကုလားက လေယာဉ်ပျံကြီးလို့ အော်ပြီးပြေးဝင်သွားတဲ့ဆီကို ကြည့်
...တော့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေထဲမှာ ပျက်နေတဲ့ တစ်ဝဂ္ဂစေတီ တစ်ဆူ
...ရတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ကုလား၊ ဘယ်မှာလဲကွ။ မင်းကြိုတဲ့ လေယာဉ်

လို့ မေးတော့ ...

“ဒီမှာလေဗျာ”

လို့ ပြောပြီး ဘုရားလိုက်ခေါင်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

ကိုဟန်ငြိမ်းနဲ့ အောင်အောင်လည်း ယောင်ရမ်းပြီး လိုက်ဝင်သွား

တစ်ဝဂ္ဂစေတီထဲရောက်တော့ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ထုလုပ်ထား တဲ့ တင်ယူဥစ္စာထိုင် ကိုယ်အော်ဘုရား ရုပ်တုတစ်ဆူ တွေ့ရတယ်။

ကုလားကတော့ သူလက်တွေကို မြှောက်ပြီး လိုက်ဂူအမျိုးမျိုးကို နှိပ်နေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း...။

“မီးတွေပွင့်လာပြီ... မီးတွေပွင့်လာပြီ... လာ... လာ... လေယာဉ်စတီရာရင်ကို လှည့်ကြ”

လို့အော်ပြီး လက်က ကားမောင်းသလို လက်နှစ်ဖက်ကို ခြောက် လက်မအကွာမှာထားပြီး ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ်နေတယ်။

“တောက်... အရူးညာတာ ခံနေတာပဲကွာ”

လို့ အောင်အောင်ကပြောပြီး တစ်ဝဂ္ဂဘုရား လိုက်ဂူထဲက ထွက် လိုက်တယ်။

နောက်က ကိုဟန်ငြိမ်းလည်း ကပ်လိုက်လာတယ်။ ဂူထဲမှာ ကုလား က နေခဲ့ပြီး...

“လေယာဉ်ပျံကြီး စက်နှိုးပြီကွ။ မင်းတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

လို့ အော်နေတယ်။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

“ငါတို့ကို လွှတ်ပေးပါ။ လွှတ်ပေးပါ”

နဲ့ ပြောတဲ့အသံတွေ ကြားရတော့ အောင်အောင်နဲ့ ကိုဟန်ငြိမ်း တို့က အသံကြားနေတဲ့ နေရာကို လိုက်ရှာတယ်။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့

ဘူး။

“ကိုဟန်ငြိမ်း... ခင်ဗျား ကြားရလား”

လို့ အောင်အောင်ကမေးတယ်။

“ကြားလို့ ကျွန်တော်လည်း အသံကိုရှာနေတာ ဒီခြင်္သေ့ထဲက ထွက် တယ်ဗျ”

လို့ တစ်ဝဂ္ဂအဝင်ဝမှာထားတဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်တုနှစ်ခုကို ပြတယ်။ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား ခြင်္သေ့ရုပ်နှစ်ရုပ်နားကိုကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်တယ်။

“ကျုပ်တို့ လွှတ်ချင်၊ ကျွတ်ချင်ပြီ။ ကျုပ်တို့ကို လွှတ်ပေးပါ”

လို့ ပြောတဲ့အသံ။ တဟင်းဟင်း... တအင်းအင်းနဲ့ ညည်းတဲ့ အသံတွေ ခြင်္သေ့ရုပ်တွေထဲက ကြားရတယ်။

ဒါနဲ့ ကိုဟန်ငြိမ်းက အနားမှာတွေ့တဲ့ ဂဝံကျောက်ခဲတစ်ခဲကောက် ချိန်ပြီး ခြင်္သေ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်တယ်။

“ဂုန်း...”

“ဖျော... ဖျော... ဖျော”

ခေါင်းက ကွဲသွားတော့ ဖုန်မှုတွေ လွင့်စင်သွားသလို မီးခိုးတန်း တွက်လာတယ်။

“ဖျော... ဖျော... ဖျော...”

“ဂျလောက်... ဂျလောက်...”

နောက်တော့ လူအရိုးခြောက်တွေ ထွက်ကျလာတယ်။ ကိုဟန် ငြိမ်းတို့ လန့်ပြီး နောက်ကိုခုန်လိုက်မိတယ်။

“မဖြစ်ဘူး... ကိုဟန်ငြိမ်း။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရအောင်”

အောင်အောင်က ကိုဟန်ငြိမ်း လက်ကိုဆွဲပြီး ပြန်ဖို့လုပ်တယ်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း... အောင်အောင်”

“ဘာတုန်းဗျ... ကိုဟန်ငြိမ်းရ၊ ကြောက်ရမှာလား... လန့်ရ မလား”

“ကြောက်ရင် ကြောက်၊ လန့်ရင် လန့်၊ ဟိုသစ်ကိုင်းခြောက်ကြီး လူတစ်ယောက် ကြိုးတန်းလန်းကြိုးနဲ့ ကြိုးဆွဲချ သေနေတယ်”

လို့ လက်ညှိုးထိုးပြတော့ အောင်အောင်က ကြည့်လိုက်တယ်။

“အောင်မယ်လေး... ငမူးကတော့ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခရောက် အောင် လုပ်ပြီ”

လို့ ပြောပြီး ပြေးဖို့လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့... တယ်လို့ပြေးလာတဲ့ အသံက ဆူးရစ်တောထဲ ရောက်နေတာလေ။

၁၀၈ ❀

“ကိုင်း... ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ဘူး။ အဲဒီလူကို သွားဖြုတ်ပေးရအောင်”

လို့ပြောပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးဆီသွားတော့ သူတို့မြင်နေရတဲ့ ခြောက်ကြီးသေနေတဲ့လူက ပျောက်သွားတယ်။

“ဟာ... နေလယ်ကြီးတောင် သူရဲက ခြောက်နေပါလား”

လို့ အောင်အောင်က ပြောတယ်။

“ခြောက်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သူတို့နယ်မြေဖြစ်တဲ့ ဇရပ်ကြိုဇရပ်ကြား၊ ကျောင်ကြိုကျောင်းကြား၊ ဘုရားကြိုဘုရားကြား ရောက်နေကြတာကိုးဗျ”

လို့ ကိုဟန်ငြိမ်းက ပြောတယ်။

“ဟိုမှာ... ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုဟန်ငြိမ်း။ ကိုဟန်ငြိမ်း ချုံပုတ်တွေကြားမှာ ဘုရားပျက်တွေ အများကြီးပဲ”

လို့ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးဟန်ငြိမ်းက ဘုရားတွေကို တစ်ချင်းချင်း ရေတွက်ကြည့်တယ်။

အားလုံး ဘုရားပျက် သုံးဆယ်ခုနစ်ဆူရှိတာ တွေ့ရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒီနေရာရောက်အောင် ပို့ပေးတာကတော့ ငှက်တယ်... ကိုအောင်အောင်”

“ထူးမှာပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျားက ဘုရားတည်၊ ဘုရားပြုပြင်တာ ဝါသနာပါတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ကျွန်တော့်အလိုဆိုရင်တော့ ဒီအမူးကေအီးစကားကို မယုံတာနဲ့ကိုပဲ ဒီနေရာမရောက်ဘူး”

“အင်း... ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရှိနေတာကို ကိုက်ညီနေပြီ... ကိုအောင်အောင်ရေ”

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိနေလို့လဲ”

“ဒီဘုရားတွေပြင်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုရောက်အောင် ခေါ်တာသေချာပဲ ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့... ကိုဟန်ငြိမ်း၊ အရမ်းတော့ မပြင်နဲ့ဗျ။ ဘုရားတွေ သမိုင်းကြောင်းကို မေးဦး။ ကျိန်စာမိသွားရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်မယ်။ တချို့ရှေးဟောင်းဘုရားတွေက ကျိန်စာတိုက်ပြီး ထားခဲ့ကြတာ”

အနော်ရထာမင်းထားခဲ့သောပြိတ္တာများ ❀ ၁၀၉

“အေးဗျာ... ကျုပ်တို့ ဒီရွာထဲသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ဦးမယ်။ ဟိုကောင်ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ခေါ်စမ်းပါဦး”

“ခေါ်လည်း လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာလေ... လေယာဉ်မောင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့”

လို့ အောင်အောင်က တစ်ဝဂ္ဂထဲ အလုပ်ရှုပ်နေသော မောင်ကုလားတို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ကားရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

❀ ❀ ❀

| ၂ |

အောက်သို့သည့် ပေဘများ

ကိုဟန်ငြိမ်းနှင့် ဝပ်ရှောဆရာအောင်အောင်တို့ ဘုရားပျက်များ ရှိသော တောထဲမှထွက်လာရာ ကားအနီးသို့ရောက်သော် ကိုအောင်အောင် ကိုဟန်ငြိမ်းကို ပြလိုက်၏။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး... ကိုဟန်ငြိမ်း”

“ဘာတုံးဗျ... ဘာကို မြင်ပြန်တာတုံး”

“မယ်သီလရှင်တစ်ပါးဗျ”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ မယ်သီလရှင်မြင်

အထူးအဆန်း လုပ်နေရတယ်လို့”

၁၀၀ ❀ မကျွေးညှိမိမ့်

“ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲမသွားတော့ဘဲ ဒီမယ်သီလရှင်ကို မေးရရင် ကောင်းမလားလို့။ ဆရာလေးကို ကြည့်ရတာ အသက်ကလေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်အတွင်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အရိပ်အမြွက်လောက်တော့ သီရ လိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျ”

ကိုအောင်အောင်ပြောမှ သေသေချာချာကြည့်မိ၏။ မယ်သီလရှင် မှာ တောထွတ်တစ်ဦးထင်၏။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်နေသော တော ကြီးထဲတွင်ဖြစ်သလို တဲထိုး၍ တရားအားထုတ်နေသူ တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း ကိုဟန်ငြိမ်း သတိထားလိုက်မိသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်ဗျ။ လာ... သွားကြရအောင်”

လမ်းရယ်လို့ သတ်မှတ်ထားသည်မရှိ။ ခြေသွားလမ်းကလေး ဝှံ့ ဖြစ်ရသည့်အပေါ်မှ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်၍ မယ်သီလရှင်ကျောင်းထဲသို့ ဝင် ခဲ့ကြတော့၏။

“ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်...”

မြန်မာခွေးအမျိုးအစား ခွေးကြီးသုံးကောင်က ကျောင်းဝမှ ဆီး၍ ဟောင်ကြ၏။ ကိုဟန်ငြိမ်းတို့ ခြေလှမ်းတုန်သွားသည်။

“ဟဲ့...”

“သုခ...”

“ချမ်းသာ”

“အောင်စေ”

“နင်တို့ သူတော်ကောင်းနဲ့ သူယုတ်မာကိုတောင် မခွဲခြားတတ် ကြတော့ဘူးတဲ့လားဟဲ့။ အခုလာနေတာ နင်တို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်မဲ့ လူသူ တော်ကောင်းတွေလေဟယ်။ ခရီးဦးကြုံ ပြုကြစမ်း”

မယ်သီလရှင်က ခွေးများကို ပြောလိုက်တော့ ခွေးများက အမြီးတစ် နှံ့လုပ်၍ မျက်လုံးများက ပြုံးယောင်သန်းကာ ရှေ့ဆက်၍ မတိုးဝံ့တော့ဘဲ ကိုဟန်ငြိမ်းတို့ကို သွား၍ကြိုဆိုကြတော့၏။

ခွေးသုံးကောင်က ကိုဟန်ငြိမ်းတို့ ရှေ့ဆက်၍ မလျှောက်နိုင်အောင် ပင်။ ခြေထောက်များကို နှမ်းရှုံ့ပြီး လိုက်လာကြ၏။

“အောင်မလေးနော်... စောစောကတော့ ခက်ကောင်းခက်ရရည် နဲ့လို့ ထင်နေတာ”

ဟု အောင်အောင်က ရယ်မောကာ ပြော၏။

“အင်း... ခွေးပင်ဖြစ်သော်လည်း သူတော်ကောင်းနဲ့နေတော့ သူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု ကိုဟန်ငြိမ်းက မှတ်ချက်ချ၏။

“အချိန်ကောင်း၊ အခါကောင်းပဲ ဒကာတို့၊ ဟောဒီကဒကာကြီး တို့ စောင့်လိုက်ရတာ ကြာပါပကောလား။ ဒကာကြီးက ဒီရှေ့ကနေ ဖြတ် ဖြတ်သွားတာ လပေါင်းနှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့... အချိန်အခါ သွေးသေးတော့ ဒကာကြီးက ဒီဘက်ကို လှည့်ပြီးတောင်မှ မကြည့်ခဲ့ဘူး”

မယ်သီလရှင်က ဦးဟန်ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး ပြော၏။ ဦးဟန်ငြိမ်းတို့ ဆီယောက်အတွက် ဆေး။ လက်ဖက်၊ ရေခွေးကြမ်းတို့ ချကျွေး၏။

“အေးလေ... အခုမှအချိန်ကျတော့ အရူး၊ ငမူးက ဒကာကြီးကို ဆရာကိစ္စပေးရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အခု ဘယ်နှနာရီ ထိုးသွားပြီလဲကွယ်”

“လေးနာရီခွဲပါ... ဆရာလေး”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ နာရီဝက်စောင့်ကွယ်။ နောက်နာရီဝက်ဆို အောင်ရှစ်ဖြာ၊ မင်္ဂလာဆုတောင်းပြည့်ဘုရားက နာနာတာဝတွေ၊ မေတ္တာ ပြုကြားရလိမ့်မကွဲ့။ အဲဒီနားကို တို့များတွေသွားကြပြီး သာဓုခေါ်ကြတာ”

“ဆရာလေး... ကျွန်တော်မရှင်းလို့ မေးပါရစေ”

“မေးပါ... ဒကာလေး”

“သူတို့က မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေနိုင်ပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မကျွတ် ကျွတ်ကြတာလဲ”

“အေး... မေးမယ်ဆိုလည်း မေးစရာပေါ့။ အနော်ရထာမင်းတရား ကိုနိဗ္ဗာန်တိုက်ထားလို့ မကျွတ်မလွတ်ကြသေးတာ။ အခု ဒကာမည်း

၁၁၀ ❀ မကွေးညိုစိမ်း

ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဒကာကြီးက ဒီဘုရားတွေကို ပြင်ဆင်ပြီးမှ ကျွတ်ကြလွတ်ကြမှာ ... ဒကာကြီး”

“ဒီဘုရားဝန်းကြီးတစ်ခုလုံးက အဆောက်အဦအားလုံးဟာ ဒကာကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘယ်သူမှ ပြန်ပြင်လို့မရဘူး။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်လည်း ဒကာကြီးဆီ ခွင့်ပန်ပြီးမှ ပြင်လို့ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒကာကြီးအနေနဲ့ အမြန်ဆုံး ဒီဘုရားတွေကို ပြင်ဖို့လုပ်ပေတော့”

မယ်သီလရှင်က ပြောပြ၏။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ကို ဦးပိုက်ဆိုတဲ့ ဒီဝိုင်းကြီးအစောင့်က ကိုယ်ထင်မပြဘူးလား”

“မပြပါဘူး ... ဆရာလေး”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ် ... ပြပါလိမ့်မယ်။ ဟိုသစ်ခြောက်ပင်ကြီး မတွေ့ခဲ့ဘူးလား။ အဲဒီက ကိုယ်ထင်ပြမှာ”

ဆရာလေးက အကောင်အထည်ဖော်ပြောမှ သတိရကြကော၏။

“ဟာ ... ပြတယ်၊ ပြတယ်။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲကြီးချသေသွားတာလဲ ... ဆရာလေး”

“သူ လူ့ဘဝတုန်းက ဒီဝိုင်းကြီးကို စောင့်ရတယ်။ ခြင်္သေ့တွေထဲထည့်ပြီး ယစ်ပူဇော်ခံထားရတဲ့လူတွေက သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်။ လူ့ဘဝနဲ့ တစ္ဆေဘဝ ဘယ်တူမလဲကွယ်။ သူကောင်းကောင်း မနေရ၊ မစားရဖြစ်တော့ ငါလည်း နာနာဘာဝဖြစ်သွားမှ ဒီကောင်တွေကို နိုင်မှာဆိုပြီး ကြိုးဆွဲချသေသွားတာ”

“အခု သဲရဲဖြစ်ပြီး အဲဒီကောင်တွေကို နိုင်သွားပြီပေါ့”

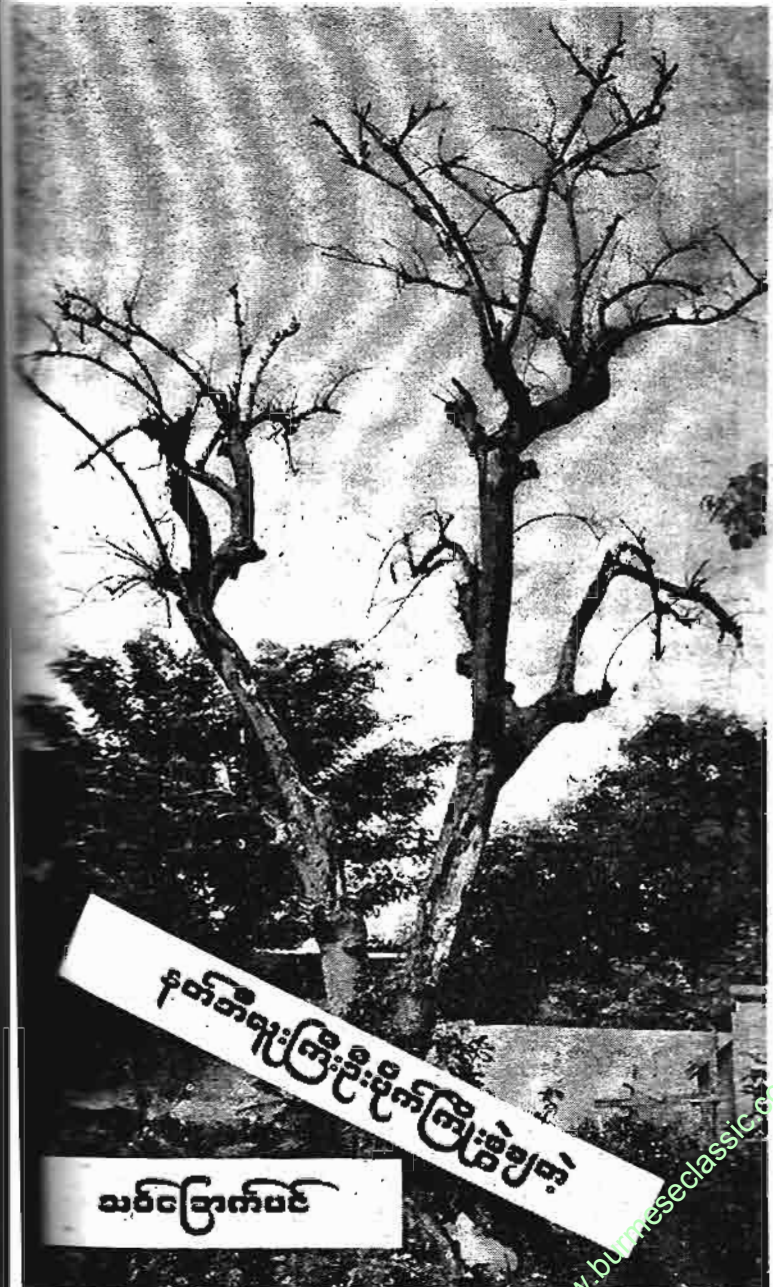
“သဲရဲဖြစ်မသွားဘူး”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“နတ်ဘီလူးကြီး ဖြစ်သွားတာ။ အခု ... ဒီခြံကြီးကို အဲဒီဦးဆုံးဆိုတဲ့ နတ်ဘီလူးကြီး စောင့်ရှောက်နေတာ။ သဲရဲဘဝဆိုရင် သူ့အရင်းဖြစ်နေတဲ့ သဲရဲတွေကို မနိုင်နိုင်ဘူး”

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

အနော်ရထာမင်းထားခဲ့သော ပြိတ္တာများ ❀ ၁၁၁

သစ်ပြာကမင်

www.burmeseclassic.com

၁၁၂ ❀ မကွေ့ညိုမိမိ

ဟိုငမူးကို မင်းတို့ဆီ လွှတ်လိုက်တာလည်း သူပဲ ...

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကိစ္စက ကိုဟန်ငြိမ်းကိစ္စ။ လာတော့ ကျွန်တော့်ဆီလာတယ်။ သက်သက် ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးတာ”

“အဲသလိုမတွက်နဲ့... ဒကာရဲ့။ ဒီဘုရားတွေ ပြင်ပြီးသွားရင် ပြင်ဖို့ပြင်မယ့်လူကို အရောက်ပို့ပေးတဲ့ ဒကာကြီးလည်း ကုသိုလ်ရမှာပါ။ စိတ်သန့်သန့်နဲ့ မေတ္တာကိုခံယူတတ်ရင် ကုသိုလ်ရပါတယ်။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ယူတတ်ရင် ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲရတာ ... ဒကာရဲ့”

လို့ ဆရာလေးက ရှင်းပြတယ်။

“ကျွန်တော် ပြင်မှမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဘုရားတွေ နောင်ဆယ်သက် ပြင်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဒကာရဲ့”

“ဘုရားက နည်းနည်းလား ... ဆရာလေးရယ်။ သုံးဆယ့်ခုနစ် ဆူကြီးတောင်မှပဲ ကျွန်တော်က အဲဒီလောက်မှ မချမ်းသာဘဲ။ ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ ပြန်ရမလဲ ဆရာလေးရဲ့”

“အဲဒါက ဒကာလေးပူရမယ့် ပိုက်ဆံမဟုတ်ဘူးနော်။ သူတို့က ဒကာလေးကိုပေးမှာ”

“ဒါနဲ့ ဒီဘုရားတွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ပြောပြပေးပါဦး”

“ဒီဘုရားတွေရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ခဲ့ကြရဲ့လား။ ဘယ်မြို့က ဘုရားတွေနဲ့ တူသလဲ”

“ပုဂံက ဘုရားတွေနဲ့ တူပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီဘုရားတွေက ပုဂံဘုရင် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်က တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တာကွယ်”

“ဒီစေတီဘုရားတွေ တည်ဖြစ်ခဲ့ပုံက ဒီလိုကွယ်”

ဟု အစချီကာ မယ်သီလရှင်သည် စေတီ (၃၇) ဆူအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

| ၃ |

ဆီသို့ တော်သွား၊ သီသို့ ဖော်စား

သက္ကရာဇ် (၁၀၄၄) မှ (၁၀၇၇) ထိ မင်းဆက် (၃၃)နှစ် စိုးစံခဲ့သော အနော်ရထာမင်းကြီးသည် ပုဂံပြည်တွင် ကြီးစိုးနေသော တုံးခန်း၊ ဇယ်ခုတ်၊ ဆီသို့၊ ရေငုပ်လုပ်ခြင်းသည် ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့် အမျိုးကောင်းသမီးတို့အား မိမိတို့ ပန်းဦး၊ ချီဟုံ ကိုယ်ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်စေခြင်း အစရှိသည့် အယူမှားနေကြသော အမည်ကြီး များကို တိုက်ထုတ်ပြီး ...

အရှင်(အရဟံ)ကို အကြောင်းပြုကာ ပုဂံပြည်ကြီးအား ဗုဒ္ဓဘာသာ အဆနာတော် ထွန်းကားလာစေရန် အရှင်အရဟံနှင့် အနော်ရထာမင်းတို့ တွေ့ဆုံတိုင်ပင်ပွဲ ပေါင်းစည်း၍ သတိပြည်သို့ သွားကာ လူစွမ်းကောင်းများ စုကြံသော ကျန်စစ်သား၊ ညောင်ဦးဖီး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ငထွေးရှူးတို့ အတူအညီဖြင့် ပိဋကတ်သုံးပုံနှင့် ဖြတ်စွာဘုရား၏ စွယ်တော်(၄)ဆူကို ဆောင်လာခဲ့ပြီး ဆင်လေးကောင်ပေါ်သို့ စွယ်တော်များတင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် ဖြုတ်လိုက်ရာ တန်ကြည့်တောင်တွင်လည်းကောင်း၊ ပုဂံပြည်တွင်လည်း

၁၁၄ ❀ မကျေညီမိမိ

ကောင်း၊ ဖြစ်အနောက်တွင်လည်းကောင်း၊ ဆင်များ ကိန်းဝပ်သောနေရာများကို ဘုရားတည်၍ စွယ်တော်များ ဌာပနာခဲ့ရာတွင် စွယ်တော်တစ်ခုမှာ အဖျားကျိုးသွားရာ ထိုကျိုးသွားသော စွယ်တော်ကို ဆင်ပေါ်တင်၍ လွှတ်ခဲ့ရာတွင် ဆင်တော်သည် ထိုကဆွန်ကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တစ်ညတာ အိပ်စက်ခဲ့သော ဤနေရာတွင် အနော်ရထာမင်း နောက်လိုက်စိုလ်ပါအပေါင်းတို့က ဘုရားစေတီ (၃၇)ဆူ တည်ထားခဲ့ကြလေ၏။

ထိုခေတ်ထိုအခါက ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သာသနာထွန်းကားကာစဖြစ်ရာ အရည်းကြီးရဟန်းတို့၏ အယူဝါဒများမှာ လုံးဝမပျောက်သေးဘဲ ဘုရားတစ်ဆူတည်တိုင်း ဘုရား၏ရှေ့တွင် ထုလုပ်သော ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ခြင်း၏ အထဲတွင် လူတစ်ယောက်သတ်၍ ယစ်ပူဇော်ထားခဲ့လေ၏။

ပထမမျိုးမတ်တို့က ဆင်တော် ဤဒေသတွင် ခရီးဆုံးပြီးဟု ထင်မြင်ခဲ့၍ စေတီ၊ ပုထိုးများတည်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဆင်တော်မှာ မရပ်နားသေးဘဲ နံနက်သို့ရောက်သော် ခရီးစက်ခဲ့ရာ [ပြက္ခယေ] တောင်သို့ရောက်မှ ဆင်တော်ရပ်နား၍ ထိုတောင်ပေါ်တွင် မင်းမြတ်အနော်ရထာက ကျိုးပဲ့သွားသော စွယ်တော်ကို ဌာပနာပြီး စေတီတည်ခဲ့၏။

စွယ်တော်ရှိတဲ့ ပြက္ခယေတောင်ပုံစံထူစေတီ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အနော်ရထာမင်းထားခဲ့သောပြိတ္တာများ ❀ ၁၁၅

ထိုဒေသသည် ယခုဆောင်းပါးရေးနေသည့် အချိန်ထိ တောဝက်များရှိနေပြီး အဖော်မပါဘဲ သွားပါက အသက်ဆုံးရှုံးရတတ်သဖြင့် ပွဲတော်ခတ်၊ ဘုရားပွဲကျင်းပမှသာ လူများသွားကြ၏။

မေမြို့သွား (၂၁)မိုင် လမ်းမကြီးဘေးတွင်ရှိပြီး ကူမဲမြို့နှင့် (၂)မိုင် ၁) ဖာလုံခန့် ဝေး၏။ ယခုဖြစ်ပျက်နေသော တင်ပြနေသော စေတီများမှာ ကူမဲမြို့ (၂၁)မိုင်လမ်း၊ (၁) မိုင် (၃)ဖာလုံတွင် ရှိပါသည်။

မြန်မာပြည်သူတို့ သိသည်က အနော်ရထာမင်းသည် စွယ်တော် ၁) ဆူသာ တည်ထားသည်ဟု သိရှိကြပါသည်။

အမှန်မှာ - [ပြက္ခယေ] တောင်တွင် စွယ်တော်အစစ်တစ်ဆူရှိရာ နယ်တော် (၅) ဆူဖြစ်ပါသည်။

မန္တလေးနှင့် မြင်းခြံတိုင်းတွင် နေထိုင်ကြသော လူအချို့ သိရှိ၍ စွယ်တော် (၅)ဆူအား တစ်ရက်တည်းအရောက် အပြီးဖူးမြော်နိုင်လျှင် ဘုရား၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းသည်ဟုယူဆကာ တစ်ရက်တည်း အပြီးအရောက်သွားကာ ဖူးမြော်ကြရာ တကယ်ပင် အကျိုးတူးများရရှိကြောင်း ဩဇာသိခဲ့ရပါသည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မသိသူများကျော်သွားကြပြီး သိသူများ သိစားနိုင်ကြပါစေ။

ဦးဟန်ငြိမ်းတို့ တွေ့ရှိခဲ့သော ဘုရားများမှာ အနော်ရထာမင်းတည်ထား စေတီဘုရားများ ဖြစ်ပါသည်။

❀ ❀ ❀

[၄]

“ဒါဖြင့် ဆရာလေး။ ဒီဘုရားတွေ တည်ထားတာက နှစ်ပေါင်း ကိုးရာကျော်သွားပြီပဲ။ ဒီရွာကလူတွေက ဒီလောက်ရှေးဟောင်းကျတဲ့ ဘုရားတွေ၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ စေတီတွေကို ဘာကြောင့် မပြုပြင်ကြတာလဲ”

“ဪ... ဒကာလေးရယ်၊ ဘုရားဆိုတာ ကိုယ်ပြင်ချင်တိုင်း ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒကာလေးကသာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိလို့ ပြင်ခွင့်ရတာ”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပါ... ဆရာလေး။ ဒီရွာထဲမှာရှိတဲ့ အလုပ်ကြီး သမားတွေကို၊ ဒီတောကြီးရှင်းဖို့ ငှားပေးပါ။ ကုန်ကျစရိတ်တွက်ပြီး ကျွန်တော် ရှင်းပေးပါမယ်”

ကိုဟန်ငြိမ်းက ဘုရားများ စတင်ပြုပြင်ရန် တာဆူလိုက်သည်။

“ဒကာလေးရဲ့ အဲသလို ပုတ်ပြတ်ငှားလိုက်ရင် တကာလေးနားမှာ ပေါ့။ အလုပ်သမားခေါင်းကို ရှာပြီး တောကြီးအပြီး ဘယ်လောက်လဲ နေလိုက်ပါ့မယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အပြတ်ခိုင်းတာ ကောင်းမယ်ကွယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် စရန် () သိန်း ချခဲ့ပြီး...

“ဆရာလေး... သစ်ပင်ကြီးကြီးတွေ၊ ညောင်ပင်တွေကို ချန်ခဲ့နဲ့ ပြောပါနော်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဟု ပြော၏။

“ဒကာလေး... ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲကွယ်”

“ငါးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်”

“အေး... ဒါဖြင့် ငါတို့ သာဓုခေါ်ဖို့ ပြိတ္တာတွေ မေတ္တာပို့တာ နားထောင်ကြရအောင်”

ဆရာလေးက ရှေ့မှသွားသဖြင့် အောင်အောင်နှင့် ကိုဟန်ငြိမ်းတို့

နောက်သွားကြ၏။

လိုက်သွားသည်ဆိုသော်လည်း လမ်းကမရှိ၊ ဆူးတောချုံတောကို

ဖြတ်သွားရခြင်းဖြစ်၏။ စေတီပုထိုးများ ရှိသောနေရာကို ဝိုင်းပတ်ထား

သော အုတ်နံရံကြီးမှာ ကျိုးသည့်နေရာကကျိုး။ ပဲ့သည့်နေရာက ပဲ့နေ၏။

ဘုရားဝိုင်းကြီးထဲသို့ရောက်သော် (ရာဟု)ဒေါင့်တွင်ရှိသော (အောင်

အောင်) မင်္ဂလာဆုတောင်းစေတီ) အပျက်နားသို့ရောက်သော် ဘုရားလိုဏ်

ပေါ်အတွင်းမှ ညင်သာစွာဖြင့် သာယာနာပျော်ဖွယ်ရာ မေတ္တာပို့သံများကို

ထွက်ကွဲကြားကြရသည်။

“ကဲ... ကဲ... အေးအေးဆေးဆေး နေရာယူပြီး ထိုင်ကြ။

တောကားမှ မပြောကြနဲ့။ ဒကာတို့ရောက်လာတာ သူတို့သိပေမဲ့ နောင်ယုက်

ပြန်ရင် သူတို့အလုပ်၊ သူတို့ ဆက်လုပ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု မယ်သီလရှင် ဆရာလေးက သတိပေးသဖြင့် အောင်အောင်

နှင့် ကိုဟန်ငြိမ်းတို့ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်၍ နားထောင်ကြ၏။

တစ္ဆေများဖို့တဲ့ မေတ္တာစာ

- အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်မြောက်အရပ်မှာ၊ ရှေ့မြောက်တောင်နှင့်၊ နောက်တောင် မြောက်မှာ ထက်အောက်အရပ်၊ နေလတ်များစွာ ရှိသမျှ ချမ်းသာကြပါစေ။ ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၁၈ * မကွေးညိုစိမ်း

• သတ္တဝါအား အသက်ရှူကာ
ထင်ရှားဘူတာ၊ ပုဂ္ဂလများစွာ
အတ္တဘောနှင့် မိန်းမလည်းပါ
ယောက်ျားများ ချဉ်းချပ်သောစွာ။

• အရိယာနှင့် ပုထုဇဉ်ပါ
အပါယ်ကျတဲ့ ဝိနိပါတိကာ
ဒေါက်တာများ ထင်ရှားချမ်းသာ
မြဲသူမ မချေရစေပါ။

• ဘေးရန်ကင်းလို့၊ နောင်ယုက်ကင်းစင်
ဆင်းရဲကင်းလို့၊ ချမ်းသာကိုဖြင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဆောင်ရွက်နိုင်အပ်
ဒုက္ခဘေး၊ ကင်းဝေးတာဝန်။

• ရပြီးမဆုတ်၊ မယုတ်သူငါ
ပြုတိုအတည်၊ မဆိုင်ခြစ်လာ
သတ္တဝါအပေါင်းတို့၊ အကြောင်းမှန်စွာ
ကံသဘော၊ စိတ်စောလျစ်လျူရှာ။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ကဲ ... ကဲ ... ပြန်ကြစို့”
မယ်သီလရှင်ဆရာလေးက သာဓုခေါ်လိုက်သဖြင့် ဦးဟန်ငြိမ်း
နှင့် အောင်အောင်တို့လည်း သာဓုခေါ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ မိမိတို့ကား
ရှိရာသို့ ထွက်လာပြီး မြစ်သားမြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေတော့သတည်း။

| ၁ |

“တော်တော်လေးကို ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စတစ်ရပ်ပဲ ကိုဟန်ငြိမ်း

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ အရင်းမရှိ အများမရှိ၊ ဘာတွေ အံ့သြစရာ
လို့လဲ”

“ကျွန်တော် မေတ္တာပို့တဲ့အသံ ကြားရာဆီကို လိုက်ကြည့်တော့
ဆိုတာမှ မတွေ့ရဘူးဗျ။ ကျွန်တော်က ကက်ဆက်များ ဖွင့်ထားတာ
လို့”

“ခင်ဗျားကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ။ မယုံရင်လည်း ကိုဘာသာ
ဆိုတာ နေတော့။ ဘာမှ မဝေဖန်နဲ့”

“ဒီလောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆူးတောထဲမှာ ဖြတ်ရတဲ့ကိစ္စ။ ဘုရား
တော်လည်း ပြုဖျက်နေတာ ထိုင်စရာတောင် မရှိတဲ့ဟာ ဘယ်လိုလူက
ကုန်လို့ လာရွတ်နေမှာလဲဗျ”

“ကျွန်တော်က မယုံလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အံ့သြလွန်းလို့

၁၂၀ ❀ မကျေညိုစိမ်း

“ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ်က ပြိတ္တာတွေက ဒီနေ့အထိ ရှိပါဦးမလား”

အောင်အောင်က ကိုဟန်ငြိမ်းကို ပြောသည်။

“အေး... မင်းက စီးပွားရေးကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ ခက်တာကွ။ စာလေးဘာလေးလည်း ဖတ်ဦး။ ဒီပြိတ္တာတွေက သိပ္ပံနည်းနဲ့ ခဲထဲမှာပါတယ်။ လူတွေရဲ့ သက်တမ်းနဲ့တွက်ရင် သူတို့အသက်က တစ်နှစ် သားလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလောကမှာက လူအသက် ရက်ပေါင်း ကိုးသန်းပြည့်မှ သူတို့က တစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတာကွ”

ကိုဟန်ငြိမ်းက ကားမောင်းရင်း အောင်အောင်ကို ရှင်းပြနေသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဗုဒ္ဓဘာသာ လက်စွဲကျမ်းစာအုပ်ကို ရှာဖတ်ကြည့်၊ နောက်ပြီး ပြောရဦးမယ်။ အခု သူတို့တို့တဲ့ မေတ္တာစာက ဆရာစန်းသမိန်ရေးတဲ့ လူတိုင်းအတွက် မေတ္တာစာအုပ်က ဆောင်ပုဒ်ရှစ်လုံးတွဲကဗျာ မေတ္တာပို့လို့ ခေါ်တယ်”

“ကျွန်တော့်အထင် ဒီလူတွေဟာ အခုနှစ်ပိုင်းမှာ သေဆုံးသွားပြီး ဒီဘုရားပိုင်းပြီးကို စွဲလမ်းသွားပြီး ရောက်လာတဲ့ပြိတ္တာတွေ ဖြစ်မယ်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဒီနေ့ထင်ရှားကျော်ကြားနေတဲ့ သစ်တံခါးဆရာတော်၊ ဘဒ္ဒန္တမဏိဖောတ (ယော) ဆရာတော် မေတ္တာပို့နေတဲ့ မေတ္တာစာတွေဗျ”

ဟု ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြ၏။

“အေးလေ... ခင်ဗျားကတော့ ဘုရားနဲ့နီးစပ်တဲ့ လူဆိုတော့ ဒါတွေသိမှာပေါ့”

လို့ အောင်အောင်က မှတ်ချက်ချသည်။

“အဲသလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ စာဖတ်ဝါသနာပါတာရယ်၊ ဗုဒ္ဓအကြောင်း သိချင်တာရယ်ကြောင့်ပါ”

အနော်ရထာမင်းထားခဲ့သောပြိတ္တာများ ❀ ၁၂၁

ဟု ပြောဆိုနေရင်းဖြင့် မြစ်သားမြို့သို့ရောက်လာရာ အောင်အောင် နှင့် ဝမ်းရှေ့ကိုပို့ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရာ အိမ်သို့ရောက်သော် ဝမ်းသာစရာ စကားကို ကြားရလေ၏။

အကြောင်းမူ ကူးမဲမြို့မှ တောင်ခြေအထိ၊ နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင် လမ်း ဖြင့်ခွင့်ပါမစ်ကို ရရှိခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

လုပ်ပိုင်ခွင့် ရရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့် ဘုရားဟောင်းစေတီဟောင်းများ အား ကောင်းကောင်းပြင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

မယ်သီလရှင် ပြောသကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ရန်ကုန်ကျစရိတ်ကို ထိုဘုရား နှင့်အတွင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက အလုပ်ရအောင် ကူညီလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သော့သတည်း။

❀ ❀ ❀

[၆]

အဝါစိတ်နှင့် အပါးလယ်

- ကြွားချင်တယ်၊
- ဝါချင်တယ်၊ မော်ချင်တယ်၊
- မောက်မာချင်တယ်၊
အဲဒါ အဝါစိတ်လို့ခေါ်တယ်။
အဝါစိတ်ဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာပေါ့။
- သူတစ်ပါးထက် နှာတစ်ဖျားသာချင်တယ်၊
တစ်ပါးသူပိုက်ဆံ၊ တစ်ပါးသူရဲ့ ပစ္စည်း၊
ငါ့ပစ္စည်းဖြစ်အောင်၊ မရ ရအောင်ကြံတယ်။
ကြံလို့ရတော့ ငါပါလားလို့ ဘဝင်မြင့်။
- ငါပါးလို့ ...
ငါလည်လို့ ရတာလို့ ဘဝမြင့်တယ်။
အပါးလည်တော့ အပါယ်လားတာပေါ့။
ဒါကြောင့် ...
“အဝါစိတ် ... အဝိဇ္ဇာ”
“အပါးလယ်တော့ ... အပါယ်လား”
ကြံရတာပေါ့။

[၇]

စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခိုးရိုးပဲပြောပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
အောင် ထိထိမိမိ ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု ထားခဲ့တယ်။
ကိုဟန်ငြိမ်းက ဒီဆောင်ပုဒ်ကို စိတ်နှလုံးသွင်းထားပြီး ဒီဆောင်ပုဒ်
ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ကောင်းတာကိုပဲ ရွေးပြီးလုပ်တဲ့လုပ်အား။ ငွေခွဲ
တစ်စွည်းမှ အချောင်မယူလိုက်ဘဲ၊ နှမ်းစေ့တစ်စေ့စာတောင်မှ မရှိခဲ့ဘူး။
ဘုရားဝိုင်းကြီးထဲက ချုံပုတ်တွေ ရှင်းပေးတဲ့လူတွေကို သူတို့တောင်း
အလောက် တန်ရာတန်ကြေးပေးခဲ့တော့ တစ်ပတ်အတွင်း ယာကွက်
အောက်စာလောက်ရှိတဲ့ အကျယ်ရှင်းသွားတယ်။
အနော်ရထာမင်းကြီး ကြွချီလာတဲ့လမ်းကို ပြန်ဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်။
အဲဒီကဆွန်ကျေးရွာမှာ (မင်းလမ်း)ဆိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေတယ်။
အဲဒီမင်းလမ်းနဲ့ (၂၁)မိုင်ကတ္တရာလမ်းတို့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်
အောင် လမ်းဖောက်လိုက်တော့ ဘုရားဝိုင်းထဲဝင်တဲ့အပေါက်ကို ရှောရှော
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဝင်လို့ရသွားတယ်။
အဲဒီလမ်းဘေးက ယာကွက်ကိုဝယ်ပြီး ဘုရားပိုင် လုပ်လိုက်ပြီး
အယ်ယာသီးစားချထားပြီး ဘုရားများအတွက် တစ်နှစ်စာ ဝင်ငွေမှန်မှန်ဝင်
အောင် လုပ်လိုက်တယ်။

၁၂၄ * မကျေးညိုစိန်

အဲဒါလို တောကြီးကို ရှင်းလင်းအပြီး သမိုင်းဝင်ဘုရားများကို ပြင်မယ်လုပ်တော့ ပိုင်ရှင်တွေ ပေါ်လာတယ်။ သူတို့က သူတို့ဘိုးဘွားပိုင် ဘုရားများဖြစ်လို့ အပြင်မခံနိုင်ဘူး။ သူတို့ဘာသာ ပြင်မယ်လို့ဖြစ်လာ တယ်။

ကျေးရွာလူကြီးများထံမှာ ပြင်ခွင့်တောင်းခံခဲ့စဉ်က ကန့်ကွက်မည့် လူမရှိ၊ ဘုရားပိုင်ရှင်မပေါ်၊ ရပ်ရွာအကြီးအကဲများက ပြင်ခွင့်ပေး၍ ပြင်မယ် လုပ်မှ ပိုင်ရှင်ပေါ်လာတယ်။

ကိုဟန်ငြိမ်းရဲ့ စိတ်ရင်းက ဘုရားအို၊ ဘုရားပျက်များကောင်း လာဖို့ ရှေးမူမပျက်လက်ရာများ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

‘ကြွေးချင် ... ဝါချင်’လို့ လုပ်တာမဟုတ်တော့ ပြင်ကြပေါ့။

ခဲနဲ့ပစ်လို့ ကောင်းကောင်း။

တုတ်နဲ့ရိုက်လို့ ကောင်းကောင်း၊ ဒီရှေးဟောင်းဘုရားတွေ ကောင်း သွားဖို့ပဲ အဓိကဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ရှေးက ဘုရားတည်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ သားသမီး၊ မြေး၊ မြစ်၊ တိ၊ တွတ်၊ ကျွတ်၊ ဆပ်တို့က လာပြင်ကြတယ်။

ဘုရားတွေက လက်မခံဘူး။

ပန်းရံဆရာတွေ ခေါင်းပေါ် အုတ်ခဲတွေကျပြီး ဆေးရုံရောက်တယ်။ ဝါးအစုံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ငြိမ်းတွေကျိုးကျပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကြတယ်။ ငွေ ထုတ်ပေးတဲ့လူတွေ၊ ဘုရားတကာဟောင်းနဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းတဲ့လူတွေ ဝမ်း လျှော့တယ်၊ ဖျားတယ်၊ နာတယ်၊ ဆေးရုံရောက်ကြတယ်။

ဒီတော့ သူတို့ပြင်နေတဲ့ ဘုရားတွေမပြီးဘဲ တိုးလို့တန်းလန်းဖြစ် ပြီး မပြင်ရဲကြတော့ဘူး။

ဒီတော့ နာမည်ကြီးတဲ့ နတ်ဆရာတွေနဲ့သွားပြီး တိုင်ပင်ကြတယ်။ နတ်ဆရာတွေက ပြိတ္တာတွေက ပြင်ခွင့်ပေးထားတဲ့ (စနေ) သားဆီသွားပြီး ပြင်ခွင့်တောင်းကြပါ။ သူက လိုလို့ချင်ချင်သဘောတူပေးမှ ပြင်လို့ရမယ် လို့ဟောလိုက်တော့။

ကိုဟန်ငြိမ်းဆီ ရောက်လာကြတယ်။ ခွင့်တောင်းကြတာပေါ့။

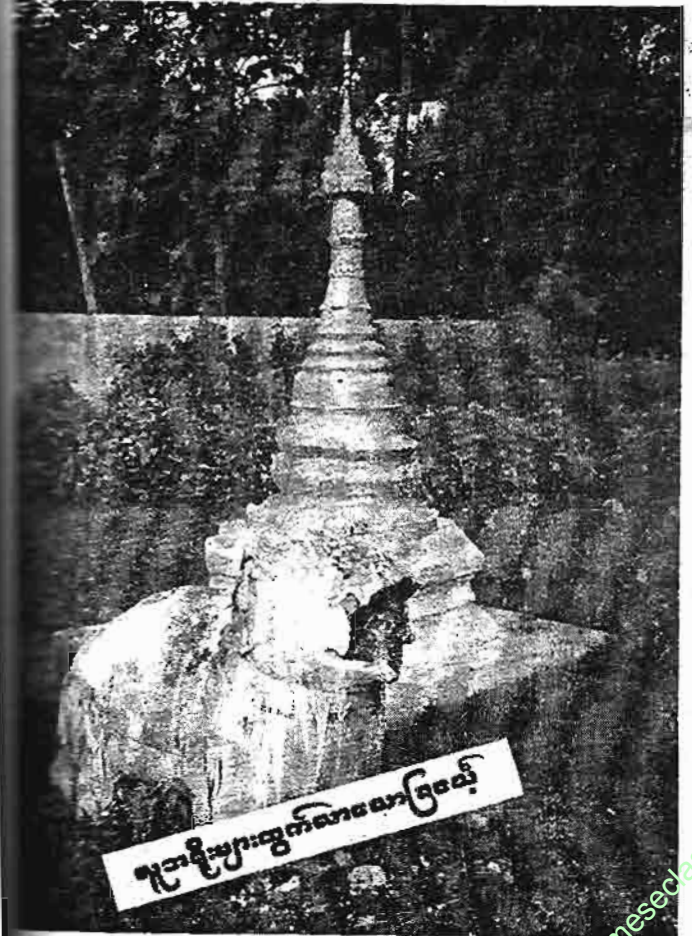
စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အနော်ရထာမင်းထားခဲ့သောပြိတ္တာများ * ၁၂၅

‘မြင်းသေတော့ မောင်စေ၊ မြတ်တိုးငြိမ်း’ ဆိုသလိုပါပဲ အလွယ် ထကူ ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ တောင်းတယ်။ အဲဒါက ...

“ဘုရားရှေ့မှာရှိတဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်တွေကို ဖျက်ပြီး အဲဒီအထဲမှာ ဌာပနာ ထားတဲ့ ယစ်ပူဇော်ထားတဲ့ လူတွေရဲ့အရိုးတွေကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးပါ။ ဘုန်းကြီး ခင်ဦး သူတို့အတွက် ဆွမ်းသွတ်ပေးပါ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၆ * မကွေးညိုစိမ်း

လို့ ဆုတောင်းဆိုတော့ ...

သူတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားတွေကို သိက္ခာချရမလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ပြင်ခွင့်မပေးမှာ ကြောက်လို့ ဘာမှပြန်မပြောကြဘူး။ ခြင်္သေ့တွေထဲမှာ လူအရိုးမတွေ့မှ သိက္ခာချမှုနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်မယ်ပေါ့။

ပြင်မရတဲ့ ဘုရားစေတီတွေကို အရင်ပြင်တယ်။ ကိုဟန်ငြိမ်းရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရတော့ ပြင်လို့ရကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရားစေတီရှေ့က ခြင်္သေ့ရုပ်တွေကို ဖျက်လိုက်တော့ လူအရိုးတွေ ထွက်လာတယ်။

အားလုံး အံ့သြသွားကြတယ်။ စေတီပုထိုးများ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ အနေကစာတင်ရင်း အဲဒီလူအတွက် တစ်ခါတည်း သပိတ်ဆွမ်းသွတ်ပေးလိုက်ကြတယ်။

ကြုံကြုံကလို့ ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောရဦးမယ်။ ရှေးခေတ်တုန်းက အများပြည်သူတွေအတွက် တံတားဆောက်ဆောက် ဆည်မြောင်းတူးတူး အများသုံးရေကန်ပဲတူးတူး (အောင်) ပါတဲ့ တနင်္ဂနွေသားသမီးတစ်ယောက် ယောက်ကိုရှာပြီး ပထမစတေးရတယ်။ ယစ်ပူဇော်ရတယ်။ ဒါမှ လုပ်ငန်းအောင်မြင်တယ်လို့ အယူအစွဲ ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဘုရားတွေရဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်တွေထဲမှာ စတေးခံထားရတဲ့ လူရိုးတွေတွေ့တာ။

ဒီခေတ်တော့ အဲဒီအစွဲတွေ မရှိတော့လို့ ယစ်ပူဇော်တာကို ဆောက်လုပ်ရေးတာဝန်ခံတွေက မလုပ်ကြတော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

စာဖတ်သူများ ခင်ဗျား သင်တို့ရဲ့ နယ်တစ်ဝိုက်မှာ တံတားပဲဆောက်ဆောက်၊ ဆည်ပဲဖော်ဖော်၊ စတေးခံရမယ့်လူက သူ့အလိုလို ရောက်ရှိလာတတ်ပြီး သေပေးရပါတယ်။

သင်တို့ ဒေသတစ်ဝိုက်မှာ တံတားပဲဆောက်၊ ဆည်ပဲ ဖော်နေရန် တိုက်ပဲဆောက်ဆောက်၊ လူသေမသေ စုံစမ်းကြည့်ပါ။ အလိုတစ်ယောက်ယောက် လာသေတာကိုတွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။

စာရေးသူတို့ မကွေးရောတီဖြစ်ကူးတံတားကြီး ဆောက်ဆောက် အလွန်မှအလုပ်ကို ကြိုးစားခဲ့သော အင်ဂျင်နီယာအမျိုးသမီးဟာ သူ့လုပ်ငန်း

အနော်ရထာမင်းထားခဲ့သောပြိတ္တာများ * ၁၂၇

ဧည့် အောင်မြင်စွာဆောက်လုပ်ပြီးစီးပါသဖြင့် အခြားမြို့ရွာမှ တံတားတစ်ခု ဆောက်လုပ်ရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်အမိန့်ကျသဖြင့် ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းပြီး ဆကာလ နှုတ်ဆက်ရန် ဆောက်လုပ်ဆဲ တံတားတွင်ရှိနေသော လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်များထံသို့ သွားခဲ့ရာမှ ...

တံတားတိုင်တစ်လုံးမှာ ဆောက်လုပ်ရခက်ခဲနေသဖြင့် ၎င်းအား ဆက်ရောက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပေးပါရန် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမှ အကူအညီ ဆောင်း၍ အပေါ်သို့တက်ကြည့်ရာမှ နောက်မှရောက်လာသော ဖျော်ပြီး ဘီလပ်မြေများ အပြည့်ပါသည့် ကရိန်းကြီးက တိုက်ချလိုက်ရာ ထိုအင်ဂျင်နီယာအမျိုးသမီးမှာ လောင်းနေဆဲတိုင်ထဲသို့ ကျသွားပြီး နောက်မှ ဘီလပ်မြေမှာ စက်ကို ထိန်းချိန်မရဘဲ သွန်၍ချလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဘီလပ်မြေပို့ပြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ ယနေ့သိပ္ပံခေတ်ကြီးမှာ အာဏာရှိသူတို့က အစွဲအလမ်းမရှိ၍ ယစ်ပူဇော်ခြင်းကိစ္စ မလုပ်ပါသော်လည်း ...

ဆန်းကြယ်လှသော ဂန္ထီရသဘောတရားတို့အရ စတေးခံရမည့် အမျိုးသမီးများအလိုလိုရောက်ရှိလာတတ်ပါသည်။ သင်တို့အနီးတစ်ဝိုက်မှ ဆောက်ဆည်ဆဲတံတား၊ ဆည်မြောင်း၊ ရေကန်များတွင် စုံစမ်းကြည့်ပါက သိရှိနိုင်မည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် မဖြစ်မနေဖြစ်ရမည်ဟု မဆိုလိုပါ။ ယနေ့ဖြစ်နေမှု တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဗဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။

[၈]

ယခု အနော်ရထာမင်းကြီး၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ ဗိုလ်ပါအပေါင်း တို့မှ ယစ်ပူဇော်ပြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီပုထိုးများအား စောင့်ရှောက်ကြကုန်သော ပြဋ္ဌာန်းများသည် အစွဲအလမ်း လွန်စွာ ကြီးမားကြပါသည်။

ကျိုးပဲ့ပျက်ဆီးနေသော ခြံစည်းရိုးစဉ်းထဲမှာ အုတ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားရာ ၎င်းခြံစည်းရိုး အုတ်တံတိုင်းပေါ်တွင်ကပ်၍ ပေါက်နေသော ကုက္ကိုပင်ကြီးကို စိန်ထွားတစ်ယောက် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရန် တာဝန်ယူလေရာ စိန်ထွားက ...

“ငါ့ထက်ကြီးတဲ့ အထက်လူကြီးက ခုတ်ခိုင်းလို့ ခုတ်တာကွ။ မယ်လုပ်စရာရှိရင် အဲဒီ ငါ့ကိုခိုင်းတဲ့လူကိုပဲ ဒုက္ခပေး။ ဒီကိစ္စ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး ငါက ပိုက်ဆံရလို့ ခုတ်တာ”

လှိုပြောပြီး ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ ကိုင်းများကိုင်းနားများကို စတင်ခုတ်လေရာ စိန်ထွားမှာ သစ်ပင်ပေါ်မှအဆင်း မြေကြီးကို နင်းလိုက်သည်။ ခူးဆီမှ ခြက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ခြေချော်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ထိခိုက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပဲ လျက် ခူးနာသွားရသည်ကို စိန်ထွား သဘောမကု။

“ဟေ့ကောင် ... သစ်ပင်မှာ မှီနေတဲ့အကောင်၊ ငါလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ခိုင်းတဲ့လူရှိလို့ လုပ်တာပါလို့ ပြောပါလျက်နဲ့ မင်းက ငါ့ကိုတာလား”

“စမ်းဦးကွာ”

“ဂုန်း ... ဒုတ်”

“ဂုန်း ... ဒုတ်”

“စမ်းဦးကွာ”

“ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဒုတ်”

မူးကလည်း မူးနေ၊ စိတ်ကလည်း တိုနေသဖြင့် မြေပေါ်တွင် ပေါ်နေသော ကုက္ကိုပင်များကို တစ်ချောင်းချင်း ဖြတ်ပစ်လေ၏။

“အား ... ကြောက်ပါပြီဗျ”

“ကျုပ် မှားပါပြီဗျ”

စိန်ထွား ငယ်သံပါအောင် အော်တော့၏။ မအော်ပဲ နေနိုင်ပါရိုး

ဘူး

စိန်ထွား၏ ခူးဆစ်ကြီးမှာ အုန်းသီးတစ်လုံးစာ ယောင်ကိုင်းလာပြီး နာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားချပြီး ဖင်ထိုင်လဲကျချွေးလေ၏။

မယုံနိုင်လောက်အောင် ခူးကြီးမှာ ဘာနဲ့မှ မခိုက်မိဘဲ တစ်စက္ကန့် ထွင်းမှာ ယောင်ကိုင်းလာပါတော့ရာ စိန်ထွားကြောက်လွန်းလို့ သေးများထွက်ကျလာလေတော့၏။

စိန်ထွား ကံကောင်းသည်က ဦးဟန်ငြိမ်းတစ်ယောက် မယ်သီလရှင် ကျောင်းအသစ်ဆောက်ပေးရာမှ ကျောင်းတက်တရားနာပွဲတွင် ရောက်ရှိသော အခိုက်အတန့်နှင့် ကြုံကြိုက်နေ၍ စိန်ထွား၏ မချီမဆန် ငယ်သံအောင်အော်လိုက်သော အသံကြားရ၍ စိန်ထွား၏နေရာသို့ အပြေးရောက်၏။

ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ ဘုရားဝိုင်းကြီး၏ စနေတောင့်တွင်ရှိပြီး မယ်သီလရှင်၏ကျောင်းရှေ့မှာ ဖြစ်နေသောကြောင့် တော်သေးတော့၏။

ဦးဟန်ငြိမ်း၏ မေးမြန်းချက်များကို စိန်ထွားက ဖြစ်ပျက်သမျှ ပြောခဲ့ရာ ဦးဟန်ငြိမ်းက ဆရာလေးထံမှ လက်ဖက်အကြော်စုံနှင့် ကုန်းတို့ပါ ယူလာစေပြီး စိန်ထွားအားပေးကာ ကုက္ကိုစောင့်၊ ရုက္ခစိုးကို တင်

၁၇၀ ❀ မကွေးညိုစိန်

မြောက်ပြီး တောင်းပန်စေ၏။

“ဒီကုက္ကိုပင်မှာ ဝိုတင်းနေထိုင်ကြသော ရုက္ခစိုက်မှအစ နာနာဘာသာ ဝိနာဘာသာ အပေါင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ထက်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ စေခိုင်းချက်အရ ပျက်စီးနေသော အဆောက်အဦး၊ အကာအရံများကို ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်တယ်”

“ကျွန်ုပ် ပြုပြင်နေခြင်းကို မနှောင့်ယှက်ကြနဲ့၊ သင့်ရာနေရာမှာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြ။ သင်တို့လုပ်ထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကိုလည်း စိန်ထွားထဲမှာ မြူမှုန်တမှုန်စာမျှ ချန်မထားနဲ့ ပြန်ယူသွားကြ”

“နတ်ဘီလူးကြီး... ဦးပိုက်၊ ကျွန်ုပ် ပြင်ဆင်နေသော ကိစ္စအထဲ တို့တွင် အနှောင့်အယှက်များမရှိအောင် ကာကွယ်ပေးပါ”

“ကျွန်ုပ် ဤစေတီပုထိုးအပျက်များနှင့် ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိ သော အပျက်အဆီးများကို ဆက်လက်ပြုပြင်ခွင့် ပေးမယ်ဆိုလျှင် နောက် နောင် ကျွန်ုပ်ခိုင်းထားသော အလုပ်သမားများကို တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့် အယှက်မရှိအောင် ကူညီပါ”

“သင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကူညီပေးပါ။ နတ်ဘီလူးကြီး.. ဦးပိုက်”

ဟုတိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုလိုက်ရာ မယုံနိုင်စရာပင် စိန်ထွား၏ ခုခံကြံ မှာ အနာကင်းမဲ့ပြီး နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားရာ စိန်ထွားသည် သစ်ပင်ခုတ် ခပင်မယူဘဲ တချိုးတည်းထ၍ ပြေးလေတော့၏။ လုပ်အားခ မတန်မဆေး ပါသော်လည်း စိန်ထွားသည် ဤဘုရားကွင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှခိုင်း၍မ တော့သဖြင့် အခြားလူများကိုငှား၍ လုပ်ကိုင်ရလေတော့၏။

[c]

ဌာနီးရွတ်တဲ့ 'ဗြိတ္တာများ'

ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်လိုက်ရတော့ စာဖတ်သူတို့ စာရေးသူနှင့် အငြင်း ဌာနီးမည်ထင်ပါသည်။

ဦးဟန်ငြိမ်းသည် သာသနာသက္ကရာဇ် (၂၅၄၅) ခုနှစ်၊ ကောစာ သက္ကရာဇ် (၁၃၆၄) နှစ်တွင် 'အောင်ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာဆုတောင်းပြည့်စေတီ'

ထီးတော်တန်ဖိုး	-	၄၅၀၀၀၀/-
ဘိလပ်မြေအိတ် (၃၀၀)	-	၄၄၅၀၀၀/-
သဲ (၄၀) တန်ချိန်	-	၂၃၄၅၀၀/-
အထွေထွေကုန်ကျစရိတ်	-	၂၂၂၅၂၅၃/-

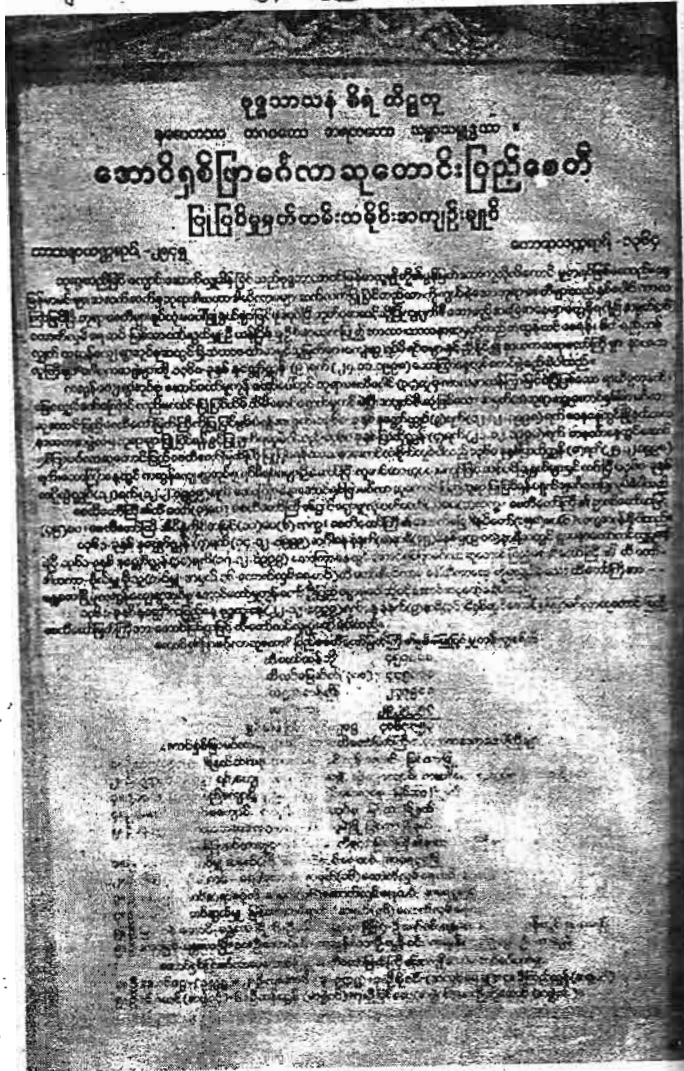
စုစုပေါင်းကုန်ကျစရိတ် - ၄၀၆၄၇၅၃/-

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

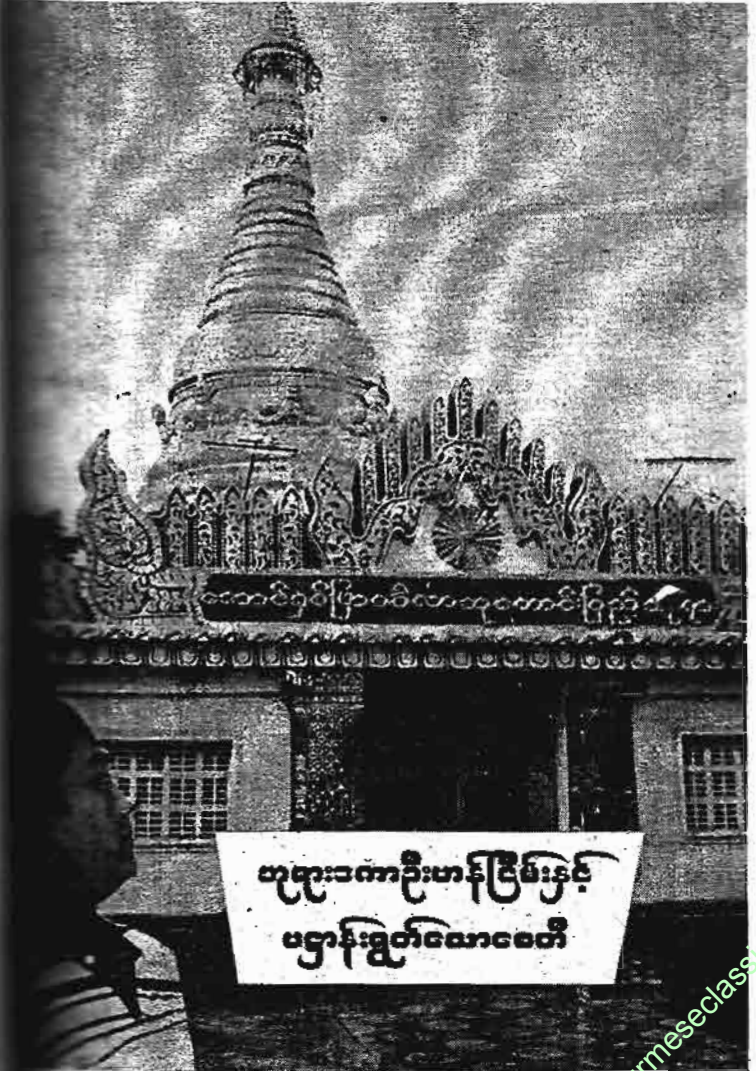
၁၃၂ * မကွေးညီမိမိ

ကျပ်ငွေ- ငွေရရငွေ ကျပ် အကုန်အကျခံကာ ဘုရားဝန်းကြီး၏ ရာဟုဒေါင်တွင်ရှိသော 'အောင်ရွှစ်ဖြာ မင်္ဂလာဆုတောင်းပြည့်စေတီကြီး'ကို ပြင်ဆင်နေခိုက်တွင် ဘုရား၏သောကြာနံတောင့်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မမြင်ရဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ (၂၄) ပစ္စည်း။ (ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်) (ပစ္စယဥဒ္ဓေသ

အနော်ရထာမင်းထားခဲ့သော ပြိတ္တာများ * ၁၃၃
ပစ္စယနိဒ္ဓေသ) ဒေသနာတော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်သံ နံနက် (၅)နာရီမှစ၍ ဘုရား
ပြင်ဆင်နေသူများ ကြားနေရလေ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ လုံးဝမမြင်ရပါ။ အမှန်
ဆာ့ ထွက်ရပ်ပေါက်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်များဟုထင်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၄ ❀ မကွေးညိုစိန်

ညနေအလုပ်သိမ်းချိန် (၅) နာရီတွင် ဘုရားကြီး၏ အတွင်းလိုဏ်ဂူထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ပေါင်း (၂)ယောက်တို့၏ သာယာနာဖျော်ဖွယ်ရာ (ဝတ်ရွတ်) နေသံများ နေ့စဉ် ကြားနေရလေ၏။ သရဲ တစ္ဆေတို့မှာ ထိုဘုရားဂူဏ်တော်များကို မရွတ်ဖတ်နိုင်ပါ။ ယနေ့ထိ ကြားရဆဲဖြစ်ပါသည်။

စေတီ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ၊ ဗိုလ်တထောင်စေတီနှင့် တူပါသည်။ အထဲတွင် လိုဏ်ခေါင်းရှိပြီး လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းတွင် နှစ်ပေါင်း (၉၀၀) ကျော်က တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်၍ စံနေတော်မူသော ဘုရားရှင်ထုတော်တစ်ဆူရှိပါသည်။

ဘုရားဝန်းအတွင်းရှိ စေတီပေါင်း (၃၇) ဆူ ပြုပြင်၍ ပြီးသွားအခါ ကျောင်းထိုင် မယ်သီလရှင်ကြီးသည် ကိစ္စများပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ယခုအခါ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့သွား၍ မိမိ၏အတွက်သာလျှင် တရားအားထုတ်နိုင်ရန် အတွက် လက်ထောက်မယ်သီလရှင်အား ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ ထူးဆန်းလှသော သမိုင်းဝင်စေတီများအား ဖူးမြော်လိုလျှင် လည်းကောင်း။

ဧကရာဇ်လော မိမိစေတီ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အနော်ရထာမင်းသားခံသောပြိတ္တာများ ❀ ၁၃၅

အများပြည်သူများ မသိရှိသေးသော (စွယ်တော်) တစ်ဆူအား လည်းကောင်း ဖူးမြော်လိုပါက (ကူမဲ) မြို့သို့ ရောက်အောင်သွားပြီး ၎င်းမှ တစ်ဆင့် (၂၁)မိုင်လမ်းအတိုင်း မေမြို့ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါက (၁)မိုင် (၃)ဟုလုံ ရောက်လျှင် စွယ်တော်ကိန်းဝပ်လျက်ရှိသော (ပြတူယွေ) တောင်ကို မြင်ရမည်အပြင် နှစ်ပေါင်း (၉၀၀) ကျော်က တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင်၊ စေတီပုထိုး (၃၇)ဆူကို လာရောက်ဖူးမြော်ကြပါရန်နှင့် သည်ထက်ကောင်းအောင်ပြုပြင်၍ ကုသိုလ်ယူနိုင်ကြပါကြောင်း နိဗ္ဗာန်အကျိုးမျှော်ကို နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

ဤသမိုင်းကို ပြန်ပြောပြသော ဦးဟန်ငြိမ်းအား ကျေးဇူးတင်လျက်။

သဗ္ဗေ အနိစ္စ သင်္ခါရ

မကွေးညိုစိန်

၄-၁၁-၂၀၁၃

ကျေးဇူးတင်
 ပေးအပ်အပ်
 ဝမ်းသာစရာ

မေကြည်ပြာဏ် ရုပ်အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ဦးဘကောင်း ခေါင်းကို
 ချင်တွင်ရမ်းခါနေမိသည်။

မေကြည်ပြာသောက်သော နွားနို့မန့်ခွက်ထဲ အဆိပ်ခတ်သတ်ခဲ့
 သည်ဟု ရဲကပြောသည်အတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မေကြည်ပြာ နှုတ်ခမ်းမှာ အဆိပ်မိလက္ခဏာ သပြေရောင်သမ်း
 သွက်

ဒါလည်း အတတ်ပြောလို့မရ။

မေကြည်ပြာသည် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို အမျိုးမျိုး သုံးလေ့ရှိသူ၊
 သူမ ဝတ်ဆင်သော ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားနှင့် လိုက်ဖက်
 သော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို အရောင်ပြောင်း၍ သုံးလေ့ရှိတတ်သည်။

မေကြည်ပြာသည် ညဝတ်အင်္ကျီကိုဝတ်လျက် သူမ အိပ်ခန်းထဲရှိ
 ဆင်ထက်မှာ ဆန့်ဆန့်ကလေး အနေအထားမပျက်။

အသက်မဲ့နေသည်ကလွဲ၍ ပစ်ရက်စရာမရှိ။

ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သော ဦးဘကောင်းမှာ ခုတိုင် ဇနီးသည် မေကြည်
 ဆေးဆိုးနေသည့်အဖြစ်ကို ဝေခွဲ၍မရသေး။

၁၃၈ ❀ ကျောင်းနိုင်

“အလောင်းကို ဆေးရုံယူသွားမှဖြစ်မယ် ... ဆရာကြီး”

တာဝန်ခံရအရာရှိက ဤအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော မြန်မာ သူဌေးကြီး ဦးဘကောင်းအား ရိုရိုသေသေ ကျိုးကျိုးနွံနွံပင်ပြောသည်။

“ဆရာဝန် ... ရောက်လာပြီပဲ၊ ဘာလို့ ဆေးရုံ ယူသွားကြမှာလဲ”

“ခုဟာက ဆေးရုံမှာ မှုခင်းဆရာဝန်နဲ့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးရမယ့် အမှုလေ ဆရာကြီး”

ဦးဘကောင်း နံဘေးမှာရှိနေသော သားဖြစ်သူ သူရိန်မင်းက သူ့ဖခင် ဦးဘကောင်း ဘာစကား ဆက်ပြောလိမ့်မလဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်သည်။

သည်မျှဆိုလျှင် ဦးဘကောင်း နားလည်လိုက်ပြီ။

“ကျုပ် မိန်းမသေတာတောင်မှ ဆေးရုံမှာ ရင်ခွဲအစစ်ဆေးခံရဦးမှာပါလား”

တာဝန်မှ ရဲအရာရှိသည် ဦးဘကောင်းလို နေရာတကာပေါက်ရောက်နေသော ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ နိုင်ငံတော်မှပေးထားသည့် သူဌေးကြီးမျိုးနှင့် ဘက်ပြိုင်စကား ပြောမနေရဲပါ။

သူ လုပ်ရမည့်အလုပ်အတိုင်း သူဌေးကတော် မေကြည်ဖြူ၏ အလောင်းကို ဆေးရုံယူရန် စီစဉ်ရလေတော့သည်။

ကိုယ့်သောကနှင့် ကိုယ်ဖြစ်နေ၍ အခန်းအပြင်မှ မယောင်မလည် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို အခန်းအတွင်းမှ လူတွေ အကဲမခတ်လိုက်မိသော်လည်း ဦးဘကောင်းတစ်ယောက် သတိထားလိုက်မိသည်။

[၂]

ဘဝအတွေ့အကြုံရုံနေပြီဖြစ်သော ဦးဘကောင်းသည် ပျာယာ ဆီနေသော စိတ်ကို ပထမဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားသည်။

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို ဘဲလုံနီဝါပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

သူ့အတွက် အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိနေရမည်ဖြစ်သော အိမ်ဖော် ဆေးရုံရစ် ချက်ခြင်းရောက်လာသည်။

“ဘာ ... သမီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲရှင်”

“ဘာအတွက် သံပုရာရည်တစ်ခွက်နဲ့ ဒါတိုင်းစားနေကျ မနက်စာ

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဦးဘကောင်းသည် သူ့အိမ်မှာ ခိုင်းစေထားသည့် အခိုင်းအစေ့ကို ဘိုဆန်ဆန်နာမည်ပြောင်း၍ ပေးပြီးမှ ခိုင်းရသည်ကို အင်မတန် ချစ်မိသွားသည်။ ဒါကလည်း နိုင်ငံရေး စတန်ထွင်လုံးတစ်မျိုးသာ။

ရိုရိုသေသေပင် အိမ်ဖော်မကလေး ဂရေစ်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ချက်သွားသည်။ သို့သော် ... ဂရေစ်၏ မျက်စိချိန် ကြည့်သွားသော အကြည့်က သူ့ကို ရင်ဖိုသွားစေ၏။

၁၄၀ * ကျော်မင်းနိုင်

ဂရေ့စ် ပြန်ရောက်မလာခင် ဦးဘကောင်း သားဖြစ်သူ သူရိန်မင်းကို လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် လှမ်းခေါ်သည်။

ခဏကြာတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ သားကြီးသူရိန်မင်းအသံ ဖော်ထွက်လာသည်။

“သားပါ ... ဖေဖေ”

“သား ... ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ။ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မှာ သား ဖေဖေအနားမှာ ရှိနေသင့်တာပေါ့”

“အရေးကြီးနေလေ ... သား ဖေဖေအနားမှာ မနေချင်လေ ဖေဖေ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကွ၊ သား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဖေဖေက သားကို အရေးကြီးလေ မေးခွန်းတွေ ထုတ်တတ်လေ ပို့ပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ အေး ... ဒါပေမဲ့ မမေးမဖြစ်တစ်ခုတော့ မေးရဦးမယ်။ ဗေဒါလေးကို ရဲက လောလောဆယ် ဖမ်းသွားတာ ဘယ်သူ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်လည်း သားသိရဲ့လား”

“သိတာပေါ့ ... ဖေဖေ၊ သူ့ကို ဖမ်းသွားတာ သားစကားတစ်ခွန်းကြောင့်ပဲ။ သားက မေမေ ညတိုင်းအိပ်ရာဝင်ရင် သောက်နေကျ နွားခွက်ကို ယူသွားတာ ဗေဒါပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီစကားအတွက် ဖေဖေ ဘဝင်မကျဘူးမဟုတ်လား”

“ဘဝင်မကျဘူး၊ ကျတယ်ဆိုတာ အဲသားထား။ အဲဒီနွားခွက်ကို ဗေဒါယူသွားဖို့မပြောနဲ့ သားမေမေဆီကို ဗေဒါ ဘယ်တော့မှ ဝင်စရာ မရတာ သားအသိပဲမဟုတ်လား ... သားရယ်။ အဲဒီလို သား ဘာလို့ ရဲက ပြောလိုက်ရတာလဲ။ ခုတော့ ... သားရဲ့စကားကြောင့် ဗေဒါကို ရဲတွေ ဖမ်းသွားကြတာ သားအမြင်ပဲမဟုတ်လား”

“ဖမ်းပစေပေါ့ ... ဖေဖေ။ သားက သားမြင်လို့ မြင်တယ်ပဲပြောလိုက်တဲ့ဟာ။ ဘာလဲ ... ဖေဖေက ဗေဒါကို ရဲတွေဖမ်းသွားလို့ စိတ်

မြန်မာ့အတိတ်တရား * ၁၄၁

ဘာလား။ မေမေတစ်ယောက်လုံး သေရတာကိုတော့ စိတ်မဆင်းရဲဘူးဘူး ဖေဖေ”

“ဟာ ... သားရယ်၊ ဖေဖေက အဲဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောမှ ဖေဖေ ခေါင်းပိုရှုပ်သွားပြန်ပြီ”

စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ပြောပြီး ဖုန်းခလုတ်ကို ဦးဘကောင်း ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ သံပုရာရည်ခွက်နှင့် မနက်စာ ကြက်ဥပေါင် နှစ်ကြော် ဝက်အူချောင်းထည့်ယူလာသော လင်ပန်းကိုကိုင်လျက် ရပ်နေသော အိမ်ဖော်မကလေး ဂရေ့စ်ကို ဦးဘကောင်း အခန်းဝမှာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ဂရေ့စ်၊ မင်း ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး ... ဘာဘ”

“တို့သားအဖနှစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားတွေ မင်း ကြားလိုက်သလား”

ဟု မေးမည့်လုပ်ငြိုးမှ မမေးဖြစ်လိုက်။

ဒါပေမဲ့ သူ မေးဖြစ်လိုက်သည်က ...

“ဗေဒါနဲ့အတူနေတဲ့ မောင်ငြိမ်းနဲ့ မင်းတို့ တူအရီးတော်တယ်ဆို ဆန့်ခဲလား ... ဂရေ့စ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တော်ပါတယ်၊ ဦးလေးငြိမ်းက သမီးအမေရဲ့မောင်တော်ပါတယ်။ သမီးရဲ့ ဦးလေးအရင်းပါ”

“ဒါဆိုရင် ...”

ဦးဘကောင်း သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူပြောပြီး သူ့သမီးအရွယ်၊ တူမအရွယ် ဂရေ့စ်၏ ခါးကျဉ်းကျဉ်းကလေး သိုင်းဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တော့သည်။

နဂိုကတည်း အစရှိနေကြသူများပီပီ ဂရေ့စ်သည် ငြင်းဆန်ရုန်းခိုင်းမပြု။

အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခြင်း၌ ပြဿနာများ အရင်ခံစားရသည်။

မေကြည်ပြာ စိတ်ကျရောဂါ ခံစားနေရသည်။ ဘကောင်းကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပျော်ပျော်နေမြဲ။

အစက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းလှသော အိမ်ထောင်ရေး ယခုတော့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတာ တွေ့ပါသည်။

ဤသည်မှာလည်း သူမ၏ ချစ်လင်ကိုဘကောင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ကိုဘကောင်းနှင့် မေကြည်ပြာတို့မှာ လူကြီးမိဘတွေ ပေးစားမှု ယူခဲ့ရသော်လည်း ချစ်သူရည်းစားမရှိခဲ့ဘူးသော မေကြည်ပြာက အကြောက်မရှိစွာ ခံလင့်နေ၍ ခပ်ပွေ့ပွေ့နေတတ်သော ကိုဘကောင်းကို အချစ်ကြီးအစွဲကြီး စွဲခဲ့သည်။

ကိုဘကောင်းသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပင်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာနေစဉ် ရည်းစားများသူဖြစ်၏။

ကိုဘကောင်းရော မေကြည်ပြာရော ဘီအေဘွဲ့ရပြီးနောက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာနေစဉ် ရည်းစားများသူဖြစ်၏။

ကိုဘကောင်းရော ဦးပထက်အစီအစဉ်နှင့် လူကြီးမိဘချင်း ဆွေးနွေးတိုင်ကြားရသော အခါမှာ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခြင်း၌ ပြဿနာများ အရင်ခံစားရသည်။

ကိုဘကောင်းခြေငြိမ်သွားစေရန် အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးလိုက်သည်။

ကိုဘကောင်းက မိန်းမကိုစွဲ၍သာ ရှုပ်ထွေးသူမဟုတ်။

ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ခင်ပါပြီး ခပ်ရှုပ်ရှုပ်နေလေ့ရှိပြီး သူ စိတ်ဝင်စားသည့်မူမရှိသော နိုင်ငံရေးတွင် သူ့သူငယ်ချင်းကျောင်းသားများနှင့် ဝင်ကြီး ကျောင်းသားတွေကြားမှာ သူ့ကိုယ်သူ ထင်ပေါ်အောင် စင်ပေါ်တက်နေသည်။ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းကြားရလျှင် သွေးနုထင်ရောက်သည်။

ဘီအေ အောင်ပြီး B.Ed ဆက်တက်နေသည်ကိုပင် ကောင်းကောင်းမတက်ဘဲ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် နိုင်ငံရေးလုပ်ရာက သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ တောခိုသွားတော့ ကိုဘကောင်း ပါသွားရလေသည်။ နိုင်ငံရေး နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်ရှိ၍ မဟုတ်။ သူ့စတုန်းတော့ အာချောင်မှုတွေကြောင့် မြို့ပေါ်မှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်မနေရဲ၍ ဖြစ်သည်။

တောခိုသည်ဆိုသော်လည်း နိုင်ငံရေးခံယူချက် နိုင်ငံခြားမရှိသော ဘကောင်းသည် အချောင်သမားပီပီ စီးပွားရေးလုပ်စားသော ဓားပြသမားအဖွဲ့နှင့် ပေါင်းမိပြီး ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကိုယ်ကျိုးရှာခဲ့သည်။

ဤသို့ ကိုယ်ကျိုးရှာရင်း တောထဲမှာ ဒေသခံတိုင်းရင်းသူမလေးတို့လူပြီး သားလေးတစ်ယောက် ရခဲ့သည်။

သူတို့အဖွဲ့နှင့် ကီးမကိုက်သော တပ်တစ်တပ်က သူတို့အဖွဲ့ကို ခုခံလိုက်သောအခါ တောထဲမှာမနေသာတော့ဘဲ မြို့ပေါ် ပြန်တက်ပြေးသည်။

မြို့ပေါ်က ဇနီးဖြစ်သူ မေကြည်ပြာနှင့် ပြန်ပေါင်းပြီး သူ့အဖေထံ လက်ဝှတ်လက်ရင်းလုပ်ငန်းအား တောထဲမှ သူ့အမြတ်ထုတ်သွင်းထားသည်တို့နှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ချဲ့ထွင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ စီးပွားဥစ္စာတွေ ဖွန်းလာသည်။ နိုင်ငံရေးအနေအထားက သူတို့လို အချောင်သမားကြီးပွားချမ်းသာနိုင်သော အနေအထား။

အမည်ခံနိုင်ရေးသမား လက်ဟောင်းကြီးဘကောင်းသည် မျက်
ကြီးနားကြီးဖြစ်ကာ စီးပွားရေးအကွက်တွေကိုလည်း မြင်လာသည်။
ဘယ်သူတွေနှင့် ဘယ်လိုပေါင်းစားရမည်။
ဘယ်အကွက်ကို ဘယ်သူ့လက်မှ ထိပ်ကွက်ရမည်။
ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ဘယ်လို ကုလားဖန်ထိုးရမည်။
အားလုံး... အားလုံး ကျွမ်းကျင် ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းပြီး ခေတ်ပျော်
သူဌေးကြီးဖြစ်လာသည်။

မြေတွေ၊ ယာတွေ၊ လယ်သမား၊ ယာသမားတွေထဲမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်
ရှိသူတွေနှင့် ပေါင်းပြီး မတရားအပိုင်စီးသည်။
ဘကောင်းတို့လို လူနပ်ချမ်းသားကြီးများသည် ခရီးနီဟူသော
ဝေါဟာရတွေ ပြည်သူ့ထဲမှ ရလာပြီး နာမည်ပျက်နေပြီ။
သို့သော် ဘကောင်းတို့က မမှ။
ပြည်သူ့မေတ္တာကို ဂရုမစိုက်။
'ကျန်စာဝလေ မောင်လှလေ' ဆိုသည့် အမျိုးအစားကြီးတွေ၊
ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ...
ဘကောင်း၏ အိမ်တွင်းရေးကား အဆင်မပြေ။
တရားဝင်ဇနီးသည် မေကြည်ပြာ မကျေနပ်မှုကို ခံယူနေရသည့်
ဤသည်မှာလည်း ဘကောင်းတော့ခိုသွားစဉ်က တောထဲမှာ ငါး
တိတ်ပုန်းရခဲ့သော ဘကောင်း၏သားကလေး ဗေဒါတစ်ဖက်လှည့်နှင့် ခြေ
ခြံတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသည်လည်း အကြောင်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်
သည်။

ပြီးတော့ မေကြည်ပြာဘက်ကလည်း နောက်တစ်ကြောင်း
သေးသည်။

ထိုနောက်တစ်ကြောင်းက မေကြည်ပြာအသက်ကို အသေ
သွားခြင်းများလားဟု ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းပြုရန် အကြောင်းက ရှိ
၏။

မေကြည်ပြာ ညအိပ်ခါနီးတိုင်း သောက်လေ့ရှိသော နွားနို့ဖန်ခွက်
အတွင်း အဆိပ်ခတ်ခံလိုက်ရခြင်းပင်။

လက်သည်တရားခံအဖြစ် မြန်မာ့တွင် သူစိမ်းတစ်ရပ်အဖြစ် ရှိနေ
သည့် ဗေဒါဆိုသည့်ကောင်လေးကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။

ကိုဘကောင်းမှာ သူ၏ သားအရင်းကြီးဖြစ်သော သူရိန်မင်း၏
သားထားကို နားလည်ရခက်နေသည်။

ဘာကြောင့်များ သူ့မေမေ မေကြည်ပြာ၏အမူ၌ အိမ်ပေါ်သို့ပင်
တက်ခွင့်မရှိသော ဗေဒါလေးကို တွန်းထိုးထည့်လိုက်ရသနည်း။

ရန်ကြိုးထားရအောင်ကလည်း သူကသာ ဗေဒါလေးကို အနိုင်
ရသည်။ နှိပ်စက်ကာလူ လုပ်သည်။ အကြိုးထားခြင်း ထားမည်ဆိုလျှင်
အိတ်တစ်လေးကသာ သူရိန်မင်းကို အကြိုးထားရမည်။

ခုကိစ္စမှာ ကိုဘကောင်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။
ယင်းကြောင့် ကလေးကို ချုပ်ထားသော ရဲစခန်းသို့ ကိုဘကောင်း
တိုင် ကားမောင်း၍ လာခဲ့သည်။

ရဲစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗေဒါအသက်မှာ (၁၈)နှစ်မရှိသေး
သော်လည်း နှစ်သားသာရှိသေး၍ အချုပ်ခန်းအတွင်း ထည့်မထားဘဲ သီးခြား
အဆရာ ထားသည်။

“ကောင်လေးက ဆယ့်သုံးနှစ်သာရှိသေးတော့ သူ့ကို အချုပ်ခန်း
ထည့်ထားလို့မဖြစ်တာနဲ့ သီးခြားထားရတယ် ... ဆရာကြီး”

“သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားလို့ မရဘူးလား ... စခန်းမှူး”

“အာမခံနဲ့ ဖြန်ခေါ်သွားရင်တော့ ရပါတယ် ... ဆရာကြီး”

သို့ဖြင့် ဗေဒါကို ဦးဘကောင်းအာမခံနှင့် ပြန်ထုတ်လာခဲ့သည်။
ဘကောင်းတို့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အမှုကိုင်ရဲများ မျက်စိလည်စရာ
ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဒီအမှုက တစ်မျိုးကြီး၊ မျက်စိလည်ချင်စရာကြီးကွ။ သားက သူ့
သောက်မဲ့ အဆိပ်ခတ်ထားတဲ့ နွားနို့ခွက်ကို ဒီကောင်လေး ယူသွား
ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ဂရေပ်ဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကိုလည်း

၁၄၆ ❀ ကျော်မင်းနိုင်

မြင်ကြောင်း သက်သေထည့်ထားတယ်။ ဗေဒါဆိုတဲ့ကောင်လေး အဆိပ်ထည့်ပေးတဲ့ နွားနို့ခွက်ယူသွားမှုနဲ့ အပြစ်ကျမှာတော့ ကျိန်းသေပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခု အာမခံနဲ့ လာထုတ်တော့လည်း အဆိပ်ခတ်ခံရဦးသေးသွားတဲ့ဒေါ်မေကြည်ပြာရဲ့ ယောက်ျား ဦးဘကောင်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်တာက စဉ်းစားစရာ”

“သူ့သား သူရိန်မင်းက နွားနို့ခွက်ကို ဗေဒါဆိုတဲ့ ကောင်လေး ယူသွားတယ်ဆိုတာ ဦးဘကောင်းက သိပ်လက်မခံချင်တဲ့ သဘောပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူရိန်မင်းတိုင်ချက်ကို အိမ်ဖော်ဂရေဗ်က မျက်နှာမသက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုချက်က ရှိနေတယ်လေ”

“ဒီ မြန်နွားအိမ်ကြီးထဲမှာ တခြားအိမ်ဖော်တွေ အလုပ်သမားတွေ ရှိနေတာပဲ။ အိမ်ဖော်ဂရေဗ်တစ်ယောက်ကိုပဲ မျက်မြင်သက်သေ ဆွဲထားတာက စဉ်းစားစရာ”

“အိမ်ဖော်သာဆိုပေမဲ့ ဂရေဗ်က မင်းသမီးရုံးလောက်အောင် တယ်လေ”

“မင်းက ဦးဘကောင်းကြီးရဲ့သား သူရိန်မင်းနဲ့ အိမ်ဖော်တွေကို ပတ်သက်မှုရှိနေတယ်လို့ ပြောချင်လို့လား။ ကောင်လေးက ငယ်တယ်တယ်။ ခုမှ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာပဲ”

“ ‘မြွေပွေးကို ငယ်တယ်ထင်ပြီး မကြည်စားရာ’ တဲ့။ ကောင်းစား ကောင်းကောင်းနေတဲ့ သူဌေးသားတွေအဖို့ ဒါမျိုးတွေ တတ်တယ်”

“မင်းတို့ စကားတွေက တောရောက်တောင်ရောက်နဲ့ကွား၊ အိမ်ထဲမှာတော့ ထည့်ပြောမနေကြနဲ့။ အစ်က စဉ်းစားရမှာက ဒေါ်မေကြည်ပြာ အဆိပ်ခတ်ခံရမှု၊ အဲဒီမြန်နွားခြံနဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ သူဌေးကြီးဦးဘကောင်းက တစ်ဖက်၊ သူ့သား သူရိန်မင်းနဲ့ အိမ်ဖော်တွေက တစ်ဖက်၊ နှစ်ဖက် နေပြီဆိုတာ သတိထားရလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ... ဒေါ်မေကြည်ပြာ အဆိပ်ခတ်ခံရပြီး မသေဆုံးသေးဘဲ သူဌေးကြီး ဦးဘကောင်းနဲ့ ဒေါ်မေကြည်ပြာ အနေအထား၊ ဒေါ်မေကြည်ပြာ

မြန်နွားအိမ်ကြီးထဲမှာ ❀ ၁၄၇

နဲ့ သူ့သားသူရိန်မင်းတို့ အနေအထားတွေပါ ထည့်တွက်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ရဲတွေအနေနဲ့ အမှုတစ်ခုဖြစ် ထာဝရတော့ ဘက်မလိုက်ပဲ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်အောင် ကြိုးစားပြီး ဖော်ထုတ်ကြရမှာပဲ”

“ဒီအမှုက စကတည်းက ဇာတ်ရှုပ်ကြီးလို့ ထင်ပါတယ် ... ဆရာချုပ်”

ရဲတွေကပင် ဒေါ်မေကြည်ပြာ အဆိပ်ခတ်အသတ်ခံရမှုမှာ ပဟောဠိတွေဖြစ်ပြီး အချင်းချင်း ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးနေကြရပြီ။

သို့သော် မြန်နွားအိမ်ကြီး၏ အတွင်းရှုပ်ထွေးမှုကို မသိကြ၍ လောလောဆယ်အားဖြင့် တရားခံလက်သည် အတိအကျ ဖော်ရခက်နေဆဲဖြစ်နေတာပဲ။

ဦးဘကောင်းသည် ဗေဒါလေးအား ရဲစခန်းမှအာမခံနှင့် ခေါ်ထုတ်ခေါ်ခေါ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

စားသောက်ဆိုင်တွင် ဗေဒါလေးအား ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးခဲ့ပြီး သူ သိချင်တာတွေကို မေးစမ်းသည်။

“ဗေဒါ ... မင်းက အန်တီကြည်ပြာဆီကို နွားနို့ခွက် သွားပို့တယ်လို့ ... ဟုတ်သလား”

“ကျွန်တော့်ကို အန်တီကြည်ပြာက ဘယ်တော့မှ မြန်နွားအိမ်ကြီးဆီကို မတက်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားကတည်းက ကျွန်တော် မြန်နွားအိမ်ကြီးပေါ်ကို မတက်တာ ဘာဘာအသိပါပဲ။ ကျောင်းသွားရင်းသာ အစ်ကိုသူရိန်မင်းကို သွားခေါ်ဖို့ မြန်နွားတိုက်ကြီးရဲ့ ပေါ်တီကိုအောက်ကို ကားနဲ့ ခေါ်သွားလေ့ရှိတာပါ။ မြန်နွားအိမ်ကြီးနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ရောက်ခြင်းမျိုးပဲ ... ဘာဘရယ်”

“အေး ... ဘာဘလည်း ဒီလောက်တော့ တွေးထားပြီးသားပဲ။ အောက် မြန်နွားတိုက်ကြီးပေါ်မှာနေတဲ့ ဂရေဗ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး မင်းဆွေအစ်မတော့ တားရံဘက်ကို လာလာနေတာ တွေ့မိသေးလား”

၁၄၈ * မာရ်မာရ်

“ဒီအကြောင်း ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို မေးတာလဲ ... ဘာဘ”

“ဂရုဏ်က မင်းနဲ့အတူတူနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာမောင်ငြိမ်းနဲ့ တူအင်္ဂါတွေ တော်တယ်လေ။ သူ့ဦးလေးဆီကို သူတူမလာတာ တွေ့မတွေ့ဆိုကွာ”

“အင်း ... မကြာမကြာ လာတာကိုတွေ့ပါတယ် ... ဘာဘ”

“အေး ... အေး ... ဘာဘ သိချင်တာ ဒီလောက်ပါပဲ။ မင်းရောကားတွေ့ဘာတွေ မောင်းတတ်နေပြီလား”

“ဘာဘက ဦးမောင်ငြိမ်းကြီးဆီမှာ ကားမောင်းတာ တတ်အောင် သင်ထားဆိုလို့ ကျွန်တော် သူ့အားတဲ့အချိန်မှာ လိုက်ပြီးသင်ထားလို့ တတ်နေပါပြီ ... ဘာဘ”

“ကားမောင်းတတ်ပြီဆိုတော့ ကားမောင်းတတ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ကားပါ ပြင်တတ်ဖို့လိုတယ်။ စက်မှုပညာပိုင်းဆိုင်ရာမှာ အကုန်တတ်ထားဆဲ ယောက်ျားလေးဆိုတာ ထမင်းမဝတ်နိုင်တော့ဘူးကွ။ ကားစက်အကြောင်းသာ မဟုတ်ဘူး။ ခုကမ္ဘာမှာ ခေတ်စားတွင်ကျယ်နေတဲ့ အီလက်ထရောနစ်ပညာတွေကိုပါ တတ်ကျွမ်းအောင် သင်ထားရလိမ့်မယ်”

ဦးဘကောင်းကြီးစကားက အမှုန့်နှင့်မဆိုင်သော စကားတွေသာ ရောက်သွား၍ ဗေဒါလို ဦးနှောက်နုနယ်သူ ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် လိုက်မိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဘ ... မင်းကို ခု စက်မှုလက်မှုအတတ်ပညာတွေ သင်ပေးတဲ့ ဘာဘရဲ့တပည့် စက်မှုလက်မှုသင်တန်းတစ်ခုကို ပို့ထားပေးအောင် အဲဒီမှာ ဘော်ဒါဆောင် သွားနေပေတော့။ အဲဒီသင်တန်းက အတန်းတစ်ခုလည်း သင်ပေးမယ်။ စက်မှုလက်မှု အတတ်လည်း သင်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ... သား မြန်နွာအိမ်ကြီးကို မပြန်ရတော့ဘူးပေါ့”

“အေး ... လောလောဆယ် မြန်နွာကိုမပြန်သေးဘဲ သူ့အလောက်တော့ နေရလိမ့်မယ်”

“ဟား ... ဒါဆို သားဝမ်းသာလိုက်တာ ... ဘာဘရယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြန်နွာ၏အတိတ်တစ္ဆေများ * ၁၄၉

“အို ... သားက မြန်နွာနဲ့ ဝေးရတာကို ဝမ်းသာတယ်ဟုတ်သား”

“မြန်နွာနဲ့ဝေးရတာကို ဝမ်းသာတယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားကို အမြဲတမ်းနှိပ်စက်ချောက်ချနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးသူရိန်မင်းနဲ့ ဝေးရတာကို ဝမ်းသာတယ်လို့ ပြောရတာပါ”

“အို ... ကွယ် ... အစ်ကိုကြီးသူရိန်မင်းအပေါ် သား အဲဒီသဘောထားပါနဲ့ကွယ်။ လောလောဆယ် သူ့မှာ သားအပေါ် နားမလည်နိုင်သေးဘူး။ သူ တစ်နေ့ နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဘာဘကို သားချစ်ခင်လေးစားနိုင် သူ့ကိုလည်း သား ချစ်ခင်လေးစားပါ ... သားရယ်။ အဲဒါ သားဆီက အလိုချင်ဆုံး ကတိပါ”

“အစ်ကိုကြီးသူရိန်မင်းက သားအပေါ် ရက်စက်သလောက် ဘာဘ သားအပေါ် အင်မတန်ကောင်းနေတာကို သားတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ် ... ဘာဘရယ်။ သား ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်ပေမယ့် ဘာဘက သားအောင် ဘာဘတောင်းတဲ့ကတိကို အစ်ကိုကြီးသူရိန်မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကတိပေးပါတယ်”

ဦးဘကောင်းနှင့် ဗေဒါလေး စားသောက်ဆိုင်မှာတင် အပေးအယူ ဖြစ်သွား၏။

သည်နှောက်တော့ ဦးဘကောင်းသည် ဗေဒါကလေးကို စက်မှုပညာသင်ပေးသော သူ၏ ဩဇာခံမကင်းသည့် တပည့်ကြီး ဦးပိုက်ကြီးကို ဘော်ဒါနေရန် ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ဦးဘကောင်း မြနုနွာအိမ်ကြီးပေါ်မှာ မရှိခိုက် ဦးမောင်ငြိမ်း တူ
ဖြစ်သူ ဂရေစ်ကို လာတွေ့သည်။

ဂရေစ်က ဦးမောင်ငြိမ်းရောက်လာခြင်းကို သိပ်ဘဝင်မကျ။

မြနုနွာတိုက်ကြီးကို ဦးဘကောင်းက နန်းတော်အသေးစားလေး
လို အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းနှင့် တည်ဆောက်ထားသည်။

အထပ်သုံးထပ်ရှိသော်လည်း အပြင်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် နှစ်ထပ်
တိုက်အမြင့်ကြီးလိုပဲ ဗိသုကာဒီဇိုင်းနှင့် မျက်စိလှည့်စားထားသည့် အနောက်
တိုင်းပုံသဏ္ဌာန်မျိုး။

မေကြည်ပြာ ရှိစဉ်ကတည်းက အိမ်ဖော်အိမ်အကူများကို မြနုနွာ
ခြံကြီး၏ နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ထပ်တိုက်တန်းကလေးနှင့် ထားပြီး ဂရေစ်
တို့လို လူယုံအိမ်ဖော်များကိုမူ မြနုနွာတိုက်ကြီးအတွင်းရှိ မီးဖိုဆောင်နှင့်
တွဲလျက်အဆောင်တွေမှာ တစ်ယောက်စီ သီးသန့်ထားသည်။

ဦးမောင်ငြိမ်းသည် ဦးဘကောင်းဖခင် ဦးဗထက်လက်ထက်ကတည်းက
က ဦးဘကောင်းတို့ အိမ်ရောက်နေသော ငယ်မွေးခြံပေါက် လူယုံတန်းကြီး
ဖြစ်သည် ဂရေစ်တို့လို သူ့ဆွေမျိုးလူယုံတွေအား မြနုနွာခြံကြီးအတွင်း
အလုပ်အမျိုးမျိုးပေးကာ အတွင်းလူများ ထည့်ထားနိုင်သည်။

ဦးဘကောင်း ထောင်ကျပြီးနောက် သားတစ်ယောက်မွေးပြီး တော
သွားစဉ်မှာ ဦးမောင်ငြိမ်းသည် ဦးဘကောင်း၏ အဖေ၊ အမေများနှင့် ကျန်
အစ်ကိုဖြစ်၏။ ဦးဘကောင်းအမေ သေဆုံးပြီးနောက် ဦးဘကောင်း တောထဲ
ပြန်ရောက်လာတော့လည်း မြနုနွာခြံကြီးထဲမှာ ဆက်လက်ရှိနေသူ။

ဦးဘကောင်း ပြန်ရောက်လာ၍ နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ
ဦးဘကောင်းဖခင်ကြီး ဦးဗထက် သေဆုံးသွားပြန်တော့လည်း ဦးမောင်ငြိမ်း
မြနုနွာ၏ လူယုံတော်အဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့် ရနေခဲ့
သည်။

ထိုအခွင့်အရေးကြောင့် ဦးမောင်ငြိမ်းက သူ့ဆွေမျိုးများကို မြနုနွာ
ခြံကြီးထဲမှာ အလုပ်မျိုးစုံပေး၍ သွင်းထားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

သွေးမတော်မျိုးမစပ် သူစိမ်းတစ်ရပ်ဆန်ကို နှစ်ရှည်ကြာအောင်
ကြည်ထားကြခြင်းက မြနုနွာမိသားစုအတွက် အများတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်
သည့်နယ် ရှိတော့သည်။

တောတွင်းမှာ နှစ်ရှည်လများသွားနေသော ဦးဘကောင်းအတွက်
တစ်လည်သည်ဟု ပြောရမည်။

ဘကောင်း တောခိုသွားစဉ် မေကြည်ပြာမှာ အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့်
အစ်ကိုခိုခဲ့သည်။

မြနုနွာခြံကြီးထဲမှာ သက်တူရွယ်တူဆို၍ လူယုံတော်အဖြစ် ယုံစား
ခံရသော မောင်ငြိမ်းကလည်း အရွယ်ငယ်ငယ်ဆိုတော့ မစွမ်းရင်ရှိ
တန်စွန်းခင်း ငြိကြသည်။

ဤအကြောင်းသည်ပင် ကိုဘကောင်း-တောခိုပြီး ပြန်ရောက်လာ
မြနုနွာတွင် တိတ်တဆိတ် ကြိတ်၍ဖြစ်တည်နေသော ကင်ဆာရောဂါ
ရန်နယ် ဖြစ်လျက်သား ရှိနှင့်လေပြီ။

ဘယ်တော့မဆို လူများနှင့်ယှဉ်လျှင် အသာစီးရ ရမှကျေနပ်လေ
တိုဘကောင်းအတွက် ဝဋ်လည်ကိန်းဆိုက်ရောက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်

၁၅၂ ❀ ကျော်မင်းနိုင်

ထိုအကြောင်းကို သိထားနှင့်သော ဂရေစ်သည် ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးမောင်ငြိမ်း၊ ဦးဘကောင်းတို့ ရှိမနေခိုက် မြန်နွာတိုက်ကြီးအတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာခဲ့ခြင်းကို နှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိလှ။

ဦးမောင်ငြိမ်း ဂရေစ်ထံ တိတ်တဆိတ် သည်လိုလာတွေ့ပြီဆိုလျှင် ပြဿနာတစ်ရပ်ရပ်တော့ သယ်ဆောင်လာစမြဲပင်။

ဒေါ်မေကြည်ပြာမှာ ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ ရက်ပိုင်းအတွင်းလောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ရပ်ရပ်ကို ဂရေစ်မတက်စေချင်။

ဦးမောင်ငြိမ်း ဖန်တီးထားသော ပြဿနာတစ်ခုတွင် ဂရေစ်သည် မပတ်သက်ပဲ ပတ်သက်ခဲ့ရ၍ လိပ်ပြာမယုံချင်သလိုလည်း ဖြစ်နေသေးသည်အချိန်။

“ဦးလေးအနေနဲ့ ခုလိုအခါမျိုးမှာ ဂရေစ်ဆီ လာမတွေ့သင့်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ရမှာလည်း လုပ်ငန်းတွေကို လက်စသတ်လုပ်ကြရဦးမယ်လေ”

“ဘာတွေ လက်စသတ်ရဦးမှာလဲ။ အန်တီမေကြည်ပြာ သေသွားပြီမဟုတ်လား”

“ကိစ္စက မပြီးသေးဘူး။ ဟို ဗေဒါဆိုတဲ့ကောင်လေးက ရှိသေးတယ်”

“သူ့ကို ဟိုနေ့ကတည်းက ရဲတွေ တရားခံအဖြစ် ဖမ်းသွားတာပဲ”

“တရားခံအနေနဲ့ ဖမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းသွားတာ”

“ဦးလေးပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း အဲဒီနွားနို့ခွက်ကို သူယူသွားပါတယ်လို့ သမီး ရဲရှေ့မှာ ထွက်ဆိုခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ သူရိန်မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဗေဒါ နွားနို့ခွက်ယူသွားတာပါလို့ ရဲကို တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခု ဗေဒါကို ဦးဘကောင်းက အချုပ်ထဲက အာမခံ ထုတ်သွားပြီ”

မြန်နွာ၏အတိတ်တစ္ဆေများ ❀ ၁၅၃

“ဒါဆို ဗေဒါ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတော့မှာပေါ့။ ဒုက္ခပဲ သူ့အပေါ် တော်မတမရား ထွက်ဆိုတယ်ဆိုပြီး ဂရေစ်ကို အငြိုးထားရန်မူရင် ဘယ် ဆိုလုပ်မလဲ”

“ဒီကောင်လောကတော့ မူစရာမလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ သားရလိမ့်မယ်။ သူ မြန်နွာကို ပြန်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဆိုတာအစိုးနှစ်ယောက် အစီအစဉ်ဆွဲကြရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးငြိမ်း ခြံတူမဆီကို ရောက်လာတာပေါ့”

“ဦးလေးရယ် ... ဦးလေးအစီအစဉ်တွေက လက်စမသတ်နိုင် တာလားလား။ သမီး ... ဦးလေးအစီအစဉ်တွေထဲမှာ ပါလာရင်း ကြောက် ကြောက်လာပြီး”

“သမီး ... ဘာမှမကြောက်နဲ့။ ဦးလေးစီစဉ်တဲ့တိုင်းသာ သမီး ဆိုက်လုပ်ပေး။ ဒါဆိုရင် ဒီတစ်ခါ ဦးလေးအကြံတွေ အောင်မြင်သွားပြီ”

“ဦးလေးအကြံအစည်က ဘယ်လိုလဲ။ သမီးတောင် ပါရမှာ ခပ် ခန့်လန့်ပဲ”

“ဦးဘကောင်းရဲ့ အရက်ခွက်ထဲ အဆိပ်ခတ်ပြီး သတ်လိုက်ဖို့”

“အို ... မဟုတ်တာ”

“ဘာလဲ ... သမီး။ ဦးဘကောင်းဘက်က နာနေလို့လား”

“နာလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ သမီး ဒီအထိ မလုပ်ရဲလို့ပါ”

“မလုပ်ရဲစရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ သူက အရက်သမားပဲ။ ခုဆိုရင် သမီးမသေလို့ဆိုပြီး ပိုသောက်နေတဲ့ဟာ။ သမီးက သူ့ကို အနီးကပ်ပြုစု

အရတဲ့သူဆိုတော့ သူ့အရက်ခွက်ထဲ သမီးအသင့်ဆောင်ထားတဲ့ အဆိပ် ပြန်တွေ ထည့်လိုက်ရုံပဲ”

ဦးမောင်ငြိမ်းက ထိုစကားကို လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောနေသော်လည်း အရက်အဖို့ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ပြီး သူ့ဦးလေးမျက်နှာကို မရှုံ့မရဲ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ဦးမောင်ငြိမ်းကို မရဲတရဲ ပြန်မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၅၄ * ကျောင်းပိုင်

“ဦးလေး ... ဒါတွေလုပ်နေတာက ဘာသဘောလဲ”

“သမီးက ဘာလို့သိချင်တာလဲ”

“ဦးလေးကော သမီးကော ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွဲ နေသလို ဖြစ်နေတယ်ထင်လို့ပါ”

“အမယ် ... ငါ့သမီး အလာကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူနှစ်ယောက် အဆိပ်ခတ်ပြီး အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စက အေးအေးလေးနဲ့ ပြီးမယ်ထင်လို့လား။ ပြီးတော့ ... သေတဲ့လူနှစ်ယောက်စလုံးက ဒီမြန်နွာရဲ့ ပိုင်ရှင်၊ အရှင်သခင်တွေ”

“သမီး ဒီလောက်အထိ တွေးစရာ မလိုဘူးနဲ့တူတယ်”

“တွေးရမယ်လေ ... သမီးတို့ခေတ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး အိုင်တီခေတ်လေ။ သမီးဟာ အိမ်စေအလုပ် လုပ်နေရပေမယ့် တယ်လီဗီးရှင် တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေကြည့်၊ ဂျာနယ်တွေဖတ်နေရတာ။ ရဲတွေကလည်း ခေတ်ရဲတွေ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဆင်ခြင်တွက်ဆပြီး သမီးတို့ဘက်ကို မြှင့်လှည့်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒီလို လှည့်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဗေဒါလေးကို ရဲစစ်က အာမခံနဲ့ ထုတ်လာတာနဲ့နောက် ဗေဒါလေးဟာ သူ့အရင်နေခဲ့တဲ့ ဦးတေ့ငြိမ်းနဲ့ နေတဲ့အခန်းကို ပြန်ရောက်လာမှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ သဲလွန်စအပြစ် သက်သေသက်ကာရနဲ့ သူ့ဆီကတွေ့တဲ့ အဆိပ်အိတ်ကြောင့် ကြိုးစင်တာ သွားရုံပဲ။ သူ့ဆီမှာ အဆိပ်အိတ်တွေဖို့ကတော့ ဦးလေးတာဝန်ထား။ သဲလွန်စအိပ်ရာအောက်မှာဖြစ်စေ၊ သူ့သေတ္တာထဲမှာဖြစ်စေ အဲဒီအဆိပ်အိတ်ကို မသိအောင် ထည့်ထားလိုက်ရုံပဲကွ”

“ကဲ ... အဲဒီလို လုပ်နိုင်ပါပြီတဲ့။ မြန်နွာရဲ့ သူဌေးကြီးနဲ့ သူ့အဖေကတော်ကို ဗေဒါလေးက သတ်နိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းရင်းခံကလည်း ရှိဦးမှကွ”

“အဲဒါလည်း မယူနဲ့။ ဗေဒါလေးနဲ့ ဦးဘကောင်းတို့မှာ နောက်ကြောင်းခံတွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒီနောက်ကြောင်းခံက ဗေဒါလေး စိတ်က

မြန်နွာ၏အတိတ်စာအုပ်များ * ၁၅၅

ဆက်အောင် ဦးဘကောင်းလုပ်ခဲ့တာတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဦးလေး သိသွားပြီသား”

“ဦးလေးက ဦးဘကောင်းကြီးအပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင်မှ လုပ်ဖို့ အစဉ်တွေရှိနေတာ သမီး နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ... ဦးလေးရယ်”

“သမီးက ငယ်သေးတာကိုး။ ပြီးတော့ ဦးလေးနေရာမှာ သမီးနေကြည့်ရင် ဦးလေးကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ ... ဦးလေးခိုင်းတာကို သမီးလုပ်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီး လုပ်ပေးပါဦးကွယ်”

“ဦးလေးအလုပ်တွေက မပြီးတော့ဘဲ ဆက်လာမှာကို သမီးစိုးရိမ်တယ်။ ဦးဘကောင်းကို သတ်ပြီးရင် သူ့သားသူရိန်မင်း ကျန်သေးတယ်ဆိုပြီး စောက်ရှုပ်လာမှာကို မြင်ယောင်သေးတယ်”

“အဲဒီလို ဆက်စရာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်။ ဦးလေးရဲ့လုပ်ငန်းဟာ ဦးဘကောင်းကိုသတ်ပြီးရင် လုပ်ငန်းဆုံးသွားပါပြီ။ လုပ်ငန်းပြီးဆုံးသွားရင်တော့ သမီးလည်း ဒီမြန်နွာက အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ထွက်သွားလို့ရပါပြီ။ ဦးလေးအနေနဲ့ သမီး ဦးလေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ပူးပေါင်းပါဝင်တဲ့အတွက် ဦးလေးပြောထားတဲ့ငွေကြေး အချိုးကျပေးလိုက်ရုံပါပဲ”

“ဦးလေးပေးမယ့် ငွေတွေကိုလည်း သမီး မလိုချင်ဘူး။ မယူတော့ဘဲ ခုကတည်းက ဦးလေးနဲ့ မပူးပေါင်းတော့ဘူးဆိုရင်ကော”

“သမီး မိုက်မဲရာ ကျတော့မှာပေါ့။ သမီးအနေနဲ့ လုပ်ငန်းအစပြုတာ ပါဝင်ခဲ့ပြီးပြီလေ။ ကြည့်ပြာကို အဆိပ်ခတ်သတ်တာက သမီးပဲ။ သမီးအဆိပ်လမ်းကို အဆုံးအထိမကရင် သမီးကျူးလွန်းတဲ့အပြစ် သမီး တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

“ဦးလေးငြိမ်းခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါလို့ သမီးရဲဆီမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးတာပေါ့။ ဒါကိုကော ဦးလေးငြိမ်း မစဉ်းစားထားဘူးလား”

“ဒီလိုဖြစ်လာရင် ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ ဦးလေး စဉ်းစားပြီးသားပဲ။ ဦးလေးဘဝက သေမထူးနေမထူးပဲ ... တူမရယ်။ ဦးလေးအဖေကြီး ကြည့်ပြာလည်း သေသွားပြီး တူမ ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပေး

၁၇၆ * ကျောင်းခိုင်း

တော့။ အခုဟာက ဦးလေးတို့ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အကောင်အထည်ဖော်ချိန်တန်မှ ဦးလေးသမီးနဲ့ ထပ်ပြီး ဆက်သွယ်ပြီး စိစဉ်မယ်နော်”

“သမီးအဖို့ ဦးလေးနဲ့ပေါင်းပြီး ဦးလေးခိုင်းတာတွေကို လုပ်မိတာမှားပြီနဲ့တူတယ် ... ဦးလေးရယ်။ ဦးလေးက သေမထူး နေမထူးပေမယ့် သမီးဘဝကတော့ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူးဘဝမျိုးပါ ... ဦးလေးရယ်”

[၅]

ဦးမောင်ငြိမ်း လူယုံမွေးထားသော တူမလေးဂရေစီဆီမှ ပြန်ပြီးနောက် စိတ်ဓာတ်ကျသလို ဖြစ်သွားရသည်။

မြနန္ဒာတိုက်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာစဉ် မိုးတွေရွာချသည်ကိုပင် မထားမိဘဲ သူတို့နေထိုင်ရာ ခြံကြီးနောက်ဘက်ရှိ ကားဂိုဒေါင်ဆီသို့ ခိုထဲမှာ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

ကားဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှိုးနှိုး စိုနေပြီဖြစ်၏။

ကားဂိုဒေါင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံး ပြူးသွားရသလို ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဦးဘကောင်းအပြင်သွားလျှင် ကိုယ်တိုင် သွားနေကျဖြစ်သော လင်ခရူဇာကားကြီးက ရောက်နှင့်နေလေပြီ။

မြနန္ဒာ၏အတိတ်တစ္ဆေများ * ၁၇၇

လင်ခရူဇာကားကြီးပေါ်တွင် မိုးရေစက်များ မတွေ့ရ၍ မိုးမရွာခင်ပင် ရောက်နေမှန်း သိသာလှသည်။

ဒါဆို ... ဦးဘကောင်း မိုးမရွာခင်က ရောက်နေမှန်း ထင်ရှားသည်။

ဦး ... ဦးဘကောင်း ဘယ်မှာလဲ။ သူ စိတ်မလုံမလဲဖြစ်လျက်က တွေးသည်။

“ကိုယ့်လူ မိုးထဲရေထဲ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးတွေစိုလို့ပါလား”

အသံက ဦးဘကောင်း၏အသံ၊ ကားခေါင်းခန်းဆီမှ ထွက်လာသလို ထိုအသံကြောင့် ဦးမောင်ငြိမ်း ကားခေါင်းခန်းဆီသို့ နောက်ပိုင်းက လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါကျမှ သူ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ သေလောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်းသော လက်နက်တစ်ခုခု ဖြင့်လိုက်ရ၍တော့ မဟုတ်ပါ။

ဦးဘကောင်းတစ်ကိုယ်လုံး ကားထဲမှာ ထိုင်နေပေမယ့် မိုးရေတွေ နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဦးဘကောင်း၏ ပင်ကိုယ်မျက်နှာမှာ ဘုတ်။

ဒါဆို ... သူ၏ မလုံမလဲစိတ်တွေက ဦးမောင်ငြိမ်းအား အမျိုးမျိုးသော အတွေးများသို့ အမြန်ဆုံး အရှိန်အဟုန်နှုန်းထားဖြင့် ပို့လွှတ်ပေးလိုက်လေပြီ။

ဒါဆို ... သူ မြနန္ဒာအိမ်ကြီးဖက်သို့ ထွက်သွားစဉ်က မိုးမရွာသေး။ အဲဒီအခါကလေးမှာ ဦးဘကောင်း သူ၏လင်ခရူဇာကားနှင့် ပြန်ရောက်လာတာ ဖြစ်သည်။

ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲသွားထားပြီး မြနန္ဒာတိုက်ကြီးဘက်သို့ လာလေသလို ထိုသို့ လာရင်း အိမ်ကြီးအတွင်း၌ သူ့တူမဂရေစီနှင့် ပြောဆိုနေကြတာတွေကိုများ ဦးဘကောင်းရောက်လာပြီး ရောင်းနားတောင်းသလား။

သူတို့ ဆွေးနွေး၍အပြီး ဦးဘကောင်း မြန်နွာအိမ်ကြီးထဲမှ သူ့နေ ကအရင် အမြန်မြန်ထွက်လာပြီးနောက် မိုးမိကာ ကားထဲမှဝင်ထိုင်၍ သူ့ကို ဆီးကြိုစောင့်လင့်နေခဲ့သည်လား။

ဒါဆို ...

သူ့အတွေးတွေ ဒီထက် ဒီထက်ဆက်၍ တွေးနိုင်လောက်အောင် အရှိန်အဟုန်မရှိနိုင်ပါ။ အချိန်ကလည်း တိုတောင်းလွန်းလှပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုယ့်လူ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားရတာလဲ။ ဒီအထဲကို ဝင်လာစဉ်တုန်းက အပြေးကလေး ဝင်လာပြီးတော့”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... ဆရာကြီး ရောက်နေမှန်း မျှော်လင့် မထားလို့ပါ။ ပြီးတော့ ... ဆရာကြီး တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ စိုခွဲနေ တော့”

“အား ... ဒါလား ... ကျုပ်က ထီးမဆောင်တတ်တော့ ကာ သွင်းပြီး ပြန်အထွက် ဂိုဒေါင်အပြင်ရောက်မှ မိုးကသဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်တယ် လေး။ ဒါကြောင့် ... ဂိုဒေါင်ထဲ ပြန်ဝင်၊ ကားထဲထိုင်ပြီး စီးကရက်တစ်လုံး ထုတ်သောက်နေတာ။ နို့ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမြင်တော့ ဘာဖြစ်သွား ရတာလဲ။ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ အတုအလှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်သွားပုံပဲ”

“ဘယ်လိုမှ ဖြစ်သွားတာမဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာကြီး။ ဆရာကြီး ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ ကျုပ်က သင်္ဃာတစ်ကောင် မဟုတ် ပါဘူး။ ဒီလောက်တောင်လည်း တုန်လှုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျား ... အဲဒီလို တုန်လှုပ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်တောင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် လိမ်ခြံ မသန့် ဖြစ်သွားရတယ်”

“ဟင် ... ဆရာကြီး ... ဘယ်လို ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် လိမ်ပြာမသန့် ဖြစ်မိတာအား ပဲ။ ကျုပ် ထမသိတော့ထဲက ပြန်ရောက်လာပြီးကတည်းက ကျုပ်မျက်စိ ထဲမှာ ကျားတွေကိုပဲ မြင်မြင်နေမိတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ... ပြောရမိ

ကျုပ်မျက်နှာကို ကျုပ်မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်တာတောင် ကျုပ်မျက်နှာနေရာ ခာ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့မျက်နှာကြီးပဲ မြင်မြင်နေရတယ်။

အဲဒီလို ကျုပ်ကိုကျုပ် ကျားမျက်နှာမြင်လိုက်ရရင် ကျုပ်စိတ်တွေ ဘာ ဘယ်လိုကဘယ်လို လူစိတ်ပျောက်သွားတယ်မသိဘူး။ ကျားစိတ်တွေ ဆင်လာတယ်ထင်ပါရဲ့။ လူသားစားချင်တဲ့ အာသီသတွေ ပေါ်ပေါ်လာပြီး မနည်း ခက်ကို ပြန်ပြန်ထိန်းနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုမြင်ပြီး လန့်ဖျပ် သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျုပ်မျက်နှာဟာ ကျားမျက်နှာကြီး အသွင် ခြောင်းတာကို ခင်ဗျားပါ မြင်လိုက်ရပြီး လန့်ဖျပ်သွားတယ် ထင်လိုက်ရလို့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပြန်မေးနေရတာ”

“အဲ ... အဲဒီလိုများလား မသိပါဘူး ... ဆရာကြီးရယ်”

ဦးမောင်ငြိမ်းကလည်း လူလည်။ သူ့ဘက် စိတ်မလုံ၍ ဖြစ်ရမှုကို ဦးဘကောင်း စကားနှင့်လိုက်၍ ရောယောင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးက တိတ်သွားလေပြီ။

ဦးဘကောင်းကား အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတပ်လျက် လက်တစ်ဖက်က မူပျက်နေ သော ဦးမောင်ငြိမ်း ပခုံးကိုခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ရင်း ပြောသည်။

“ကျုပ်က ထမသိမှာနေတုန်းက သမန်းကျားတစ်ကောင်ကို သတ် သိသို့ မဟုတ်တာလုပ်မိပြီဆိုပြီး အတိတ်တစ္ဆေအခြောက်ခံရလို့ သွေးလန့် နှိပ်နေတာပါ။ ခင်ဗျားက ဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်ထားလို့ ဒီလောက်သွေး နှိပ်နေရတာလဲ။ ခုလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သွေးလန့်နေစရာမလိုပါဘူး ဟုတ်လော ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

ဦးမောင်ငြိမ်း စကားကိုတောင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်။ ဦးဘကောင်း ကိုဒေါင်အပြင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်းပြီး ထွက်သွားလေ၏။

သူရိန်မင်း ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းအဝင်မှာ ဒေါ်ကြီးစိုး
ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုလေသည်။

ဒေါ်ကြီးစိုးမှာ မြနုနုအေးစားဖိုဆောင်ယူအဖြစ် တာဝန်ယူရသူ
ဈေးဝယ်၊ ချက်ပြုတ်ရာ၌ စီမံခန့်ခွဲရပြီး ထမင်းစားခန်းမှာ
ဆင်ခူးခပ်ပေးရသည်အထိ ဒေါ်ကြီးစိုး တာဝန်ရှိလေသည်။

ဒေါ်ကြီးစိုးကို ဂရုစိုက်က အနီးကပ် အကူအညီပေးရသည်။

ဦးဘကောင်းသည် မြနုနုအိမ်ကြီး စည်းကမ်းတကျအချိန်နှင့်
သတ်ပိုင်းခြားအုပ်ချုပ်သူဖြစ်၍ 'စားချိန်သောက်ချိန်ကိုလည်း အချိန်
အကန့်အသတ်ထား၏။

မနက် (၅:၀၀) နာရီမှ (၈:၀၀) နာရီ။

မနက်စာ စားချိန်။

နေ့လယ် (၁၁:၀၀) နာရီမှ မွန်းလွဲ (၁:၀၀) နာရီ။

နေ့လယ်စာ စားချိန်။

ညနေ (၅:၀၀) နာရီ ည (၉:၀၀) နာရီ။

ညစာ စားချိန်။

ထိုသို့စည်းကမ်းချက်တွေ အိမ်သားသုံးယောက်သာ ဆုံပြီး စားရ
သော ထမင်းစားခန်းမှာ အတိအကျလိုက်နာရန် စာစာစာပင် ချိတ်ဆွဲထား
သည်။

ဒါကလည်း မိသားစုဝင်ဦး မဆုံမဖြစ်ရအောင် တမင်ပင် ဦးဘကောင်း
ရေးဆွဲထားသော စည်းကမ်း။ ထိုစည်းကမ်းမှာ ဦးဘကောင်း၏ဖခင်
ဦးထွန်း လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့သောစည်းကမ်းပင်။

ယခုတော့ ...

ဒေါ်မေကြည်ပြာ သေဆုံးသွားပြီးနောက် ထိုစည်းကမ်းသည် ပျက်
ပြယ်စပြုလေပြီ။ ထမင်းစားခန်းကို ရောက်လာရန် သားအဖနှစ်ယောက်
သည် ရှိတော့သော်လည်း ထိုနှစ်ယောက်သည်ပင် အချိန်အတိုင်း ပုံမှန်
ရောက်လာလေ့ မရှိကြတော့။

ထမင်းစားပွဲပိုင်းတွင် သားအဖနှစ်ယောက် မဆုံဖြစ်ကြတော့။

ဦးဘကောင်းထုတ်ထားသော အချိန်ဇယားကို ဦးဘကောင်း
သည်တိုင်ပင် မလိုက်နာတော့သလို ဖြစ်နေ၏။

သူ သတ်မှတ်ချိန်ထက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာတာများ
သည်။

ပြီးတော့ ...

သားအဖနှစ်ယောက် ရောက်လာကြရခြင်း မတူကြ။

သို့သော် ဒေါ်ကြီးစိုးတို့က သူတို့အခိုင်းအစေ အလုပ်သမားတွေ
အတိုင်း သူတို့ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်မလာသော်လည်း သတ်မှတ်ချိန်
အချိန် ကူဖော်လောင်ဖက် ဂရုစိုက်နှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရှိနေရ
သည်။

သတ်မှတ်ချိန်ကျော်သွားလျှင် ဂရုစိုက် တခြားအလုပ်တွေလုပ်
၍ ထမင်းစားခန်းမှ ပြန်လွှတ်လိုက်ရပြီး ဒေါ်ကြီးစိုးတစ်ယောက်သာလျှင်
ထမင်းစားခန်းမှာ သူတို့ရောက်လာလျှင် ခူးခပ်ကျွေးမွေးနိုင်ရန် စောင့်နေ
ရသည်။

၁၆၂ * ကျော်မင်းနိုင်

ခုလည်း သတ်မှတ်ချိန်ကျော်ပြီး နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုးမှ နေ့လယ်
စာ စားရန် ထမင်းစားခန်းသို့ သူရိန်မင်း ရောက်လာသည်။

သူရိန်မင်းတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။

အဖော်ပါလာသည်။

ထိုအဖော်က သူရိန်မင်း ပခုံးပေါ်မှာ အကျအန လိုက်ပါလာသော
ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်။

ထိုကြောင်ကြီးမှာ သာမန်အိမ်မွေးကြောင်တွေထက် အရွယ်အစား
က ကြီးနေပြီး အဆင်အသွေးကလည်း ကျားတစ်ကောင်၏ အဆင်အသွေး
မျိုး။ လိမ္မော်ရောင်အောက်ခံနှင့် အနက်စင်းကျား။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် တကယ့်ကို ကျားပေါက်တစ်ကောင်နယ်။

ထိုကြောင်ကြီး သူရိန်မင်း ပခုံးထက်ပေါ်မှာ အငြိမ့်သား ထိုင်လိုက်
ပါလာပုံမှာ ဘုရင်တစ်ပါး တိုင်းခန်းလှည့်လာသည်လာပုံမျိုး။ ဘယ်သူ့ကို
ဘာမတိသည့်ပုံစံ။ အကြောက်အလန့် အခြောက်အခြားမရှိ။

အားလုံးအပေါ်၌ မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံတတ်သော သူရိန်
မင်းစရိုက်နှင့်အညီ ထိုကြောင်ကြီးမျိုးကိုမှ သူရိန်မင်းတွေ့တတ်ပလေခြင်း။

သူရိန်မင်းက အခန်းတွင်းရှိ ဒေါ်ကြီးစိုးနှင့်ဂရေပ်တို့ကို ဂရုမစိုက်
ဒေါ်ကြီးစိုး ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုသည်ကိုပင် အသိအမှတ်ပြုပုံမရ။

တုန့်ပြန်ပြီးလေးပင် ပြန်ပြီးဖော်မရဘဲ ထမင်းစားပွဲရှိ သူ၏ သတ်
မှတ်ထိုင်ခုံနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းပွဲတွေကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကြက်သွန်အကွင်းကွင်းနှင့် ချက်ထားသော ကျောက်ပုစွန်တုပ်
ပြန်ဟင်း၊ ဘဲပေါင်းအချို့ချက်၊ ပြည်ကြီးဇီးသုပ်၊ ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်း
ဝက်သားနှင့် သီးရွက်စုံအစိမ်းကြော်၊ မြန်မာစာဆို၍ ပုစွန်တုပ်ကြီး ဆီ
ဟင်းကလွဲပြီး တရုတ်စာကဲသော ထမင်းပိုင်း။

ထိုအချိန်ထိ သူရိန်မင်း၏ ပခုံးပေါ်မှ ကြောင်ကြီးမှာ ထူခြေ
ဖြင့် အမိန့်သားထိုင်နေတုန်း။

မြန်မာ၏အတိတ်တိက္ခမများ * ၁၆၃

သူရိန်မင်းသည် ပန်းကန်လွတ်တစ်ချပ်ကိုယူပြီး ဟင်းပွဲတွေထဲမှ
ဥဉ်နည်းစီခပ်ပြီး စုံအောင်ထည့်သည်။

ပြီးမှ သူပခုံးပေါ်မှ ကြောင်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သပ်ပြီး
အိပ်ပေးသည်။

“တိုက်ဂါးကြီး ... မင်းစားလို့ရပြီ ဆင်းတော့”

သူရိန်မင်း၏ စကားကို တိုက်ဂါးဆိုသော ကြောင်ကြီးက နားလည်
နေသည်။

“မီး ... ညောင် ... အောင် ...”

ဟူ၍ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်ပြီး သွက်လက်စွာ ထမင်းစားပွဲ
ခုံဆင်းလျက် သူရိန်မင်းထည့်ကျွေးသော ဟင်းဖတ်များကို မြိန်ရေ
အငမ်းမရ ဆွဲစားလေတော့သည်။

ကြောင်ကျားကြီးစားနေသည်ကို သေချာစွာ အချိန်ယူကြည့်နေရင်း
ဆင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

သူရိန်မင်း၏ တိုက်ဂါးကြီးသည် ပန်းကန်ထဲမှ သူ့အတွက်ထည့်
ထားသော ဟင်းလျာများ ကုန်အောင်စားပြီးနောက် ထိုပန်းကန်အပေါ်မှာ
ထုတ်တုတ်ထိုင်လျက် နှုတ်ခမ်းပါးနား လျက်နေပြန်၏။

တိုက်ဂါးကြီးစားပြီး၍ ဆယ့်ဇီးမိနစ်လောက်ကြာမှ သူရိန်မင်း
တို့၏ ပုစွန်တုပ်တစ်ကောင် သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲထည့်ကာ ထမင်းစတင်
တော့၏။

သို့သော် ထမင်းပန်းကန်ဝက်ခန့် စားပြီး သူရိန်မင်း ထမင်းစား
ပြီးထိုင်သည်။

သူ့ကြိုက်တတ်သော ကျောက်ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်ဟင်း ပန်းကန်မှာ
ထားသော ကျောက်ပုစွန်တုပ်သုံးကောင်မှ တစ်ကောင်ပဲ ကုန်သေး
သည်။

ကျောက်ပုစွန်တုပ်မှာ နိုင်ငံခြားသို့မည့် တန်းဝင်ပုစွန်တုပ်များဖြစ်၍
အောင်လျှင် ယောက်ျားလက်သီးဆုပ်လောက်ရှိသော အထုပ်ကြီးမှ

၁၆၄ ❀ ကျောင်းဆိုင်

ကြက်သွန်အနီအကွင်းကွင်း ကြက်သွန်ဖြူနီနီချင်းနှင့် ခံတွင်းမြစ် အောင် ချက်ထားသော်လည်း သူရိန်မင်းစားရသည်မှာ ခြိန်ရေယှက်မ ဖရှိလှ။

သူရိန်မင်း၏အပိုင်အခြေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသော ဒေါ်ကြီး စိုး ကစားပွဲပေါ်မှ ဘဲပေါင်းဟင်းပန်းကွန်ကို သူရိန်မင်းရှေ့ရောက်အောင် တိုးပေးရင်း လှမ်းပြောသည်။

“မောင်သူရိန် ... ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်ဟင်း မင်းအကြိုက်ချက်ထား တာ။ ခါတိုင်းဆိုရင် တစ်ကောင်လောက်တော့ သူရိန် ကုန်အောင်စားတာပဲ ခု ဘာဖြစ်လို့ အကုန်မစားတာလဲ။ ပြီးတော့ ထမင်းစားလည်း နည်းတာပဲ ပုစွန်တုပ်ဟင်းက အစပ်အဟပ် မတည့်လို့များလား။ ငရုတ်သီးများပြီး သွားလို့လား။ ဒါဆို ဘဲပေါင်းအချိုချက်ကလေးနဲ့ စားလိုက်ပါဦး။ မင်း ကြည့်ရတာ ခုတလော ထမင်းစား သိပ်နည်းနေတယ်ကွယ်”

ဒေါ်ကြီးစိုးမှာ သူရိန်မင်းမေမေ ဒေါ်ကြည်ပြာ၏အိမ်မှပါလာသော အိမ်ဖော်မကြီးဖြစ်၏။ တစ်အိမ်လုံးက အိမ်သားတွေစားတတ်သော ဟင်းထူ နှင့် စားသောက်ဖွယ်များကို အစပ်အဟပ်တည့်အောင်ချက်တတ်၍ ဒေါ်ကြီး အား စားဖိုဆောင်တာဝန် ပေးထားသည်။ ခေတ်ဝေါဟာရနှင့်ပြောရလျှင် ဒေါ်ကြီးစိုးသည် မေကြည်ပြာ၏ အိမ်တော်ပါ စားဖိုမှူးကြီး။

“အစားအသောက်နည်းတာက ကျွန်တော်အမြင်က စားလာလို့ ဒေါ်ကြီးစိုး၊ ပြီးတော့ ခါတိုင်း မေမေနဲ့ တစ်ဝိုင်းထဲစားနေကျဆိုတော့ ထမင်း စားပွဲကို ထိုင်မိရင် မေမေ့ကို သတိရတာလည်းပါတယ် ဒေါ်ကြီးစိုးနဲ့”

“အေးကွယ် ... ဒေါ်ကြီးစိုးလည်း ကြည်ပြာကို သတိရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သွားမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

“အင်းပေါ့လေ ... ခင်ဗျားကြီးက အိမ်ဖော်အလုပ်သမားပဲ။ မေမေ နဲ့ ဘာမှမတော်တဲ့ဟာ။ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလို့ ချစ် ပြော ပြောနိုင်နေတာပေါ့။ ကျုပ်က အမေအရင်းဗျ။ အမေတစ်ယောက် အဆိပ်ခတ်ခံရပြီး သေခဲ့ရတဲ့ဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ ဘယ်မှမလို့ ရတာ ဗျာ”

မြန်မာ၏အတိတ်တစ္ဆေများ ❀ ၁၆၅

သူရိန်မင်း စကားလုံးတွေက ချက်ချင်း လေသံပြောင်းသွားသလို အမူအရာလည်း ပြောင်းသွား၏။ ဒေါ်ကြီးစိုးနှင့် အတူရှိနေသော ဂရေစီပင် ဆန်ဖျပ်သွား၏။

သူရိန်မင်း၏ စရိုက်က ထိုအတိုင်းပဲဖြစ်သည်။

အခု ကောင်းပေကောင်းရယ်နှင့် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတတ် သည်။ သူ့စိတ်နှင့်အခန့်မသင့်လျှင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်တတ်။ သူ့စိတ်ထဲရှိသလို ပြောချလေ့ရှိ၏။ အကြောင်းရှိနေသော ဂရေစီသည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားချင်လှပြီ။

သူ့အနေနှင့် ထိုသို့စိတ်ထဲရှိသလို လုပ်နိုင်သော ပြောဆိုနိုင်သော အခွင့်အရေးက ရှိနေသည်ပဲ။ မြန်နွာက လူတွေနည်းတူ သူရိန်မင်း၏စိတ် ကားတွေလည်း မှုန်ဟုတ်ပုံမရတော့။

မြန်နွာအိမ်ကြီးတွင် ဦးဘကောင်း၊ ဒေါ်မေကြည်ပြာတို့ပြီးလျှင် ဒေါ်ခင်သုံးအဆင့်မှာ ရှိသော်လည်း တစ်ဦးတည်းသောသားအဖြစ်နှင့် ရပ် တည်နေသော သူ့အဖို့ ဦးဘကောင်း ဒေါ်မေကြည်ပြာတို့ထက်ပင် မြန်နွာမှာ ခြံ တန်ခိုးထွား ဩဇာအာဏာပါဝါတွေ မြနိုင်နေသည်။

အမှန်က ဒေါ်ကြီးစိုးသည် အသက် (၆၀) အရွယ်။ သူ့အမေ ဒေါ်မေကြည်ပြာထက် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ပိုကြီးပြီး မေကြည်ပြာကိုယ်တိုင် ‘ဒေါ်’ တပ်၍ ရှိသေစွာ ‘ဒေါ်ကြီးစိုး’ ဟု ခေါ်ခံရသူဖြစ်၏။

သူ့အဖေ ဦးဘကောင်းကလည်း ဒေါ်မေကြည်ပြာ ခေါ်သလို ဒေါ်ကြီးစိုးဟုခေါ်ကာ အထူးအခွင့်အရေးပေး ဆက်ဆံခံရသူလည်းဖြစ်၏။

သူ့အမေ သေပြီးနောက်ပိုင်းတွင် သူရိန်မင်းသည် ပို၍ပင်မောက် မာမာ ဆက်ဆံနေကြောင်း ဒေါ်ကြီးစိုးအပါအဝင် မြန်နွာခိုကြီးအတွင်း မှုန်တွေအားလုံး အကဲခတ်နေမိကြသည်။

ခုလည်း ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ခေါ်လာပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်မှာ မြန်နွာအိမ်ကြီး၌ အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ မှုန်တွေကြောင်း ကိုယ်တိုင်က အတိအလင်း ထုတ်ဖော်မပြောသော အမူအရာကို အသိပေးကြေညာလိုက်သလို ဖြစ်နေလေပြီ။

၁၆၆ ❀ ကျောင်းခိုင်း

ထိုအပြုအမူအတွက် ဂရုစိုက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဒေါ်ကြီးစိုးမှာမူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

ထားပါတော့ ... ဂရုစိုက်မှာ သူ့ဦးလေးဦးမောင်ငြိမ်းနှင့် အကြံ
ဉာဏ်တူအကြောင်းက ရှိသေး၍ ...

ဒေါ်ကြီးစိုးမှာမူ ...

သူရိန်မင်း မေမေ၊ မေကြည်ပြာငယ်ငယ်ကတည်းက မေကြည်
ပြာတို့မိဘတွေနှင့်အတူတကွ နေထိုင်လာသူ။ မေကြည်ပြာ အိမ်ထောင်
ပြီး ကိုတကောင်းနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရာတွင် မေကြည်ပြာ တစ်မျက်နှာနှင့် မြန်
အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သူ။ပြီးတော့ သူရိန်မင်း မွေးကင်းစကတည်းက သွေးသားမြေးကတည်းက
အရင်းအချာလို ထိန်းကျောင်းချိုးခဲ့ရသူ။

ဒေါ်ကြီးစိုး သူရိန်မင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

မေကြည်ပြာသာရှိလျှင် ထိုကဲ့သို့ သူရိန်မင်း ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်
ဟု အတွေးရောက်သွား၏။“ကဲ ... ဟေ့ ... တိုက်ဂါးကြီး၊ ပြန်ကြရအောင် ... အဖေ
အွန်”‘သူရိန်မင်း ဘုံသံတစ်ဝက်နှင့် ‘ကမ်းအွန်’ ဟုပြော၍ သူ၏ပခုံး
လက်တစ်ဖက်နှင့် ပုတ်ပြလိုက်စဉ် ကြောင်ကြီးတိုက်ဂါးသည် လူစကား
လည်သည့်အလား သူရိန်မင်း၏ မခုံးပေါ်ပေါ်ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်၏။သူရိန်မင်း လှမ်းထွက်သွားရာသို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လိုက်ပါသွား
သည်။

[၇]

အတိတ်တစ္ဆေ ခြောက်လှန့်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်မည်။

ဦးဘကောင်လက်ဆဲမှ စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဖတ်နေရင်း

ကြော်သီးမွှေးညင်းများပင် ထလာသည်အထိ ဖြစ်ရမည်။

လူစင်စစ်က ကျားဖြစ်သွားသည် ဆိုခြင်းမှာ ဤနယ်တစ်ဝိုက်
နှင့် အဆန်းတကြယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု မဟုတ်တော့။မကြုံဖူးသူတို့က ဂန္တိရဆန်ဆန်ဖြစ်ရပ်များဟူ၍ သာမန်ကာလ၌
သဘောထားနိုင်ကြပေမည်။တချို့ကလည်း ယုံတမ်းပုံပြင်များဟူ၍ပင် သဘောထားသူတွေ
ရှိကြပေလိမ့်မည်။အမှန်တော့ ... ဤကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်များမှာ ယုံတမ်းပုံပြင်များ
သဘောထား၍မရ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဥရောပတိုက်တွင်လည်း ဝံပုလွေလူသားသော လူစင်စစ်မှ ဝံပုလွေဘဝ ပြောင်းသွားသူတွေအကြောင်း ရေး
သားကြသော စာအုပ်စာတမ်းပေါင်း များစွာရှိ၏။သိပ္ပံပညာတွင် ရှေ့သို့ပြေးနေပါသည်ဟူသော ဥရောပတွင် လူ
သားလူသားများအား ယုံကြည်လက်ခံကြလျှင် ဂန္တိရပညာရပ်နှင့် လူ့ဂုဏ်

၁၆၈ * ကျောင်းခိုင်း

နက်နဲသော အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့ ဂါထာမန္တန်အတတ်မျိုး ပြည့်နက်နေသော အရှေ့ပိုင်းနိုင်ငံများ၏ တောခေါင်ခေါင်ကြားမှာ ထိုဖြစ်ရပ်များ တကယ်တော့သည်ကို မည်သူမျှ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်အပ်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဥရောပတိုက်မှ ဝံပုလွေလူသားကို သတ်ဖြတ်သူသည် ထိုဝံပုလွေ လူသားသွေးစက်ဝံညာဉ်တတ်ကူးကာ ဝံပုလွေလူသား၏ ကျိန်သင့်ပြီး ဝံပုလွေလူသား သေဆုံးရသော ညများ၌ ဝံပုလွေလူသား အပြောင်းရသလို အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့ ဂါထာမန္တန်အတတ်မျိုး ပြည့်နက်နေသော အရှေ့ပိုင်းနိုင်ငံများ၏ တောခေါင်ခေါင်ကြားမှာ ထိုဖြစ်ရပ်များ တကယ်တော့သည်ကို မည်သူမျှ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်အပ်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဥရောပတိုက်မှ ဝံပုလွေလူသားကို သတ်ဖြတ်သူသည် ထိုဝံပုလွေလူသား သွေးစက်ဝံညာဉ်တတ်ကူးကာ ဝံပုလွေလူသား၏ ကျိန်သင့်ပြီး ဝံပုလွေလူသား သေဆုံးရသော ညများ၌ ဝံပုလွေလူသားဘဝပြောင်းရသလို အာရှတိုက်မှ လူအဖြစ်မှ ကျားအဖြစ်ကြောင့် သူ့ကိုသတ်ဖြတ်သည်လည်း ထိုသို့ ဘဝပြောင်းရသည်။ ထိုအာရှတိုက်မှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းဆန်းသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတတ်သည်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုဟု မဆိုသာချေ။

သဘောသဘာဝချင်း သွားတူနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အာရှတိုက်၏ တောတောင်ထူထပ်သော အရပ်များတွင် တနင်္သာရီအိန္ဒိယမှာဖြစ်စေ၊ နီပေါ၊ ဘူတန်၊ တိဘက်၊ မြန်မာ၊ ထိုင်းနှင့် မလေးရှားနိုင်ငံတွေမှာဖြစ်စေ ထိုဖြစ်ရပ်များသည် အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပွား၏။ ခြင်္သေ့၊ နိုင်ငံ ထံမသိအရပ်ဟူးကောင်းတောင်ကြားတွင် 'သမန်းကျား' ဟူသော နာမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြသည်။

ဦးဘကောင်းသည် သူ့လက်တွင်းမှ ဖတ်လက်စတန်းလန်းသွယ်ဆန်းကြယ်မစ္စဝင်းပါ သမန်းကျားအကြောင်းဖတ်နေရာက သူတစ်ယောက် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဟူးကောင်းတောင်ကြား ဥရုရွာကလေးမှ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။

ဟူးကောင်းတောင်ကြား ချိုင့်ဝှမ်းနယ်မြေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြန်မာ့အစိတ်တစ်စွန်း * ၁၆၉

ထိုစဉ်က ဘကောင်းသည် ဗိုလ်ရွှေမောင်းအဖြစ် တောတွင်းရောက်နေခဲ့၏။

သူ့ရှေ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာ အပေါ်ပိုင်းဗလားကျင်းလျက် မင်းကြောင်ရုပ်များ ထိုးထားသူတစ်ယောက်သည် ယောက်ျားလေးဖက်သို့သော ကျွန်းပင်ကြီးအောက်တွင် လက်အုပ်ချီ၍ ဂါထာမန္တန်များကို နှစ်သိုနေလေသည်။

ဘကောင်းမှာ လျှို့ဝှက်အစပ် ဒီမှာဘက်တွင်ရှိ၍ ချုံနွယ်ပိတ်အရပ်များကြောင့် ထိုသူက ဘကောင်းကိုမမြင်။

ဘကောင်းကသာ မြင်ပြီး ချုံကွယ်အစပ်မှာ ပုန်းကွယ်ပြီး ထိုသူအနီးအခြေကိုကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုသူသည် ဂါထာမန္တန်တွေကို တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုရာက သူ့အပေါ်မှ တစ်ခုတည်းသော အဝတ်ဖြစ်သည့် ပုဆိုးကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပုဆိုးကို ကျွန်းပင်ကြီး၏ ခြေရင်းမြစ်ပျဉ်းကြီးတွေပေါ် ပုံပြီးနောက် ပုဆိုးအောက် အော်သံနက်ကြီးအော်၍ တစ်ဖက်တောအုပ်အတွင်းသို့ ကျွမ်းဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း ... ဝေါင်း ...”

ထိုသူ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး၍ တစ်ခဏအတွင်း ကျားကြီးကြီး ထိုသူဝင်သွားသည် တောနက်ကြီးဘက်မှ ကြောက်စရာအသံထွက်လာ၏။

ဘကောင်းသွားရမည့် လမ်းခရီးမှာ ထိုကျားဟိန်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသော တောကြီးကိုဖြတ်သွားရမည့် လမ်းဖြစ်နေ၏။

သူ့မှာ ထိုစဉ်က တောထဲမှာ သူနှင့်ရသော ဥရုရွာသူတောသူတို့နှင့် ကိုယ်ဝန်နေစေလစေနှင့် ရှိနေ၏။

ဒီတော့ သူ အမြန်ပြန်ဖို့ပဲ စဉ်းစားရသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၇၀ * ကျောင်းခိုင်း

ကျားဆိုအန္တရာယ်ကို ကြောက်စရာ မမြင်။ သမန်းကျားသော
ဘာသောသူမူနိုင်။

သေနတ်ကို အသင့်ပြင်ပြီး တောကြီးမျက်မည်း သူသွားရမည့်လမ်း
မှ ကျားဟိန်းသံတွေကြားနေရာက သူ့ချစ်ဇနီးလေးနှင့်နဂါရ ဥရုရွာကလေး
သို့ သုံးရက်ခရီး ခရီးပြင်းနင်းပြီး သူ့အရောက်လာခဲ့သည်။

သူ ဥရုရွာကလေးသို့ ရောက်သွားတော့ သူ့သားကလေး 'ခေါင်
ကို သူ့ဇနီးနှင့်နက မွေးနှင့်နေပြီ။

တောကြီးမျက်မည်းခရီး သုံးရက်မျှ ဖြတ်သန်းလာစဉ် သူနှင့် ခေါင်
ဆုံခဲ့ရသော ကျားသည် သူ့ဥရုရွာသို့ ပြန်အရောက်မှာ သူ့ဇနီးကို ဝမ်း
သယ်လာလုပ်ပေးသော အမေဂျမ်းအား ဝင်ဆွဲရာက သူနှင့် ကြုံဆုံလိုက်
သည်။

သူက ခြေတံရှည်ရိုးရာ အိမ်အဆောင်ကြီးပေါ်မှာ ...

ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်ဂျမ်းခေါ် အမေဂျမ်းက သူ့အိမ်သို့ပြန်ရန် ခြေ
အထွက် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် ...

ခြေစပ်အဝ သစ်ပင်ချုံနွယ်အုပ်တွေကြားမှာ ဘယ်တုန်းက ဖုန်
အောင်းချောင်းနေမှန်းမသိသော ကျားကြီးတစ်ကောင် ...

မြန်းခနဲပေါ်လာကာ အမေဂျမ်းကို လှမ်း၍ ခုန်အုပ်တိုက်ချီပြီး ခေါင်
လေတော့သည်။ တခြား ဒီပြင်လူတွေကို မဆွဲဘဲ အမေဂျမ်းကိုမှ ဖုန်
အောင်းချောင်းမြောင်း၍ ဆွဲသွားခြင်းက ထူးခြားလှသည်။

ပထမတော့ ကျားကြီးသည် အမေဂျမ်းကို ကိုက်ချီပြီး တစ်ခေါင်
သို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးခုန်ထွက်သွား၍ သူ့ သေနတ်ကို ဘေးမှာချထား
သဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာ လွတ်ထွက်သွား၏။

ကျားကြီးခုန်ထွက်သွားရာ လမ်းကြောင်းမှာ လူအုပ်နှင့်တိုက်
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ပြေးလာတော့မှ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဘကောင်
က သူ့လက်ထဲမှာ အသင့်ရှိနေသော သေနတ်နှင့် ချက်ကောင်းကို လှမ်း
လိုက်နိုင်သည်။

"ဒိုင်း ..."

"ဦး ... ဂရား"

ဘကောင်းပစ်ချက်ကြောင့် ကျားကြီးမှာ ခါထွက်သွားပြီး အမေဂျမ်း
အား ကိုက်ချီထားရာက လွတ်ချလိုက်ရသည်။ ပထမပစ်ချက်သည် လက်
ခြင်ကို ထိသွား၍ ကျားကြီး၏ ရှေ့လက်ခေါက်ညွတ်ကျသွားကာ ယိုင်ဆင်း
သွား၏။

ဘကောင်းခေါ် ဗိုလ်ရွှေမောင်းကလည်း တောတွင်းမှာ အနေကြာ
ပြီး အပစ်အခတ် ကျွမ်းကျင်နေသူပီပီ ကျားကြီးတစ်ပတ်လည်အလာ ဦးခေါင်း
အလယ်တည့်တည့် ချက်ကောင်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။

"ဒိုင်း"

ကျားကြီး၏ ဦးခေါင်းမှ ဦးခေါင်းခွံအပေါ်ပိုင်းတစ်ဖက် ပြတ်ထွက်
ပြီး ဦးနှောက်များ လွင့်စင်ထွက်ကျသွား၏။

ထိုမျှ ချက်ကောင်းထိမှန်ပါလျက် ကျားကြီးမှာ ချက်ချင်း အသက်
ချက်မသွားဘဲ အိမ်ကပြင်ပေါ်မှနေ၍ သူ့ကိုပစ်ခတ်လိုက်သော ဘကောင်း
ဆီသို့ မျက်လုံးစိန်းစိန်းကြီးနှင့် အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဝုန်းခနဲ
ထွက်သွားသွား၏။

ဘကောင်းသည် သေကာနီးကျားတစ်ကောင်၏ အကြည့်စိန်းစိန်း
ပြီးကြောင့် ထူးထူးခြားခြား ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သူ့ဥရုရွာသို့ ပြန်လာစဉ် ကျွန်းပင်ကြီးအောက်
မှာ အဝတ်အစား ဗလာကိုယ်တုံးလုံးချွတ်လျက် တောထဲ ကျွမ်းပစ်ဝင်သွား
သော မြင်ကွင်းနှင့် တောထဲမှ ကျားဟိန်းသံကြီးများကို ပြန်လည်ကြားယောင်
နေပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့သော ကျားကြီး၏ အပြီးတကြီး မကျေချမ်းနိုင်သော
အကြည့်စိန်းစိန်းကြီးများမှာ ထိုမျှနှင့် ပြီးဆုံးမသွား။

နောက်နေ့ညတွေမှာ အကုသိုလ်ညများအဖြစ် သူ့ထံ ဆိုက်ဆိုက်
ခြံတံမြိုက် ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

သူ့အိပ်ရာရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် ကျားကြီး
တစ်ကောင်။

www.burmeseclassic.com

၁၇၂ * ကျော်မင်းနိုင်

ဘကောင်းက သူ့အလေ့အကျင့်အတိုင်း ဘေးမှာ ချအိပ်လေ့ရှိသော လက်စွဲတော်သေနတ်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

သေနတ်လက်ထဲရောက်သည်နှင့် ကျားကြီး၏ ဦးခေါင်းတည်တည်ကို လှမ်းပစ်သည်။

သို့သော် ကျည်ဆန်မထွက်။ မီးမပွင့်။

“ချောက် ...”

“ချောက် ...”

“ချောက် ...”

ဘကောင်းခေါ် ဗိုလ်ရွှေလောင်း ကြောက်လန့်ချောက်ချားသွား၏။

ဇောချွေးတွေ ပျံတက်လာ၏။

သူ့သေနတ်ကျည်ဆန်မထွက်ပေမည် ကျားကြီး၏ ဦးခေါင်းတစ်ဝက် အပေါ်ပိုင်း ပွင့်ထွက်သွား၏။ ဦးနှောက်တွေ လွင့်စင်ပြီး သွေးတွေ ဖြာထွက်လာ၏။

ကျားကြီး၏ မျက်လုံးစိန်းစိန်းနှင့် စူးရဲသော အကြည့်များ၊ အကြည့်များက သူ့နှလုံးသားကို ထိုးဖောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျားကြီးအသွင် လူတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းသွား၏။

သို့သော် မျက်ခုံးအထက်မှ ဦးခေါင်းတစ်ဝက်ပြတ်ပျက် ပွင့်ထွက်နေကာ မျက်နှာပြင်မှာ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးစိန်းစိန်းကြီးနှင့် ဖိစွဲခွဲစောင်းနေသော ပုံပျက်ပန်းပျက် လူကြီးတစ်ယောက်။

အဝတ်ဗလာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဆေးမင်ကြောင်တွေနဲ့ ပြည့်ကာ အလွန်အကြည့်ရဆိုးသော ပုံသဏ္ဌာန်ကြီး။

ထိုအကြည့်ရဆိုးလွန်းသော ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးက သူ့အား လက်ညှိငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် အသံဆိုးကြီးနှင့် လှမ်း၍ နားမခံသာအောင် ပြေးကြိမ်းမောင်းနေ၏။

မြန်မာ့အသံစာပေများ * ၁၇၃

“မင်းဟာ ... ဒီရွာနဲ့ ရန်ငြိုးရန်မရှိလို့ ကလွဲစားချေခိုတာတဲ့ ငါ့ဘီဒီရွာနဲ့ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်။ ငါ့ကိုသတ်ခဲ့လို့ ငါ့မယား ငါ့သားတွေနဲ့ ကွဲခဲ့ရသလို မင်းလည်း မကြာခင် မင်းသားမယားနဲ့ ကွဲရစေမယ်”

ထိုပုံသဏ္ဌာန်ဆိုးဆိုးလူက ကျိန်စာတိုက်သလိုလို အခဲမကြေသလိုလို ပြောပြီးနောက် သူ့ရှေ့မှ ဝိုးတိုးဝါးတား မိုန်ပျောက်ပျောက်သွားသေး၏။

ဦးဘကောင်းသည် သူ့လက်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာအုပ်ကို ထုတ်ရင်းက သူ့တွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံနှင့် ယှဉ်၍ စဉ်းစားနေရာက သူ၏ ဦးခေါင်းကို စိတ်ရှုပ်စွာ ရမ်းခါလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ... စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ပွင့်လျက်ရှိနေသော မှတ်တမ်းစာအုပ်ပေါ်မှာ ထိုအကြောင်းအရာအချို့ကို ရေးချလိုက်လေသည်။

“လူက ကျားဖြစ်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ကျားက လူဖြစ်တာဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီသမန်းကျားဆိုတဲ့ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ ကျိန်စာတိုက်မှုဟာ ငါ့အတွက် ခုအချိန်မှာ တစ်ဝက်တော့ မှန်နေတာပဲ။ သူ့ကျိန်စာကို ငါ့မှာမယားတွေနဲ့ ကွဲပြီး တစ်ယောက်ထဲတောင်မှ မဟုတ်ဘူး။ မယားနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ သေကွဲခဲ့ရတာ။ ငါမသေဘဲ သူတို့ သေသွားခဲ့တယ်။ ဗေဒါလေးအမေက ငါ့မမြင်ဘူးလို့ရာမှာ သားကြီးသူရိန်မင်း မေမေကတော့ ငါ့ရှေ့မှာတင် ငါ့မျက်မြင်သွားခဲ့ရပြီ။ ဘုရား ... ဘုရား ... သမန်းကျားရဲ့ကျိန်စာ ဒီမျှလောက်ပဲ ပြီးဆုံးပါစေ။ ငါ့သားလေးတွေနဲ့ ငါ မကွဲပါရစေနဲ့။ ငါ့သားလေးတွေ သေပါစေနဲ့ ... သေချင်းသေရင် ငါ့သား ငါ့သားလေးတွေကိုယ်စား သေပါစေ”

ဦးဘကောင်းသည် သမန်းကျား၏ ကျိန်စာအဏ်ကို သူနှင့်ပတ်သက်သူ နှစ်ယောက်စလုံး ခံရသည့်ဟု ယူဆကာ သူ့မှတ်တမ်းမှာ ထိုအတိုင်း ရေးပြီး မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အမှန်တော့ သူသည်ထိုနေ့မျိုးကို မေ့လို့မရ၍ မှတ်တမ်းစာအုပ် ဖွင့်ဖတ်ရာက သူနှင့်သမန်းကျားနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည်ကို သတိရပြီးတွေးမိ ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ... လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာအုပ်ထဲမှာ သူဖတ်လိုက်ရ သော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်က သူ့ကိုမှတ်မှတ်ရရ ဖမ်းစားထားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဥရောပတိုက်မှ ဝံပုလွေလူသားကို သတ်ဖြတ်သူသည် ထိုဝံပုလွေလူသား၏ သွေးစက်ဝိညာဉ်ဓာတ်ကူးကာ ဝံပုလွေလူသား၏ ကျိန်စာ သင့်ပြီး ဝံပုလွေလူသားသေဆုံးရသော ညများ၌ ဝံပုလွေလူသားဘဝ ပြောင်း ရသလို အာရှတိုက်မှ လူအဖြစ်မှ ကျားအဖြစ်ပြောင်းသူကို သတ်ဖြတ်သော သူသည်လည်း ထိုသို့ ဘဝပြောင်းရသည်။ ထိုသို့သော အာရှတိုက်မှ ဖြစ် ရပ်ဆန်းများသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုဟု မဆိုသာ ချေ။

ဦးဘကောင်း ထိုစာပိုဒ်ကို စွဲနေရသည်မှာ တစ်လတာအချိန်အိုင် အခြား၍ သူ သမန်းကျားကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်သည်ရက်ကို ရော သည်အခါ ဦးခေါင်းတစ်ဝက်ဖြစ်နေသော ကျားကြီးကို သတိရကာ ထိုကျား ကြီးပင် သူ့ရှေ့မှောက်ရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်ဝင်သူ သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို ညဇာ တွေမှာ ပို၍ အခြေအနေဆိုးတတ်သည်။

ထိုသို့ ထင်ရာက သူ့ကိုယ်သူ သက်သေပြနိုင်ပြီး မှန်ထက် သောအခါ သူ့မျက်နှာကြီး ကျားတစ်ကောင်၏မျက်နှာကြီးဖြစ်၍ ဖြစ် နေပြန်သည်။

ဒါက တစ်ကြိမ်လောက်သာမဟုတ်။

ထိုရက်သို့ရောက်လျှင် သူ့မျက်နှာသည် ထိုသို့ဖြစ်နေလေ့ရှိသော သူမှန်ပင်ထ၍ မကြည့်တော့ချေ။

ကျားတစ်ကောင်လို ကိုက်ချင်ဆွဲချင်ကုတ်ချင် ခြင်ချင်စိတ် ဆီးတားမရလောက်အောင် ပေါ်ထွက်လာတတ်လေ့ရှိ၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ခေါင်းရင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ပုတီးကို မှုတ် ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲနေလိုက်လျှင် စိတ်ငြိမ်ကာ အိပ်ပျော်သွားတတ် သည်။

သင်းအဖြစ်များမှာ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ရာကနေ သူ့ကိုယ်သူကြိုက်၍ ဘာစားနေခဲ့ခြင်းပင်။

သူ စိပ်သည်မှာ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ပုတီးစိပ်ပင်။

စိတ်တွေ ယုံလွှင့်ရာမှ အစွဲအလမ်းတွေက ဥပါဒါန်ဖြစ်ပြီး ဥပါဒါ ခင်သည်ဟု သူ့အား သူ့ဆရာကြီး 'အရိန္ဒမာ' က သွန်သင်နည်းပေးခဲ့ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သူ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ရေးနေရခြင်းမှာ သမန်းကျားနှင့် သူ ဆွဲဆွဲခဲ့ရသည့် လပတ်နေ့ကို ရောက်လာ၍ စိတ်တွေ ချောက်ချားလာ ကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုသို့သော နေ့များတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ကျားတစ်ကောင်၏စိတ် ကို ဝင်လာတော့၏။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ချင်၏။ တောစိတ်ဝင်ပြီး လူစိတ်ပျောက်ချင် သို့သော် ဆရာကြီးအရိန္ဒမာ ပေးထားသောနည်းဖြင့် မေတ္တာဘာဝနာ သုတ်ပရိတ်ရွတ်ပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးပုတီးကို စိပ်နေခြင်းကြောင့် သူ ဆိုးဆိုးရွားရွား တကယ့်တောကောင် ကျားတိရစ္ဆာန်လို ဖြစ်မသွားခဲ့ ခြင်းပင်။

ဦးဘကောင်းသည် သူ့အခြေအနေကို သူ သိနေသဖြင့် ဘုရား ကို ချိတ်ဆွဲထားသော ကျောက်စိမ်းပုဂံကို ယူရန် စာရေးစားပွဲမှ ထ ခြင်းပင်။

ဘုရားစင်သို့မရောက်ခင် ဘေးဖက်ပြတင်းပေါက်မှ မြင်လိုက်ရ သော မြင်ကွင်းကြောင့် ဘုရားစင်သို့ရောက်မသွားဘဲ တန့်ရပ်သွားရသည်။

မြန်မာ့အိမ်ကြီးဘက်မှ ခြံအနောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက် ကြွေးနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသွင် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို တွေ့ ရသောကြောင့်ပင်။ ခြံတွင်း မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာပင် ...

ထိုမိန်းကလေးမှာ သူ၏ဂရုစိုက်မှုနှင့် သူသည် အများကြီးရင်း ကြီး အတွေ့အကြုံရှိထား၍ အတပ်သိလိုက်သည်။

ဂရုစိုက်သည် ခြံ၏အနောက်ဘက်အကျဆုံး ခြံအလုပ်သမားများ တန်းလျားရှည်သို့ သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကားဂိုဒေါင်ရှိရာဘက်

၁၇၆ * ကျောင်းပိုင်း

သို့ သွားနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သူ သတိထားမိ၍ ဦးဘကောင်း ပိုစိတ်ဝင်စားသွား၏။

ယင်းကြောင့် ဘုရားစင်ဘက် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများသည် ဘုရားစင်ဘက်သို့ ဆက်မလှမ်းဖြစ်တော့။

ခုလတ်ကနေ ပြန်လှည့်ပြီး ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်သည်။

ခေါင်းအုံးအောက်မှ သူကိုင်ဆောင်နေကျ ပွိုင့်ဖိုးတံဖိုက်လျှပ် အော့တိုမက်တာကပြောင်းတို သေနတ်အား ဆွဲယူပြီး ဂျက်ကင်အိတ်ထဲထည့်ကာ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

[၈]

ဦးဘကောင်း မြန်နွာတိုက်အိမ်ကြီးမှ အိမ်ပြင်သို့ ရောက်သွားသော ဂရေ့စ်မှာ ကားဂိုဒေါင်အနီးသို့ ရောက်သွားပြီးအထဲမှ အသင့်စောင့်နေသော ရှိသူက တံခါးကို ခပ်ဟဟ ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် အလျင်စလို ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဦးဘကောင်းကလည်း ကားဂိုဒေါင်အနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်သည်။

အထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ ခပ်ဟဟရှိနေသော တံခါးပေါက်ဝမှနေ၍ အသာအရာ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

မြန်မာ့အစိုးရသမ္မတနိုင်ငံ

ကားဂိုဒေါင်အတွင်းမှာ ဦးရောင်ခပ်ပိုန်ပိုန်လေး လွန်ထားသဖြင့် ဦးမောင်ငြိမ်း ရပ်သွင်ကို မသိမကွဲ မြင်နေရလေပြီ။

ပြီးတော့ ... ကိုမောင်ငြိမ်း၏ အသံခပ်အုပ်အုပ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကဲ ... ဂရေ့စ် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဦးလေးတို့ နောက်ဆုံး အပြီး သတ်လုပ်ရှားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ဟောဒီအဆိပ်မှုန့်တွေကို ကိုဘကောင်း သောက်တဲ့ အရက်ခွက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရဲ့ပဲကွယ်”

“သမီး ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်လို့ ဦးလေးနဲ့ လာမတွေ့တဲ့ဟာ။ အထောင်မှ ဦးလေးက မရမကခေါ်လို့ သမီးလာတွေ့တာ။ ဦးလေးရဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာ အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ဦးလေးသိရဲ့လား”

“ဘယ်လို အလွဲလွဲ အချော်ချော်လဲကွယ်”

“အဆိပ်ခတ်ပြီးရင် အဆိပ်ထုပ်ကို ဦးလေးနဲ့ တစ်ခန်းထဲနေမယ့် အခါရဲ့ ခုတင်မေ့ရှာအောက်မှာ ထားမယ်ဆိုတာလေ။ ခု ဗေဒါလေးမှ မြန်နွာကို ရောက်မလာခဲ့တာပဲ။ ဦးလေး ဘယ်သူ့ကို ရဲက အရေးယူအောင် ချွေးလုပ်မလဲ”

“ဒါများလား ... လွယ်ပါတယ် ... တူမရယ်။ အိမ်မှာ မေကြည် ပြာတို့အိမ်က ပါလာတဲ့ ဒေါ်ကြီးစိုးရှိနေတာပဲ။ ဒေါ်ကြီးစိုး အိပ်ရာအောက်မှာ ထားပေးရဲ့ပေါ့။ မေကြည်ပြာ အဆိပ်ခတ်အသတ်ခံရမှုမှာ သူ့ယောက်ျား ကိုဘကောင်းက သတ်တယ်လို့ထင်ပြီး ဒေါ်ကြီးစိုးက ဦးဘကောင်းကို မေကြည်ပြာအတွက် ကလဲ့စားချေလိုက်တာလို့ အကွက်ဆင်လိုက်တာပေါ့”

“ဦးလေးအစီအစဉ်က သမီးရဲ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မယ့် အစီအစဉ်ပဲ။ ဒေါ်မေကြည်ပြာကို အဆိပ်ခတ်တုန်းကလည်း ဦးလေးခိုင်းလို့သာ ချုပ်ခဲ့ရတာ။ ဂရေ့စ် စိတ်ပါလို့ မဟုတ်ဘူး”

ဂရေ့စ် စကားအဆုံးမှာ ကိုမောင်ငြိမ်းက အကြပ်ကိုင်ချင်သည်အနိမ့်နှင့် လေသံဟာ ထန်လာလေပြီ။

“တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်၊ နှစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်၊ မင်း ဒီတစ်ခါမှမလုပ်ရင် ...”

www.burmeseclassic.com

၁၇၈ * ကျော်မင်းနိုင်

ပြောရင်းက ကိုမောင်ငြိမ်း သူ့တူမက ခြိမ်းခြောက်ဟန်ဖြင့် လက်ထဲမှ စတီးကြိုးကို ဆွဲဆန့်သည်။

သို့သော် ကိုမောင်ငြိမ်းက ဂရုစိုက်စွာ ထင်သလို လုပ်ချင်တိုင်းလုပ် ခွင့် မရလိုက်ပါ။

ဝိုဒေါင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သော တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ကျားတစ်ကောင်အသွင် ပေါက်သော လူတစ်ယောက်။

ထိုသူသည် လက်ထဲမှာ လျူဂါကို ၄၅ ပြောင်းတို ခြောက်လုံးဖြင့် ကိုင်ထားပေးမည့် ထိုခြောက်လုံးဖြင့်ထက် ထိုလူမျက်နှာကြီးက ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းနေကာ မိန်းမသားဖြစ်သော ဂရုစိုက်စွာ ကြောက်လန့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် လဲကျသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ကျော်မင်းနိုင်

ကျော်မင်းနိုင်
အသွင်ပေါက်သော
ကျားတစ်ကောင်

ကျွန်တော်တို့ ရွာသူရွာသားများလည်း ဘုရားပွဲကျင်းပမည့် သာယာ
ကုန်းရွာသို့ အိမ်စောင့် ရွာစောင့်လောက်သာ လူချွန်ပြီး သွားနေကြပြီဖြစ်
သည်။ ဘုရားပွဲကျင်းပရာသို့ သွားနေသော လှည်းတန်းကြီးမှာလည်း တစ်ယောက်
တစ်ခေါ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဒေသတွင် ဘုရားပွဲသွားမည်ဆိုပါက
ထမင်းဟင်းများကို ပြင်ဆင်ချက်ဖြုတ်၍ ငါးဆင့်ချိုင့်၊ ထမင်းအုပ်တို့ဖြင့် ထည့်
ပြီး လှူဆောင်သွားကြသည်။

ရေကိုလည်း လေးဂါလံ၊ ငါးဂါလံ ပလစ်စတစ်ပုံးများဖြင့်လည်း
ဆောင်၊ ရေတဂေါင်းများဖြင့်လည်းကောင်း ထည့်ယူသွားကြသည်။ ပွဲခင်း
သို့ နေရာချထားပြီးမှ ပါလာသော ထမင်းဟင်းများကို တစ်ပျော်တစ်ပါး
စားသောက်ကြသည်။

ပြီးလျှင် ပွဲဈေးသို့သွားရောက်ကြပြီး မုန့်ပဲသရေစားခြင်း၊ လို
ဆံသော ပစ္စည်းများဝယ်ယူခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဒေသ
သို့ ဘုရားပွဲအတော်များများတွင် အိမ်သုံး၊ လူသုံး၊ မီးဖိုချောင်းသုံးပစ္စည်းမှ
လယ်ယာလုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းများအထိ ဆိုင်များတည်ခင်းရောင်းချ
ကြသည်။

ဇာတ်ပွဲထွက်လျှင် တစ်ပျော်တစ်ပါးကြည့်ရှုကြပြီး ဇာတ်ပွဲသိမ်း
ဆည်းမှ ပြန်လာကြသည်။ အပြန်တွင် လှည်းကို အပြိုင်အဆိုင်မောင်း၍
ဆည်းကောင်း၊ ညက ကခုန်သော လူရွှင်တော်များ၏ ပြက်လုံးများကို ပြန်ပြော
ပြီး တစ်ပါးဝါးရီမောရင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆူညံစွာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒေသရှိတောသူတောင်သားများအဖို့ နွေရာသီလုပ်
ငန်းခွင်သိမ်းမှသာ ထိုကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားရသည်မို့ ရွာလုံးကျွတ်၊ နယ်
ကျွတ် အားပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုကျင်းပမည့် သာယာကုန်းရွာ
ဘုရားပွဲသည် ဇာတ်ပွဲသာမက နွားအလှူပြိုင်ပွဲနှင့် နွားမောင်းပြိုင်ပွဲပါသည်
ကို ဝိညာဉ်စည်ကားခြင်းဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော (၃၅) နှစ်ခန့်၊
တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ...
ဟံသာဝတီအနောက်ခြမ်း မုတ်ကျွန်းတိုက်နယ် ...
သာယာကုန်းဟူသော ရွာကလေးတစ်ရွာ၌ ...
နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ရွာဦးဘုရားပွဲက စည်ကားသိုက်မြို့
ရွာ ကျင်းပလျက်ရှိနေသည်။

ယခုနှစ်တွင် ခါတိုင်းနှစ်များကဲ့သို့ ဇာတ်ပွဲထည့်ရုံသာမက နွားအ
လှူပြိုင်ပွဲများ၊ နွားမောင်းပြိုင်ပွဲများကို ထည့်သွင်းကျင်းပမည်ဖြင့် တစ်နယ်လုံး
နွားဝါသနာရှင်များ၊ နွားလှည်းများ၊ အလှူနွားများဖြင့် လွန်စွာစည်ကား
လှပျော်ရှိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတစ်ခုလုံးမှ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်း
သမီးတို့ကလည်း ဇာတ်ပွဲနှင့်နွားပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရှုရန် အားခံထားကြသည့်
အလျောက် နံနက်မိုးလင်းကတည်းကပင် ပြင်ဆင်ချက်ဖြုတ်ပြီး ဘုရား
ကျင်းပရာ သာယာကုန်းရွာသို့ သွားနေကြပြီဖြစ်သည်။

[၂]

“လူလေးရေ ... ဟေ့လူလေး ...”

“ဗျာ ... အဘ ... ကျွန်တော် ဒီမှာပါ”

“ဟေ့ ... လုပ်လေကွာ၊ မပြီးသေးဘူးလား၊ နွားပွဲမီအောင် စောသွားကြမယ်လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ၊ ပြီးနေပါပြီ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သွားကြရအောင်”

တဲရေ့ လှည်းယာဉ်တစ်စီးပေါ်မှ အဘထိတ်တုံးရွှေက ကျွန်တော်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အဝတ်အစားလဲ လိုအပ်သည်များကို ယူဆောင်၍ တပည့်ကျော်သံလုံးကို လှည်းယာဉ်အား ပြင်ဆင်စေသည်။ ကျွန်တော်၏အချစ်တော် နွားနှစ်ကောင်ဖြစ်သော ရွှေကူနှင့်ညိုကို ထိပ်အုပ်၊ လည်ပတ် အစရှိသော အဆင်တန်ဆာများကို ပြင်ဆင်စေပြီး လှည်းတွင် တပ်၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အချစ်တော် နွားနှစ်ကောင်ကလည်း လှလှပပပြင်ဆင်ထွက်လာ၍လားမသိ။ ခွာတရှုပ်ရှုပ်နှင့် မြူးကြွနေတော့သည်။ အဘ၏ လှည်း

အဘထိတ်တုံးရွှေကူနှင့် နွားပွဲ

ချင်းကိုကြည့်လိုက်တော့ သံယောင်းမဦးပိန်က ဘေးတွင် ပြီးပြီးနောက် ထိုင်ချွတ် တွေ့လိုက်ရသည်။

အင်း ... အဘထိတ်တုံးရွှေကူ သံယောင်းမဦးပိန်တို့ ဘာတွေ ကောက်ရုံးပွေ့ကြဦးမလဲ ဟုတွေးရင်း လှည်းကို မောင်းလာခဲ့တော့သည်။ အဘက ရှေ့မှလှည်းကို အမြန်မောင်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အမိလိုက်သွားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် သွားနေသော လှည်းတန်းကြီးအား မိဘာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် တွေ့လိုက်ရသည်က အပျိုကြီးမတင်စိန်တို့ လှည်းဖြစ်နေသည်။ သံယောင်းမဦးပိန်က ...

“ဟေ့ ... မိတင်စိန်၊ ဘာဟင်းချက်ခွဲလဲဟ”

“ကျုပ်ဟာကျုပ် ဘာချက်ချက် တော်အပူလား”

“ငါသိချင်လို့ မေးတာပါဟာ ... နင်ကလည်း”

“ဒါဆို သေချာပြီ”

“ဘာသေချာတာလဲ ... ဦးလေးသံယောင်းမရဲ့”

ကျွန်တော်က ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဟိုကွာ ... ငါးဘတ်ဟင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူး”

“မသား ... ကာလနာ”

“သေချင်ဆိုး ... ငါးဘတ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ကြိုက်တဲ့ ငါးတန်ခိုင်းသားဟေ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အားရပါးရ ရယ်မောကြသည်။ ဒေါ်တင်စိန်မှ ချွန်ခွဲသော နှစ်နှစ်ခန့်က မိုးဦးကျ မြစ်ရေများလျှံတက်စဉ် လယ်ကွင်းထဲသို့ ဘတ်များ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုအထဲမှ ပြင်သစ်သားခန့်ရှိ ငါးဘတ်ကြီး နှစ်ကောင်ကို လယ်ကွင်းထဲသွားရင်း တွေ့သဖြင့် မည်သို့ဖမ်းရမုန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကြရာမရသည့်အဆုံး ဝတ်ထားသော ထဘီဖြင့်အုပ်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး ငါးဘတ်ကိုမိန်းရာ ငါးဘတ်ကလည်း ထက်လှစွာသော သွားများဖြင့် ကိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ငါးဘတ်၏ပါးစပ်ထဲသို့ ဒေါ်တင်စိန်၏ အမြတ်တန်ပစ္စည်း အကွင်းလိုက်ပါသွားသဖြင့် ဆေးရုံသို့ အတန်ကြာ တက်ရောက်ကုသလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့ကွယ်ရာတွင် ပြောင်ချောမဟုတ်သော တွင်းသလို ငါးဘတ်ဆိုလျှင် စိတ်နာသွားသောကြောင့် သံယောင်မ ဦးပိန်ကို စိတ်ဆိုးခြင်း ဆဲခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးပိန်ကလည်း မြစ်ထဲတွင် ပိုက်ချရင်း ငါးတန်တစ်ကောင် မိသဖြင့် ဝမ်းတွင်းသားများကို ခုတ်ထစ်ချက်ပြုတ်ပြီး ညဘက်တစ်ဦးတည်း မူးမူးဖြင့် ငါးတန်ဝမ်းတွင်းသားကို စားသည်။ ထိုအထဲတွင် တစ်တုံးမှာ ကိုယ်မရဖဲမရသဖြင့် နံနက်မိုးလင်းမှ စားမည်ဆိုပြီး ပန်းကန်ထဲတွင် သိမ်းထားသည်။ အမူးပြေမှ ထကြည့်သောခါ ငါးတန်ဝမ်းတွင်းသားထဲမှ သိမ်းထားသော ဟင်းတုံးမှာ ငါးတန်ဝမ်းတွင်းသားမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရှက်ရှက်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တင်စိန်က ဦးပိန်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

(ငါးတန်များသည် မြစ်ချောင်းထဲတွင် တွေ့ကရာ အပုပ်အစစ်စားလေ့ရှိသည်။ လူသေကောင်မျောပါနေသည်ကိုတွေ့၍ စားသောက်မှု မပါလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုလည်း တစ်ယောက်တစ်ပါး နောက်ပြောင်နောက်နာရီခန့် လှည်းမောင်းလာခဲ့ရာ ဘုရားပွဲကျင်းပရာ ရွာသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပွဲခင်းဘက်သို့ လှည်းကို မောင်းထား၍ နေရာချထားလိုက်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှ လာရောက်သောလှည်းများက (၇)ထပ်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ မြစ်တွင်းလည်း နေရာဦးထားကြသည်မှာ ပြည့်လှဖြစ်နေပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ဒေသသည် ဇာတ်ပွဲအငြိမ့်ပွဲကျင်းပပါက ဇာတ်သစ်သည်နေ့မှစ၍ ပွဲကြည့်ရန်နေရာကို ဦးကြသည်။ ပွဲကြည့်စင်ရှေ့ခြေ

တွင် အခင်းခင်း၍ ထိုင်ကြည့်ရန် များနေရာဦးကြသည်။ မြေပိုင်းကိုမှ လှည်းများက ဇာတ်စင်မက်လှည့်ပင်ထိုးပြီး ပိုင်းလျက် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် နေရာယူကြရသည်။ စည်းကမ်းတကျဖြစ်ရန် လူကြီးများ လုံခြုံရေးများက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးကြရသည်။

ဇာတ်စင်ရှေ့တည့်တည့်မှ လှည်းတစ်အပြင်အထိ မင်းလမ်းထားသည်။ ထိုမင်းလမ်းပေါ်တွင် ပွဲကြည့်ခြင်း၊ ရွေးရောင်းခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ပါ။ မင်းလမ်းထိပ်တွင် ပြန်ကြားရေးဌာနကို ထားသည်။ ထိုပြန်ကြားရေးဌာနဘေးတွင် မူးယစ်ရမ်းကားသူများ ရန်ဖြစ်သူတို့ကို ယာယီချုပ်နှောင်ရန် ချုပ်ခန်း ပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုနေရာနှင့် ပေ (၁၀၀)ခန့်အကွာတွင် ပွဲရောင်းနေရာချထားသည်။ ထိုရောင်းနေရာတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံအရောင်းဆိုင်များ ဆက်တက်ရည်ဆိုင် စားသောက်ဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်တို့ကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ချထားသည်။

တောဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဆိုင်များစွာရှိပြီး နေ့ဘက်ဖြစ်စေ ညဘက်ဆိုင်အားလုံးတွင် လူများ တစ်ရုံးရုံးဖြစ်နေကြသည်။ ပြဿနာပေါင်းစုံသည် ထိုနေရာများမှ စီးဆင်းလာသည်ကို ရွာလူကြီးများ လုံခြုံရေးများသည် တုတ်တယားယားဖြင့် ဟန်ရေးပြ ထိန်းသိမ်းလျက်ရှိသည်။ မထိမ်းမြန်း မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒေသတွင် ထိုအချိန်မျိုး၌ လူတိုင်း ဓားမြှောင်ဆောင်ထားကြသည်။

ကြခတ်ကုန်းကျေးရွာမှထွက်သော ကြခတ်ကုန်းဓားမြှောင်သည် နာမည်ကြီးသည်။ ဓားကလည်း ခြေသလုံးမွေးရိတ်၍ ရသည်အထိ ဆွတ်လှသည်။ ယောက်ျားများသာမက အချို့မိန်းကလေးများပင် ဓားကို ဆွတ်ထားကြသည်။ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဓားဖြင့်ရှင်းကြသည်။ အနှစ်ဆယ်လက ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြဿနာများကိုလည်း ဘုရားပွဲကျမှ ရှင်းကြခြင်း လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“လူလေး ... လာလေ ... နွားပြိုင်ပွဲဘက်ကို သွားရအောင်”
“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ၊ သွားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လည်း နွားပြိုင်ပွဲကျင်းပရာ ကွင်းထဲသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ပြိုင်ပွဲကျင်းပရာ လယ်ကွင်းထဲသို့ လည်း အနယ်နယ်မှ လာကြသော နွားပါသနာအိုး ပရိသတ်များ ပြိုင်ပွဲ နွားလှည်းများဖြင့် အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် စည်ကားနေသည်။ ပရိသတ် တွင် ကျွန်တော်တို့ သိသူများရှိသလို မသိသူများကလည်း အများကြီး နေသည်။

“ဟေ့ ... ကိုထိတ်တုံးရွှေ၊ နောက်ကျလှချည်လား”

“ပွဲတောင် စတော့မယ်”

အဘကို လူတစ်စုက လာရောက်နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကြည့်လိုက် ရာ ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေသော ရွာခံလူမိုက် ကိုတိုးမောင်တို့ကို တွေ့လိုက် သည်။

“ညီလေးကိုရဲလည်း ပါလာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးလေး၊ ကျွန်တော်လည်း နွားပြိုင်ပွဲ ကြည့်

“ကိုထိတ်တုံးရွှေ လာလေဗျာ ... ချကြရအောင်”

“ဟာကွာ ... အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟေ့ကောင် ... တိုးမောင်၊ ဘာရယ်တာလဲကွ။ မင်းက ငါ့ကို ဘာသာတာလား။ မင်း ထိတ်တုံးရွှေအကြောင်းကို သိတယ်နော်”

“သိပါတယ် ... အစ်ကိုရာ လှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုက အစ်ကိုသောက်တာကို စောသေးတယ်ဆိုလို့ပါ”

“ပြိုင်ပွဲက စတော့မယ်ကွ၊ ခဏနေမှ ချကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကောင်းပါပြီ”

ရွာခံလူငယ်များကလည်း ကျွန်တော်ကိုတွေ့၍ လာနှုတ်ဆက် ကြသည်။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ဘောလုံးကန်ရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ခပ်နေကြ ခြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေစဉ် အသံချဲ့စက်မှ ...

“ဟယ်လို ... တက်စတီ”

“ဟယ်လို ... တက်စတီ”

“မကြာခင်အချိန်တွင် နွားပြိုင်ပွဲကို ကျင်းပမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ပြိုင် ဆိုင်ရန် စာရင်းပေးထားသော နွားလှည်းနှင့် နွားမောင်းသူများအဆင်သင့် ဖြစ်ဆင်ထားကြပါရန် သတိပေးနှိုးဆော်အပ်ပါတယ်။ အခုကြေငြာသူ ကျွန် တော်ကတော့ အခမ်းအနားမှူးကာလသားခေါင်း အညတရ ကြက်သိုးဘဲ ပြောပါတယ်။

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“မသာကြက်သိုး ... သူက လူကျယ် ဝင်လုပ်နေသေးတယ်”

“ကာလနာ ... မြေပွေးကိုက် ...”

အခမ်းအနားမှူး ကြေငြာအပြီး ဝိုင်းဝန်းထောပနာပြုသံများ ကျယ် ကြွယ်၍ ထွက်ပေါ်လာသလို ပြိုင်ပွဲဝင်မည့် နွားလှည်းများကလည်း လူ့လူဝံ့

၁၈၀ * ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

ရွှေ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တာလွတ်မည်နေရာသို့ မောင်းသွားကြသည်မှာ တရုန်းရန် ဖြစ်နေတော့သည်။

အခမ်းအနားမှူးလုပ်သူ အညတရကြွက်သိုးကလည်း မည်မျှပင် ပရိသတ်က ဩဘာပေး ဆဲဆိုနေသော်လည်း အားလုံးထဲမှာ ပြောရေးဆိုခွင့် ရသူပီပီ အသံကုန် ဟစ်နေတော့သည်။ ဒီလိုမျိုးပြောရဲနိုင်ရန်အတွက် ချက် အရက်တစ်လုံးကို မော့ထားသည်ကိုး။

နွားပြိုင်ပွဲကို သုံးမျိုးခွဲခြား၍ ကျင်းပကြသည်။

ပထမတစ်မျိုးမှာ ခုံးအပြေးပြိုင်ပွဲ။

ဒုတိယတစ်မျိုးမှာ နွားအလှပြေးပြိုင်ပွဲ။

တတိယတစ်မျိုးမှာ နွားအလှပြိုင်ပွဲ ဖြစ်သည်။

ခုံးအပြေးပြိုင်ပွဲ ဆိုသည်မှာ မဲကျသည့်လှည်းနှစ်စီးက သတ်မှတ်ထားသော အကွာအဝေးကို ပြိုင်မောင်းရခြင်းဖြစ်သည်။ မြေးချင်သလိုမျိုး အရင်ရောက်သည့်နွားလှည်းက အနိုင်ဖြစ်သည်။ အနိုင်ရသည့် အတွက် အခြားအနိုင်ရသည့်အတွက်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ယှဉ်ပြိုင်ရင်း နောက်ဆုံးဗိုလ်ထူး ယှဉ်ပြိုင်ရသော ပြိုင်ပွဲဖြစ်သည်။

နွားအလှပြေးပြိုင်ပွဲဆိုသည်မှာ သတ်မှတ်ထားသည့် အကွာအဝေး လှည်းလမ်းပေါ်တွင် အလှပြေးရခြင်းဖြစ်သည်။ လှည်းတစ်စီးတွင် နှစ်ထောင် ရှိရာ ဘယ်ဘက်မှနွားကို အတိုင်နွားဟုလည်းကောင်း၊ ညာဘက်မှနွားကို အလိုက်နွားဟုလည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။ အတိုင်နွားမှ ဦးဆောင်ပြေးလာ အလိုက်နွားက နောက်မှလိုက်ပြီး အလှပြေးရခြင်းဖြစ်သည်။ အတိုင်နွား၏ နောက်ခြေတစ်စုံဖြစ်သည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် ပြေးသည့်အခါ နောက်ခြေတစ်စုံကို ဆန်ကောက်ကဲ့သို့ လှည်းလမ်းပေါ်မှ ထွက်သွားအောင် ဝိုင်းပြီးပြေးရသည်။ နောက်ခြေထောက်အနေအထား ပျက်သွားခြင်း၊ လမ်းပေါ်မှ ကျော်ထွက်သွားခြင်းတို့ ဖြစ်လာပါက ဖောက်ခြေဝင်လာပြီဟု သတ်မှတ်ပြီး ဂရုတစိုက်ရသည်။

အာထိတ်တုံးရွှေနှင့် နွားပြိုင်ပွဲ * ၁၈၁

ပြေးလမ်းကို ကိုက် (၅၀၀)ခန့်အဖြောင့် အပြိုင်နှစ်လှမ်းလုပ်ထားကြသည်။ ခုံးပြိုင်ပွဲတွင် လှည်းနှစ်စီး အပြိုင်မောင်းရသော်လည်း အလှပြေးပြိုင်ပွဲတွင် တစ်စီးခြင်းသာ မောင်းရသည်။ ကိုက် (၁၀၀)တိုင်းတွင် ဂရုချိုးသော ခိုင်လူကြီးတစ်ဦးစီ ပေါင်း (၅)ဦးထားသည်။ ဂရုဆိုသည်မှာ တစ်တောင့် သွားခန့် အရိုးတပ်ထားသော အလံနီကလေးများဖြစ်သည်။

တာဝန် တာထွက်ခိုင်းများအပြင် ဂရုချိုးသော ခိုင်လူကြီးများကလည်း အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသည်။ မိမိတာဝန်ယူရသော အပိုင်းအလိုက် ပြိုင်ပွဲဝင်လှည်းရောက်လာလျှင် လှည်းနောက်မှ ပြေးလိုက်ပြီး အလိုက် နောက်ခြေဝင်မဝင်ကြည့်ရပြီး ဖောက်ခြေတစ်ခါ ဝင်ပါက တစ်ခါ ဂရုချိုးရသည်။ ဂရုချိုးသည်ဆိုသည်မှာ အလံတိုင် (ဂရု) ကို လှည်းလမ်းပေါ်သို့ အလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂရုသုံးခါ အချိုးခံရပါက ထိုပြိုင်ပွဲဝင်လှည်းကို ပြိုင်ပွဲမှ ထုတ်ပယ် ထုတ်တော့သည်။ ပြိုင်ပွဲကို နွားများ၏ အရပ်အမောင်းနှင့် အလုံးအထည်ကို ခွဲ၍ (၄)မျိုး ခွဲခြားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရသည်။

(၁) ပထမတန်း

(၂) ဒုတိယတန်း

(၃) တတိယတန်း

(၄) စတုတ္ထတန်း

ဟူ၍ ခွဲခြားထားသည်။ အရပ်အနိမ့်ဆုံးအကောင်၊ အသေးဆုံးအကောင်ကို စတုတ္ထတန်းတွင် ယှဉ်ပြိုင်ရသည်။ ထိုမှ နွားအခြေအနေအလိုက် နိမ့်ဆုံး၌ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြရသည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် နွားမောင်းသူကလည်း အခရာကျသည်။ မိမိမောင်းသော နွား၏ အထာကို လုံးဝဥသည့် သိထားရသည်။ ကြိမ်တို့၊ သံတို့၊ ကြိမ်တို့၊ ငြိုးတင်း၊ ကြိုးလွတ် စသည်တို့ကို ကြိုက်မကြိုက် နောက်ဆုံးအောင် ဆုံးရှုံးရသည်။ သံချွန်နှင့် နွား၏တင်ပါးကို ထိုးခြင်းကို မကြိုက်သည့်နွားများထိုးမိပါက နွားမှာ ဖောက်ခြေဝင်ပြီး ပြိုင်ပွဲမှ ထွက်ရသည်အထိ ဖြစ်သည်။

၁၉၀ ❀ ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

ထို့ပြင် နွားအလှပြေးပြိုင်ပွဲဝင်မည့် နွားနှင့်လှည်းယာဉ်ကို တတ်နိုင်သလောက် ဝန်ပိုမပါစေဘဲ ပေါ့နိုင်သမျှ ပေါ့အောင်ထားကြရသည်။ နွားများကိုလည်း ကကြိုးတန်ဆာများ ချွတ်ထားကြသည်။ သို့မှသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အချို့ဒေသများတွင် နွားမောင်းသူက ဦးထုပ်ခေါင်းပေါင်းများပေါင်းရပြီး နွားလှည်းပြေးနေစဉ် ၎င်းဦးထုပ်နှင့် ခေါင်းပေါင်းပြုတ်ကျွမ်းက ဂရီချိုး အမှတ်လျှော့ခံရသည်။

[၄]

အစီအစဉ်ကြေငြာသူ ကာလသားခေါင်း အညတရကြွက်သိုး၏ အသံပြကြီး အော်သံနှင့်အတူ ပြိုင်ပွဲကို စတင်ကြပြီဖြစ်သည်။ စတုတ္ထတန်းမှစ၍ ယှဉ်ပြိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း တာလွတ်သည့်နေရာမှ ကြည့်နေကြသည်။

“တိုင်းကျော်နဲ့ ဝိုင်းချစ်အတွဲက ငါးဆယ်စက္ကန့်နဲ့ ပန်းဝင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဝေးဟေးဟေး ... ဒါမှ တို့ရွာက နွားကွ”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ဒါပေမဲ့ ဂရီ(၃)ချောင်း အချိုးခံရတဲ့အတွက် ပြိုင်ပွဲက ထုတ်ပယ်လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အာထိတ်တုံးရွှေနှင့်နွားပြိုင်ပွဲ ❀ ၁၉၁

“ဟာကွာ ... သွားရော”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“မှတ်ဦးလားကွ ... နွားစုတ်နဲ့ ဝင်ပြိုင်တဲ့ အကောင်တွေ”

“ပေါက်ကျော်နဲ့ စိန်တိုးအတွဲက လေးဆယ်ရှစ်စက္ကန့်နဲ့ ပန်းဝင်ပါတယ်”

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“ဂရီလည်း လွတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဝါး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“အဲဒါမှ နွားကောင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ရှို့ ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား ... အခုဦးဆောင်နေတဲ့ ပေါက်ကျော်နဲ့ စိန်တိုးအတွဲက ကျွန်တော် ကာလသားခေါင်း အညတရကြွက်သိုးယောက္ခမနဲ့ နွားတွေပါခင်ဗျား”

“မသာကာလနာ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ”

“ဟေ့ကောင် ... မဟုတ်ဘူးတွေ လျှောက်အော်မနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

တာဝန်ရှိသူလူကြီးတစ်ဦးက ဝင်ဟောက်လိုက်မှ အညတရ ကြွက်သိုးလည်း ခေါင်းကလေး ပုသွားတော့သည်။ တစ်ကွင်းလုံး အားပေးသံ၊ ဆော်ဟစ်သံ၊ လက်ခုပ်သံများဖြင့် ဆူညံပွက်လောထနေတော့သည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဝါသနာအိုးများ လက်လွတ်မခံသော ပွဲဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း လွန်စွာ စည်ကားလှသည်။

စတုတ္ထတန်းပြိုင်ပွဲ ပြီးဆုံးခါနီးတွင် လှည်းတစ်စီးမောင်းဝင်လာဆည်ကို ပရိသတ်များ တဟားဟားရယ်၍ အုံးအုံးထအောင် အားပေးနေဆည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဝါး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ရှို့ ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

၁၉၂ * ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

“လုပ်လိုက်ကွ”

မောင်းလာသော လှည်းကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်တော့ အတိုင်း နွားက နွားတီးဖြစ်သော်လည်း အလိုက်နွားက နွားမတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပရိသတ်ကလည်း တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျမဆုံးရှိနေတော့သည်။

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား နိုင်နိုင်မော်လို့အမည်ရတဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်လှည်းကလည်း လာပြိုင်ဖို့ စာရင်းသွင်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ နွားမတွေ တစ်ခါမှ မပြိုင်ဘူးတဲ့အတွက် လူကြီးတွေက စဉ်းစားနေကြတာဖြစ်ပါတယ်”

“ဟေ့ ... စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ပြိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ကွ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... နွားမလည်း နွားပဲ ပြိုင်ပါစေကွ”

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဟုတ်တယ်”

ပရိသတ်များ၏ဆန္ဒကြောင့် နိုင်နိုင်မော်ဟူသော နွားမကို ပြိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုလှည်းမြှေး၍ ပြိုင်ပွဲဝင်သည့်အခါ ပရိသတ်ကလည်း တစ်ကွင်းလုံး ဖိန်းနေအောင် အားပေးကြသည်။ နွားမကလည်း အပြီးကို ထောင်၍ ပြိုင်ပွဲဝင်သွားပုံမှာ နွားတီးများထက်ပင် သာနေတော့သည်။

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား ... အခု ပြိုင်ပွဲဝင်သွားတဲ့ နိုင်နိုင်မော်ဟဲ့ဟာ ငါးဆယ့်ငါးစက္ကန့်နဲ့ ပန်းဝင်ပြီး ဂရိုလည်း လွတ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“ဒါမှ တို့ရွာသူလေးကွ”

ပြိုင်ပွဲကျင်းပရေးကော်မတီက နိုင်နိုင်မော်ကို အထူးဆုပေးအပ်လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“နှီး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

ပရိသတ်များက တအုံးအုံးနှင့် ပွဲအကျကြီး ကျနေတော့သည်။ ပြိုင်ပွဲကိုလည်း တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း ဆက်လက်ကျင်းပနေတော့သည်။ နေကလည်း တဖြည်းဖြည်း စောင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု

အာထိတ်တုံးရွှေနှင့် နွားချိုင့်ပွဲ * ၁၉၃

သည်း စားသောက်ဆိုင်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အစီအစဉ်ကြေငြာသူ ကာသလေးခေါင်း အညတရကြွက်သိုးလည်း လူလဲပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်လာသည်။

“လာ ... လာ ... ထိတ်တုံးရွှေတို့ သံယောင်းမတို့ ဘာသောက်လဲ၊ အမြည်းတွေလည်း စုံတယ်”

“ထုံးစံအတိုင်း ချက်အရက်ကောင်းကောင်းပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ချ ... ကျွန်ုပ်ဆီက အရက်က ရှယ်ပါဗျ။ အမြည်းလည်း သားတယ်”

“ကဲ ... ချဗျား၊ သောက်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဆိုင်ရှင်ချပေးသော ချက်အရက်ကို ပုစွန်တုပ်ချက်၊ ကဏန်းပြတ်၊ ကြက်သားကာလသားချက်တို့ဖြင့် သောက်နေတော့သည်။ နှစ်ခွက်ခန့် သောက်ပြီးသောအခါ သံယောင်းမဦးပိန်က အောက်ခြေဝင်လာတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... အညတရ ကြွက်သိုး”

“ဗျာ ... ဦးလေး”

“ခုနု ပြိုင်ပွဲဝင်သွားတဲ့နွားမ နိုင်နိုင်မော်က မဆိုးဘူးကွနော်”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးလေးရ၊ ဒီနွားမတော်တော် တော်တယ်”

“မင်းမိန်းမထက်လည်း သာလိမ့်မယ်ထင်တယ်ကွ”

“ဦးလေးသံယောင်းမကလည်းဗျာ ... ဘယ်လိုလုပ်သာမှာလဲ”

“အဲဒီနွားမ ပြေးရင် ဘယ်လိုပြေးလဲ”

“အမြီးကို ထောင်ပြီး ပြေးတယ်လေဗျာ”

“အေးလေကွာ ... အဲဒီအချိန်မှာ သေသေချာချာကြည့်ရင် မင်းထက် သာတယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဖိုး ... ခွီး ... ခွီး ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကျွန်တော် သောက်ထားသည့်အရက်နှင့် အမြည်းများ သီးကုန်သည်အထိ ထရယ်မိတော့သည်။

“ဟာဗျာ ... ဦးလေးကလည်း တော်တော်ညစ်ပတ်တယ်”

၁၃၄ * ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

တစ်ဝိုင်းလုံး ထ၍ ရယ်ကြတော့သည်။ တော်တော်လည်း ဗရန် ပတာပြောသည့် သံယောင်းမဦးပိန်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အရက်နှစ်လုံးခန့် ကုန်သောအခါ အဘထိတ်တုံးရွှေက ...

“ဟေ့ကောင် ... သံယောင်းမ သွားတော့လေကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုထိတ်တုံးရွှေ”

အဘထိတ်တုံးရွှေက သတိပေးလိုက်သောအခါ သံယောင်းမဦးပိန် က ပွဲခင်းထဲသို့ ထသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အရက်ဝိုင်းထဲ သိမ်း၍ နွားပြိုင်ပွဲကျင်းပရာ ကွင်းအတွင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ပြိုင် ကျင်းပရာတွင် နွားအပြေးပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပပြီးစီးကုန်ပြီဖြစ်၍ နွားအလှပြိုင်ပွဲ သာ ကျန်တော့သည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်မည့် နွားလှည်းများမှာလည်း အစဉ်လိုက် နေရာယူနေကြပြီဖြစ်သည်။

နွားလှည်းနှင့် နွားများမှာ အစွမ်းကုန်ပြိုင်ဆင်ထားကြပြီး ကြွေ နေသည်။ လှည်းနှင့်နွားသားမက နွားမောင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အဝတ် အစားအသစ်၊ ခေါင်းပေါင်း ဦးထုပ် စသည်ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

ပြိုင်ပွဲဝင် နွားလှည်းများကို အခမ်းအနားမှူးက ခေါ်သည့်အခါ အကဲဖြတ်ဒိုင်ရှေ့သို့ မောင်းသွားပြီး ရပ်ထားပေးရသည်။ ဒိုင်အဖွဲ့က နွား အနေအထား၊ နွားအဆင်တန်ဆာ လှည်း၊ ပြိုင်ပွဲဝင်သူတို့ကို ကြည့်သည့် ထိုင်နောက် သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ ခပ်ရွှေ့လေး ပြေးပြီးပြန်လာသည် ထိုအနေအထားကို ကြည့်၍ ဒိုင်အဖွဲ့က အမှတ်ပေးဆုံးဖြတ်ကြခြင်းဖြစ် သည်။

နွားအလှပြိုင်ပွဲတွင် ပထမနှစ်က ဗိုလ်စွဲထားသော သူကြီးမင်း ဦးတောကျော်၏ ရွှေမျှင်းနှင့်ငွေမျှင်းပင် ရမည်ဟုအားလုံးက မှတ်ချက် ပေးနေကြသည်။ ရလည်းရထိုက်ပါသည်။ တစ်နယ်လုံးတွင် အချောဆုံး အလှဆုံးနွားနှစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး ဖြူဖွေးကြွရွှေနေသည်။ အလှပြိုင်ပွဲဝင်သည့် လှည်းများနှင့် အစွမ်းကုန် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

“ယခုနောက်ဆုံး ယှဉ်ပြိုင်မှာကတော့ ဘို့ဒင်ကျေးရွာက သံယောင်းမ ဦးပိန်မောင်းနှင့်မဲ့ ဥဩနဲ့ ရွှေကျီးတို့ပဲဖြစ်ပါတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဘထိတ်တုံးရွှေနှင့်နွားပြိုင်ပွဲ * ၁၃၅

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

ဥဩနှင့် ရွှေကျီးဆို၍ ကျွန်တော် ခေါင်းထောင်သွားသည်။ သောက် ဘားသည် အရက်ရှိန်ကလေးပင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ကြည့်လိုက် ဆော့ ထကယ်ပင် သံယောင်းမဦးပိန် ဘယ်အချိန်က လှည်းနှင့်နွားကို သွား သူလာသည်မသိ။

ရွှေကျီးနှင့် ဥဩကလည်း ကကြီးတန်ဆာအစုံအလင်ဖြင့် ကြွရွ နေသည်။ ဦးပိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်က ရှာဖွေလာသည်မသိသော အောင်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်း၊ ရင်ဖုံးတိုက်ပုံအဖြူ၊ ကြိုးကြိုးချိတ်တောင် ညှပ်မှဆိုး၊ ဘော်ကြယ်စိထားသည့် ဖိနပ်အဖြူရောင် ...

“လုပ်လိုက်လေကွ”

နွားနှစ်ကောင်က မဲနက်စိုအိနေပြီး ဦးပိန်ဝတ်ထားသော အဝတ် အစားများက ဖြူဖွေးနေသည်။ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ ပရိသတ်က သူပုံစံ အနေအထားကို ကြည့်၍ တအုံးအုံးနှင့် ပွဲကျနေတော့သည်။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် နွားနှစ်ကောင်ကို မောင်း၍ ပြိုင်ပွဲဝင်သွားတော့သည်။ သူတို့လည်း တစ်နယ်လုံးက သိနေသည့်အတွက် အားပေးကြသည်မှာ ဝက် ဆက်ကွဲပင်ဖြစ်တော့သည်။

ပြိုင်ပွဲပြီးဆုံး၍ ဆုများကို ကြေငြာသည့်အခါ အများခန့်မှန်းသလို နွားသူကြီးဦးတောကျော်၏ ရွှေမျှင်းနှင့်ငွေမျှင်းက ပထမ၊ သံယောင်းမဦးပိန် မောင်းသော ကျွန်တော်နွားနှစ်ကောင် ရွှေကျီးနှင့် ဥဩက ဒုတိယရခဲ့တော့ သည်။ နွားပွဲသိမ်းသည့်အချိန်မှာ ညနေစောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဆုများကို ဆော့ ညဘုရားပွဲကျမှ ဖတ်စင်ပေါ်တွင် သူကြီးမင်းက ကိုယ်တိုင်ချီးမြှင့် ဆွဲပြန်သည်။

ပြိုင်ပွဲပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို သူကြီးမင်းက သူ့အိမ် သို့ ဧည့်ခံမည် မလိုက်မနေရဆိုပြီး ခေါ်သွားသောကြောင့် လိုက်ပါသွား နေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဦးလေးသံယောင်းမ... ဒီကဦးလေးက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဒီညကပဲ... ဇာတ်ပွဲထဲက နောက်ပိုင်းမင်းသားကြီး စိန်ကျော်အုံး

သေ”

“ဗျာ ... နောက်ပိုင်းမင်းသားကြီး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ ...။ ဒီနေ့ နားပွဲမှာ သူဝတ်တဲ့တောင်ရှည်ပုဆိုး

နဲ့ ခေါင်းပေါင်းတို့ အဲဒါတွေအားလုံးက သူ့ဆီက ငှားလာတာကွ။ အဲဒီ

တွေက သူ့ကို ပြန်ညွှန်ပေးတာ”

“ကောင်းရော ... ဦးလေးရာ”

ညွှန်ပေးတာတွေလည်း သူ့ကြီးမင်းတို့ကသောအရက်ဖြင့် ညွှန်ပေးခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ မင်းသားကြီးတော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးဖြင့် အရက်ကိုသာ တစ်ခွက်

တစ်ခွက် သောက်နေတော့သည်။ သံယောင်းမတို့ လုပ်ပုံကတော့ ဇာတ်

ပွဲက မင်းသားပင် မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ ပျော်ရွှင်စွာစားသောက်

ပြီး ညဦးပိုင်းရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ကြီးမင်း ဦးတောကျော်

က ၎င်း၏ သားအား ...

“ဟေ့ကောင် ... လူလေး၊ ရွှေချိုင်းနဲ့ငွေချိုင်းကိုရော အစာရေစာ

အားလုံးကောင်း ကျွေးထားရဲ့လား”

“အဘရေ ... အစာရေစာတင်မကဘူး ဒီကောင်တွေကို ဂုဏ်ပြု

ထားလား အေ့ ...”

“ဘယ်လို ဂုဏ်ပြုထားတာလဲကွ”

“ဒီကောင်နှစ်ကောင်က ပထမရထားတော့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့

အသောက်ကို အရက်တစ်လုံးတိုက်ထားလို့ နှစ်ကောင်စလုံး မူးလဲနေပြီ”

“ဘာကွ ... ငါ့နားနှစ်ကောင်ကို အရက်တိုက်ထားတယ် ...

အသိလား”

“ဟုတ်တယ် ... အဘ၊ တစ်ကောင်တစ်လုံး”

“ကဲကွာ ... မဟုတ်တာလုပ်ဦး”

သူ့ကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး ဖန်ခွက်ဖြင့် ကောက်ပေါက်ရာ သူ့ကြီးသား

အသားဟားရယ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူ့ကြီးမင်းက တပည့်တစ်

ထိုနေ့က နားပြည်ပွဲအားချမ်းစွာ ပြီးဆုံးသွား၍လည်းကောင်း၊ သူ
နားနှစ်ကောင် အလှူပြုပွဲတွင် ပထမရ၍လည်းကောင်း သူ့ကြီးမင်း ဦးတော
ကျော်မှာ လွန်စွာ ပျော်ရွှင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကိုလည်း အပြည်
ပေါင်းစုံဖြင့် ညွှန်ပေးကျွေးမွေးသည်။ သူ့ကြီးသမီး မိန်းမချောလေးကလည်း
ကျွန်တော်ပါလာ၍ လိုလေသေးမရှိ ညွှန်ပေးရာသည်။ သူ့ကြီးသားနှင့် တွေ့
တော်က ဘောလုံးကန်ဖက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ မကြာခဏရောက်ရှိသေး
ကြောင့် အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးနေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... အားမနာနဲ့၊ စိတ်ကြိုက်တာ သောက်
ဟေ့”

“ကိုရဲ ... လူလေး လဲသောက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သူ့ကြီး”

“ထိတ်တုံးရွှေတို့ သံယောင်းမတို့ ချလေကွာ။ လက်နှစ်
ချည်လား”

“ချမှာပါဗျ ... မပူပါနဲ့”

ကျွန်တော်က ဦးပိန်ဘေးတွင်ပါလာသော အသားဖြူဖြူ သော
ဗွေနှင့် လူတစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ...

၁၃၈ * စင်နိုင်(ရွှေပြည်သာ)

ယောက်အား နွားတင်းကုပ်ကို သွားကြည့်ခိုင်းရာ ရွှေမျိုင်းနှင့်ငွေမျိုင်း နှစ်
ကောင်မှာ အရက်မျိုးအိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်တဲ့။ အတော်ဟုတ်
သည့် သားအဖတွေပင်ဖြစ်သည်။

ည ခုနစ်နာရီခွဲတွင် လူစုခွဲ၍ ပွဲခင်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့
သည်။ သူကြီးမင်း ဦးတောကျော်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် လိုက်လာ
ပြီး ပွဲခင်းကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြတော့သည်။ တစ်နယ်လုံးက အားထား
သော ဘုရားပွဲဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ တောနယ်တစ်ခွင်တွင် အပန်း
ဖြေရာဆို၍ ဒီလိုပွဲမျိုးသာရှိခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း လွန်စွာ စည်ကား
လှပါသည်။

တောရွာလေ့စရိုက်အရလည်း အပျို၊ လူပျို၊ ကာလသားကာလ
သမီးတို့မှာလည်း ဒီအချိန်မှသာ ဆုံတွေ့ရခြင်းကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အပြတ်ပြင်ဆင်ပြီး ဟန်ချောပြနေကြတော့သည်။ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် အစု
လိုက်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးချင်းသော်လည်းကောင်း မင်းလမ်းမနှင့်
ပွဲဈေးတစ်လျှောက် သွားလာနေကြတော့သည်။ ဈေးဆိုင်များမှာလည်း လက်မ
လည်အောင် ရောင်းချနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ
ခေါက်ဆွဲဆိုင်များတွင် လူများပြည့်နေတော့သည်။ တောရွာဒေသတွင် ထို
အစားအစာများကလည်း ထိုအချိန်ကျမှ စားရသည်။

ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ ပတ်မသံများကလည်း ပွဲကြည့်လာသော ပရိသတ်
ကို ဖမ်းစားထားသည်။ ည (၈)နာရီခန့်တွင် ညနေက ကျင်းပခဲ့သော နွားပြိုင်
ပွဲမှ ဆုရသူများကို ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် ဆုပေးတော့သည်။ ဆုပေးနေသော
ရွာသူကြီးဦးတောကျော်ကို သူ့တပည့်နှစ်ယောက်က တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီ
ထိန်းထားရသည်။ ရေချိန်ကိုကလည်းအပြင် လွန်နေ၍ဖြစ်သည်။

ဆုရသူများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဆုပေးရာ သူ့နွားနှစ်ကောင်
အလှည့်တွင် သူ့သားဖြစ်သူက တက်ယူသည်။ သူကြီးမင်းမှာ အများစွာ
တွင် ဆုသာပေးနေရသည်။ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် သားဖြစ်သူကလည်း ပြီး
ပြီးပြီးနှင့် ဆုယူအပြီး အဖေလုပ်သူအား အလေးပြုပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်က
မှိတ်ပြသေးသည်။ သူကြီးမင်းလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်၍လားမသိ၊ အနားတွင်

အဘထိတ်တုံးရွှေနှင့် နွားပြိုင်ပွဲ * ၁၃၉

ဆုထားသော ရေခဲခွက်နှင့် ကောက်ပေါက်ရာ အရှောင်မြန်၍ မထိလိုက်၊
ခရီးသတ်ကတော့ တစ်ဝေါဝေါနှင့် ပွဲကျနေကြတော့သည်။

ဆုပေးပွဲပြီးတော့ ရွာသူကြီးဦးတောကျော်က ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို
စကားပြောတော့သည်။

“ဒီမှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို ကျုပ်စကားနည်းနည်းပြောမယ် ...
အခု ...”

“ပြောပါ ... သူကြီးမင်း ပြောပါခင်ဗျ”

“မင်းတို့တတွေ ပွဲကိုကောင်းကောင်းကြည့်ပါ၊ ဟုတ်လားအခု”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“အရက်သောက်နိုင်တယ်အခု၊ မူးနိုင်တယ် ... အခု ... ဒါပေမဲ့
ဆင်းကားရဘူး၊ ရမ်းကားရင် အချုပ်ခန်းနဲ့ ထိတ်တုံး ... ကြားလား ...
အခု”

“ကြားပါတယ် ခင်ဗျ ... ကြားပါတယ်”

“အေး ... ဒါဖြင့် ... ပြီးရော ... အခု”

သူကြီးမင်းလည်း တပည့်နှစ်ယောက်အကူအညီဖြင့် ဇာတ်စင်ပေါ်
မနည်းဆင်းသွားရသည်။ သူ့လူကြီးနှင့် သူ့ပရိသတ်ကတော့ ဟုတ်နေ
ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုလည်း သူကြီးမင်းဦးတောကျော်တို့နှင့်အတူ
ဆွဲချီရေးကို ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးရင်း ဘုရားပွဲအေးချမ်းစွာ ပြီးစီးရန်
အကူအညီပေးနေကြသည်။ သန်းခေါင်ကျော်၍ အားလပ်ချိန်ပေးသည့်အထိ
ဩဇာနာက ကြီးကြီးမားမားမရှိ။

ပြဇာတ်ထွက်သည်အထိ ပြဿနာမဖြစ်သေး။ ပြဇာတ်ပြီးခါနီးတွင်
အထိမန်နေဂျာနှင့် နောက်ပိုင်းမင်းသားကြီး စိန်ကျော်အုံးတို့ ရောက်ရှိလာပြီး
ဇာတ်သမားမှာ အဈာန်တက်၍ အိပ်ရာထဲ လဲနေကြောင်း နောက်ပိုင်းဇာတ်
အနုပညာ အဆိုအာဇီမကောင်းသဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိကြောင်း လာပြော
သည်။ သူကြီးမင်းမှာ ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း ...

“လုပ်ပါဦး ... ထိတ်တုံးရွှေတို့ရယ်”

ဟု ပြောပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်။

၂၀၀ * ထုံးနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

“ဒါလား ... ဒါက လွယ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဇာတ်ဆရာ ... ခင်ဗျားစင်က အသံချဲ့စက်နဲ့ မှော်ဘိရွာက ကိုအောင်မြင့် အမြန်လာပါဦး ... ခေါ်လာခဲ့။ ကျုပ် စိစဉ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဇာတ်ဆရာလည်း ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ပြန်သွားသည်။ မကြာမီ ဇာတ်စင် ပေါ်မှ ကိုအောင်မြင့်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။ ခေတ္တအကြာတွင် ဇာတ် ဆရာနှင့် ကိုအောင်မြင့်တို့ ရောက်လာကြရာ အဘထိတ်တုံးရွှေက ...

“အောင်မြင့်ရေ ... မင်းလည်း မင်းတို့ရွာက ခြမ်းပဲ့ဝိုင်းမှာ နဲ့ဆရာ ပဲ။ အခုဇာတ်ထဲက နဲ့ဆရာကဗျားနေလို့ နဲ့မမှုတ်နိုင်ဘူး။ မင်း အဲဒါကူညီ ပေးလိုက်ပါ။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ကိုထိတ်တုံးရွှေရယ်၊ ဒါတွေက အပရိုက်ပါ”

“အေး ... အေး ... ဒါဆို လိုက်သွားပြီး ကူလိုက်ပါ။ ဪ ... ဇာတ်ဆရာ သူ့ကို ညကြေးလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးလိုက်ဦး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ”

ကိုအောင်မြင့်ကလည်း သူ၏ ခြမ်းပဲ့ဆိုင်ဝိုင်းဖြင့် အလှူငွေများတွင် လိုက်လံဖျော်ဖြေနေသူမို့ အဆင်ပြေပြီး ပြဿနာတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုညက ပြဿနာကြီးကြီးမားမားမရှိဘဲ ဇာတ်ပွဲသိမ်း၍ ဦးလင်းသည်အထိ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကိုလည်း သူကြီးမင်းက မပြန်စေ သေးဘဲ သူ့အိမ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့မည်ဟုဆိုကာ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က အတန်တန်ငြင်းသော်လည်း မလိုက်မနေ ခေါ်သွားသဖြင့် ပါသွားရသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ သောက်စားထားသော်လည်း အားမရကြ သေးဘဲ နံနက်စောစော သူကြီးမင်းအိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ဝိုင်းဆင် နေကြသေးသည်။

နံနက် (၇)နာရီလောက်တွင် လာပါပြီ ပြဿနာ ...

[6]

“သူကြီးမင်း ... သူကြီးမင်း ...”

“သူကြီးမင်း ... ရှိပါသလား”

“အေ ... ဘယ်သူတွေလဲကွ။ ဒါ သူကြီးမင်းအိမ်ပဲ သူကြီးရှိတာ သေ ... အေ ...”

“ငါတို့ပဲဗေ့။ အမှုတိုင်စရာရှိလို့ လာတာပေါ့ကွ”

ပြောပြောဆိုဆို အသက်(၅၀)ခန့်ရှိသူကြီးတစ်ဦး ဖြူဖြူခန့်ခန့် နီနီမကြီးတစ်ဦးနှင့် အပေါင်းအပါလေးငါးဦးခန့် အိမ်ပေါ်တက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့ကိုမြင်သောအခါ သူကြီးဦးတော့ကျော်မှာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ မှင်သက် သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဤသည်ကိုမြင်သော အဘထိတ်တုံးရွှေက ...

“ဟ ... သာထွန်းတို့၊ နှင်းမေတို့ပါလား။ လာကြ ... လာကြ အပေါ်တက်ကြ”

အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်ပြီး နေရာပေးလိုက်သည်။ ဦးသာထွန်းဆို သူမှာ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပြီး ဒေါ်နှင်းမေမှာတော့ တနှံ နှံနှင့် ဝိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် အဘထိတ်တုံးရွှေက ...

“ကဲ ... သူငယ်ချင်းတို့၊ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ ပြောပါဦး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂ * ထီးနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

“ဒီမနက်ပွဲကအပြန်မှာ အဝတ်တွေစည်းထားတဲ့ လူသုံးယောက်က ဓားတွေနဲ့ခြိမ်းခြောက်ပြီး သမီးလေးနှင့်ပွင့်ကို ခေါ်သွားလို့”

“ဘာ ... သမီးနှင့်ပွင့်ကို ခေါ်သွားလို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းအပိုင်ထဲမှာ ဖြစ်တာ။ အဲဒါ ရဲစခန်းမသွားခင် မင်းကို အရင်လာအသိပေးတာ”

“ဟင်းကွာ ... တောက်”

“နေပါဦး ... လှည်းပေါ်မှာ မင်းမပါဘူးလား”

“မပါလို့မို့ကွာ၊ ပါရင် အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ်”

“နေပါဦးကွာ ... အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း အပြည့်အစုံမပြောပါဦး”

“မနေညနေက သမီးက ပွဲကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး အတင်းပူထားသူ့အမေက သူ့အဒေါ်အဖျိုကြီးရဲ့အိမ်က လူငှားလင်မယားနဲ့ ထည့်လိုက်တာ။ အခုတော့ကွာ ...”

“ဟေ့ကောင် ... ချစ်ပု၊ အဖြစ်အပျက်ကို အကုန်ပြန်ပြောလို့မရဘူး”

လှည်းမောင်းသမားချစ်ပုကို ဦးသာထွန်းက ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ ချစ်ပုက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ...

“ကျွန်တော်တို့ မနေ့က ပွဲခင်းကိုရောက်တော့ ရွာခံလုံခြုံရေးက ပွဲအနီးဆုံးကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး လှည်းတပ်ရဲ့ရှေ့ဆုံးမှာ နေရာပေးတယ်။ အဲဒါ မမလေးက ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ညလုံး လှည်းပေါ်မှာ ထိုင်ကြည့်တယ်။”

ပွဲပြီးလို့ ပြန်မယ်လုပ်တော့ ကျွန်တော်တို့လှည်းက အတွင်းဘက် အကျဆုံးဆိုတော့ နောက်ဆုံးမှထွက်ရတော့ နောက်ကျနေတယ်။ လှည်းမောင်းလာရင်း ရွာအပြင်ဘက်ရောက်တော့ လှည်းစည်းကုံးပြတ်လို့ ကြီးမားနေတုန်း အဲဒီလူတွေရောက်လာပြီး မမလေးကိုခေါ်ပြီး သူတို့ပါလာတဲ့လှည်းနဲ့ ပြန်ပြေးသွားကြတယ်။

အာထိတ်တုံးရွှေနှင့်ရွှားပြိုင်ပွဲ * ၂၃

“ဟေ့ကောင် ... လှည်းစည်းကုံးက ပြီးခဲ့တဲ့လမှ အသစ်လဲထားတာကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ...။ ကျွန်တော်ပြန်ကြည့်တော့ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်တို့ ဓားနဲ့လှီးထားတယ်”

“အေး ... ကောင်းရော။ ဒါ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဒီဖြင့်ရော ဘာထူးတာရှိသေးလဲ”

“သူတို့မောင်းလာတဲ့ နွားနှစ်ကောင်စလုံးက အဖြူတွေချည်းပဲ။ နွားအလှပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရတဲ့ နွားတွေထင်တာပဲ”

“ကောင်းရောကွာ”

“အဲဒီထက် ထူးခြားတာ တွေ့သေးလား”

“မမလေးကလည်း အဲဒီလူတွေမြင်တော့ တစ်ချက်မှမငြင်းဘဲ ဆလိုက်သွားတော့တာပဲ ... အဘ”

“သေချာပြီ ... ဟေ့ကောင် ... တောကျွန်း၊ ဒါ မင်းသားအုပ်စုပဲ။ ဆင်းမြှောက်ပေးတာမဟုတ်လား”

“မင်းသားနဲ့ ငါ့သမီးကြိုက်နေတာကို ငါက သဘောမတူလို့ မင်းဒီလိုလုပ်ခိုင်းတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါမသိပါဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... နွားတဲထဲမှာ ရွှေမျှိုင်းတို့ရှိလားလို့ သွားကြည့်မယ်။ ပြီးတော့ ဟိုအကောင် ... လေးမောင်ရော”

သူကြီးက တပည့်တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းလိုက်သောအခါ သားတော်မောင်ရော၊ နွားနှစ်ကောင်နှင့် လှည်းတစ်စီးပါ ပျောက်နေသည်။ ခေါင်းကိုသာ တဗျင်းဗျင်း ကုတ်နေတော့သည်။

“ငါ မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ ရဲစခန်းမှာ အမှုသွားဖွင့်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... သူငယ်ချင်းရော။ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်ကုန်ပါမယ်။ ဖြစ်ပြီးတာတွေလဲ ဖြစ်ပြီးပြီပဲ”

အာထိတ်တုံးရွှေကလည်း ဝင်ရောက်တောင်းပန်ပြီး ဖြန်ဖြေပေးသည်။ ထို့ပြင် သူကြီးကတော်နှင့် သူကြီးမင်းတို့မှလည်းကောင်း၊ အခြားသူ

၂၀၄ ❀ ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

များကလည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ဝင်ရောက်တောင်းပန်တော့မှ ဦးသာထွန်း ဒေါသမှာ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အကျိုးအကြောင်းကို စုံလင်စွာ မသိသောကြောင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် အဘထိတ်တုံးရွှေကပင် ဦးဆောင်၍ ကလေးများကိုပြန်ခေါ်ပြီး နေကောင်းရက်မြတ်ရွေးချယ် မင်္ဂလာစွဲပြုလုပ်ရန်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြတော့သည်။ နှစ်ဖက်မိဘများမှလည်း မိမိတို့ရွာတွင် ကြေးရေတတ် လူကြီးလူကောင်းများဖြစ်ကြခြင်းကြောင့် အကျယ်အကျယ်မဖြစ်စေဘဲ ကျေနပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိစ္စများပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အရက်ဝိုင်းတွင် ဦးသာထွန်းဟူသော ဝိုင်းတော်သားတစ်ဦး တိုးလာသလို မီးဖိုချောင်းရှိ မိန်းမများစကားဝိုင်းတွင် ဒေါ်နှင်းမေဟူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တိုးလာသဖြင့် ဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းမှာ စကားသံ၊ ပုလင်းသံ၊ ဖန်ခွက်သံ ဆူညံနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝိုင်းသိမ်းမည့် ညနေစောင်းမှ ရွာကို ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

[၇]

အပြန်လမ်းလှည်းယာဉ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်က အဘထိတ်တုံးရွှေတို့ ...

“အဘ ... အဘ ...”

“ဘာလဲကွ ... လူလေးရ”

“ဒီမနက် ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလို့အဘ”

“အေးပေါ့ ... လူလေးက ဘယ်အကုန် သိဦးမလဲ။ ဒီလို ... လူလေးရေ အဘရယ်၊ သာယာကုန်းက သူကြီးတောကျော်ရယ်၊ ထန်းပင်တုန်းရွာက သာထွန်းရယ်၊ နှင်းမေရယ်က ကွမ်းခြံကုန်းမြို့မှာ ၁၀ တန်းအထိ ကျောင်းတူတူ တက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကွ။ အဲဒီအထဲက တောကျော်နဲ့သာထွန်းက နှင်းမေကို အတူတူကြိုက်ကြတယ်”

“အဘရော မပါဘူးလား၊ ဒေါ်နှင်းမေကို ကြိုက်တဲ့အထဲမှာ”

“မပါဘူး ... လူလေးရာ၊ အဘက ငယ်ငယ်ကတည်းက အရက်ပဲ ကြိုက်တာကိုးကွ”

“ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ အဘလည်း ပါမှာပါ။ ဒေါ်နှင်းမေက ငယ်ငယ်တုန်းကဆို တော်တော်ချောမှာ၊ အခုတောင် ဒီလောက် ကျက်သရေ ခိုနေတာ”

၂၀၆ * ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

“နှင်းမေကလည်း ဘယ်သူကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျောင်းထွက်တော့ တောကျော်နဲ့အနေဝေးသွားတော့ မဆုံဖြစ်ကြဘူး။ နောက်တော့ သာထွန်းနဲ့ မိဘတွေကပေးစားတော့ ပထမတော့ ငြင်းသေးတယ်။ နောက်အတန်တန်ပေးစားတော့ နှင်းမေလည်း မငြင်းသာဘဲ သာထွန်းကို ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တောကျော်နဲ့ သာထွန်း စကားမပြောကြတာ ကနေအထိပဲ”

“ဪ... ကျောင်းတော်က ရန်စဆိုတာမျိုးပေါ့”

“အေး... ဖြစ်ချင်တော့ တောကျော်သားနဲ့ သာထွန်းသမီးနှင်းမေ တို့က သွားကြိုက်ကြတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို သာထွန်းကသိတော့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတယ်။ နှင်းမေကတော့ ဘာမှမပြောရှာပါဘူး”

“ဒါကြောင့် ဒီမနက်ကိစ္စက ဖြစ်လာတာကိုး”

“ဟုတ်မယ်... လူလေးရ၊ တောကျော်အကြံတွေ အများကြီးပါမှာ သေချာတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟုတ်ပြီ... အဘရေ... ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ”

“ဘာကို သဘောပေါက်တာလဲ... လူလေးရ”

“ဒီလိုလေ... ပြဿနာဖြစ်ရင် သူတို့ချည်းပဲ မရှင်းနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဒီမနက် သူတို့အိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ကို မလိုက်မနေ အတင်းခေါ်နေတာကိုး။ ပြီးတော့ အဘက အားလုံးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ။ အဘက ရှင်းနိုင်တယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့... လူလေးရယ်”

“ပြီးတော့ လှည်းစီးကိုးကို ဓားနဲ့ဖြတ်ထားတာကရော”

“ဒါကတော့ ညဘက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖြတ်ခိုင်းမှာပေါ့။ ဒါမှလည်း လှည်းစည်းကုံးပြတ်ပြီး လှည်းက မောင်းမရမှာလေ။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် လှည်းကို မောင်းပြေးလို့ ကလေးမလေးကို ဘယ်ခေါ်လို့ ရမလဲ”

“ဟုတ်လိုက်လေ... အဘရယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဘထိတ်တုံးရွှေနှင့် နားပြိုင်ပွဲ * ၂၇

“အဲဒီအပြင် ညနေဘက်ပွဲခင်းထဲကို လှည်းရောက်လာတော့ သူတို့လည်းကို လုံခြုံရေးတွေက ရှေ့ဆုံးမှာ နေရာပေးထားတယ်ဆိုတာလည်း ကောင်းညွှတ်ပဲ။ အဲဒါမှ ပြန်ထွက်တဲ့အခါ လှည်းက နောက်ဆုံးမှ ထွက်ရမလေ။ ဒါမှ ဒီပြင်လှည်းတွေနဲ့ ဝေးနေမှာပေါ့”

“အဲဒီအထိကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူတို့သွားတဲ့လှည်းကို ဒီပြင်ကတစ်ဘက်ဘာကြောင့် လူတကာသိတဲ့ ရွှေမျိုင်းနဲ့ ငွေမျိုင်းကို တပ်သွားတာလဲ”

“ဒါကလည်း တမင်လုပ်တာ လူလေး။ ဒဲသမားစကားနဲ့ပြောရရင် နှစ်ကြောင်းပေးတာပေါ့။ သူတို့မှန်းမသိရင် ရဲစခန်းတိုင်း ဘာတိုင်နဲ့ ရှုပ်ကုန်မှာပေါ့။ သူတို့မှန်းသိတော့ ဒေါသနဲ့ အိမ်ကိုတန်းလာကြတာ။ ပြဿနာတွေ နှင်းလိုရတာပေါ့ကွာ”

“ပြီးတော့လည်း ဒီကိစ္စကို နှင်းမေလည်း သိနေပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ... အဘရယ်၊ ဒီ ဦးတောကျော်ကလည်း အဘလို ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် အတော်များတာပဲ”

“ငါ့လိုမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့ထက်သာတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ထိုနှစ်မိုးမကျမီအချိန်တွင် ထန်းပင်ကုန်းကျေးရွာရှိ ဦးသာထွန်း၊ ခေါ်နှင်းမေတို့အိမ်တွင် ကျင်းပခဲ့သော မင်္ဂလာပွဲသည် တစ်နယ်လုံးတွင် ပြောစမတ်တွင်အောင် စည်ကားခဲ့သော မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးကိုတော့ အထူးပြောစရာပင် မလိုတော့ပါ။

(လှည်းစည်းကုံးဆိုသည်မှာ လှည်းထမ်းပိုးနှင့် လှည်းတံနှစ်ချောင်းတို့ ချည်တုပ်ထားသော နွားသားရေကြိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။)

ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

တကယ်
ပျောက်သွား
လှူဒါန်း

[၁]

“ကဲ ... အားလုံးပဲ သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို အသစ်
ပြောင်းလာတဲ့ ငွေစာရင်းကို မာရီတဲ့။ ရုံးချုပ်ပြောင်းသွားတဲ့ ဒေါ်သင်းအေး
နဲ့ ဝင်ရမှာပေါ့”

မန်နေဂျာ ဦးစိုးမင်းက အသစ်ရောက်လာသော စာရေးမ ငယ်ငယ်
များချောလေးကို ဆိုင်ရှိ ဝန်ထမ်းများနှင့် တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေး
ခဲ့။

ဦးစိုးမင်းတို့ဆိုင်မှာ မြို့တောင်ဖက် စူးစူးရှိ အိမ်ခြေငါးရာခန့်ရှိသော
အိမ်တွင် ရှိသည်။ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များအရ သူမမှာ အသက်
နှစ်ဆယ့်သုံး ခန့်သာ ရှိသေး၏။ ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် ငယ်နုချောမော
မော မျက်နှာလေးဖြင့် အတော်လှပသူလေးဖြစ်သည်။ ဦးစိုးမင်းက ဝန်ထမ်း
သစ်ကလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက် ခိုးကြည့်နေမိလေသည်။

ဦးစိုးမင်းကား မုံရွာဖာတိဖြစ်၏။ စိုက်ပျိုးရေးသုံး ပစ္စည်းအရောင်း
အားဝန်ခံအဖြစ် ကလေးဝမြို့သို့ စတင်ပြောင်းရွှေ့လာခါကစ အသက်
ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိသော လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် မန်နေဂျာ
အဖြစ် ကလေးဝမှ မြို့ဆိုင်ခွဲသို့ ပြောင်းရသည်။

၂၁၀ ❀ ထားညသို

(မှတ်ချက် - မြို့အမည်၊ ရွာအမည်များကို ဆိုင်ရာဒေသခံများ အား မထိခိုက်စေလို၍ ချန်လှပ်ထားပါသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်သည် ထိုဒေသ ဘက်သို့ တာဝန်ဖြင့် ရောက်ခဲ့သော ဦးစိုးမင်းဖြစ်သူ၏ ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ သည့် အဖြစ်မှန်ဖြစ်ပြီး ကြားသိခဲ့ရဖူးသည်ကို ပြန်လည်ရေးသားတင် လှိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ဦးစိုးမင်းမှာ ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်ရာ ဂေါ်မစွဲလူပျိုကြီးဘဝနှင့် အံ့ ထုတ်ရတော့မည်ဟု အားလုံးက ထင်ကြေးပေးနေကြရာက ... သို့ရောက် ခန်းဖြစ်သူ မြို့သူမခင်ရွှေနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြို့မှ ရွာပြင် သို့ ဆိုင်ခွဲမန်နေဂျာအဖြစ် ဦးစိုးမင်းပြောင်းရချိန်တွင် သားနှစ်ယောက်ပင် ခဲ့ပြီးဖြစ်ကာ သားကြီးက ငါးတန်း၊ သားငယ်က သုံးတန်းပင် ရောက်ခဲ့သ ပြီး။

ခန်းဖြစ်သူက မြို့ဈေးအနီးတွင် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထား၍ ဦးစိုးမင်း ပြောင်းတော့လိုက်မနေနိုင်။ သားနှစ်ယောက်ပညာရေးအပြင် ကုန်စုံဆိုင် လုပ်ငန်းကြောင့် ဦးစိုးမင်းတစ်ဦးတည်းသာ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ ဦးစိုးမင်း တာဝန်ကျသည့် ရွာကြီးမှာလည်း မြို့နှင့်မဝေးလှသဖြင့် ဦးစိုးမင်းက တစ်လ လျှင် သုံးလေးခေါက်လောက် မြို့ရှိ မိသားစုထံ ပြန်လေ့ရှိသည်။

သူကတော့ ရွာဈေးနှင့် မဝေးလှသော ဆိုင်အနီးအနားရှိ အိမ်ထဲ အိမ်တွင် ရွာခံအဖော်တစ်ဦးနှင့်အတူ နေထိုင်သည်။ စားရေးသောက်ရေး အတွက် အဖော်ဖြစ်သူ သာထူးကပင် ဆောင်ရွက်ပေး၏။ ယခု ဦးစိုးမင်း တာဝန်ကျသည့် ရွာကြီးမှာလည်း မြို့နှင့်မဝေးလှသဖြင့် ဦးစိုးမင်းက တစ်လ လျှင် သုံးလေးခေါက်လောက် မြို့ရှိ မိသားစုထံ ပြန်လေ့ရှိသည်။

သူကတော့ ရွာဈေးနှင့် မဝေးလှသော ဆိုင်အနီးအနားရှိ အိမ်ထဲ အိမ်တွင် ရွာခံအဖော်တစ်ဦးနှင့်အတူ နေထိုင်သည်။ စားရေးသောက်ရေး အတွက် အဖော်ဖြစ်သူ သာထူးကပင် ဆောင်ရွက်ပေး၏။ ယခု ဦးစိုးမင်း ဤရွာရောက်သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့်ရှိပေပြီ။ ဦးစိုးမင်းလည်း အသက်ငါးဆယ် ကျော်ခဲ့လေပြီ။

ပညာသည်၏လက်ဆောင် ❀ ၂၁၁

“မာရီ နေပို့တော့ ဒီကရွာခံအရောင်းစာရေး ဒေါ်မြအုန်း အိမ်မှာ နေထွားပါတယ်။ ဒေါ်မြအုန်းက အပျိုကြီး၊ တူမလေးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ နေ ဘို့ အဖော်ရတာပေါ့။ ဘယ်လို သဘောရလဲ ... မာရီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ဆရာ၊ အဆင်ပြေပါတယ်”
မာရီက ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ပြောသည်။ ဦးစိုးမင်းမှာ ဝန်ထမ်းသစ် ဆေး၏ လက်ဆတ်ချိုမြသော အပြုံးလေးကို အငေးသား ကြည့်နေမိပြီးမှ ညနေပြန်ဆယ်ရလေသည်။

| J |

“မာရီ ... ရော၊ မာရီအတွက် စားစရာတွေ၊ ကျွန်တော် မြို့က အပြန်ဝယ်လာတာ”

“အို ... နေပါစေ ... ဆရာ၊ ကျွန်မအတွက် မလိုပါဘူး”
မာရီက ဦးစိုးမင်းပေးလာသော အထုပ်ကြီးကို ဦးစိုးမင်းထံ ပြန် တွန်းပို့ရင်း တွင်တွင်ငြင်းကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဦးစိုးမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း အထုပ်အား သူ့အိမ်အတွင်း ထည့်သိမ်းလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ခါတိုင်းလိုပင် ညနေကျမှ သူ့တပည့်ကို မာရီအိမ်သို့ ပို့နှိပ် ပေးတော့မည်ဟု မာရီတွေ့မိကာ စိတ်ညစ်မိလေသည်။ အိမ်သို့ ပို့လှူမိကား

၂၂ * ထားသည့်

စာရေးမ အေါ်မြအုန်းရှိနေ၍ မငြင်းသာ။ ‘အေါ်မြအုန်းတို့ စားသုံး’ ဟူသော ဗဟုဝန် နာမ်စားကြောင့် မာရီ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ယုံသူမရှက် ဖြစ်သူရှက် ဦးစိုးမင်း၏ မရိုးဇာတ်ကို ဦးစိုးမင်းက မရှက်သော်လည်း မာရီက လူသိမှာ ရှက်၍ပဲ ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ဆိုင်သော့ကိုင် အေါ်မြအုန်းက တစ်ဖက်ရွာသို့ ပစ္စည်းပို့သွား သဖြင့် မာရီတစ်ယောက်တည်း စောစောလာကာ ဆိုင်ဖွင့်ရမည်ကို ဦးစိုးမင်း သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားဝန်ထမ်းများ မရောက်မီ ဦးစိုးမင်းက လက် ဆောင်လာပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

မာရီကား ရောက်စကတော့ ဦးစိုးမင်းအား မိမိ၏ ဆိုင်မန်နေဂျာ ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဖခင်အရွယ်၊ ဦးလေးအရွယ် ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ ဦးစိုးမင်းက စားစရာများ၊ လက်ဆောင်များ ပေးသည်ကို သဘောရှိထင်ထား ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုသို့ပေးခြင်းက မကြာခဏဖြစ်လာပြီး လူလစ်တိုင်း နီး ကြည့်လေ့ရှိသော ဦးစိုးမင်း၏ မျက်လုံးများအတွင်းက အကြည့်ရှိုင်း အကြည့် ရဲတို့ကို ဖမ်းမိမတ်မိသွားသောအခါ မာရီက လက်ဆောင်များကို လက်မခံ တော့။ ဦးစိုးမင်းနှင့် မဆုံဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်သည်။

ချောမောလှပသော သူလေးမို့ ရွာမှ ကာလသားများ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ရှင်မလေးကို ဦးစိုးမင်းက (မဆီမဆိုင်) စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်မိ သည်ဟု စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောတတ်၏။ အမှန်တော့ မာရီအလှပန်းလေး ကို လိပ်ပြာတို့ဝဲသည်မှာ မဆန်းပါ။ မာရီက သူမထံရစ်ဝဲလာသော ပိတုန်း လိပ်ပြာများကို ညင်သာယိမ်းနဲ့ရှောင်ရှားတတ်သည်။ အချို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းလူများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသောအခါမျိုး ရှိသော် လည်းမာရီက စိတ်ဆိုးဟန်မပြပဲ။

“မာရီရေ ... ကို မကြိုက်လည်း ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောတာမျိုးတော့ ယောင်လို့မှ မလုပ်နဲ့ဟေ့။ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ‘ပညာသည်’ တွေ အကြောင်း ...”

အေါ်မြအုန်း ပြောစကားကြောင့် မာရီမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား မိသည်။

ပညာသည်၏လက်ဆောင် * ၂၃

“သူတို့က ချစ်ရင်တောင် စ,တတ်ကြတာ။ မုန်းရင်တော့ မပြောနဲ့ တော့။ မမမြ အမေပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ ခပ်ချောချော မွန်မွန်ရည်ရည် သစ် ထောအရာရှိလေးတစ်ယောက် နယ်ဘက်တာဝန်ကျတော့ ချစ်လို့ ခင်လို့ဆို ပြီး အိမ်ကို မုန့်စား၊ ထမင်းစားဖိတ်လို့ သွားစားသတဲ့။

ထမင်းပွဲကြီးပြင်ပြီး ဆရာကြွပါ။ လာပါပြောတာနဲ့ ထမင်းစားပွဲ သွားဖို့ ထလိုက်တာ။ ထိုင်နေတဲ့ဖျားက တင်ပါးနဲ့ ကပ်ပါနေလို့ ခွာမရ ထမ ဆတ် ဖြစ်နေတာတဲ့။ အဲဒါ ဟိုက အဲဒီအရပ်က ပညာသည်တွေအကြောင်း သည်း ကြားဖူးထားတော့ အိမ်ရှင်အပျိုလေးတွေရေမှာ ဖျာကြီးက တင်ပါး မှာ တန်းလန်းကပ်ပါနေလို့ ရှက်ရှက်နဲ့ ဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာလို့ တောင်းပန် ခဲ့ တဟားဟားရယ်ပြီး ချစ်လို့ခင်လို့ စ,တာပါဆိုပြီး လုပ်ထားတာကို ဖြေ ပေးသတဲ့လေ”

မာရီက အေါ်မြအုန်းစကားကို မျက်လုံးလေးပြူးပြီး နားထောင်နေမိ ၏။ အေါ်မြအုန်းက ဆက်၍ ...

“တချို့ကလည်း မုန့်စားရင်း ကိုင်ထားတဲ့ မုန့်ဖွန်းပြန်ချကာ ဖွန်းက ခွာမရတဲ့ လက်မှာ တန်းလန်းကပ်နေအောင်တို့ ကော်ဖီခွက်၊ ရေခွက်တွေ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ကပ်နေအောင်တို့ လုပ်ပြီး စကြသတဲ့။ ပညာသည်တွေက ချစ်ရင် သည်း အဲလို စတတ်ကြတာ။

ဒါကြောင့် မာရီရော ကိုယ်ကြိုက်လို့လိုက်တာ ကိုယ်က မချေမငံ၊ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြန်ပြောမိလိုက်ရင် အဲဒီလူက ပညာသည်လား၊ ဘာလားမသိ၊ နုန့်ပြီး ပညာနဲ့ လုပ်စည်လိုက်မှ ဒုက္ခ။ ကြားလား ... ကောင်မလေး”

အေါ်မြအုန်းကပြောရင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော မာရီကို ကြည့်ကာ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မကြောက်ပါနဲ့ မာရီရယ်၊ မမမြ စာ မာရီကို စ,တာပါ။ ဘာပညာသည်မှာ မရှိပါဘူး။ နောက်နေတာ ... အဟဲ”

မာရီက တစ်ခါက အေါ်မြအုန်း စ,နောက်ဖူးသောအကြောင်းကို ပြန် စဉ်းစားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက မည်သူ့ကိုမျှ မည်သည့်အခါမျှ

၂၁၄ ❀ ထားညသံ

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မတုံ့ပြန်။ ယဉ်ကျေးလိမ္မာစွာဖြင့် ငြင်းပယ်တတ်သည်။ အနေမှန်၍ အေးဆေးသော သွင်ပြင်၊ တည်ကြည်သော သိက္ခာတို့ကြောင့် သူမ၏ မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်လှမ်းရန် ကြိုးပမ်းသူများလည်း အတင့်မခံကြပါ။

ဦးစိုးမင်းလို ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး အိမ်ထောင်ရှိယောက်ျား၊ ဦးလေးအရွယ် အဖေအရွယ်လူက သူ့အရွယ်၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှမထောက် ကူမြှောက်တတ်ခြင်းကို မာရီ စက်ဆုပ်မိလေသည်။

မာရီသည် အတူနေသော ဆိုင်သော့ကိုင် ဒေါ်မြအုန်းနှင့်အတူ ဆိုင်သို့ လိုက်လာရ၍ စောစီးစွာ ရောက်နေတတ်၏။ ဦးစိုးမင်းကလည်း နေ့တိုင်း စောစောလာကာ မာရီ၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျှင် အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို အကြောင်းရှာ စကားလိုက်ပြောတတ်သည်။

မာရီမှာ ပြောင်းလာခါစက ဦးစိုးမင်းအပေါ် အထက်လူကြီးအနေဖြင့် တရိုတသေ ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း ထိုသူ၏ စိတ်ရိုင်းကို ခိုဝှမ်းလာသောအခါ ရွံရှာစိတ်ဖြင့် သတိထား၍ ရှောင်မိသည်။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ပါး တတ်နိုင်သမျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားမိ၏။

မာရီမှာ တစ်ခါတစ်ခါ အန္တရာယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသော သူမ၏ အလှအတွက် စိတ်ပင်ပျက်မိလေသည်။

❀ ❀ ❀

| ၃ |

“မာရီရေ ... နက်ဖြန် ညနေကျ ဟိုဘက်ရွာဘုရားပွဲကို တို့တွေ သွားကြမလို့၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဆိုင်လည်း ဝိတ်တယ်ဆိုတော့ တစ်ရုံးလုံး ပွဲကြည့်ကြမယ်လေ။ လိုက်မယ်မဟုတ်လား။”

အရောင်းစာရေးမ ဒေါ်အေးကြည်က ဆိုင်ရုံးခန်းတွင်း ဝင်လာရင်း မေးသံကိုကြားလိုက်သဖြင့် ဦးစိုးမင်းက သူ့စားပွဲတွင် အလုပ်လုပ်နေရာမှ နားစွင့်မိသည်။ မာရီက အရောင်းစားရင်းများစစ်နေရာမှ မော်ကြည့်ပြီး...

“နက်ဖြန်ည ... ဟုတ်လား မမအေး။ -အင်း ... နက်ဖြန် မာရီ အိမ်က လူကြိုနဲ့ ပစ္စည်းပေးလိုက်မှာ။ မြို့ကို သွားဦးမယ်၊ ညနေစောင်းမှ ဖြန်ရောက်မှာ မမအေးရဲ့။”

“နောက်မှ သွားယူလို့ မရဘူးလား ... မာရီရယ်။ ပွဲက တစ်ခါတလေ ခု ကြည့်ရတဲ့ဥစ္စာ လိုက်ခဲ့ပါ”

အတူနေ ဒေါ်မြအုန်းကလည်း ဝင်၍ တိုက်တွန်းသည်။

“မရဘူး ... မမမြရဲ့၊ လူကြိုက မနေ့ကရောက်တာ။ မနက်ဖြန် နေ့လယ်ပြန်မှာ။ သူရောက်မဲ့၊ ပြန်မဲ့ရက်ကို အမေတို့ဆီက မကြိုရထား

၂၁၆ ❀ ထားသူ့

တာလေ။ အိမ်ကို မှာစရာ၊ ပေးစရာ ပစ္စည်းတွေလည်းမှာရ၊ ပေးရဦးမှာပဲ
ပါ။”

ထိုရွာဘုရားပွဲကား တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပလေ့ရှိပြီး လွန်စွာ စည်
ကားသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ် သာမက မြို့ဝေါ်မှပင် လာရောက်လေ့ရှိကြသည်။
အငြိမ့်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲများ၊ မျက်လှည့်ပွဲများအပြင် ဒေသထွက်ကုန်ဈေးဆိုင်တန်း
စားသောက်ဆိုင်တန်းများဖြင့် မြိုင်ဆိုင်လှသည်။ ပွဲရူးပါးသော သူတို့ဒေသ
မှာ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါလောက်သာ ကြည်ကြရသည်ရှိ ရွာကုန်၊ လူကုန်နီးပါး
သွားလေ့ရှိကြလေသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုရင်လည်း အေးတို့ပဲ သွားကြတော့။ ကျွန်မ မလိုက်
တော့ပါဘူး။ နို့မို့ဆို မာရီ မြို့ကအပြန် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ
မှာ။ ကျွန်မတူမသာ ခေါ်သွားပေးတော့။ သူက ဘုရားပွဲရက်ကို လက်ချီး
တွက်နေတာလေ”

ဒေါ်မြအုန်းက ဝင်ပြောသည်။ မာရီက ခေါင်းလေးယမ်းရင်း...

“မဟုတ်တာ မမမြကလည်း လိုက်သားသွားပါ။ ဘုရားပွဲက ငါးရက်
ကျင်းပတာဆိုပေမဲ့ ဟိုရက်တွေက ဆိုင်ဖွင့်ရက်မို့ သွားနိုင်ကြတာမဟုတ်
ဘူး။ မနက်ဖြန် နောက်ဆုံးည။ ပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်တော့ စနေညပွဲကြည့်
စာနက်နေ့ အိပ်လို့ရတာပေါ့။ မာရီတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ပါတယ်။ ရွာမှာ
ဘာမှ ပူစရာကြောက်စရာမှ မရှိတာ”

ဆိုတဲ့ချတုံဖြစ်နေသော ဒေါ်မြအုန်းကို မာရီက အတန်တန် တိုက်
တွန်းရသည်။ တစ်နှစ်လောက်မှ တစ်ခါကြည့်ရသော ပွဲကို သူမအားငဲ့ပြီး
မလွှတ်စေလို၍ ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါနဲ့... မာရီအပြောင်း လျှောက်တာ ဘယ်လိုလဲ ထူးခြားစွာ
လား”

စတိုမှူး ဦးတင်ဝင်း၏ မေးလိုက်သံကြောင့် ဦးစိုးမင်း ဖျတ်ခနဲ
ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်မိသည်။ မာရီက အပြောင်းလျှောက်တယ်ဆိုပါလား။
သူလည်း မသိရပါလား။ ဘာကြောင့် အပြောင်းလျှောက်တာလဲ။ ဦးစိုးမင်း
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အတွေးတွေ ပွားသွား၏။

မာရီက ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်အမိခံလိုက်ရသလို မသိမသာ ဖျတ်သွား
သော မျက်နှာလေးကို ပြင်လိုက်ပြီး တင်ထားတုန်းပါပဲ။ လေးငါးလတော့
ကြာဦးမယ် ထင်ပါရဲ့ဟု ခပ်တိုတိုးဖြေသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဦးစိုးမင်းရင်တို့ ပူလောင်သွားလေပြီ။ မာရီက သူ့အနားမှ ခွဲသွား
တာမှာပါလားဟူသော အတွေးက သူ့နှလုံးသားကို ထုရိုက်လျက်...

မြို့မှ မာရီ ပြန်ရောက်တော့ ညနေ အတော်စောင်းနေပြီ။

သည်လမ်းနှင့် သည်လမ်း သွားနေကျမို့ စိုးရိမ်စရာ ဘာမျှမရှိ
သည်အတွက် စိတ်အေးလက်အေးပင် သူမပြန်လာဖြစ်သည်။ ရွာအပြန်
နောက်ဆုံး ကုန်လှည်းကြီးနှင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရွာထဲရောက်တော့
အတိုင်းလို လူသံသူသံ သိပ်မကြားရ။ လရောင်နှင့် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်
အသီးသီးတွင် ဆော့ကစားနေကြလေ့ရှိသော ကလေးများကိုလည်း မတွေ့ရ
သဖြင့် မာရီ အံ့အားသင့်သွားမိပြီးမှ တစ်ဖက်ရွာဘုရားပွဲကို သတိရသွား
သည်။

အဘိုး၊ အဘွား သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် အကြောင်းရှိသော တချို့
အိမ်ထောင်စုများမှလွဲ၍ ရွာဘုရားပွဲသို့ အိမ်ရှိလူကုန်နီးပါး သွားလေ့ရှိကြ
သည်ဟု ရွာခံများ ပြောဖူးကြသည်ပဲ။

၂၁၈ ❀ ထားသူ

မာရီက သူမ နေထိုင်ရာအိမ်ဝင်းဆီ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်သည်။ မြို့ရောက်မှိုက် ဈေးပတ်၍ လိုအပ်သောပစ္စည်းတချို့နှင့် အစားအစာများ ဝယ်နေခဲ့သည်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြို့နှင့် ဤရွာဆယ်ငါးဆိုင်လောက်ခရီးကို အသွားအပြန် လုပ်ခဲ့ရသည်ကြောင့်လည်းကောင်း သူမအနည်းငယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ ရေလည်း ချိုးချင်နေသည်။ အိပ်ရောင်တော့လည်း ပါလာသောပစ္စည်းများ သိမ်းရထည့်ရနှင့် လုပ်နေရသဖြင့် သူမရေချိုးမည်ဖြစ်ပြင်တော့ ညရှစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။

တစ်ဖက်ရွာဆီမှ ပွဲခင်းဆိုင်းသံ ဗုံသံတွေက လေအဝှေ့တွင် ပါလာကာ တစ်ခါတရံ အတော်ကျယ်ကျယ် ကြားနေရ၏။ ရှေ့အိမ်ဘေးအိမ်ထဲမှာ ဘုရားပွဲသွားနေကြသဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေကြသည်။

မာရီက မီးအိမ်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ ရေတွင်းဆီထွက်လာခဲ့၏။ ညညည်း တဖြူးဖြူးနှင့် တွင်းရေအေးအေးလေးကြောင့် နွမ်းနယ်နေသမျှတွေ လန်းသွားသည်။ ချိုးကောင်းကောင်းနှင့် ရေစဉ်တစ်အိုးပင် ကုန်သွား၏။ ချိုးမဝသေး။ ထို့ကြောင့် ရေထပ်ဖြည့်ရန် တွင်းမှ စက်သီးဖြင့် ရေငင်ရသည်။

“အမလေး ...”

မာရီ သီချင်းလေးတအေးအေးဖြင့် ရေငင်ရေထည့်နေဆဲ နောက်မှ သိုင်းဖက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် အထိတ်တလန့်အော်လိုက်မိသည်။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့် ကုပ်ပိတ်ကာ နောက်ပြန်ဖက်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားရာ သူမဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ပါသွားသည်။ ရေတွင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ငှက်ပျော့များကြား ကွက်လပ်ရောက်တော့ သူမကို ဆွဲလှည့်လိုက်မှ ရုပ်ဆိုးဆိုးရာကရိုန်တက်နေသော မျက်နှာကြီးကို မြင်ရ၏။

“ဟင် ... ဦး ... ဦးစိုးမင်း ... လွတ် ... လွတ် ... ရှင် ... ဘာ ... ဘာလုပ်တာလဲ ... လွတ်”

အံ့အားတသင့် ကြောက်လန့်မှုဖြင့် မာရီ အသည်းအသန် ရုန်းကန်သည်။ အော်ဟစ်ရန် ဟလိုက်သော သူမ နှုတ်ခမ်းကို ဦးစိုးမင်းက လက်ဖြင့် ပိအုပ်ကာ တွန်းလှဲချလိုက်ရာ နှစ်ဦးလုံး မြေပြင်ပေါ်သို့ အထိန်းအကွပ်မရှိလဲကျသွား၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပညာသည်၏လက်ဆောင် ❀ ၂၁၉

မာရီမှာ မြေမာနှင့် ခေါင်းဆောင့်မိသဖြင့် မူးဝေသွားရာ သူမအပေါ်မှ ရာကဘီလူးကို ထိထိရောက်ရောက် မကာကွယ်နိုင်ရှာ။ ဘေးပတ်နီးကျင်အိမ်များကလည်း ဘုရားပွဲသွားနေကြသဖြင့်လူမရှိ။ ထွက်နိုင်သမျှ ဆယ်ကလည်း လေအဝှေ့ပါလာသော ဆိုင်သံ ဘုံသံများကြား ဝါးမျိုးခံလိုက်ရ၏။

သို့နှင့် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ အင်အားချင်းက ကွာရသည့်အထဲ ဘီလူးဘုရားသလို ရာကဘီအားကပါ ထပ်ဆောင်းနေသော ဦးစိုးမင်းလက်တွင် မာရီအလှပန်းလေး အရိုင်းချွေ ချွေခံခဲ့ရတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီးလေ ... မာရီကို ချစ် ... ချစ်လွန်းနဲ့”

ဦးစိုးမင်းက တတွတ်တွတ်ပြောနေ၏။ မာရီက ဝိုရိုက်ရင်း ဦးစိုးမင်း၏ ရွံ့ရှာပုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟို ... အစ်ကိုကြီးမှာ အိမ်ထောင်ရှိလို့ မာရီကို လက်မထပ်နိုင်ဆဲ ဘယ်သူမှမသိအောင် မာရီနဲ့အစ်ကိုကြီး နေလို့ရတယ်။ အစ်ကိုကြီးက ဆိုလေသေးမရှိအောင် ထားမှာပါ။ ဒီ ... ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရင် ဘယ်သူမှလည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးတို့ နှစ်ယောက်ထဲ တိုးတိုး ပိတ်တိတ် ...”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

မာရီ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“တော် ... တော်စမ်း ... လူယုတ်မာကြီး။ ဟင် ... သူများအားဖြိုသမီးပျိုကို ယုတ်မာစော်ကားတဲ့အပြင် တိတ်တိတ်ပုန်း မယားငယ် ဆုပ်ချင်သေးတယ်ပေါ့။ ထို့ ... လူသိမှာ၊ ရှင်သိကွာကျမှာကိုတော့ ရှက်သလိုလေ”

“လူယုတ်မာကြီး ... လွတ် ... ကျွန်မ အသားကိုမထိနဲ့”

သူမကို ဆွဲလွှဲလျက် တတွတ်တွတ် တောင်းပန်ပြောဆိုနေသော ဦးစိုးမင်းကို စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာစွာ သူမ ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများ အမှန်းမဲ့များ ထောင်းထောင်းထလျက် ဝင်းဝင်းတောက်နေ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂၀ ❀ ထာသယံ

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးက မာရီ အပြောင်းလျှောက်တယ်။ တာကြားတော့ မာရီကို လက်လွှတ်လုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လွန်းလို့ ကြံကြရာဖြစ်... ဖြစ်သွားတာပါ။ ချစ်လွန်းလို့ ကြမိတာပါ... မာရီရယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော...”

မာရီ၏ ခက်ထန်တင်းမာလှသော အကြည့်ကြောင့် ဦးစိုးမင်း စကား ရပ်သွား၏။

အိမ်ထောင်ရှိပါလျက် အသက်အရွယ်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှမထောက် အရှက်မဲ့စွာ ပြောထွက်သော ဦးစိုးမင်းစကားတွေက မာရီနားထဲ ရေခဲကျက်ကျက်ဆူများ လောင်းထည့်နေသလို ခါးသီးပူလောင်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာလှလှလေးမှာ ဒေါသဖြင့် ညှိမှိုင်းမာကျောလျက်။

သူမက ဦးစိုးမင်း၏ မှေးစင်စင်း မျက်လုံးများကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ မျက်လုံးများမှ အနိုးအငွေ့များပင် ထွက်လာကာ မီးထတောက်တော့မယောင် ဦးစိုးမင်းထင်မိကာ စကားတစ်လုံးမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ အိပ်ငွေ့ချစ်ရသူမာ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်လျက် သူမကို အငေးသော ကြည့်နေမိလေသည်။

“ကောင်းပြီ... ရှင်လည်း ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှမပြောနဲ့”

မာရီနှုတ်မှ အေးစက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံက ဝမ်းခေါင်း လိုက်သံပါနေသည်။ ဦးစိုးမင်းက ယောင်ကန်းကန်း ခေါင်းညိတ်မိ၏။

မာရီသည် ဦးစိုးမင်းကို ပြာကျသွားစေနိုင်လောက်သော အကြည့် စူးစူးကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

[၁]

နောက်တစ်နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။

ယမန်နေ့ညက အဖြစ်ကြောင့် ဦးစိုးမင်းမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်နေ၏။ စိတ်ရိုင်းကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ထင်ရာ ဆုပ်ခဲမိပြီးမှ မာရီများတိုင်လိုက်လျှင်ဟူသော ပုံပန်စိတ်ဖြင့် သူ ထိတ်ပျာနေ လေသည်။

ယခု နံနက်ကိုးနာရီကျော်သည်ထိ သူအိမ်သို့လည်း တစ်ယောက်မှ ချောက်မလာ။ ရွာထဲမှလူများလည်း ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ခါတိုင်း ဘွဲ့ပင် အေးဆေးစွာ ပုံမှန်လည်ပတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ညက ဘိဇ္ဇကို မည်သူမျှ မသိကြဟု သူတွက်ဆမိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ... အပြစ် ကျူးလွန်ထားသူမို့ မလုံသူဦးစိုးမင်းမှာ ဘယ်တော့များဟု ဟိုသည်လျှောက် တွေးကာ တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေရ၏။

မွန်းလွဲသည်ထိ ထူးခြားမှု မရှိသောအခါ ဦးစိုးမင်းမှာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရမိသော်လည်း မာရီက ထိုသို့ငြိမ်သက်နေခြင်းကိုယ် သူ မသိလော... သို့လောနှင့် ပို၍ ချောက်ချားနေရတော့၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂၂ ❀ ထားသည့်

အင်း... ဘယ်သူ့မှ မပြောဖို့ ပြောထားတာ သူလည်း ရှက်ပြီး မပြောဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ ဖြစ်ပြီးမှတော့ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ငါ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်နာတော့မယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... အခြေအနေတွေ သူနားလည်တာပဲဟာ။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အပြင်မရှိဘူး။

ဦးစိုးမင်း စိတ်ထင်ရာတွေ့မိသည်။ အခြေနေဘယ်လိုရှိလဲ သိရင်လွန်း၍ မာရီတို့အိမ်ဘက်သို့ သွားလိုစိတ်ပြင်းပြနေပေမဲ့ သူမသွားရဲ။ တထိတ်ထိတ်နှင့်သာ တစ်နေ့လုံး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေရတော့သည်။

သည်လိုနှင့် ညနေပိုင်းရောက်ချိန်တွင်မူ ဦးစိုးမင်း ဘယ်လိုမျှ မနေနိုင်တော့။ မာရီအခြေအနေကို သူ့အရမ်းသိချင်နေပြီမို့ သူမနေထိုင်ရာ ဒေါ်မြအုန်းအိမ်ဘက်သို့ ရွာလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်သလိုလိုနှင့် သူထွက်လာမိသည်။ ဒေါ်မြအုန်းအိမ်ပိုင်းကို လှမ်းမြင်ရသော အကွာအဝေးအရောက် ဦးစိုးမင်းက အခြေအနေကို မရဲတရဲနှင့် အဝေးမှ အကဲခတ်ကြည့်၏။

တောအိမ်များထုံးစံ ခြေတံရှည်အိမ်ဆောက်ထားကြရာ အိမ်အောက် ဖြေမာကွက်လပ်ရှိ လေးထောင့်စားပွဲကြမ်းနှင့် ကျော့မှီသစ်သားခုံတန်းရှည်များ ချထားသည့်ခုံတွင် ဒေါ်မြအုန်းကို ရေခန်းတစ်အိုးနှင့်တွေ့ရသည်။ မာရီကားမရှိ။ ဦးစိုးမင်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ထိုအိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ဒေါ်မြအုန်းက မြင်သွားပြီး ဆရာဘယ်လဲ ဝင်ဦးလေးဟု လှမ်းခေါ်၏။ ဦးစိုးမင်း မဝင်ရဲသေးဘဲ ချီတုံချီတုံနှင့် ခြံတွင် ရပ်လျက်ရှိစဉ် ဒေါ်မြအုန်းက ..

“လာ... ထိုင်ပါဦးဆရာရဲ့။ မာရီတောင် ခွင့်တင်ဖို့ ခွင့်စာပေးထားခဲ့တယ်။ မနက်ဖြန် ဆိုင်ဖွင့်မှပေးတော့မယ် စိတ်ကူးပြီး လာမပြောတော့တာ”

ဦးစိုးမင်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း မာရီမရှိဟုဆို၍ ခြံတွင်းသို့ ရဲရဲဝင်သွားလိုက်ကာ ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

“မာရီ... ခွင့်တင်သွားတယ် ဟုတ်လား။ ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ တဲ့လဲ”

ယူသည့်စိတ်ကူးဆောင် ❀ ၂၂၃

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်မတို့လည်း ဟိုဘက်ရွာ ပွဲသွားကြည့်နေတာ လင်းမှ ပြန်လာဖြစ်တာ။ အိပ်ရောက်မှ မာရီက ခွင့်စာနဲ့အတူ သူ့အိမ်မှာကိစ္စရှိလို့ ပြန်ရမှာမို့ ခွင့်တင်ပေးပါလို့ စာရေးထားခဲ့တာတွေ့တယ်။

စနေညက မြို့ကပြန်ရောက်ပြီ ခုမနက်အစောကြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ကျွန်မနဲ့တော့ မတွေ့လိုက်ရဘူး”

ဒေါ်မြအုန်းက ခပ်အေးအေးပင် ပြောပြသည်။ သည်တိုင်းဆို မာရီဘာမျှ ပြောသွားပုံမရသလို၊ မည်သူမျှလည်း သိပုံမရှိဟု ဦးစိုးမင်း ရိပ်မိအိတ်၏။ ဒါဆိုလည်း ‘ခွင့်စာတစ်ခါတည်း ယူသွားလိုက်မယ်လေ’ဟု သူပြော၍ ဒေါ်မြအုန်းက သွားယူလာပေးသည်။ လုပ်သက်ခွင့် တစ်လတောင်းခံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒေါ်မြအုန်းက ဦးစိုးမင်းကို ရေခန်းကြမ်းငဲ့ထည့်ပေးရင်း...

“ကောင်မလေး... ဘာများကိစ္စရှိလို့လည်း မသိဘူး။ ခွင့်ရက်ညှပ် တောင်းထားတယ်။ သူ့အဝတ်အစား သေတ္တာပါ ယူသွားလေရဲ့။ ဘာမှမသိဘဲ သေချာရေးမသွားဘဲ နောက်မှ စာရေးလိုက်မယ် ဆိုတာပဲ”

တော်ပါသေးရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာရီခွင့်ပြန်သွားတော့ လောလောဆတ်လတ် သူ မျက်နှာပူ သက်သာတာပေါ့ဟု ဦးစိုးမင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားမိသည်။ ခွင့်ပြည့်ရင် ပြန်လာမှာပဲ။ သို့သော် သူနှင့်ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စတို့ သူမ မိဘတွေဆီ သွားတိုင်တာများလားဟု တွေးမိသောအခါ ဦးစိုးမင်း ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားရပြန်သည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ ယောက်ယက်ခတ်နေရာ ဒေါ်မြအုန်းနှင့် စကားပြောရသည်မှာ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေမိသဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး အမြန်ပြန်ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

တစ်ရက် ... နှစ်ရက် ... သုံးရက်။

မာရီ ခွင့်သွားပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့။

ရုံးတွင်း နံနက်ပိုင်း ဆိုင်ကိစ္စဆောင်ရွက်နေဆဲ ဦးစိုးမင်း ရင်ခေါင်း ဆီမှ ထိုးဆောင့်လာပြီး ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ခွေကျသွားသည်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်း များ၏ အော်သံကြောင့် အနီးအနားရွာသားများ အပြေးရောက်လာကြပြီး ဦးစိုးမင်းကို ရွာရှိ ကျေးလက်ဆေးခန်းဆီ ပိုင်းပွေ့ခေါ်သွားကြရသည်။ ဦးစိုးမင်း ကား ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ဒီးဒီးကျလျက် ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်တယ် ချည်းအော်ကာ လူးလိုမိနေတော့သည်။

ကျန်းမာရေးမှူးက ဆေးထိုး ဆေးပေးသော်လည်း အအောင့် မသက်သာ။ နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၍ လှည်းဖြင့် ဖြို့ဆေးရုံသို့ တင် လိုက်ရတော့သည်။

ဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်များက နှလုံးနှင့်ပတ်သက်မည်လားဟု တတ် မှန်စိုက်ကြ၊ ရောဂါရှာဖွေကြသော်လည်း ရင်ခေါင်းပိုင်းရောဂါ ဘာမျှမတွေ့ ရ။ အစာအိမ်ကလည်း အကောင်း။ သွေးဖောက် ဆီးစစ်ရောဂါရှာ၍လည်း မတွေ့။ တစ်နှစ်နေ့၌ တစ်ခါ မဖူးဖူးအောင် ကျန်းမာရေးကောင်းသူ ဦးစိုးမင်း

ကောက်ခါငင်ခါ ထဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိသားစုမှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြ သည်။ ရောဂါရှာတော့လည်း ရောဂါကမတွေ့။ ဘာဖြစ်၍ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ ဆေးရုံရောက်ပြီး သုံးရက်လောက်ကြာသည့်တိုင် မသက်သာဘဲ ရင်ထဲက ဆောင့်တယ်ဟုသာ တအော်တည်း အော်နေသည်။

နောက်ဆုံး ဆေးဝါးပစ္စည်းကိရိယာ စုံလင်သော တိုင်းဆေးရုံကြီးသို့ ဆင်ရန် မိသားစုက စီစဉ်သည်။ ခရီးကတော့ ဝေးသည်။ လမ်းမှာပင် လေးငါး ချောက်ရက်ကြာမည် ခရီးဖြစ်၏။ လူနာ၏ အခြေအနေကလည်း ရင်ဘတ် ဆောင့်သည်ဆိုကာ အထိမခံ။ သွားရမည့်ခရီးက ဝေးနှင့်၊ လူနာ ခံနိုင်ရည် မရှိဟု ဆိုဆဲနေကြရ၏။

ထိုသို့ အဖက်ဖက်က တွက်ဆ၍ နောက်ဆုံးဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဆိုင်းဆေးရုံတင်မည်ဟု မိသားစုက ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သို့သော် ဦးစိုးမင်းမှာ မဖြစ်ကတည်းက အစာကောင်းကောင်းမဝင်။ နို့လေး၊ ဆန်ပြုတ်၊ စွပ်ပြုတ် ဆေး အရည်လောက်ကို ရင်အောင့်အနည်းငယ်ခြားချိန်လေးအတွင်း မနိုင်ရင် ဘာတိုက်နိုင်လွန်းမှ တစ်ခွက်လောက်သာ အစာဝင်သည့် အခြေအနေဖြစ် နေသည်။

လေးငါးချောက်ရက်အတွင်း ဦးစိုးမင်းမှာ ယူပစ်လိုက်သလို သိသိ သာသာကျသွား၏။ ရင်အောင့်ခြင်းမှာလည်း နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ဆက်တိုက် နီးပါး ဖြစ်နေသည်မို့ ကြာတော့ ဦးစိုးမင်း အသံပင်မထွက်နိုင်တော့။ လူးကာ ထိုင်ကာ မရှိမဆန်ခံစားလိုက်၊ မိနစ်ပိုင်းမျှ ငြိမ်သွားလိုက်၊ နောက် ... ပြန် ဖြစ်လိုက်နှင့်။ သို့အတွက် ဦးစိုးမင်းကို ခရီးဝေးသို့ခေါ်ဆောင်ရန် မဖြစ်သော အခြေအနေ ရောက်နေတော့။

နောက်ဆုံး ခရီးသွားနိုင်လောက်သည်အထိ စောင့်ကြမှဖြစ်မည်ဟု မှန်ကြရတော့သည်။ အကြပ်အတည်းတွေ့သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဗေဒင်မေ၊ သင်္ကြာချေး ဟိုဆရာပင့် သည်ဆရာပင့် လုပ်ကြသည်။ မထူးခြား။

ဦးစိုးမင်း၏ ဇနီး ဒေါ်ခင်ရွှေ၏ အစ်ကိုတစ်ဦးမှာ သာသနာ့ဘောင် တွင်ရှိသည်။ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ငယ်ဖြူဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီး ငါးအိုင်

၂၂၆ * ထာသုသု

ဆေးဝါးစွမ်းသည်း ထို့ကြောင့် ဦးစိုးမင်း စဖြစ်သော ရက်များကပင် ဆရာတော် သီတင်းသုံးရာမြို့သို့ လူလွတ်ပြီး တောင်းပန်အပ်လွှတ်ထားရာ ယနေ့ညနေပိုင်းတွင် ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဆရာတော်က ဦးစိုးမင်းရှိရာ ဆေးရုံသို့ လိုက်ကြွလာသည်။ ဦးစိုးမင်းရှိရာ လူနာခန်းအရောက်အခန်းတွင်း ဝင်ရန်ပြုပြီးမှ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော လူနာဦးစိုးမင်းကို လှမ်းမြင်ပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်မှာ မဝင်တော့။ အပေါက်ဝမှာပင် ရပ်ကြည့်တော်မူရင်းက 'ခင်ရွှေ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့' ဟု တစ်ခွန်းသာ မိန့်လျက် ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

မိသားစုဝင်များ သတင်းမေးရန် ရောက်ရှိနေသူများအားလုံး အံ့အားသင့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ဦးစိုးမင်းဇနီး ဒေါ်ခင်ရွှေမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ဆရာတော်၏ ခေါ်ရာအိမ်သို့ ပြန်လိုက်လာရတော့သည်။

"ဆရာတော်ဘုရား ... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲဘုရား။ တပည့်တော် နားမလည်နိုင်အောင်ပါဘဲ ဘုရား"

"ဘယ်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကို သေချာပြန်လျှောက်စမ်း" ဒေါ်ခင်ရွှေက သူသိသမျှ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ဂိုဏ်းပြသည်။

"နင့်ယောက်ျား ဘာအမှားလုပ်ခဲ့သလဲ၊ နင့်ကို ဘာပြောသလဲ" ဒေါ်ခင်ရွှေမှာ ဆရာတော်၏အမေးကြောင့် ပို၍ အံ့ဩကာ ...

"တပည့်တော်ကိုတော့ ဘာမှ မပြောဖူးဘူးဘုရား။ ဘာအမှား လုပ်လည်းဆိုတာလည်း မသိပါဘူးဘုရား။ အရှင်ဘုရားက ဘာကြောင့် ဒီလို မိန့်တာပါလဲဘုရား"

"အင်း ... နင့်ယောက်ျားဖြစ်တာက ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ မအပ်စပ်ဘူး၊ ဒကာကြီး ဦးစိုးမင်းတစ်ခုခု အမှားကျူးလွန်းလို့ ဖြစ်ရတာ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို လူပြုစားခံရတာ"

"ဟင် ..."

"အေး ... ငါ ... ဆေးရုံမှာ အခန်းထဲမဝင်တော့ဘဲ ပြန်လာတာ အကြောင်းရှိတယ်။ နင့်ယောက်ျား ရင်ဘတ်မှာ မကောင်းတဲ့အရာဆွဲထားတာတွေ့ရတယ်"

ပညာသည်၏လက်ဆောင် * ၂၂၇

ဒေါ်ခင်ရွှေ ကြောင်သွား၏။ ဦးစိုးမင်းလည်တွင် ဘာဆွဲကြီးမျှ ဆွဲထားပါ။

"ဟင် ... ဘာမှလဲ အဲ ... ဘယ်လို မကောင်းတဲ့အရာပါပဲ ဘုရား"

"ရဟန်းတို့နဲ့ မအပ်စပ်ဘူး"

ဆရာတော်က စကားမဆက်သေးဘဲ တအံ့တဩ မော်ကြည့်နေတာ (ညီမဖြစ်သူ) ဒကာမကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလျက် ...

"အင်း ... သူ့ရင်ဘတ်မှာ အင်း ... နိဗ္ဗိကျညစ်ညမ်းတဲ့ပစ္စည်း တန်လန်ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ ပညာသည်တစ်ဦးဦး စီရင်ထားတာပဲ"

ဒေါ်ခင်ရွှေ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်တော့သည်။ ဆရာတော်က မျက်လွှာချလိုက်ပြီး ...

"ငါတို့ရဟန်းနဲ့ မအပ်စပ်လို့ ဖြုတ်ဖို့၊ စီစဉ်ဖို့ဟာ ငါမတတ်နိုင်ဘူး။ သူမှလည်း လုပ်လို့ရမယ်မဟုတ်ဘူး။ လုပ်သူ ပြုစားသူ ကိုယ်တိုင်မှ တတ်နိုင်လိမ့်မယ်"

"ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို လုပ်တဲ့သူကို ခေါ်ဖြုတ်၊ ဖြုတ်နိုင်လို့ ... ရ ... ရမလားဘုရား"

ဒေါ်ခင်ရွှေ၏ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့အမေးကို ဆရာတော်က တွေ့စဉ်းစားနေ၏။ နောက် မျက်လုံးမှိတ်လျက် အာရုံပြုနေသည်။

"အိမ်း ... ငါ မေတ္တာရပ်ခံကြည့်ဦးမယ်လေ။ ဒီမြို့မှာ ရှိရင်တော့ ... ပါလို့"

သို့ဖြင့် ဆရာတော်မိန့်သည့်အတိုင်း ဘုရားပွဲတင်ရန် အုန်း၊ ငှက်၊ သက်ဖက်၊ ကွမ်း စသည်တို့ကို စီစဉ်ကြရသည်။ ဆရာတော်ကား ခင်ရွှေတွင် ဝတ်ပြုရှိခိုး ရွတ်ဆိုပြီးနောက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် မေတ္တာတော်ထိုင်တော်မူသည်။

တစ်ညလုံးလိုလို ထိုင်တော်မူရာတွင် ထူးခြားသည်ကား မိနစ်တစ်ခုတည်းမှစ၍ ခင်ရွှေအားလုံးက လူနာဦးစိုးမင်းမှာ ဆရာတော်ဦးစီရွှေအားလုံးထိုင်ပြီး မကြာခင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ငါးဖယ်လူးသလို လှုပ်မနေ

၂၂၈ * ထားသော

တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်လာကာ မိန်းမနုတ်ခြင်းပါတည်း။ သို့ဖြစ်၍ မိသားစုများမှာ အားတက်လာပြီး အခြေအနေကို ဆက်စောင့်ကြည့်ကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာတော်က အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီးနောက် ခေတ္တသာနားလျက် ဧည့်သည်လာလျှင် သူ့ခေါ်လာရန် မိန့်ပြီး မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း ဆက်ထိုင်သည်။

နံနက် (၉)နာရီခန့်တွင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆရာတော်ကိုမေးကာ မခင်ရွှေအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာတော် ထားပြီးဖြစ်၍ ဆရာတော်၏ အသိဒကာမဖြစ်မည်အထင်နှင့် ဆရာတော် တရားထိုင်နေကြောင်း၊ ခေတ္တစောင့်ရန်ပြောပြီး ဆရာတော်အားလျှောက်ခေါ်လာကြသည်။ မည်သူမျှ မလျှောက်ရသေးမီ ဆရာတော်က အရင် ...

“ဒကာမလေး ... ရောက်လာပြီလား”

ဟု နောက်ခိုင်းလျက်ပင် မိန့်တော်မူ၏။

နောက် တရားဖြတ်၍ ဘုရားကို ခေတ္တမျှဝတ်ပြုပြီးမှ ဧည့်သည် ခေါ်လာရန် အမိန့်ရှိသည်။ ဆရာတော်၏ရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့ကာ ကျွဲကုန်တော်မူ ထိုင်လျက်ရှိသော မိန်းကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လျက် ခေါင်းတညိတ်တညိတ် ပြုကာ ...

“ကဲ ... ဒကာမ ... ပြောစရာရှိတာ ပြောနိုင်ပါတယ်”

ဆရာတော်က မိန့်သည်။ ဆရာတော်ကို မရဲတရဲဟန်ဖြင့် နှုတ်သော မိန်းကလေးက ...

“အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော် သီးသန့်လျှောက်ထားခွင့် ပြုမူပါဘုရား”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ... အားလုံး အိမ်ပြင်ထွက်ကြ။ အိမ်ထဲမှာ ယောက်ျား မနေကြနဲ့”

ဆရာတော်၏ အမိန့်ကြောင့် အိမ်သားများ အံ့အားသင့်သွားသော်လည်း ပြန်မလျှောက်ရဲဘဲ အားလုံး ထွက်သွားကြသည်။

ပညာသည်၏လက်ဆောင် * ၂၂၉

“ဒကာမလေး ... ခရီးမကြောက် ဝဋ်မကြောက် ရဲတင်းလှပါသေး”

“မှန်ပါ ... တပည့်တော် အကြောင်းမဲ့လုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါဘုရား။ အံ့မရပ်နိုင်လွန်းလို့ ခံလုပ်မိခြင်းပါဘုရား”

“ဘာကြောင့်လဲ .. ဘုန်းကြီးကို ပြောပြနိုင်မလား”

“တင်မီ ... ဆရာတော်ကို လျှောက်တင်ဖို့မယ်။ ဆရာတော်က တပည့်တော်မကို သနားခွဲညှာသောအားဖြင့် လူသူမသိအောင် စောင့်ရှောက် ဆက်ပူပါဘုရား”

ပြောရင်း မိန်းကလေးမှာ တရှိုက်ရှိုက်ပိုတော့သည်။ နောက်မှ စိတ်တို ထိန်းလိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များသုတ်လျက် ဆရာတော်ကို လျှောက်သည်။

“တပည့်တော်မ နာမည်က ... မာရီပါဘုရား။ ... မြို့မှာနေပါသေး။ ဦးစိုးမင်းဆိုင်ကို ငွေစာရင်းကိုင်အဖြစ် ပြောင်းလာတာ ခြောက်လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ဦးစိုးမင်းဆိုင်သို့ ဝန်ထမ်းအသစ်ရောက်သည်ကို ဦးစိုးမင်းဇနီး သိသောစကားကြားပြီးဖြစ်သော်လည်း လူကို မတွေ့ဖူးကြ၍ ရောက်လာသူ မိန်းကလေးကို ထိုဝန်ထမ်းအသစ်ဟူ၍ မသိကြပါ။ ထိုမှစ၍ မာရီက ဦးစိုးမင်းဆိုင် ယုတ်မာစော်ကားပုံကို ဆရာတော်အား လျှောက်ထားလေသည်။

“တပည့်တော်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်က ပညာသည်တွေပါဘုရား။ မျိုးစဉ်ဆက် ဘူးသွင်းခဲ့ပါတယ်။ ‘ဘေး’ ရှေ့မျိုးဆက်တွေတော့ သေချာမသိပေ။ တပည့်တော်ရဲ့အဘေး လက်ထက်ကစပြီး မိခင်အထိကတော့ ဘုရားအရား ကြည်ညိုပြီး ဒီပညာကို အသုံးမပြုကြပါဘုရား။ ပညာမပျောက်စေဖို့ ဗြဟ္မဒတ်တို့ တောက်စားခြင်း စတဲ့ကိစ္စလောက်သော တစ်ခါတစ်ရံ ရှိပါသေး။ တပည့်တော်လည်း မိခင်နည်းတူ ဒီပညာကို ဘုရားလှူထားခဲ့ပါတယ် ဘုရား။

ဒါပေမဲ့ ဦးစိုးမင်းက တပည့်တော်ကို လူမဆန်ဘဲ ယုတ်မာစော်ကားစွာ အပြစ် နှမချင်း မစာမနာပြောဆိုခဲ့တာတွေကြောင့် တပည့်တော် စိတ်

၂၀ * ထာသုသု

အရမ်းနာ၊ အမုန်းကြီးမုန်းပြီး မဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘဲ ပညာသုံး ပြုစာခဲ့မိပါ တယ်ဘုရား”

(ဘူးသွင်းသည်ဆိုသည်မှာ ပညာသည်တစ်ဦးမှတစ်ဦးသို့ ပညာ တတ်စေရန် လက်ဆင့်ကမ်း စီမံပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။)

“ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပြုစာခဲ့သလဲ ပြောပြနိုင်မလား ... ဒကာ မလေး”

“မှန်ပါ ... ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီး နောက်နေ့မှာ တပည့်တော်ခွင့်တင်ထား ပြီး မနက်အစောကြီး မြို့ကို တက်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

အမှန်တော့ ဆောက်တည်ရာမရဘဲ အလုပ်ထွက်ပြီး မိဘတွေဆီ ပြန်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ယုတ်မာတဲ့လူကို တွေးရင်းတွေးရင်း တပည့် တော် အခဲမကျေနိုင်လွန်းလို့ လက်တံ့ပြန် ကလဲ့စားချေပြီးမှ အမေတို့ဆီ ပြန် တော့မယ်ဆိုပြီး မြို့မှာပဲ အစီအရင်တွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

မာဇိက မျက်ရည်သုတ်ရင်း ဆရာတော်အား တစ်ချက်မော်ဖူး၍ ဆက်လျှောက်သည်။

“အရှင်ဘုရား ... နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့ နာတော်မူပါဘုရား။ တပည့် တော် မြို့ကလူကြုံနဲ့ ဦးစိုးမင်းဆီကို ပညာစီရင်ထားတဲ့ ကောက်ညှင်းထုပ် တွေ သူ့အိမ်က ပို့သလိုလိုလုပ်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဦးစိုးမင်းက ကောက်ညှင်းထုပ် သိပ်ကြိုက်တာ ဆိုင်မှာကတည်းက သိပြီးဖြစ်လို့ တပည့်တော်ရဲ့ အမုန်းကြီးစွာနဲ့ ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ကောက် ညှင်းထုပ်ကို သူ့စားမိရင်ပဲ တပည့်တော်စီရင်ထားတာ သူ့မှာ ထိသွားခဲ့ပါပြီ ဟို ... ညစ်ညမ်းပစ္စည်းကို သူ့ရင်ဘတ်မှာ ပညာနဲ့ စလွယ်သိုင်းတင်ပေး လိုက်တာပါဘုရား”

“ဒကာမလေး ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို မလုပ် စကောင်းပါဘူး။ ဒီလူက ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးသွမ်းယုတ်မာပါစေ၊ လူ့ဘောင် မှာ တရာညပဒေဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအရလည်း သူ့ပြု တဲ့ အကုသိုလ်ကံ သူမလွဲခံရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒကာဦးစိုးမင်းဟာ ဒကာမ

ပညာသည်စိတ်ကူးဆောင် * ၂၁

လေး လက်တံ့မပြန်လည်း သူ့အကုသိုလ်ကံကို သူခံရဖို့ သေချာနေပြီ သားပဲ။

ဒကာမလေး ဝဋ်တုံ့လှည့် မယူချင်ပါနဲ့။ ငရဲမသွားချင်ပါနဲ့၊ ပြန် နတ်ပေးလိုက်ဖို့ ဘုန်းကြီး မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

မာဇိသည် ဆရာတော်စကားကို နားထောင်ရင်း မျက်ရည်များ ပိုမို ပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

“ဆရာတော်ရဲ့ သီလ၊ သမာဓိဂုဏ်ကို ထောက်ပြီး တပည့်တော် ပြန်နတ်ပေးချင်ပေမဲ့ လွန်ခဲ့ပါပြီဘုရား။ ဦးစိုးမင်းကိုတော့ တပည့်တော် ပြန် နတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘုရား။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဦးရင် တပည့်တော်မတို့ မိသားစု စိတ်ဆင်းရဲရသလို သူ့ မိသားစုကိုပါ ထိခိုက်အောင် စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စကိုတော့ တပည့်တော် ပြန်နတ်ပေးပါမယ်။

ဘုရားလှူထားပြီးသား ပညာကိုသုံးပြီး ဒေါသနဲ့ လက်တံ့ပြန်မိတဲ့ အတွက် တပည့်တော်ဟာလည်း အလှည့်ပြန်ခံရဦးမှာပါဘုရား”

မာဇိက ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုရှိုက်နေရာမှ ...

“ဆရာတော်ပို့သတဲ့ မေတ္တာကို တပည့်တော်ရပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်ဟာ ဦးစိုးမင်းကို စိတ်နာမုန်းတီးလွန်းလို့ သူနဲ့ သူ့မိသားစုကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့မိပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ မေတ္တာကြောင့် တပည့်တော် မနေနိုင်ဘဲ ဆရာတော်ထံမှာ လာရောက်ဝန်ခံရခြင်းပါပဲ။ ခုနကပြောသလို သူ့မိသားစု ကိုတော့ အန္တရာယ်ဘာမျှ မဖြစ်အောင် ပညာပြန်နတ်ပေးမယ်ဆိုတာ ကတိ ပေးပါတယ်။ နောက်ထပ်လည်း ဒီပညာကို သေသည်ထိ အသုံးမပြုတော့ ဖဲဘူးလို့ ဆရာတော်ထံ လှူပါတယ်။

ဦးစိုးမင်းအတွက်တော့ လွန်သွားခဲ့ပြီမို့ တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ် ဖိတော့ဘုရား။

တပည့်တော်လည်း မိဘရိတ်ထံပြန်ပြီး တပည့်တော်ခံဖို့အလှည့်ကို စောင့်ရတော့မှာပါ ဘုရား”

www.burmeseclassic.com

၂၂ * ထာသု

မာရိကာ မျက်ရည်သွယ်သွယ်ကျရင်း ဆရာတော်ကိုဦးခိုက်သည်။
“တပည့်တော်ကို... ပြန်ခွင့်ပြုပါဘုရား”

ဟုဆိုကာ အိမ်ပေါ်မှ လေးတွဲစွာ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဆရာတော်ကား လူ့ဘုံလောက၏ ရွှပ်ထွေးပွေလိပ်နှင့် ဝဋ်တွဲ
ဝဋ်လှည့်တို့အကြောင်း စဉ်းစားလျက် သံဝေဂဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေ
မိ၏။

ဦးစိုးမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဒကာမလေးမာရိသည်လည်းကောင်း
ခေတ်ပညာတတ်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဖော်ပြန်တတ်သောစိတ်ကို မနိုင်
နှင့်။ မထိန်းသိမ်းနိုင်ကြခြင်းကြောင့် မမှားသင့်၊ မလုပ်သင့်သော အလုပ်ကို
မှားခဲ့ကြ၊ လုပ်ခဲ့ကြသည်။

အတုံ့အလှည့်၊ ပါးကိုက်၍ နားပြန်ကိုက်ကာ နှစ်ဘက်လုံး အထိနာ
ခဲ့ကြရ၏။ ထိုဒဏ်ရာသည် သံသရာအဘယ်အထိ ပါမည်မသိ။ ဘယ်သူ
ပေးဆပ်ကြရမည်မသိ။

သူက အရာရှိကြီးမို့၊ သူက သူဌေးကြီးမို့၊ သူက ပညာရှင် ပညာ
တတ်ကြီးမို့၊ သူကတော့ လူမွဲဥစ္စာမွဲမို့၊ ပညာမဲ့၊ ရာထူးမဲ့ဟူ၍ သတ္တဇ
ရန်မရှိ။ ထိုလူတွင် ‘စိတ်ဆိုး’ ရှိလျှင် ထိုသူသည် မည်သူပင်ဖြစ်စေ ‘လူဆိုး’
ပင်တည်း။

ထိုလူတွင် ‘စိတ်ကောင်း’ ရှိလျှင်မူ ထိုသူသည် မည်သူပင်ဖြစ်စေ
‘လူကောင်း’ ပင်တည်း။

လူကောင်း၊ မကောင်းသည် ပညာ၊ ရာထူး၊ ဓနဥစ္စာ၊ အလုပ်အကိုင်
စသည်များနှင့်မဆိုင်။ ထိုသူ၏ စိတ်နှင့်သာ ဆိုင်၏။ ‘စိတ်ဆိုး’ နှင့် ဖြစ်
ကြသမျှသည် အကုသိုလ်သာဖြစ်ကြရ၍ တန်ပြန်ကြမ္မာဆိုးကို လက်ငင်း
ဘဝ သို့မဟုတ် သံသရာတစ်ကွေ့ကွေ့တွင် ကြုံကြရမည် မလွဲတည်း။

‘စိတ်ဆိုး’ နှင့် ‘စိတ်ကောင်း’။ သံသရာအတွက် ဘယ်လက်ဆောင်
ကို ယူကြမည်နည်း။

ဪ... သည်နှစ်ယောက်ကတော့ သံသရာမှာ ‘စိတ်ဆိုး’ လက်
ဆောင်ကို ယူသွားကြသူများ ပါတကား။

ပညာသည်၏လက်ဆောင်

ဆရာတော်အတွေးမှားနေခိုက် အပြင်ဘက်ဆီမှ ‘ဦး
သွားပြီ’ဟု ဆေးရုံမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အပြေးအလွှား
ပြောကြားသံကို ကြားလိုက်ရပါတော့သတည်း။

(ဤအဖြစ်အပျက်သည် ဦးလေးဖြစ်သူ ငယ်စဉ်
တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရစဉ်အခါက ကာယကံရှင်တို့နဲ့
အပြီး လူငယ်ပီပီ သိချင်စိတ်ကြောင့် တိတ်တဆိတ် နားဝေ
နှိုင်းရသောအကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့၍ ရေးဖွဲ့လိုက်ရခြင်း
သည်။)

ထာသု

၂၃ * ၁

မာရ်

“တပျံ

ဟုဆိုက

ဆရာဇေ

ဝဋ်လှည့်တို့အကြောင်း

မိတ်။

မြို့သူ
မြို့သား

[၁]

□

ဖိုးလပြည့်ဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒဟာ ဘာလဲလို့မေးရင် ဘိုး
ဆော်ဖြစ်ချင်တယ်ပဲ ဖြေလိမ့်မယ်။ လူပျိုပေါက်အရွယ်ကတည်းက ဘိုး
ဆော်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ။ ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေကလည်း သိပ်များခဲ့တယ်
လေ။ မိဘနှစ်ပါး စီးပွားတက်မှ ကွဲသွားတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာ
သူကသွားတဲ့ အဖေကလည်း မပြောသလို အမေကလည်း ဖိုးလပြည့်
အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မပြောပြဘူး။ ဆယ်တန်း
အမေပွဲကျနေတဲ့ ဖိုးလပြည့်တစ်ယောက် စိတ်အရမ်းညစ်ခဲ့ရတယ်။

မိခင်ဖြစ်သူနဲ့လည်း မတည့်တော့ဘူး။ ဖိုးလပြည့်မှာ ညီမလေး
နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အကြီးမက ပူးဇူး၊ အငယ်မလေးက ကူးကူး။ အမေက
အရွယ်ရှိသေးတော့ နောက်အိမ်ထောင်ထူပဲ့လူကို အိမ်ခေါ်လာတယ်။ အဲ့ဒီ
အမှောင် မိခင်နဲ့ ဖိုးလပြည့် မကြည်တော့ဘူး။

“ငါ့မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကလည်း ထိုင်စားလို့ကုန်ပြီ။ ကိုထွန်း
ဆောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမှ သူက လုပ်ကျွေးမှာပေါ့။ သူက စပါးဒိုင်မှူး၊ လေး
ဆယ့်ကျော်ကောင်းတယ်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းတော့ လာဘ်ငွေလည်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပွင့်တာတွေနဲ့ ငွေရွှင်တယ်။ မင်းက ဘာလုပ်နိုင်လို့လဲ။ ဒီအရွယ်ရောက်
ပြီ။ ငွေဘယ်နှပြား ရှာပေးနိုင်သလဲ”

ဖိုးလပြည့် စိတ်ညစ်ပြီး ဘုရားမှာ သွားထိုင်ကာ ငိုနေမိ၏။ ဘုရား
တိုက်ကျောင်းဘေးအကွယ်က လူကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်လေး... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ငိုနေရတာလဲ
မရှက်ဘူးလား”

“စိတ်ညစ်လို့ပါ ဘကြီးရာ။ ယောက်ျားလည်း မျက်ရည်ရှိတာပဲ။
မျက်ရည်ရှိလို့ငိုတာပေါ့။ မရှိရင် မငိုဘူး။ သဘာဝတရားကြီးက ဘာမှအ
တွေ့ ထပ်ဆင်ပေးမထားဘူးလေ... အဘရဲ့”

“မင်းက အလာကြီးပဲကွ။ မင်းမှာ ဘာသောက ရောက်နေသလဲ
စိတ်ညစ်စရာတွေ ပြောပြစမ်းကွာ”

“ကျွန်တော့်အမေ နောက်ယောက်ျားယူတော့မယ်။ အမေကို မယူ
စေချင်ဘူး။ ပထွေးမတော်ချင်ဘူး”

“မင်းကွာ... ဒါလေးများ လူတိုင်း သောကကိုယ်စီ ရှိကြတာ
ပဲကွ။ မင်းလိုပဲ ရှိကြတာပဲကွ။ မင်းပဲရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအမေ ယူတာ
ယူပစေပေါ့။ ပထွေးအရိပ်အောက်မှာပဲ ခိုချင်ရင် ရှန်းထွက်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ဖိုးကို အမိ၊ မြေကို အိပ်ရာ၊ ချောင်းမြစ်ရေပြင်
ကို သောက်စရာ၊ သစ်တောသစ်ပင်က သစ်ဥသစ်ဖုတွေကို စားစရာထင်
ပြီးနေလို့ရပါတယ်။ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကတော့ အဲ့ဒီဒဏ် ခံနိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး။ သူတို့အတွက် ပူပန်နေရတာပါ။

“မင်းကိုယ်မင်းရှုန်းပြီး မင်းရဲ့နေရာကို မင်း အခိုင်အမာတည်ဆောက်
လေကွာ။ ပြီးမှ မင်းညီမတွေ ခေါ်ထားလိုက်ပေါ့။ အဲ့လိုမှ မလုပ်နိုင်သေးချေ
တရားသဘောလေး နှလုံးသွင်းထား။ မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမကို ချစ်
မပြောနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် ကိုယ်မပိုင်လို့ မချစ်နိုင်ဘူးလို့ သဘော
ထား။ ဗုဒ္ဓနာမ်ကလွဲရင် (၃၁) ဘုံမှာ ရှိတဲ့ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာအားလုံးဟာ ရှစ်၊
နာမ်မွေ့ သင်္ခါရတွေချည်းပဲ။

ဖိုးလပြည့် အသိဉာဏ်တွေ လင်းလက်သွား၏။ အဘိုးထံမှာ ချက်
ချင်း တပည့်ခံလိုက်၏။ အဘိုးက တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေမှာ လိုက်လံပုတီး
စိပ်ပြီး သမထကျင့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်နေ၏။

“မင်းနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိလို့ ငါ ဝင်ကယ်တာ။ အခု မင်း ဘာလုပ်
ချင်သလဲ ပြော”

“အဘနောက်ကို လိုက်ပြီး ဘိုးတော်ဖြစ်မဲ့ကျင့်စဉ်တွေ ကျင့်ချင်
တယ်။ ကျွန်တော့်မိသားစုကိုရော ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေကိုပါ ကယ်တင်
ချင်တယ်”

“တောတောင်ထဲကို သွားမှာ။ မင်း လိုက်နိုင်ပါ့မလား။ ပင်ပန်း
ဆင်းရဲမယ်။ ဒုက္ခပေါင်းစုံ ခံစားရလိမ့်မယ်။ စိတ်ပျော့ညံ့လို့ မဖြစ်ဘူး”

“လိုက်မယ်... အဘ၊ ဘိုးတော်ဖြစ်ရင် ပြီးရော”

“မင်း သမထကျင့်နေတုန်း အကောင်အထည်မမြင်ရဘူး။ အသံရှင်
ပေါ်လာမယ်။ ဟေ့ကောင် မင်းသမထကျင့်တာ အတော်ဟုတ်နေပြီ။ ဘိုး
တော်ဖြစ်ချင်ရင် ချောက်ထဲကို ခုန်ချလိုက်။ ချက်ချင်းချာန်ချပြီး ဘိုးတော်
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုရင် မင်း ခုန်ချမှာလား”

“ချမယ် အဘ”

“အဲ့ဒါ ဖိုက်ရှူးရဲဆန်တာ။ ဦးနှောက်မရှိတာ ခုန်ချရင် သေတာပဲ
အဖတ်တင်မှာပေါ့။ အဲ့ဒါ ဘိုးတော်ဖြစ်တဲ့ ကျင့်စဉ်မှမဟုတ်တာ။ အဖျက်
တွေက မင်းကို ဝင်နောက်ပြီး လမ်းမှားပို့ပေးတာကွ”

ဖိုးလပြည့်သဘောတူသွား၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနောက်ကို အဝတ်တစ်
ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် လိုက်သွား၏။ ကားတစ်တန်း၊ ရထားတစ်တန်းနှင့်
ခရီးသွားရ၏။ ကားခလည်း လာမတောင်း။ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းပြင်ထား
တော့လည်း ထမင်းဘိုးပေးတာမယူ။ အဘက မတ်စုလေးတစ်စု ပေးထား
၏။

“မင်း စားချင်တာ သွေးဝယ်စား”

“ဆရာကြီး... မတ်စုနဲ့ ဝယ်စားလို့ရတာ ဘာရှိမှာလဲ။ ဘုတ်စု
ဆိုရင် ဟုတ်တုတ်တုတ်ရှိသေးတယ်”

“ဘုတာရပ်ရပ် ကြိုက်တာ သွားဝယ်စားစမ်းပါကွာ”

အဘပြောလိုက်၍ မယုံမရဲနှင့် ဘယာကြော်ဝယ်စား၏။ အကြော် သည်က ပိုက်ဆံမယူ။ စားသွားပါတဲ့။ အလကားကျွေးလိုက်၏။

မုန့်ဆိုင်က မုန့်ထုတ်ဖြုတ်ပြီး မရဲတရဲနှင့် မတ်စေပေးလိုက်တော့ ဆိုင်ရှင်က ဒါနပြုလိုက်ပါတယ်တဲ့။ ငွေမယူကြ။ ဖိုးလပြည့် အံ့သြသွား၏။ ဒီမတ်စေက အတော် ထူးခြားနေ၏။ ရထားကနေ ကားပြောင်းစီးရတဲ့မြို့ ရောက်တော့ ညစာဝင်စားကြပြန်၏။ ဖိုးလပြည့်မှာ ပိုက်ဆံမပါတော့ အဘ ပေးထားသည်မတ်စေကိုသာ ထုတ်ပေးရ၏။ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်က မယူ။ အပြုံးနှင့် ဒါနပြုပါတယ်ဟုသာ ပြောလိုက်၏။

“အဘ ... လမ်းတစ်လျှောက်လုံးက ဆိုင်တွေက အဘကို သိနေ ကြလို့လား”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

“အကုန်လုံးက ငွေမယူကြဘူး။ ဒါနပြုတယ်ချည်းပဲ။ ဒီမတ်စေ ကလေး ပြလိုက်တာနဲ့”

မေတ္တာပေါ့ကွာ။ သူတို့ ကို ငါက ကျင့်ကြံထားတဲ့ သမထအား တွေ့နဲ့ မေတ္တာပို့ပေးထားတာ။ မနောဓာတ်မိပြီး သူတို့ဆီက မေတ္တာပြန်လာ တဲ့သဘောပါ။ အဲဒီလို ဒါနပြုလိုက်တဲ့ဆိုင်တိုင်း အရင်ကထက် ပိုရောင်း ချပြီး ပိုစီးပွားတက်ကုန်ကြတယ်ကွာ။ သူတို့ကိုလည်း ချီးမြှောက်၊ တို့လည်း ခရီးရောက်တာပေါ့။ တို့ကလည်း ဝမ်းအပြင် အိတ်ပါတာမှ မဟုတ်တာ။ တဝမ်းစာပဲ သူတို့ဆီက ယူတာကို သူတို့ကကြည်ဖြူကြတာပေါ့။

အမှန်တော့ မင်းကို ငါ ငွေပွားပေးထားချင်တာ။ မင်းက တစ်ကျပ် သုံးရင် မင်းဆီမှာ နှစ်ကျပ်ဖြစ်ရော။ နှစ်ကျပ်သုံးလိုက်ရင် လေးကျပ်ဖြစ်နေ တယ်။ လေးကျပ်သုံးရင် ရှစ်ကျပ်ရတယ်။ အဲဒါမျိုးပေါ့”

“ဟာ ... အဲဒါဆို ကျွန်တော် တန်းပြီးချမ်းသာသွားမှာပေါ့”

“လောဘကြီးရင် အီးလောက်ရတတ်တယ်။ မင်း လောဘတက် တာနဲ့ ငွေများရဲ့ အစွမ်းသတ္တိလည်း ပျောက်သွားရော။ လောဘမပါဘဲနဲ့ လိုအပ်သလောက်လေးပဲ သုံးစွဲမှ ငွေများက အစွမ်းထက်တာ”

“အံ့သြစရာပဲနော် ... အဘက ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဟုတ်ထား တာ။ ဒီလို အစွမ်းထက်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေမှ ဖန်တီးနိုင် တာ”

“မင်း ထင်လို့ပါကွာ။ ငါက ကျင့်နေတုန်းပဲကွ။ စကားကို နည်း နည်းပြော။ အလုပ်ကို များများလုပ်။ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ရတယ်။ လူ ဆိုတာအချိန်မရွေး ခေါက်ခနဲ သေသွားနိုင်တယ်”

ဖိုးလပြည့်လည်း သဘောပေါက်ပြီး အမေးအမြန်းထုတာမျိုး သိပ် လုပ်တော့။ အဘရဲ့ နာမည်လေးကို မေးကြည့်တော့ အမည်မရှိ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုသာ ငါ့ကိုခေါ်ကွာတဲ့။

အတော်ထူးဆန်းတဲ့အဘ။ ပညတ်သဘောကို ဆန့်ကျင်ပြီး နာမည် များ တမင်မယူည့်ခဲလေရောသလား။ ပုံစံကလည်း အဘ ဘိုးမင်းခေါင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။ အင်္ကျီပုဆိုး ယောဂီရောင်နှင့် သျှောင်တစ်စောင်လေး ထိုးထားလိုက်သေး၏။

အဘနေသော တောကို ရောက်ဖို့ နှစ်ရက်လောက် နေ့ရောညပါ ခရီးဆက်လိုက်ရ၏။ အဘက ရေသောက်တဲ့အခါ မတ်စိကို-ရေစိမ်သောက် နှိုင်းပြီး မျက်စဉ်းပါ ခပ်ခိုင်း၏။ အဲဒါကြောင့်မို့လားမသိ။ နှစ်ရက်လုံး နေ့ ရောညပါ ခရီးနှင်ထားတာ တစ်ရော့မှ မမှေးရ။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မဖြစ် ပေါ့မိ။

အဘခြေရာကို လိုက်နင်းပြီး လျှောက်နိုင်နေမိလေသည်။ မတ်စေ ခရစ်မသောက်ခင်က သုတ်သုတ်ထွက်ထွက်သွားသော အဘနောက်ကို နည်းမီအောင် လိုက်ရ၏။ ကြာတော့ မလိုက်နိုင်။ မတ်စေရေစိမ်သောက်ပြီး ၉ အမောလုံသွား၏။ ခံနိုင်ရည် ရှိသွား၏။ စိတ်ရောက်ယ်ပါ သစ်ရွက်ကလေး သို့ ပေါ့ပါးနေ၏။ ပြောမယုံ၊ ကြားဖူးမှ သိကြပါလိမ့်မည်။

“အဘ ... ထူးဆန်းတယ်နော်။ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးက ထမင်း
ဆစ်နပ်စာလောက် ထိန်းတာလေ”

“အမှန်ဆို တစ်လတန်သည်။ လေးဆယ့်ငါးရက်တန်သည် ထိန်း
နိုင်ပျောက်ကွဲ။ တချို့ ပြဒါးဝိဇ္ဇာတွေက ပြဒါးတို့သုတ်ပြီးစားရင် အဲ့လောက်ထိ
မစားဘဲ နေနိုင်တယ်”

“အဘကျတော့ ကျင့်နေဆဲမို့နဲ့တူတယ်”

“ကဲ ... မင်းလည်း ငါလုပ်တဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်”

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်ခန့်ကြာသော
အခါ ဖိုးလပြည်လည်း နေသားကျသွား၏။ မိခင်နှင့် ညီမလေးတွေကို
ဆစ်ခါတစ်ရံမှသာ သတိရတော့၏။

“မင်း ထမင်းဟင်းလျာကောင်းကောင်း စားချင်နေပုံပဲ။ ဒီနေ့လယ်
အလှူရှင်တွေ လာလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ တစ်နေ့ကို တစ်နပ်ပဲ စားတော့
မယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက စားရ၊ အစာစွန့်ချ၊ အိပ်ပေးရနဲ့ သိပ်အလှုပ်ရှုပ်
တာကွ”

နေ့ခင်းမှာ လူကြီးတစ်ဦးနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးတို့ ချီင့်ကြီးတွေ
နှင့် ရောက်လာကြ၏။ ထမင်းနှင့် ဟင်းတွေက ပူပူနွေးနွေးတွေ။ ဟင်းက
ဆက်သတ်လွတ်တွေ၊ ပြောင်းဖူးကြော်၊ ဒန့်သလွန်ရွက်ဟင်းချို၊ ပဲငါးပိချက်၊
အာလူးပေါင်၊ ခရမ်းချဉ်သီးအစာစုံသုပ်တွေ ဖြစ်နေ၏။ မိန်းကလေးတွေ
ဆ ခြို့သူတွေထက် ပိုချောပြီး ရင်ဖုံး၊ ခြေဖျားတိုက်ထမိလေးတွေနှင့် မြန်မာ
ဆန်ဆန်၊ အလွန်လှပလေသည်။ ပန်းဆီနဲ့တစ်မျိုးလည်း သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်
က သင်းမွှေးနေ၏။ သူတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ အဘကို ရိုရိုသေသေ
ဆေးလှူပြီး ပြန်သွားကြ၏။

ချီင့်တွေက ယွန်းအစ်ချီင့်။ ရှေးဟောင်းချီင့်ကြီးတွေ။ ကျောက်
တာချီင့်နှင့် ဆင်ဆင်တူလှ၏။ အဲ့ဒီချီင့်ကြီးတွေနှင့်ပင် အဘနှင့် ဖိုးလပြည်
တို့ ထမင်းစားကြရာ အလွန်ထမင်းစားပြန်လှ၏။

မိတ်ကူးသစ်စာဝေ

[၂]

သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တွေနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အဘရဲတဲကမ္ဘာ
က တောင်ပူစာပြန်ကလေးပေါ်မှာ မြေတလင်း ရှင်းရှင်းမာမာလေးနှင့်။ နဘာ
ချုံတွေ၊ အလေ့ကျပေါက်ပင်တွေ ဘေးပတ်လည် ဝန်းရံနေ၏။ ကျွန်း၊ ယဉ်
ကတိုး၊ အင်း၊ ကညင်ပင်ကြီး ခြောက်ပင်လောက်က အရိပ်မြှိုင်ထားသေး၏။
နတ်တို့ဖန်သည့် နေရာလေးပမာ။ မြေကြီးကို ထစ်ထားသော လှေကားထစ်
ကလေးတွေနှင့်။

တောင်ဖက်ဆင်ခြေလျှောမှာ တစ်ဖက်တောင်စွယ်မှ စိမ့်ဆင်းလာ
သော စမ်းရေပေါက်မြောင်းကလေးလည်း ရှိ၏။ ရေအိုင်ကလေးက ပေါင်ရင်း
လောက်နက်ပြီး အကျယ်က ပိုက်ကွန်တစ်ဖြန့်စာလောက်ရှိ၏။ (လက်နဲ့ပစ်ရ
သော ပိုက်ကွန်)

ထင်းရှု၊ ရေခပ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ဘုရားပန်းအိုးလဲ၊ အစရှိသ
ဖြင့် အဘမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဖိုးလပြည် ကုန်လိုက်လုပ်ပေးဖြစ်၏။
ညနေကျတော့ ငှက်ပျောသီးလေးနှစ်လုံး၊ တစ်ယောက်တစ်လုံး စားကြရ၏။

တစ်ညလုံး မဆာတော့။ ဖိုးလပြည်က ...

မိတ်ကူးသစ်စာဝေ

၂၄၂ ❀ ဩဇာ

“သစ်ခေါင်းထဲ အမှိုက်သွင်းသလို အပုပ်ကောင်ကို အစာတွေ တယ်လို့မှတ်ပြီးစား။ လောဘတဏှာမဖြစ်စေနဲ့။ ရသတဏှာ နောက်မလိုနဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အဘ။ ခုနလာတဲ့ လူတွေက ဘယ်ကလဲ အဘ။ ကျွန်တော်တို့လာခဲ့တဲ့ နေရာမှာတော့ ရွာဘက်က အဝေးကြီးရယ်။ ဒီတောင်တွေနောက်ဖက်ခြမ်းမှာ လူနေတဲ့ ရွာစုလေးတွေ ရှိသေးလို့လား”

“ဒီနေရာနဲ့ ဆယ်မိုင်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လူမှ မနေကြဘူး။ တောကြမ်းပြီးတော့မှောက်၊ တောခြောက်လွန်းလို့ တောဝက်ပါလို့ ဒီနေရာကို ခေါ်တတ်ကြတယ်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အကျင့်စာက မရှိတဲ့သူတွေ အတွက် ဒီနေရာဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ရှိတဲ့သူတွေအဖို့မှာ မေတ္တာသုတ်လေးရွတ်၊ ပဋ္ဌာန်းရွတ်၊ သူတို့လေးစားအောင် နေပြနိုင်ရင် နေကလို့ပဲ ငါတို့စိတ်ထဲ ဆန္ဒဖြစ်ရင် သူတို့ရောက်လာပြီး လှူကြတာပဲ။ ငါတို့ကပဲ ဆုတွေပြန်ပေး။ သူတို့အတွက် တန်ခိုးအစွမ်းတွေ ပိုတက်တာပေါ့ကွာ။ အပြန်အလှန် အညမညသဘော အညမညပစ္စယောပေါ့ကွာ”

ဖိုးလပြည့်လည်း ကိုယ်ကျင့်သီလကို ပိုပြီး လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းရင်း၊ မေတ္တာပွားပြီး အမှားခံလို့မဖြစ်။

တရားကို ကျင့်သောသူကို တရားကပင် ပြန်လည်စောင့်ရှောက်တတ်သည်မှာ ဖိုးလပြည့်ကိုယ်တွေ့ပါပဲလေ။

[၃]

တောတောင်ထဲမှာ သုံးနှစ်လောက်ကြာခဲ့သော်လည်း ဖိုးလပြည့် ဘိုးတော်ဖြစ်မလာ။ ပုထုဇဉ်စိတ်တွေက မကုန်နိုင်။ အဘကလည်း ရိပ်စားမိ၏။ အဲ့ဒါကြောင့်...

“လူက မကုန်သေးဘူး။ မင်း လူ့ပြည်ပြန်သွားပြီး မင်းကိစ္စပြီး အောင် သွားလုပ်ချေဦး။ အချိန်တန်တော့ မင်းဘာသာ အကျွတ်တရားရပြီး ငါ့ဆီပြန်လာ။ တရားကျင့်လိမ့်မယ်။ ငါမရှိလည်း ဒီနေရာမှာ မင်း ပြန်လာကျင့်လိမ့်မယ်။ ရော့...ဒီအဆောင်ကို ယူသွား”

မင်္ဂလာလင်ပုလင်းအရွယ်ခန့်ရှိသော ဖန်ပြွန်လေးတစ်ခုထဲမှာ ဘာသာနှင့်ထုဆစ်ထားမှန်းမသိရသော ရုပ်ပွားတော်လေးတစ်ဆူကို ကြည့်ညှို့စွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီဘုရားလေးကို တရိတသေ ဖြတ်ဖြတ်နီးနီး ကိုးကွယ်သွား။ မင်းဘဝ တိုးတက်အောင်မြင်သွားလိမ့်မယ်။ ဝိဇ္ဇာပေးတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ သိပ်ရခဲတယ်။ အချိန်မရွေးဘဲ ပြန်ပျောက်သွားနိုင်တယ်။ မင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိကို မကြိုက်ရင် ပျက်ယွင်းရင် သူ့ဘာသာ ပြန်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းကိုယ်မင်း ထိန်း။ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ သိသောပုလင်း”

စိတ်ကူးသစ်စာဝေ

၂၄၄ * ဩစိသ

ထိုးဆေးပုလင်းအရွယ်ခန့်ရှိ၏။ နာရှုဆေးပုလင်းခန့်ပေါ့။ အဲ့ဒီထဲမှာလည်း ဆေးမှုန့်လေးတွေရှိ၏။

“ဉာဏ်ရှိသလိုသာသုံး။ မျက်နှာပွင့်ဆေး၊ စီးပွားရေးအတွက် မိတ်ဖက်နှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရေးမှာ ကိုယ်လိုရာဆန္ဒအောင်မြင်ဖို့ လိုတဲ့အခါမှာ သုံး။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ဖွားစာဖက်က ကျောင်းဆရာမ၊ သူက မာန်မာနသိပ်ကြီးတယ်။ မင်းအတွက် လိုက်ရခက်မယ်။ စိတ်ညစ်ပြီး စိတ်လေစိတ်လည်ထွက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီဆေးနဲ့ဆို အဆင်ပြေပြီ”

ဖိုးလပြည့် သဘောပေါက်သွား၏။ ကျေးဇူးရှင်အဘကို အကြိမ်ကြိမ်ကန်တော့ဖြစ်၏။ အဘက ‘ပိယဆေး (ခေါ်) မျက်နှာပွင့်ဆေးသာ မျက်နှာပွတ်သွားပြီး ကားစီး၊ ရထားစီး၊ ထမင်းဆိုင်ဝင်စား၊ မင်းကို အားလုံးက ဒါနပြုလိမ့်မယ်။ ငွေမလိုပါဘူးကွာ’ တဲ့။

ဖိုးလပြည့်တစ်ယောက် ဘိုးတော်မဖြစ်သော်လည်း ဘိုးတော်မသော အစွမ်းထက်အဆောင်တွေနှင့် အပြန်လမ်းမှာ မျက်နှာပန်းတွေ အရမ်းပွင့်ပြီး မွေးရပ်ဇာတ်မြို့လေးကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ရလေသည်။

၂၄၅

မိခင်ဖြစ်သူက နောက်အိမ်ထောင် တူပြီးပြီ။ ညီမတွေလည်း အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေကြည့်စား နေရ၏။ ဖိုးလပြည့်တစ်ယောက် မြို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာပွင့်ဆေးဆိုသော ပိယဆေးဖြင့် သူငယ်ချင်းအိမ်မှာနေပြီး စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။ ဌာနဆိုင်ရာဝင်းကြီးက အရာရှိကြီးတို့ သွားပြောပြီးဝင်းဘေးမှာ အအေးဆိုင် - ဖွင့်ခွင့်တောင်း၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် စပ်တူဖွင့်ရာ မျက်နှာပွင့်ဆေးဆောင်ထားသော ဖိုးလပြည့်ရောင်းထွက် အလွန်ရောင်းကောင်း၏။

အအေးဆိုင်ကနေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပြောင်းဖွင့်သောအခါ သူငယ်ချင်းက ရန်ကုန်ပြောင်းသွား၏။ ဖိုးလပြည့်တစ်ယောက်တည်း လူငှားတွေနှင့် ကစားနှင့် အအေးဆိုင်ဖွင့်၏။ ဆိုင်ကို တိုးချဲ့ဆောက်ပြီး ဆိုင်မှာနေ၏။ ဆိုင်လခကလည်း ချိုသာ၏။ ဖိုးလပြည့်ခေါ်ခိုင်းထားသော ကောင်လေးတွေကလည်း ချစ်ကြောက်ရှိသေကြ၏။ ဖိုးလပြည့်ဆိုင်ကလေး ရောင်းကောင်းလာ၏။

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ညီမတွေကို သွားခေါ်၏။ မိခင်ဖြစ်သူက ပထမနှင့်တည့်နေ၍ မလိုက်။ ညီမတွေကိုလည်း ထည့်ပေး။ ဖိုးလပြည့် စိတ်ညစ်သွား၏။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်ဖို့အရေးသာ ကောင်းလေးတော့၏။

စိတ်ကူးမိစာပေ

၂၄၆ * ဩစိသ

တစ်နေ့မှာဆိုရုံက ဖြတ်သွားသော မျက်နှာရိုင်းနှင့် ကျောင်းဆရာမလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရှေးဘဝက ရေစက်ကြောင့်လားမသိ။ မြင်မြင်ချင်စွဲလမ်းစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်ပြီး နောက်နေ့ကစလို့ ဆရာမလေးကို စောင့်ကြည့်၏။ လေ့လာစုံစမ်း၏။

ဆရာမလေးက သူ့မိသားစုမှာ အကြီးဆုံးသမီး။ မိဘနှစ်ပါး ကုန်ဆိုင်ဖြင့် ပြေလည်ကြ၏။ ကျန်တဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေအတွက် မပူရ။ သမီးကြီးက ကျောင်းလခ သူ့ဘာသာ သုံးခွင့်ရထား၏။ ခင်ကြည်ဖြူဆိုသော အမည်နှင့် ကျောင်းဆရာမဖြစ်နေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပဲရှိသေး၏။

ဖိုးလပြည့်ကြိုက်၍ လိုက်စကားပြောတော့ ပါးရိုက်မယ်၊ ဘာမယ်တွေတောင် ဖြစ်သွား၏။ ပီယဆေးကို မသုံးမိခဲ့။ ပီယဆေးသုံးပြီး လိုက်စကားပြောတော့မှ အဆင်ပြေသွား၏။ ခင်ကြည်ဖြူနှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွား၏။ မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ဖြစ်ကြ၏။ ဖိုးလပြည့်ကဆိုက်ကို ထပ်ချဲ့ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ဆိုင်မှာ အိပ်၊ ဆိုင်မှာ စားကြ၏။

နောက်တော့ ဆိုင်က လက်မလည်အောင် ရောင်းကောင်းလာ၏။ ဖိုးလပြည့်ကလည်း အသစ်အဆန်းမှန်သမျှ အကုန်တင်ရောင်း၏။ ရောင်းသမျှလည်း အကုန်မြန်၏။ လူမနိုင်တော့၍ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို ထွက်ခိုင်းပြီး ကောင်တာထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ဖိုးလပြည့်က အပြင်စီးပွားဆရာတွေပါ လိုက်လုပ်၏။ လုပ်သမျှလည်း မျက်နှာပွင့်ဆေးအစွမ်းနှင့် အဆင်ပြေတာချည်းပင်။

ဆိုင်ဖွင့်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်ညားပြီး သုံးနှစ်လောက်အကြာမှာ ပထွေးဆုံးသွား၏။ မိခင်ဖြစ်သူ အားကိုးရာ မဲ့သွား၏။ အရွယ်ကလည်း ဟိုင်းသွားပြီး နောက်အိမ်ထောင် ထူလို့မရတော့။ ညီမတွေက အပျိုပေါက်တွေဖြစ်လာပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ဖိုးလပြည့်ဆီ လာကပ်ကြရတာပဲပေါ့။

ဖိုးလပြည့်က မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်ဆိုးမိဖူး၏။ မိခင်ဖြစ်သူက ဖိုးလပြည့်ဆိုက်မှာ မနက်မှန်ဟင်းခါး၊ နေ့လယ်မှန်တို လာရောင်း၏။ ညီမတွေက မိခင်ကို ကူရောင်းပေးကြ၏။

ပီယဆေး * ၂၄၇

“ကိုကို ... မေမေ့ကို ဆိုင်ဦးဆန်းမှာ ထားသင့်တယ်။ အခုတော့ မေမေက သူ့စီးပွား သူ့ရှာစားနေရတယ်”

“ဟ ... ငါ့လူပျိုတုန်းက လာခေါ်တယ်လေ မလိုက်ဘူးတဲ့။ လူပျိုတုန်းက ဆိုင်ကို ဦးစီးဆင်းမလို့ ခေါ်တာ။ ငါ့အမေပဲ တင့်တင့်တယ်တယ်ထားချင်တာပေါ့။ ငါ့ညီမတွေကို ငါ့ရှာဖွေစုဆောင်းထားတာတွေနဲ့ ဆင်ချင်တာပေါ့။ ဘယ်သူမှမလိုက်လို့ ငါ့ဘဝကို ငါထူထောင်ပြီး မိန်းမယူလိုက်ချင်လေ။ မိန်းမက စီးပွားတစ်ဝက် ဆိုင်သွားပြီး သူ့နဲ့ငါ ခိုးတူဘောင်ဖက်ဆပ်ကိုင်လို့ ဒီလို ပြေလည်လာကြတာ။ အိမ်တောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ။ နင်အိုကို လက်ဆုပ်ဆုပ်လို့ လက်ကြားယိုသလောက်ပဲ ငါပေးကျွေးလို့ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ သူစိမ်းဖက်သွားပြီလေ”

ဖိုးလပြည့်ကလည်း ချက်ကျကျ ပြန်ပြောလိုက်၍ ညီမအကြီးသည်း ပတ်တောပိတ်သွား၏။ ညီမအငယ်ကတော့ အပျိုမဖြစ်တတ်လေ။ အစ်ကိုမိုးပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးနဲ့တင် ကျေနပ်နေတဲ့သူ။ မိခင်ဖြစ်သူက သူ့အဖြစ်သူသိ၍ ဘာမှမပြော။

ဇနီးသည်ကလည်း ယောက္ခမနဲ့ ယောင်းမတွေကို ဖိုးလပြည့်က ဆင့်တင်လျှောက်ပတ်ရုံသာ ကြည့်ရှု၍ ငံကျနပ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ချွေးမတိုယ်၌က သားအရင်းထက် ပိုကြည့်ရှုထောက်ပံ့တာတွေ လုပ်နေသေး၏။ ဖိုးလပြည့်က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။

ဖိုးလပြည့်မှာ အစွမ်းထက်မြက်သော အဆောင်တွေရှိတာကို ခင်ကြည်ဖြူ တဖြည်းဖြည်း သိလာ၏။

“ဘုရားစင်ပေါ်က ဒီပုလင်းလေးက ဘာပုလင်းလေးလဲ ကိုပြည့်”

“အဲ့ဒါ ဘုရား ရုပ်ပွားတော်တွေ ရှိရှိသေသေကိုင်တွယ်။ ဘိုးတော်ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်မွန်၊ သိပ်အစွမ်းထက်တာ။ ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်။ မင်းတော့ ငါ့မိန်းမမို့ ပြောပြရ။ ဘုရားပုံတော်ပုလင်းလေးကို ဘုရားတိုက်တဲ့ထည်ပြီး သော့ခတ်ရမယ့် ပျောက်သွားမှာမို့လို့”

“ဪ ... ရှင်စွမ်းနေတာ ဒါကြောင့်ကိုမို့”

“ပီယဆေးလို မျက်နှာပွင့်ဆေးလည်း ရှိအောင်အယ်၊ ဒီမှာကြည့်ပါ”

၂၄၀ * ပြီးသော

“ဟယ် ... ရှင် အိုဒါလည်း ရှိတယ်။ ရှင် ကျုပ်ကို အဲဒီဆေး
လုပ်ယူတာမဟုတ်လား”

ဖိုးလပြည်ဖြူပြီး ပီယဆေးပုလင်းကို ဘီရိုအံဆွဲထဲကနေ ထုတ်
ပြန်။ ခင်ကြည်ဖြူက ...

“ဒါကြောင့်ဖြစ်မှာပေါ့။ ကွမ်းတွေစားပြီး မျက်နှာပိုင်း၊ ခေါင်းပြား
အရပ်ကလန်ကလားနဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ ကြည့်လို့ကို မရခဲ့ဘူး။ ဒီလိုလူမျိုး
ချင်းစားစကားလိုက်ပြောတာ အရမ်းစိတ်ဆိုးခဲ့မိတယ်။ နောက်ကျတော့
ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး။ ရှင်ပုံစံလေးက အလိုလိုကို ခုန်
ချင်စရာလေးတွေ ဖြစ်နေပြန်ရော။ ဟင်း ... လူလည်ကြီးသားသမီး။ ကျွန်မ
အလိမ်ခံခဲ့ရတာပေါ့။ ရှင်လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်ပြီ၊ ပေါ်ပြီ”

ခင်ကြည်ဖြူက ဖိုးလပြည်မိုက်ကြောကို လိမ်ဆွဲ၏။ ဖိုးလပြည်
က ရှောင်တိမ်းရင်း ...

“ဘာလဲကွ ... မကြိုက်ရင်လည်း မပေါင်းနဲ့ပေါ့။ ဒါကြောင့်ချည်း
ပဲ ထင်နေသလား။ မင်းမှာ မိုက်ကြီးနေပြီ။ ကွာလို့ရတယ်နော်။ တို့က အေး
ဆေးပဲ။ ဒီဆေးနဲ့ နောက်ထပ် အသစ်ကလေးတွေ ရွေးယူလို့ရသေးတယ်။
ဟဲ ဟဲ ဟဲ ...”

“ရှင်နော် ... ကိုယ့်မယားကိုယ် ပြောရက်လိုက်တာ။ အချစ်
ဆုံးကြီးဖြစ်နေမှတော့ ကွာလို့ရပါတော့မလားလို့။ ဒီပီယဆေးတွေ ရှင် မသုံး
နဲ့တော့။ ကျွန်မကို အဲဒီပုလင်းပေး။ ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ ရှင်ဖောက်ပြန်နေ
မှာစိုးလို့”

“မပေးဘူး။ ငါက မင်းနဲ့ အတူရှိနေတာပဲ။ ခရီးဝေး ဘယ်သွား
လို့လဲ။ ရန်ကုန်ဈေးသွားဝယ်ရင်တောင် နေချင်းပြန်သွားတာ။ မင်းကလွဲရင်
မဖောက်ပြန်ဘူး”

“ဟင့်အင်း ... ဟဲ့ဘူး ... ပေး ... ရှင်အကြောက လွယ်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ရိုးသဲ ခွဲခွဲ ကျွန်မလက်ထဲအပ်။ ယောက်ျားနော် ... သူ
များကို စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့”

“ကိုချစ် ... မတိုချင်နေကွာ၊ ဒါဘော့ အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး။
ဖောက်ပြန်ရင် အ ... ခပ်ခပ်သိပ်သိပ်လိုက်။ အား မတယ်။ ပုလင်းတော့ ...”

ပီယဆေး * ၂၄၁

“ဘူး။ အဘဘိုးတော်ပေးထားတဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်မွန် အဆောင်
ဆောင်မို့လို့”

ခင်ကြည်ဖြူ စိတ်ကောက်သွား၏။ တစ်ပတ်လောက်အထိ စကား
မပြော။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖိုးလပြည်ပဲ အလျှော့ပေးပြီး ပုလင်းကို မိန်းမ
သက်ထဲ ဝကွက်အပ်လိုက်ရတော့၏။

[၅]

“သားကြီး ... မင်းညီမအကြီး မိမိ လင်နောက်လိုက်သွားပြီ။
အရေးထားခဲ့တယ်။ မိုက်လိုက်တဲ့ကလေးမ။ စည်ပင်မှာ အမှိုက်သိမ်းကား
ဆင်းတဲ့ မောင်မိုးနဲ့တဲ့”

“ဗျာ ... ရုပ်ဆိုးဆိုး။ ပုတက်တက်နဲ့ ဘုတွေ ခွတွေ ပြောတတ်
တဲ့ မောင်မိုးလား။ ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် လာလာသောက်နေတာလေ”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီကောင်ပဲ။ အမေ သဘောမတူဘူး။ မိုက်
လိုက်တဲ့ သမီးကြီး။ ဒီလိုကောင်မျိုးမှ ရွေးပြီး လင်တော်ရတယ်လို့။ သူ
အရပ်အမောင်း ရုပ်ရည်ခေါင်ကောင်းလို့ ခြုံထဲက သူဌေးမင်းရော၊ တခြား
သူဌေးသား၊ ပညာတတ်ကလေးတွေ ပိုင်းကြိုက်ကြတာ အဲဒီထဲက ရွေးလိုက်
တာ”

ဖိုးလပြည့် ဖလက်ပြသွား၏။ ညီမလေး လင်မကောင်းတာရောတာကို စိတ်မကောင်းမိ။ မောင်စိုးလို တစ်စက်မှ ပုံမလာ။ သူများဆိုလေတာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မတတ်တဲ့ကောင်နဲ့မှ လိုက်ပြေးရတာ။ ရင်ထူနေခြင်းရော ကောင်းလွန်းလှ၏။

အကြီးမ မိဝါလင်နောက်လိုက်ပြီး တစ်လကြာသည့်တိုင် ပြန်လာမအပ်ကြ။ အမေကလည်း လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ အလာလည်း မသဘောလားအပ်မသဘော။ ဒင်းတို့ကို တွေ့ရာသမျှ ဘေးမဆိုင်းဘူး။ တင်းတိုင်း မလုပ်ရဲဘူးထင်ရင် စမ်းကြည့်လိုက်ကြပေါ့။ လာခဲ့ကြပေါ့။

အဲ့ဒါမျိုး အသံတွေ ဖတ်ဝန်းကျင်မှာ လွင့်ထား၍ လာမကပ်ခဲ့ကြပြီလေးမှာပင် ပြန်မနေခဲ့ကြ။ ဖိုးလပြည့်ကတော့ သတင်းအစနရတာနဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ရှာ၏။ မတွေ့ရ။ နှစ်လခန့်ကြာသွား၏။ မိဝါကို လိုက်ရှာရင်း မောမောနှင့် ပြန်လာသောတစ်နေ့မှာ ...

မိခင်ဖြစ်သူ ငိုကြွေးချက်မနှင့် ဆီးကြိုပြောလာပြန်လေသည်။

“သာကြီးရေ ... အဖြစ်ကတော့ ဝိုင်းသထက် ဆိုးကုန်ပြီ။ မပြောလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ မင်းညီမ အပျိုပေါက်စ မိငယ်လေး ဆယ်တန်းတက်ပြီး ကောလိပ်တက်ဖို့ ပြင်ထားတာ။ အခု ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပြန်ပြီ”

“ဗျာ ... ဟာဗျာ ... မြန်လိုက်တာဗျာ တစ်မှုမပြီးသေးဘူး။ နောက်တစ်မှု တက်နေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“အီး ဟီး ... ဖိုး ဟီး အီး ... အမေလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ လိုလုပ်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ သူ့အစ်မကို အားကျပြီး လိုက်လုပ်သွားသလားမသိဘူး။ မိုက်လိုက်တဲ့ အငယ်မ အောင်မလေး ... သူလိုက်ပြောတာ ဘယ်သူများ မှတ်နေသလဲ”

“ပြောပါဦး ... ဘယ်သူနဲ့တဲ့လဲ”

“ဗျာ ... ထူးအိမ်သင်ရိုက်ဖမ်းနေတဲ့ ငှက်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်လေးကားဂိတ်နားကလေ”

“ဟုတ်ပါတော် ... အထူးစပါယ်ရှယ် သမက်ကိုမှ ရွေးသွားတဲ့ နည်းမကို အမေ ဘယ်လိုဆုံးမရမှာလဲ”

“အမေ့ဖြတ်သာ ကြော်ငြာပစ်လိုက်ဗျာ”

“အမေ့မှာ ဘာရှိလို့တဲ့။ အိမ်ခွဲပဲ ရှိတော့တာကိုး”

“တစ်ယောက်မှ ပြန်လက်မခံနဲ့။ မွဲချင်လို့ ပြာပုံတိုးကြတာ ပစ်သထားလိုက်။ သူတို့လင်ယူတာ ဒီလို လက်လွှတ်စပါယ်လုပ်တာ မကောင်းဘူးဗျာ”

ဖိုးလပြည့် ဒေါကန်၊ မိခင်ဖြစ်သူကပို၊ ခင်ကြည်ဖြူက ကြားဝင်ချော့မော့နှစ်သိမ့်။ ဖိုးလပြည့်ကိုလည်း ဒေါသကျသွားအောင် ဖျောင်းဖျော်ဆိုပေးရ၏။

ဖိုးလပြည့် စိတ်ညစ်ပြီး အရက်သောက်၏။ ဆိုင်ပြန်မအိပ်။ ကောင်းတဲ့ မိန်းမအိမ်မှာ သွားအိပ်၏။ လောင်းကစားပိုင်းမှာ ကစား၏။ ဘစ်ပတ်လောက်အထိ စိတ်ထင်ရာ လိုက်လုပ်ပစ်၏။ မိခင်နှင့်မယားက ချော့မော့ပြီး လာခေါ်၍ ပြန်လိုက်လာရ၏။ မယားက ...

“ရှင် ငွေဖောက်လို့ ဘုရားစင်္ကြံက ဘိုးတော်ပေးတဲ့ ဘုရားရုပ်တု ဆက်ပါသွားတဲ့ ပုလင်းလေးလည်း ပျောက်သွားပြီ”

“ဘာ ... ဘာတွေ ... မှန်မိရုံနဲ့ သေ့ခတ်ထားတာ ဘာလို့ ပျောက်ရမှာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက် ယူသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“သေ့ကို ကျွန်မဘော်လီထဲမှာ အမြဲထည့်ထားတာပါ။ ယူသွားတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်”

ဖိုးလပြည့်လည်း အဘဘိုးတော်ပြောဖူးတဲ့ စကားကို ပြန်အမှတ်ရမိသွား၏။ ဖိုးလပြည့် ငွေဖောက်မိခဲ့၏။ အဲ့ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေးတဲ့ပစ္စည်း သူ့အလိုလို ပျောက်သွားခြင်းပင်။

“ဝီ ... ပီယဆေး ... ပီယဆေးကော ကျန်သေးလား။ နှစ်ခုလုံးပျောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“ဟို ... အဲ့ဒီပီယဆေးကလေ မိန်းမအထားမှားပြီး ပျောက်သွားပြီ။ ရေသွားချိုးမယ်လုပ်တုန်းက ကောင်တာမှာ ခဏတင်ခဲ့တာ။ မိဝါတောင်

၂၂ * ဩစိသ

အဲ့ဒီတုန်းက ရှိသေးတယ်။ မောင်စိုးက ကောင်တာဘေးဝိုင်းမှာ ထိုင်တာ။ အဲ့တော် ... နာတွေ့ပွန်လို့ နာရှူဆေးတောင် တောင်းသေးတယ်။ မိန်းမလည်းလေ ရေပြေးချိုးလိုက်လို့ ဘာမှပြန်မပြောမိခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒီမှာတင် ပျောက်သွားတာ။ အဲ့ဒီကတည်းက ပျောက်သွားတာ ကြာပြီ။ ယောက်ျားမှာစိုးလို့ မပြောခဲ့တာ”

“ကောင်းရော ...။ မောင်စိုးက နာရှူဆေးအမှတ်နဲ့ ယူပြီး နပွတ်ရော၊ ငါ့ညီမက ဘေးမှာရှိတော့ အကြည်ဆိုက်သွားရော၊ လိုက်ပြောပြပါ။ ပြီးတော့ မောင်စိုးနဲ့ ငှက်ကြီးက လင်မယားလိုတွဲနေတဲ့ သူငယ်ချင်းမောင်စိုးက ဆေးစွမ်းတာသိလို့ ပေးလိုက်တာနဲ့ ငှက်ကြီးက ငါ့ညီမအငယ်ကိုပါ ဆက်ခိုးသွားတယ်။ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မိန်းမ ... တောက် ... အဲ့ဒါ နင့်ကြောင့် ... နင့်ကြောင့် ... နင် သက်သက်မဲ့ ငါ့ကို ပြန်လက်စားချေတာမဟုတ်လား ... မသားမ၊ သေပေတော့”

ဖိုးလပြည့်လိုက်ရိုက်လို့ ခင်ကြည်ဖြူ သူ့မိဘအိမ် ပြန်ပြေးပါလေရော။ လင်မယားကွဲ ကုန်ပါလေရော။ ဖိုးလပြည့်လည်း မောင်စိုးတို့ကို အဆင်ခံပြီး ဝိဿဆေး ပြန်တောင်းတယ်။ သူ့မိန်းမနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ပေါ့။

ဩစိသ

တကယ်တော့ လူသားတွေကို ပြိတ္တာ(တစ္ဆေ)တို့က အရိပ်ယောင်လည်း ပြတတ်ကြ၏။ အချို့က ကိုယ်ထင်ရှားပြတာလည်း ရှိ၏။ ပြီးတော့ ပြတ် မဖွယ်မရာသော အသွင်မျိုးကို ပြကြတာမျိုးလည်း ရှိ၏။ ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လန့်တတ်တာမျိုးလည်း ရှိ၏။ အချို့ကြပြန်တော့လည်း သူတို့၏ အရိပ်အယောင်ကို ပြီးခနဲ ဖျတ်ခနဲပြတတ်ခြင်းမျိုးလည်း ရှိ၏။

ထိုသို့ မဟုတ်သည့်တိုင် လမ်းလျှောက်သံ၊ ရှုပ်တိုက်သံ၊ တံခါးခေါက်သံ၊ တစ်ခုခု ပစ်ချသံ၊ ကုတ်ခြစ်သည့်အသံမျိုးဖြစ်သော ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံပေးတာမျိုးလည်း ရှိကြပြန်၏။ လိုရာဆန္ဒအတွက် ပူးကပ်တောင်းတတ်ကြသည်မျိုးလည်း ရှိ၏။ အချို့က မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ကာနီး ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပူးကပ် လုံးထွေးသည်လည်း ရှိ၏။ ထိုအချိန် (ဘယ်ကိုသူရောက်နေလို့ ဘာဖြစ်လို့) ဘာလုပ်ပေးဖို့ကို တောင်းဆိုကြသည်မျိုးလည်း ရှိ၏။

ထိုကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ်အားထားဆည်းကပ်သည့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကလည်း တပည့်သားသာဝကတို့

ဟောကြားဆုံးမခဲ့ရာတွင် တင်ပြထားသည့် ပြိတ္တာ(တစ္ဆေ)တို့အကြောင်းကို အခိုင်အမာ ဟောကြားဆုံးမခဲ့ဘူးသော တရားတော်များကို နားကြားဆက်သားခဲ့ဖူးသည်။

သံသရာတွင် အပါယ်ဘုံသားများသည် လူတွေထက်များစွာ ပိုရှိကြသည်အပြင် လမ်းတိုင်း၊ ရပ်ကွက်တိုင်း၊ မြို့နယ်တိုင်းအပြင် တောတောင်များအတွင်းပင် နေရာမလပ် ဖုတ်၊ တစ္ဆေ သဘက်၊ ပြိတ္တာတို့ လှည့်လည်သွားလာနေကြရင်း ရှိနေကြသည်ကိုလည်း သိလိုက်ရ၏။

အပါယ်လေးဘုံဆိုသည်က ကျရောက်ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကြီးပွားချမ်းသာခွင့်မှ ကင်းဆိတ်ကြသောကြောင့် အပါယ်ဟု ခေါ်ဆိုကြောင်းလည်း သိရသည်။

ထိုအပါယ်လေးဘုံတွင် ...

- ငရဲဘုံ
- တိရစ္ဆာန်ဘုံ
- ပြိတ္တာဘုံနှင့်
- အသူအရကယ်ဘုံတို့ ဖြစ်သည်ကိုလည်း သိရသည်။ ထို

လေးဘုံတွင် ငရဲဘုံဆိုသည်က နေရာဌာနအသီးအခြား ရှိသည်။ ကျန်ဘုံတို့သည် နေရာအသီးအခြား မရှိ။ အချို့က မြေပြင်ပေါ်မှာ ရှိသည်။ အချို့က တောတောင်၊ ချောက်ကမ်းမှာ ရှိသည်။ အချို့က မြေကြီးထဲတွင် ရှိသည်။ အချို့က ကောင်းကင်ထက်တွင် ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဖြစ်တည်ရာကို ဘုံဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြသည်ဟူ၍လည်း မှတ်သားထားမိဖူးသည်။

ငရဲဘုံဆိုသည်က ချမ်းသာခြင်းကင်းဘုံဖြစ်ပြီး (၈) ထပ်ရှိကြောင်း၊ အရံငရဲကလည်း (၂၅၆)ဘုံ ရှိကြောင်း၊ ထို့အပြင် ငရဲကြီး (၈) ထပ်ဘုံသည် ဇဗ္ဗဒိပ်တောင်ကျွန်း၏ အောက်တည်တည်တွင်ရှိပြီး လူပြည်နှင့်ဆိုပါက ယူဇနာ တစ်သိန်းနှစ်သောင်း ကွာဝေးသည်ဟုလည်း မှတ်သားမိ၏။

တိရစ္ဆာန်ဘုံဆိုသည်က လူပုံသဏ္ဌာန်မှ အထက်သို့ မြင့်၍ မတ်မတ်ဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်က အခြေများများ၊ ခြေလေးချောင်းထောက်၊ ခြေမလက်မမြင့် နံဘေးဖီလာသို့ ကန့်လန့်ရှည်၍ ဖြစ်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့်

၂၇၆ ❀ လေးမောင်

တိရစ္ဆာန်ဟု ခေါ်သည်။ တစ်နည်း မင်္ဂလိပ်စာတရားမှ ဖိလာဖြစ်သောကြောင့် တိရစ္ဆာန်ဟူ၍ ဆိုရသည်။ လူနှင့်နတ်တို့ကဲ့သို့ အထက်မင်္ဂလိပ်နိဗ္ဗာန်သို့ မတက်နိုင်ချေ။ ငရဲဘုံများသို့ သွားရလားရသောကြောင့် တိရစ္ဆာန်မည်သည်။

ပြိတ္တာဘုံဆိုသည်က ချင်းသာအပေါင်းမှထွေးသော သတ္တဝါကို ပြိတ္တာဟု ခေါ်ပါသည်။ တော၊ တောင်၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ သုသာန် စသော အရပ်တို့၌ နေကြသည်။

(သာသနာတော်ဝင် အဋ္ဌကထာဋီတွင် ပြိတ္တာ (၄) မျိုးရှိကြောင်း သိရသည်)

အသူရကယ်ဘုံဆိုသည်က နတ်များကဲ့သို့ အစိုးရမှု၊ မြူးတူးပျော်ပါးမှုစသည်ဖြင့် မတောက်ပနိုင်သော ပြိတ္တာအကြီးစားကို အသူရကယ်ဘုံဟု ခေါ်သည်။ ၎င်းတို့နေရာကား သမုဒ္ဒရာ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း စသော အရပ်တို့ပင် ထိုနေရာကို အသူရကယ်ဘုံဟု ခေါ်ကြသည်။ ဘုံသီးခြားမရှိ၊ (၅)မျိုးရှိသည်ဟုလည်း မှတ်သားမိဖူး၏။

ထိုလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့(၄)ဦးသား အမဲပစ်ခရီးတစ်ခုကို ထွက်ခဲ့ကြရာတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ကြသည့် အောက်ပါအကြောင်းအရာ ကလေးကို တင်ပြရလျှင် လွန်အံ့မထင် ...။

❀ ❀ ❀

[၂]

အမဲကြီးတွေသာ ပစ်ခတ်ကြရန်ထွက်ခဲ့သော ခရီးသည် 'ရွှေအလေးချောင်း'ဘက်ကို ဦးတည်ကာ 'စောမြူတောင်၊ ပန်းတောင်၊ သံတောင်' နှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော 'ဝိဇ္ဇာတောင်' ကြီးသည် ပဲခူးရိုးမကြီး (ခ) အလယ်ဦးမကြီးအတွင်းပိုင်းတွင် ရှိသည်မို့ 'ဒီးဖြူကုန်းမြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်အကွာပေသည့် 'ဘော်ဘင်ရွာ'၏ အရှေ့ဘက်(၁၄)မိုင် အကွာရှိ ဘော်ဘင်ချောင်းဖျားတွင် တည်ရှိသော တောကြီးတစ်တောပင် ဖြစ်ပေသည်။

တောက နက်သည်။ သားကောင်မျိုးစုံကလည်း ပေါသည်။ တောင်ခေါ်များကိုလည်း ပစ်ခတ်လို့ရသည်။ ထိုနေရာဆီသို့ အရောက်သွားကြရသည့် ခရီးက လွယ်သည်တော့မဟုတ်၊ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ရောက်ထွက် ရှိကြသည့် သစ်မာတောကြီးများ၊ ဝါးရုံတောကြီးများ၊ ချုံနွယ်တောကြီးများ၊ လျှိုမြောင်ချောက်ကမ်းပါးများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်ဖြတ်ကြပြီး ဆွေကောက်ကာသွားမှရသည့် နေရာပင်။

အမှန်လည်း ထိုတောင်ကြီး၏ ဝန်းကျင်တွင် လူသားစားဖွယ်ပင်များ၊ ဂမုန်းပင်များ၊ ဆေးဘက်ဝင်သစ်ဥသစ်ဖုများ၊ အစိုးတန်ရှားပါးသည့်

သစ်ခွပန်းပင်များ၊ သစ်မွှေးပင်များအပြင် ထိုတောင်ကြီးနှင့်ယှဉ်လျက် 'ပျားကြီးဂူတောင်'တွင် သုံးပန်လှမင်းသမီးလေး၏ ဆေးစီရင်ထားသော ရှစ်ကလာပ်မြှုပ်နှံထားသည့် အဖိုးထိုက်ရတနာများ၊ ဂျပန်ခေတ်ရတနာများ ထည့်ပြီး မြှုပ်နှံထားသည့် သေတ္တာကြီး၊ ဇောတိကပါလ ရတနာတိုက်၊ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကျောက်ဆင်အပြင် ယခုအချိန်ထိတိုင် အဖြေထုတ်လို့ မရသေးသည့် ပုစ္ဆာတို့နှင့် အဆန်းတကြယ်ရှိနေသည့် နေရာဟု သိရှိထားကြသဖြင့် ဗဟုသုတအပြင် အမဲကြီးတို့ကိုလည်း ပစ်ခတ်ကြရင်း သွားတွေ ကြခြင်းပင်။

ကရင်လမ်းပြမှဆိုး 'စောဝင်းနိုင်' က အသက်ကြီးသူ မုဆိုးကြီးများဖြစ်သည့် အဘကောင်းနှင့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်ကို ဆင်ပုခက်တွင် ထိုင်စေကာ ရှေ့မှသွားနေသလို ကျွန်တော်နှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်ကို မုဆိုးသိန်းဝင်းက ဆင်တစ်ကောင်ကျောပေါ်မှ လိုက်ပါစေလျက် လိုရာခရီးတို့ ဦးတည်သွားနေကြခြင်းပင်။ ထိုစဉ် ...

"ပျားစွဲတောင်ခြေကို ရောက်ပြီ။ အဲဒီမှာ နှုတ်ခမ်းချ နားလိုက်ကြရအောင်။ ဝိဇ္ဇာတောင်ဆီဆက်သွားရင် သိပ်မှောင်သွားလိမ့်မယ် ဆင်ဦးစီး ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်လက်မှ နားကိုကြည့်လိုက်တော့ (၄) နာရီပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ နွေကာလပင်ဖြစ်သော်လည်း နေကျချိန်ကိုရောက်ပြီး တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့နှင့်မို့ စိမ့်အေးသည်။ ထိုအချိန် လေပြည်တစ်သုတ်က ညင်းညင်းညှည့် သုတ်ဖြူးလိုက်မှုကြောင့် သစ်ပင်သစ်ရွက်များတို့ ပွတ်တိုက်သံက နွေတေးတစ်ပုဒ်ကို လွှမ်းမောဖွယ်ကုန်းရင့်နေသလောက်။

"ဗျာ ... ဗျာ ... ဝေါ"

ရှေ့မှဦးဆောင်သွားနေသည့် အဘကောင်းတို့ဝဲဘက် သစ်ဆိမ့်ကြီးမှာ ရုတ်ခြည်း လေပြင်းတိုက်ခံရသည်နယ် 'တဗျောဗျော တဝုန်းဝုန်း' ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသဖြင့် သူတို့လာသည့်ဆင်ကြီးကို ရပ်တန့်ကာ (၃)ဦးသား အောက်ကို ဆင်းလိုက်ကြ အပင်ကိုဝိုင်းပတ်ကာ ကြည့်လိုက်ကြစဉ် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ...

"ဟ ... အပင်မှာ ဘာကောင်မှလည်း မရှိ၊ အခြားအပင်တွေက ထွပ်ဘဲ ဒီအပင်တစ်ပင်ပဲ ဆွဲခါသလိုဖြစ်နေတော့ မျောက်တွေများ ..."

သူတို့(၃)ဦး သေနတ်များကိုင်ရင်း သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးကို ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့စီးခဲ့သည့် ဆင်ကလည်း ထိုအပင်ကြီးနား ရောက်သွားကြသည်မို့ ရပ်တန့်ကာ လမ်းပြမှဆိုး စောသိန်းဝင်းက ဆင်ကို ဝပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး (၃)ဦးသား ဆင်ပုခက်မှ အောက်ကို ဆင်းကာ တဗျောဗျော ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေသည့်အပင်အား သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ကာ ဘာကောင်ဖြစ်သည်ကို စူးစူးလိုက်ကြသော်လည်း အပင်ထက်တွင် မညှိသည့်အကောင်ကိုမှ မတွေ့ဆဲ အတိုင်းအခက်နှင့် အရွက်တို့သာ လှုပ်ရှားပြီး အသီးများလည်း မြေပြင်သို့ ကြွေကျနေသည်ကို တအံ့တသြ ဝိုင်းကြည့်နေကြရင်းမှ ...

"ဒိုင်း ..."

ကွက်သာဘက်ခြမ်းတွင် ရှိနေသော 'ကုလားကြီးသန်းညွန့်' က အောက်ကျောမြေပြန့်ကွင်းဘက်ကို ချိန်ရွယ်ကာ လှမ်းပစ်လိုက်သည့် သေနတ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရသလို ကျွန်တော်တို့အားလုံးကလည်း ဘာကောင်ကို ပစ်လိုက်သည်ကို သိရှိလိုသည့်အတွက် လှမ်းကာကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘာကောင်ကိုမှ မတွေ့ရသည့်အပြင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည့် ထိုအပင်သည် ငြိမ်သက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။

"ကုလားကြီး ... နင်ဘာကောင်ကို ပစ်လိုက်တာလည်း ..."

အဘကောင်းက မေးလိုက်သည့်အတွက် သူပြန်ဖြေလိုက်သည် ...

"အဲဒီ သစ်ဆိမ့်ပင်ပေါ်က မိန်းမတစ်ယောက်ခုန်ဆင်းပြီး ကွက်သာဘက်က တောထဲကို ဖြတ်ပြေးသွားလို့ ပစ်လိုက်တာလေ၊ မတွေ့လိုက်ဘူးလား ... ခင်ဗျားတို့ရှေ့က ဖြတ်ပြေးသွားတာပဲ"

"ဗုဒ္ဓေါ ... ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘဲနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တည်း အဲဒီမိန်းမကို တွေ့ပြီး လှမ်းပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ နားမပြန်နဲ့ တူတယ်"

www.burmeseclassic.com

၂၆၀ * လေးမောင်

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဆံပင်ဖားလျှားချပြီး အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ အူလျှားဖားယား ခုန်ချပြီးထွက်သွားတာလေ။ သူ့ဖိုကြည့်ရတာ လူတော့ မမြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလို့ပစ်လိုက်တာ”

“နီး ... ထိကောထိရဲ့လား ... ဟ”

“ကျောကို ပစ်လိုက်တာ ကောသွားပုံကြည့်ရရင် ထိတာပေါ့ အဲဒီမှာပဲ ပျောက်သွားတယ်လေ”

သူ့ အပြောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး တအံ့တသြဖြစ်သွားကြသည်က အမှန်၊ ယခုထွက်ခဲ့သည့် ခရီးတွင် (၆)ဦးအပြင် ဆင်ဦးစီး (၂)ယောက် ပါကြသည့်အထဲမှ ထိုမိန်းကလေးကို မြင်ကာ လှမ်းပစ်ခတ်သည်က သူတစ်ဦးထဲရယ်သာ၊ ကျန်သူများ မြင်တွေ့ရသည်က သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးခါယမ်းလှုပ်ရှားယမ်းထိုးပြီး အသီးများ ကြွေကျခြင်းရယ်သာ။

သည့်ခရီးက စတင်ထွက်ကာတည်းက ယဉ်သကိုနှင့် ဇာတ်လမ်းစခဲ့ရသည့် ခရီးပင်။

[၃]

“ကဲ ... စခန်းချခဲ့နေရာ နီးပြီဆိုတော့ လမ်းလျှောက်ကြမယ်။ ဆင်သမား တွေမမှောင်ခင် ပြန်ကြရဦးမယ်ဆိုတော့ ဒီကပဲ လှည့်ပြန်လိုက်ကြတာ”

လမ်းပြမှဆိုး စောဝင်းနိုင်ပြောသည့် စကားကြောင့် ကျောပိုးအိတ်နှင့် မှဆိုးအသုံးအဆောင်များကို သယ်ပိုးထွက်ခဲ့ကြသလို ဆင်ဦးစီးနှစ်ယောက်ကလည်း နောင်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားကြပေသည်။

ပျားစွဲတောင်ခြေ စခန်းချမည့်နေရာတွင် ကညင်ပင်ကြီးအထက် ဆယ်ပေခန့် အမြင့်ကိုင်းဆုံတွင် အခိုင်အမာဆောက်လုပ်ထားသည့် လင့်စင်အိတ်တွင်ပင်။

ကညင်ပင်ကြီးအထက်(၃)ခွဆိုင် ဖြာထွက်နေသည့် အကိုင်းများတွင် ပေါင်လုံးခန့်ကြီးမားသည့် သစ်လုံးကြီးတို့ကို တင်လျက် ကြိမ်နီကြီးကြီးများနှင့် အခိုင်အမာချီနှောင်ထားပြီး ဝါးတို့ဖြင့်ဆင့်စီ၍ ဝါးပိုးဝါးတို့နှင့် ခြမ်းဆင်းထားသည့်အတွက် တောင်တင်းခိုင်မာပြီး စိတ်ချရသည့်အဆင့်။

အမိုးနှင့်အကာများကိုလည်း ‘တောင်ထန်းရွက်’ များဖြင့် မိုးကာအားပြီး အဆင်းအတက်ကို ကြိုးလှေကားဖြင့် စီစဉ်ထားသလို မီးဖိုအပြင်

၂၆ ❀ လေးမောင်

ထင်းခြောက်များလည်း ရှိနေသည်။ လင့်ဟုဆိုသော်လည်း သစ်ပင်ထဲတွင် အိပ်စက်နားနေရန် ဆောက်ထားသည့် တဲတစ်လုံးရယ်သာ။

လင်းပေါ်တက် ကြိုးလှေကားကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားလိုက်သည်။ လူ (၆) ဦးစာအတွက် ချောင်ချောင်ချိချိနှင့် သက်တောင့်သက်သာ နေထိုင်နိုင်သလို မီးဖိုနှင့် ထင်းတို့ကလည်း ရှိနေသဖြင့် လမ်းပြမုဆိုး ‘စောဝင်း’က ညနေစာအတွက် ချက်ပြုတ်လိုက်သည်။ ချက်ပြုတ်သည် ဆိုသည်ကလည်း ဝါးဆစ်ပိုင်းလေးအတွင်း ဆန်ထည့်ကာ လမ်းမှူးယူလာကြသည့် အသီးများကို ဓားနှင့် လှီးဖြတ်၍ ထည့်ပြုတ်လိုက်ရုံရယ်သာပါ။ လင်းတင်ပန်းလာခဲ့ကြ၍ ဟင်းစားမရှာကြတော့ဘဲ စားသောက်ကြပြီး အိပ်စက်နားနေရုံသက်သက်အဖြစ် စိတ်လိုက်ကြခြင်းရယ်သာပင်။

အမှောင်က တစ်စထက်တစ်စ မင်းမူလာခဲ့ပြီမို့ တဲအတွင်း မီးခိုးအလင်းရောင်ရနေသလို အပြင်တွင် လက ထိန်ထိန်သာနေပြီး ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ကြည်လင်သန့်စင်လျက်ရှိသော ဘောဋ္ဌရောင်ကို ရိုးမကြီးအတွင်း ဖြန့်ကျဲပက်ထားသည့်နှယ်။

ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော လရောင်ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တောင်ကြီးတို့ကိုပါ မြင်တွေ့နေရသည်။ ရွက်ကြွေများကြောင့် ရိုးတံသာ ကျန်ရစ်သည့် သစ်ပင်တို့ထက် ကိုင်းတံတို့သည် အထီးကျန်နေသည့်နှယ်။ ချောင်ချားစရာကောင်းအောင် ငြိမ်သက်နေသည့်တိုင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွတ်ခွဲကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းအောင် ဖန်တီးနေသယောင်။

မုန်ရံခါ အဝေးဆီမှ လေနှင့်အတူ လွင့်မျောပါလာသည့် မှေ့အူသံတို့ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ လင့်ထက်ပြတင်းပေါက်မှ အထက်သို့ မော့ပြီး ‘ပျားစွဲတောင်’ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတို့ပေါ် ပြေပြေလျှောလျှော တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ကာ အောက်ကိုရောက်လာသည့် သစ်ပင်ကြီးတို့ကို လည်းကောင်း၊ တောင်အောက်ခြေတွင် လေအလာ ဘယ်ညာယိမ်းသိုးလျက် ရှိကြသော ‘ကိုင်းပင်နှင့် ကျူပင်တို့ကိုလည်းကောင်း ကိုင်း

မုဆိုးနှင့် အပါယ်ဘုံသားများ ❀ ၂၇

မွှင်ဖြူဖြူတို့ကို လည်းကောင်းလရောင်အောက်တွင် ပီပြင်စွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုစဉ် ...

“ကဲ ... ဒီည လင့်ပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ကြရုံဆိုတော့ ညဇာမစားမှီ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ကလေး”

လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဖယောင်းတိုင်များထုတ်ကာ မီးထွန်းလိုက်ရင်း ဘုလားကြီးသန်းညွန့်က စလိုက်သည်မို့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ...

“ဟဲ့ ... ဒကာ၊ ငါ့ကျောင်း ဆိုင်းမတီးနဲ့ လေကွယ်”

ညာလက်က ဟန့်တားသလိုနှင့် ဘယ်လက်က နောက်ကျောဘက်မှ ကပြသည့်ဟန်လုပ်နေသည်ကို အားလုံးက မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရယ်ပွဲအလေးဖြစ်သွားသည်က အမှန်း လမ်းပြမုဆိုး စောဝင်းနိုင်က ဝါးဆစ်ခွက်များအတွင်း အရက်ကို ငဲ့ထည့်ကာ ...

“သိန်းဝင်းရေ ... ဒီခန်းချတဲ့နေရာက လင့်စင်က အခိုင်အမာ ခဲနော် ... ငါစဉ်းစားနေတာက ဘာကြောင့် လူမရှိသူမရှိပဲ ဖြစ်နေတာလဲဗျ”

သူတို့ လမ်းမုဆိုးချင်း ပြန်မေးနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ (၄) ဦးက ဒီနေရာကို အခုမှ ရောက်ခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် သိန်းဝင်း ခြံပညစ်စကားကို နားထောင်လိုက်စဉ် ...

“ငါကြားမိတာတော့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဒီခန်းကို တောဆင်ရိုင်း အုပ်ဝင်မွှေသွားလို့ ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်လို့ ကြားတယ် ... ဘွဲ့”

“ဟုတ်လား ... ဒီအချိန်မျိုးဆို တောဆင်ရိုင်းအုပ်က ရေများများရှိတဲ့ အောက်ဖက်ကို အကပ်များတာပဲ။ ဒီနေရာကို ပြန်တက်ပြီး မွှေသယ်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်မလား”

“အေး ... ငါတို့မုဆိုးတွက်နဲ့ တွက်ကြည့်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျို့။ ဆင်ပေမဲ့ ခုဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စက ဂန္ထီရဆန်ဆန် ကိစ္စမျိုးဖြစ်သွားတာ ... ကွ”

၂၆၄ * လေးမောင်

ဒီမှာ နေတဲ့လူတွေပြောင်းပြီး ပြေးကြတဲ့ အဆင့်မျိုးဆိုတော့ အဖြစ်ထဲ ဆန်းနေတယ်လေ ... ကွာ။ မင်းအမြင်ပဲ မဟုတ်လား။”

လမ်းပြမုဆိုး စောသိန်းဝင်းစကားတို့က ဆန်းနေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့ (၄)ဦးက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြရင်း အဘကောင်းက ...

“ဘယ်လို ကွီရဆန်ပြီး ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးလဲ ... သိန်းဝင်းနဲ့ ပြောပြစမ်းပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘကောင်း။ အဘတို့လို ရန်ကုန်မုဆိုးတွေ အတွက် ယုံချင်မှလည်းယုံမယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိထားဖို့ ငါ့မယ်ဆိုတော့ ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောပြဖို့မယ် ... လေ။”

အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူမော့လျက် အပြည်းကို စားလိုက်ရင်း က

“ဝင်းနိုင် ... မင်း ဆန်းထွန်းဆိုတဲ့အကောင်ကို သိလား။”

“ဟို ... ဇီးတောရွာက ထောင်ခြောက်မုဆိုးပဲ။”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ထောက်ခြောက်မုဆိုးပဲ။”

“ဟိုအရင်အချိန်တွေက ခု ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့အထဲမှာ ဇီးသွေးဖုတ်တဲ့ မောင်ဖြူနဲ့ မိစမ်းတို့လင်မယား၊ အထိုင်ချပြီး မီးသွေးဖုတ်နေရာမှာ အနီးအနားက ရွာတွေမှာရှိကြတဲ့ မုဆိုးတွေက တောထဲမှာ အလည်ရင်း ဒီစခန်းမှာ ညအိပ်တဲ့ခိုပြီး ပစ်ကြတယ်။ အချို့အဖွဲ့တွေဆို စခန်းမှာပဲ စခန်း(အထိုင်)ချပြီး ပစ်ခတ်ကြတယ်ဆိုတော့ လူပြတ်တယ် မရှိဘူး။ သူတို့လင်မယားအတွက်လည်း စားရေးသောက်ရေးက အဆင်ပြေတယ် ... လေ။”

အဲဒီလို စခန်းလာချတဲ့ လူတွေထဲမှာ ဆန်းထွန်းဆိုတဲ့ မုဆိုးလည်း မကြာခဏ ရောက်လာတတ်တာပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ဆန်းထွန်းထောင်ထားတဲ့ ထောင်ခြောက်ထဲကို တိုးမိသူက မောင်ဖြူနဲ့မိစမ်းမိစမ်းကွ။ သူတို့နှစ်ယောက် မနက်မိုးလင်းရင်း ဆန်းထွန်းက ထောင်ခြောက်

မုဆိုးနှင့် အိမ်နီးချင်းများ * ၂၆၅

တွေဆီ သွားမယ်ဆို ထွက်သလို၊ မိစမ်းကလည်း မှီနှုတ်မယ်အကြောင်း ပြပြီး တောထဲမှာ အကြည်ဆိုက်နေကြတာကလား ... ကွ။

ကြာတော့ မောင်ဖြူက မသင်္ကာတာနဲ့ နောက်ကလိုက်ခြင်းတော့ ပက်ပင်းမိပါလေရောကွ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ရိုက်သတ်ပြီး ထားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကံတရားက သူတို့ဘက်မှာ ရှိနေတော့ မသေခဲ့ဘူးကွ။ ဒါနဲ့ ဆန်းထွန်းဆိုတဲ့ကောင်က မောင်ဖြူကို ဒီစခန်းမှာ မနေနိုင်အောင် လုပ်တော့တာပဲဟေ့။

ဝိဇ္ဇာတောင်ဘက်ကို သွားပြီး (မုဆိုးဂမုန်း) ပင်ကို နှုတ်ယူလာပြီး မောင်ဖြူမသိအောင် တဲရဲ့အောက်မှာ စိုက်ပြီး မနေနိုင်အောင် ကျိန်ဆိုခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ မောင်ဖြူက မီးသွေးဖိုဘက်ရောက်နေတော့ ဒီကောင်ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးကွ။ အဲဒီညနေမှာပဲ တောပစ်မုဆိုးတစ်ဖွဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း စားကြသောက်ကြပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ညလယ်မှာ တဲရဲ့ဝန်းကျင်ကို တဝန်းဝန်း၊ တဝေဝေ၊ တချောချော တောတိုးဝင်လာတဲ့ တောဆင်ရိုင်းအုပ်တွေ ဝင်လာပြီး ဆူညံနေကြတဲ့ အသံတွေကြောင့် အားလုံး နိုးလာကြတယ်။

မုဆိုးအဖွဲ့ကလည်း သေနတ်တွေကိုင်ပြီး ပစ်ဖောက်ခြောက်လှန့်တော့ ကြားက ဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီးဟာ ဒီတဲအောက်ကိုရောက်လာပြီး အတင်းအဓာတ် ဖျက်ဆီးနင်းချေပည့် အသွင်မျိုးထိ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒါနဲ့ မီးဖိုကြီးကို ထင်းတွေဆိုင်ထည့် ဝါးဆစ်တွေထည့် ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်ပေရမို့ အချို့က အမှောင်ထဲ စွပ်ပြေးကြတဲ့သူတွေတောင် ရှိတယ်ဆိုပဲ။

တဖြည်းဖြည်း ဆင်အုပ်ကြီးက များလာသလို အော်သံဟစ်သံတွေထွက်လာပြီး တစ်တောလုံး ဆူညံပွက်လောထလာသံကို ကြားလိုက်ရတဲ့ သူတို့အားလုံး စခန်းကို စွန့်ခွာပြီး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြေးကြရင်းနဲ့ ခုချိန်ထိ စခန်းကို လူမနေရဲသလို ဘယ်မုဆိုးမှ မလာရဲတော့တာပဲလေ။ အဲဒီအခါက မုဆိုးဂမုန်းကြောင့်ပဲ ... အဘကောင်းရဲ့။”

၂၆၆ * လေးမောင်

“ဟုတ်လား... မုဆိုးဂမုန်းအစွမ်းက ဒီလောက်တောင်ပဲလား ငါမသိလို့ မေးပါရစေဦး။ အပင်က တစ်တောင်လောက်ရှိပြီး အရွက်ထူထူ ရှည်ရှည်နဲ့ ဥက ပိန်းဥပုံသဏ္ဌာန်ဂမုန်းလား”

“အဘကောင်းပြောတာက စေတီဂမုန်းဖြစ်မယ်။ မုဆိုးဂမုန်းနဲ့ဆင် ပြီး အရွက်ဝန်းပြီး ကြမ်းတယ်။ ဥက ချင်းတက်သဏ္ဌာန်မျိုး... အဘရဲ့”

“ဟုတ်လား... ဂမုန်းပင်တွေကလည်း များသားနော်၊ တော်လှ လူ ဘယ်သိမလဲ”

“ဟုတ်တယ်... အဘကောင်းရဲ့။ ဂမုန်းပေါင်းတစ်ထောင်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီ တစ်ထောင်ထဲမှာ ခုနက အဘပြောတဲ့ စေတီဂမုန်းက ဘယ်အရောအနှောမှ မပါဘဲ ဆေးဘက်ဝင်တဲ့ အမျိုးပဲ”

“ဟုတ်လား... သိန်းဝင်းရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး... ဟ၊ သိထား အောင်လို့”

“ဟုတ်တယ်... အဘရဲ့၊ အခြားဂမုန်းတွေက အခြားပစ္စည်း အစီအရင်လုပ်ပြီးမှ အစွမ်းထက်ကြတာကလား။ သူကတော့ လုပ်စရာ မလိုဘူး။ စိုက်ထားရုံနဲ့ လူကို အတိုက်အခိုက်လုပ်လို့ ပြုစားလို့ မရဘူး။ စီးပွားတက်ပြီး လာဘ်လာဘာရှင်တယ်။ စီးပွားလည်း တက်တယ်။ နောက် အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေဆိုး၊ အဆိပ်မဲ့တဲ့ မြွေမလာဘူး။ အဲဒီမြွေကို ဖမ်းပြီး ဂမုန်း ပင်နားချထားရင် မီးနဲ့အတိုခံလိုက်ရသလို နေရာတွင် စင်းခံနေတာကို တွေ့ ရတယ်။ အခြားအဆိပ်ရှိတဲ့ အကောင်တွေလည်း မလာနိုင်ကြဘူး။ ဒီလို လောင်ခြင်းခံရလျှင်လည်း အရည်ညှစ်လိမ်းပေးလိုက်ရင် ချက်ချင်းသက်သာ တယ်။ ကင်းခြေများလိုကောင်ကိုက်ရင် ဥကို အရည်ညှစ်လိမ်းရင် ချက်ချင်း ပျောက်ပဲ”

“ခုနကပြောတဲ့ မုဆိုးဂမုန်းဆိုတာကရော... ကွာ”

“သူ့အကြောင်းကို မသိရင်တော့ အတော်ကြောက်စရာကောင်း တဲ့ ဂမုန်းမျိုးပဲ... အဘကောင်းရဲ့။ အဲဒီ ဂမုန်းအကြောင်းသိရင်တော့ ဆန်းထွန်းလို့ ခိုင်းစားရတယ်။ မသိတဲ့လူက ခံပေါ့လေ။

မုဆိုးနှင့်အပါယ်ဘုံသားများ * ၂၆၇

သူ့ရဲ့ ထူးခြားချက်က တိုးလျှိုးတောင်းပန်ပြီး တူးယူမှ ရတယ်။ တောင်းခံပဲ အဲဒီဂမုန်းကို တူးယူလိုက်ရင် စောစောက ပြောတဲ့ မောင်မြို့ နဲ့ မုဆိုးတွေလို ဆင်အုပ်ကြီးက တစ်ညလုံး ဒုက္ခပေးတော့တာပါပဲ။ အချို့ ဆို ခုလိုအသံနဲ့ ခြောက်လှန့်ရုံသာမကဘူး အိမ်ကို ဆွဲလှုပ်လိုလှုပ်၊ ခါချ သလိုမျိုးထိ လှုပ်ကြတယ်ဆိုပဲ။ ခုလည်း ဆန်းထွန်းက အဲဒီ ဂမုန်းပင်ကို တောင်းပန်ပဲ ဆွဲနှုတ်ယူလာပြီး စိုက်ထားလိုက်ပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သနုတ်တွေ၊ ဝါးဆစ်တွေဖောက် ခြောက်လှန့်ထုတ်တာတောင် မရလို့ ချက်ပြေးကြရပြီး ခုထိ ဒီစခန်းကို ပြန်မလာခဲ့ကြတော့ပေါ့။

အမှန်တော့ တောဆင်ရှိုင်းအုပ်ကြီး ဒုက္ခပေးရိုးမှန်ရင် နှာမောင်း နဲ့သံ (နှာမောင်းနှင့် မြွေကြီးကို ရိုက်သံ)၊ နှာမှတ်ခွာခုတ်သံ၊ သစ်ပင် ခိုင်တွေ ချိုးဖဲ့သံပါမပါကို သူတို့နားမလည်ကြပဲ ထွက်ပြေးကြတာလေ”

“ဒါဆိုရင် ဒီဂမုန်းက လူတွေကို အကျိုးပြုတာကော ရှိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်... အဘကောင်းရဲ့၊ အဆိပ်ရှိတဲ့အကောင် အတိုက်ခံရရင် ဥကို အရည်ညှစ်လိမ်းပေးရင် ပျောက်တယ်လေ။ နောက် ဆဲချက်က တောထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းပျောက်နေတဲ့သူတွေ အဲဒီ ဂမုန်း ပင်ကို တွေ့ရင် လမ်းမှန်ကို ပြပေးပါ ‘အဘိုးဆိုပြီး’ အကူအညီတောင်းရင် အဲဒီနေရာက ထွက်အော်သံပေးတယ်။ ဂျီဟောက်သံမျိုး ပေးတယ်လေ။ အဲဒီလမ်းအတိုင်းလိုက်သွားရင် လမ်းမှန်ကို ပြန်တွေ့တယ်။ အဲဒီလို အကျိုး ပြုတယ်”

“အေးကွာ... ငါတို့လည်း အဲဒီလောက် မသိကြဘူး။ ခုလို ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နားလိုက်ကြရအောင်။ အတော် ညှက်နေပြီ... လေ”

ကျွန်တော့်စိတ်အထင် အိပ်လို့ပျောက်ကာစပါရှိသေး။

“အား .. လုပ်ကြပါဦး ... ဗျ၊ လုပ်ကြပါဦး ...”

ငယ်သံငယ်ရင်းပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံကြီးကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးကာ ဘေးတွင်ချထားသည့် သေနတ်ကို ဆွဲကိုင်ကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘယ်သူ့အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံမှန်းမှ ထိုစဉ် လက်နှိပ်မီးအလင်းရောင်က အဘကောင်းလက်မှ ဖြာဆင်းလာကြည့်လိုက်ရာ အော်ဟစ်လှူလိမ့်နေသူကား ကုလားကြီး သန်းညွန့် ယောက်ပင်။

ကျွန်တော်က ဖယောင်းတိုင်တို့ကို မီးထွန်းလိုက်သလို အကြီး ဦးသိန်းလွင်နှင့် လမ်းပြမှဆိုးတို့က ပွေ့ဖက်ထွေးပွေ့ထားလိုက်ကြသတ်ရအောင် လှုပ်နှိုးလိုက်စဉ် သတိပြန်ရလာဟန်နှင့် သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ကာ မောပန်းနေသည့် သူ့အသွင်ကို မီးရောင်ဖြင့် အာရုံတွေ့လိုက်ကြရသည်မို့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ...

“ကုလားကြီး ... သတိရပြီလား။ အမောပြေအောင် ရေသောက်

ဦး”

ရေဘူးကို အဖုံးဖွင့်လျက် ပါးစပ်တွင် တော့ပေးလိုက်သည်မို့ အနည်းငယ် မော့သောက်လိုက်ပြီး အတန်ကြာတော့ အမောပြေသည့် ချွေးစေးတို့ ချီ သုတ်လိုက်ရင်း ...

“အိမ်မက်နေတာဗျ ... ကြောက်စရာအောင်းတဲ့ အိမ်မက်ပဲ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုအိမ်မက်မျိုးကို မက်တာလဲ ကုလား

ဦး”

“အိမ်မက်ထဲမှာ တောပုန်းချောင်းထွက်နေရင်း ခွေးအနီကောင်ကြီးတစ်ကောင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို အကိုက်ခံလိုက်ရတယ်လို့ မက်တာ အတော်ကြီးတဲ့ ခွေးကြီးလေး ကြောက်စရာ ကောင်းလို့ဟိတာ။ ဒီအိမ်မက်က ကျွန်တော်လှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ မိန်းမနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ ဆော့ မသိဘူး”

ကုလားကြီး သန်းညွန့်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က

“ဝင်းနိုင်ရေ ... ငါတို့ခု အထိုင်ချနေတဲ့ နေရာက ပျားစွဲဆောင်ချိ မနက်ကို သွားမှာက ဝိဇ္ဇာတောင်ဘက်ကိုဆိုတော့ ဒီမှာ အထိုင်ချပြီးတာမှ ဟိုဘက်ကို ဆက်သွားသင့်၊ မသွားသင့်ကို စဉ်းစားကြီးကွာ”

အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်စကားကြောင့် လမ်းပြမှဆိုး သိန်းဝင်း

က

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... ဝိဇ္ဇာတောင်နဲ့ယှဉ်နေတာက ပျားစွဲတောင်၊ အကြွေတောင်၊ ပန်းတောင်၊ သံတောင်ဆိုတဲ့ အတွင်းပိုင်းပဲ၊ သားကောင်တွေ သိတယ်ဆိုပေမဲ့ မြင်အပ်မမြင်အပ်တဲ့ ကိစ္စတွေအပြင် အခြားပရောဂကိစ္စတွေလည်းရှိနေတော့ အဲဒီကို သွားဖို့သင့်မသင့်ချင့်ချိန်ရင် ကောင်းမယ်။

ကျွန်တော် ယခင်လည်း အခြားအဖွဲ့တွေကို လမ်းပြလိုက်ခဲ့ပေမဲ့ ဆို မဖြစ်ဖူးဘူး။ ဟိုတောင်ကြီးဘက်မှာဆိုရင် ဇောတိကပါလသိုက်ဆို ခု ရှိတယ်။ သုံးပန်လှမင်းသမီးလေး ဆေးစိပ်ထားတဲ့ ရုပ်ကလပ်လည်း ခုသယ်၊ အဖိုးထိုက်ရတာနာသိုက်၊ ဂျပန်တွေမြှုပ်ထားတဲ့ ရတာနာသေတ္တာ ဆိုက်တွေနဲ့ နီးနေတယ်လေ။

၂၇၀ ❀ လေးမောင်

ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ ဟိုလို ရောက်အောင်သွားဖို့နဲ့ ဒီမှာပဲ အထိုင်ချပစ်ခတ်ကြရင် ဘယ်ဟာ ပိုကောင်း မလည်းဆိုတာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

လမ်းပြမှဆိုးစောသိန်းဝင်း ပြောသည်ကလည်း မှန်နေသည်။ ကုလားကြီးသန်းညွန့်ဆိုသည်က ကျွန်တော့်မှဆိုးအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးပင်။ မြန်မာ - မွတ်စလင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သလို အစိုးရဌာန တစ်ခု၏ ဦးစီးအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်က သူနှင့်ပတ် သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ယခုလိုမဖြစ်ခဲ့ဘဲ ယခု ဒီခရီးကို ထွက်လာခဲ့ပါမူ ယခုလို ဖြစ်နေရသည့် အဖြစ်မျိုး။

အားလုံးသဘောထားကို ညှိလိုက်သောအခါ ဆုံးဖြတ်ချက်က အထက်ကို ဆက်မတက်ဘဲ ဒီနေရာတွင် အထိုင်ချပစ်ခတ်ကြရန် ဆုံးဖြတ် ချက်က အတည်ဖြစ်သွားပေသည်။

“ကဲ... ဒီနေ့ ခြေရာကောက်လိုက်ဖို့ ငါတို့သွားမယ်။ ဘိုလေး နဲ့ ဝင်းနိုင်တို့နှစ်ယောက် ကုလားကြီးသန်းညွန့်နဲ့ စခန်းစောင့်နေခဲ့ကြ”

အဘကောင်းက ထိုသို့မှာကြားလိုက်ပြီး တောငှက်ပျောရွက်တို့ နှင့် ထမင်းထုပ်ကို အိမ်မှ သယ်ဆောင်လာကြသည့် ငါးခြောက်ထောင်၊ ကြော်နှင့်ထုပ်ကာ အဆောပြေဖိုက်ဖြည့်စားသောက်ပြီး သေနတ်တို့ကို ကိုင် ဆောင်ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပေသည်။ စခန်းချရာတွင် ကျွန်တော်တို့ (၃) ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်မို့ ကျွန်တော်က ...

“စောနိုင်ဝင်းရေ ... ဟင်းစားအတွက် မုဆိုးခရမ်းချဉ် ရှာကြ ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘိုလေး၊ ဟင်းစားရှာမှ ဖြစ်မယ်။ ကုလားကြီးနဲ့ ဒီမှာနေခဲ့လေ ... ကျွန်တော် သွားရှာမယ်”

ဝင်းနိုင်ပြန်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့် က

“ဝင်းနိုင် ... မင်းတစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့။ ဒီအနီးနားဆိုရင် ငါတို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ အတူသွားလိုက်ကြရအောင်”

မှဆိုးနှင့် အပါယ်ဘုံသားများ ❀ ၂၇၁

အမှန်တော့ ကုလားကြီးသန်းညွန့် တစ်ယောက်တည်း စခန်းတွင် ထားခဲ့ချင်သဖြင့် ကျွန်တော့်အပြင် လမ်းပြမှဆိုး ဝင်းနိုင်ကိုပါ ဖြစ်ပေါ် သာမည့် အရေးကို ဖြေရှင်းရန်တွေးဆကာ (၃)ဦးထားခဲ့ဟန်ပင်။

သို့အတွက် စခန်းတွင် လိုအပ်သည့်ဟင်းစားကို ရှာရန်ကိုလည်း ဝင်းနိုင်ကို သွားခိုင်းပြီး စခန်းတွင် လိုအပ်သည့် ကျွန်တော်နှင့် ကုလားကြီး သန်းညွန့်တို့နေခဲ့ရန် ရည်ရွယ်ကာ ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့ကိုထားခဲ့ ဆွဲအရေးကို တွေးတောကာ ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော် က ...

“ဝင်းနိုင်ရေ ... တို့က ထမင်းထုပ်ယူဖို့ မလိုပေမဲ့ ဗိုက်ဖြည့် ဆော့ လိုတယ် ... ကွ။ ထမင်းလေးနဲ့ ယူလာတဲ့ ငါးခြောက်ကြော်လေး နဲ့ ဗိုက်ဖြည့်ပြီး ထွက်ကြရအောင် ... ကွာ”

အဝန်ရည်နှင့် နံနက်စာကို ဗိုက်ဖြည့်လိုက်ကြပြီး (၃)ဦးသား မုဆိုး ခရမ်းချဉ် (ဟင်းစား) ရှာရန် ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။

ကိုင်ဆောင်ခဲ့ကြသည့် သေနတ်လက်နက်တို့က ကုလားကြီး သန်း ညွန့်က ကျွန်တော့်နှစ်လုံးပြူးသေနတ်၊ ဝင်းနိုင်က သူ့ဒူးလေး၊ ကျွန်တော် က သိန်းဝင်းဒူးလေး (ကျွန်တော်သေနတ်ကို သူယူသွားသည့်အတွက် သူ့ ဒူးလေးကို ကိုင်ရခြင်းပင်)။

“ဝင်းနိုင်ရေ ... ဘယ်ဘက်ကို သွားမလဲ။ မနက်ပိုင်းဆိုတော့ စားပင်တွေ ရှိရာဘက်ကို သွားမှဖြစ်မယ်။ တောကျွန်းတဲ့ မင်းက ဦးဆောင် ဆိုကွာ ... နော်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဝင်းနိုင်က အတန်ကြာ ခြွေးစားလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်က ...

“စားပင်ပေါတာက ဒီအချိန်ဆို ပိဇ္ဇာတောင်ခြေဘက်ပဲ ... ဗျံ။ သွားကြမယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဟင်းစားရမည့်နေရာဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက် ကြပေသည်။ ပိဇ္ဇာတောင်ဘက်ဦးတည်ကာ တောလမ်းအတိုင်း လျှောက် သွားခဲ့ကြရင်း (၅) ဟာလုံခန့်အရောက် ...

“ဖုန်း...”

မြေပြင်ထက်သို့ ခွဲအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို ပစ်ချလိုက်သည့်အခါ ကြားလိုက်ရသည့် အသံမျိုးကြီးကိုဖြုတ်ရင်း နေရာမှ ‘ငေါက်’ခနဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်သွဲ့ပြောင်းစွာ ထောင်ထလာသည့် အရာကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုအရာမှာ ရှည်ဝိုင်းသောပါးယျဉ်းခွက် မည်းနက်ရှည်လျားသောလျှာနှစ်ခွက် သွားစွယ်ကြီးတို့အကြားမှ ပြုတစ်ပြုတစ် နီရဲ၍ ဂေါ်လီလုံးခန့် မျက်လုံးအစုံပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲလျက်မာန်ထနေသည့် မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။

သူ့အနေအထားက ကျွန်တော်တို့(၃)ယောက်အား ကြည့်လျက် ရန်လိုဒေါ်ပွနေသည့် အသွင်။ ကြည့်ရသည်မှာ သားစောက်ကပ်နေသည့်ပုံ၊ သစ်ပင်ငှက်အသိုက်တွင်း ဥချကာ ဝပ်နေစဉ် ထိုအသိုက်အောက်ကို ရောက်ရှိလာသည့် လူသားနှင့် အခြားတိရစ္ဆာန်တို့အား သူ့ရင်သွေးငယ်တို့တို့ အန္တရာယ်ပေးမည့်အထင်ဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အပင်ငှက်မှ မြေပြင်ကို ဖြုတ်ချလျက် ရန်မှုတတ်ကြသည့် မြွေကြီးတို့ပုံစံမျိုးမို့ မထေ့မမြင်မြဲလို့ မရ။

“နှိုး...နှိုး... ဖိုး ဖိုး ဖိုး...”

ကျွန်တော်တို့ (၃)ယောက်သား ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်အပြင် ဒူးလေးများနှင့်ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်ခတ်ရန် အနေအထားဖြင့် ဝိုင်းထားသည်မို့ ကြီးမားသော ပါးပြင်ခွက်ကြီးကို ဘယ်ညာရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးရင်း မည်သူ့ကို ဦးစွာထိုးစစ်ဆင်ဖို့ကို စဉ်းစားနေပုံနှင့် တစ်ဦးချင်း လိုက်ထဲကြည့်ရင်း ယိမ်းနွဲ့နေသည့် သူပုံစံက အသည်းယားစရာ၊ တစ်ချက်ကသောမှ အလွတ်ပေးလို့ မရ။ သတိလွတ်ဖြစ်လိုက်မိပါက သူ့အစွယ်များတွင်ရှိသည့် အဆိပ်ကြောင့် အသက်ပေးလိုက်ရမည့် အနေအထား။

“ဖိုး...နှိုး နှိုး နှိုး...”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ခြေသလုံးလောက်ဖြစ်ပြီး ရှည်လျားသလို မနက်ပြောင်ချော၍ အားကောင်းမောင်းသန်မြွေမျိုး ဖြစ်သည်။ သားစောက်ကလည်း ကပ်နေသည်မို့ ဒေါသရှိသည်။ အဆိပ်ကလည်း ပြင်းမည့်အပြင် လျင်မြန်သွက်လက်မည့် ပုံစံမျိုး။ ယခုလိုအဖြစ်မျိုးကို ဘယ်သူမှ တွေးဆမထားနိုင်

ဘဲ အမှတ်မထင် သူက အောက်ကိုဖြုတ်ချကာ စိမ်ခေါ်နေသည့် မြွေကားသိပ်မသေးလှ၊ အားကောင်းမောင်းသန်ပင်။ အကယ်၍များ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ထွက်ပြေးမိပါက တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလိုက်မည်၊ ကိုက်မည်၊ ပေါက်သတ်မည်က အမှန်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများသည် တောတောင်များအတွင်း ယခုကဲ့သို့ အသိုက်ဝပ်သည့် ငန်းမြွေကြီးများနှင့် မကြာခဏ ရင်ဆိုင်တိုက်ဆွဲပူးသည်။ အထူးသဖြင့် ငန်းစောင်း၊ ငန်းပုတ်၊ ငန်းတော်ကြား၊ ငန်းသံကွင်းစွပ်၊ ငန်းလက်ပတ်၊ ငန်းဦးကွက်ဆိုသည့် အမျိုးအစားတို့က ကြီးမားသလို အနံ့ကလည်း ညှိစိုစိုပုပ်အံ့အနံ့မျိုး၊ စပါးကြီးမြွေ၊ စပါးအုန်းမြွေကြီးတို့တိုယ်မှထွက်သည့် အနံ့မျိုး။

ထူးထူးခြားခြား ငန်းပြသားဆိုသည့် မြွေတစ်မျိုးထဲသာ တောမီးလောင်သည့်အခါ ပင်စည်လုံးကြီးကို မီးစွဲလောင်ခံထားရသည့် အနံ့မျိုးထွက်သည်။ အလွန်ရှားပါးပြီး တောနက်ကြီးများအတွင်းသာ တွေ့ရတတ်သည်။ အဆိပ်ကလည်း အလွန်ပြင်းကာ တောဆင်ရိုင်းလို အရည်ထူသည်အကောင်ဖင် သူ့အကိုက်ခံရပါက နေရာတွင် ထုံးခနဲအသက်ပျောက်သည့် မြွေမျိုး။

သို့အတွက် သူတို့စရိုက်၊ သူတို့လှုပ်ရှားမှုကို သိနေကြသည့်အတွက် ထွက်မပြေးဘဲ ငြိမ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် သူက လှုပ်ရှားမည့်အနေအထားကို စတင်မှ ရတော့မည့်အနေထားမျိုးမို့ အပေါ်စည်းမှ ပေါက်ချနိုင်ရန်အတွက် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်နေသည့် ‘ကုလား ကြီးသန်းညွန့်’နှင့် တစ်လံကွာခန့်ကို ပါးယျဉ်းခွက်ကိုချကာ မြေပြင်ထက်ခေါင်းချ၍ တိုးကပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

တရွေရွေတိုးကပ်နေသော မြွေကြီးမှာ ကုလားကြီးသန်းညွန့်နှင့် အစ်လံသာ အကွာသို့အရောက် ရပ်တန့်ကာ ထုံးစံအတိုင်း အပေါ်စည်းမှ ဆောက်ကိုစိုက်၍ ပေါက်ချရန်အတွက် ပါးယျဉ်းခွက်ကို ဖြန့်၍ ခေါင်းထောင်ထိုင်သည့် အချိန်...

“ဒေါင်...”

“ဒိုင်း...”

၂၇၄ * လေးမောင်

ဝင်းနိုင်ကိုင်ထားသည့် ဒူးလေးမှ လေးညှို့ကို လွှတ်လိုက်သံနှင့် အတူ ကုလားကြီးကလည်း သေနတ်ပစ်ခံလုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်ပေတော့သည်။

ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လက်နက်များနှင့် ချိန်ရွယ်ထားကြသည့် ကျွန်တော်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုသည် လက်ညှို့ကလေးတွေ ကွေးလိုက်ရုံသာ ဆိုသည်ကို သူသိဟန်မတူ။ ဒူးလေးမြှားတံက ဦးစွာ စိုက်ဝင်သွားသလို (၉)လုံးကျည်ခံလုံးတို့ကပါ ဖြတ်ဖောက်သွားခြင်းခံလိုက်ရသော မြွေကြီး ဦးခေါင်းပိုင်းသည် ငှက်ပျောပင်ကို စားနှင့်ခုတ်ပိုင်းဖြတ်တောက်ခြင်း ခံလိုက်သလို ထက်ပိုင်းကျိုးကျကာ မြေပြင်သို့ပစ်ကျ၍ အရပ်ကျိုးဖြတ် လူးလိမ့်ရင်း သစ်ပင်ငယ်တို့ကို ရစ်ပတ်တဖြောင်းဖြောင်းကျိုးသံများအပြင် ယမ်းနဲ့နှင့် သွေးညှို့နဲ့ လွှမ်းသွားပေတော့သည်။

ယခုမှပင် ကျွန်တော်တို့ (၃) ဦးသား သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ဆက်ထွက်ကြဦးမလား။ ကျွန်တော်အထင်က သေနတ်သံကြောင့် သားကောင်တွေ ပြေးကြပြီဆိုတော့ လိုက်ရင်လည်း မောရုံရှိမယ်လို့ ထင်တယ်”

ဝင်းနိုင်ပြောလိုက်သည့် စကားကလည်း ဟုတ်နေသည်မို့ ရှေ့ဘက်ကို ဆက်မထိုးတော့ဘဲ စခန်းချရာတဲဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြပေသည်။ သို့သော် အလာလမ်းအတိုင်း မပြန်ကြဘဲ သားကောင် တွေ့လိုတွေ့ငြား။ အခြားလမ်းမပြန်ခဲ့ရာ လမ်းတွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့နှင့် အတိရှိသော လမ်းမှ ဝင်းနိုင် ဦးဆောင်လမ်းပြနှင့် ပြန်ခဲ့ကြပေသည်။

တောမှာ အမြဲစိမ်းတောမျိုးဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးငယ် မျိုးစုံသည် သစ်ပင်ကြီးတို့ကို ရစ်ပတ်သွယ်သိုင်းထားကြသော ‘အလိုလေးဆူးပင်’ တို့က တွဲလောင်းဖျာကုန်နေသလို သပ္ပာယ်သိန်ချဲ့နွယ်ပင်၊ ဒိုးနွယ်ပင်များအပြင် ချုံတောကြီးများနှင့်မို့ နေပြောက်ပင် မထိုးနိုင်အောင် မဲမှောင်ပိတ်ဆည်းလျက် ...

မှဆိုးနှင့် အပါယ်ဘုံသားများ * ၂၇၅

တောင်ကြားလျှိုကြီးများအတွင်း သစ်ပင်ကြီးငယ်များ ပေါက်ရောက်နေပြီး ဖြက်ပင်များဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်ခေါင်းတုံးတစ်ခုကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆင်ခြေလျှော့အတိုင်း ဆင်းလာကြရင်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအပြင် ဖြက်ရှိုင်းပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်နေပြီး ကုန်းထိပ်နှင့် ကနစိုးပင်ကြီးက အသီးပွဲများနှင့် ထီးထီးကြီးရှိနေသည်။ မျောက်စပ်သစ်အုပ် စားသောက်နေကြသည်။

ဝင်းနိုင်က ဒူးလေးဖြင့် ပစ်ခတ်ရာ (၅)ကောင် ကျလာတော့မှ ခုန့်ပြီး မျောက်အုပ်က ထွက်ပြေးသည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ဟင်းစားတွေက မျောက်များရလိုက်သလို အသားကိုစားလို့ရပြီး ချေးခါးထုတ်လို့ရသည့် ရသွားကာ အဆင်ပြေသွားကြပေသည် မဟုတ်ပါလား။ မျောက်တို့ ဝါးတစ်လုံးနှင့် မျှထမ်းကာ ပြန်ခဲ့ကြရင်း ဝင်းနိုင်က ...

“မြွေကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ကြမလား”

သူပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ငါလည်း ယူဖို့ မယူဖို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ငါတို့အဖွဲ့သားတွေတော့ မြွေဆိုရင် တော်ရုံမပစ်ကြဘူးကွ။ သူ့အသားကိုလည်း မစားကြဘူး။ ဒီအဖွဲ့မှာ လူစိမ်းကမင်းနဲ့ သိန်းဝင်းနှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ သူတို့ နောက်ရင် နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ကြည့်ပေါ့။ ယူသွားမယ်ဆိုရင် သွားချလိုက်ကြပေါ့ကွာ”

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားတွေအတွက် မြွေပတ်သက်လျှင် ကြုံရပါများခဲ့ကြသဖြင့် အရိုးစွဲအောင် မှတ်သားထားသည်က ကံမကောင်းခြင်းဘက် (UNLUCKY) ဘက်ဆီသို့ပင်။

အတွေ့အကြုံများအရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အမဲပစ်ခရီးကို ထွက်ကြသည့် အခါတိုင်း လမ်းတွင် မြွေနှင့်တွေ့ပါက အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အန္တရာယ်နှင့်မတိုးလျှင်တောင် အမဲကောင်တို့ကို လွယ်လင့်တကူပစ်ခတ်လို့ မရရှိ၊ ခရီးက ရှည်သည်။

ယုတ်စွအဆုံး အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ယောက် ရုတ်တရက် ဖျားနာသွားမိ (ငှက်ဖျားထ)ကာ ကျန်အဖွဲ့သားများ ထိုသူအတွက် စိတ်သောကာ

၂၇၆ * လေးမောင်

ရောက်ကြရသည့် အတွေ့အကြုံမျိုး၊ လမ်းတွင် လူသေအလောင်းကို ရေ
ရလျှင် တောလမိုင်းကပ်ပြီး အများအပြားသားကောင်တွေကို ပစ်ခတ်လိုက်
လာခြင်း၊ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်တွင် လိပ်ပြာ(သို့) ပုစွန်ကောင်
တို့ လာရောက်နားလျှင် ထိုသေနတ်သည် လမိုင်းအလွန်ကပ်ပြီး ပစ်ခတ်
လေတိုင်း သားကောင်ရရှိသည်။ အရိုးစွဲအောင် မှတ်သားထားခဲ့ကြသည့်
အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွေ့အကြုံများက ရှိထားခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

စခန်းအထိုင်ချရာ တံဆိပ်ရောက်တော့ အဘကောင်းတို့အဖွဲ့ ခြံ
မရောက်ကြသေး။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးက ပစ်ခတ်လိုရရှိလာသည့် မျောက်
များကို အရည်ချ၊ ဝမ်းတွင်းသားတွေကို ထုတ်၊ ခုတ်ပိုင်းလှီးဖြတ်ပြီး ချစ်
သလို မီးကင်ဖို့လုပ်နေစဉ် မျောက်ချေးခါးလုပ်ရန် စီစဉ်နေသော ကုလား
ကြီးသန်းညွန့်က ...

“ဝင်းနိုင် ... မင်း လာလုပ်စမ်း ... ကွာ ... ချမ်းစိမ့်စိမ့်
ညက အိပ်ရေးမဝလို့များလား မသိဘူး”

သူပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်က
“ငှက်ဖျားဆေး ပါလာတယ်မို့လား၊ ကြိုသောက်ထားလိုက်
ကုလားကြီး”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပေမဲ့ ဆေးကို မသောက်၊ ယူဆောင်
သည့် အာမီရစ်ပုလင်းကို ဖွင့်ကာ သောက်လိုက်၊ အမြည်းကို စားသုံး
လုပ်နေစဉ် ကျွန်တော်က ...

“ဝင်းနိုင် ... ငါသိချင်တာလေး တစ်ခုလောက် မေးချင်
ကွာ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါဗျာ။ ကျွန်တော်သိသလောက် ဖြေ
တာများလဲ”

“ဒီလိုကွ ... ငါသိသလောက် ဒီဘက်မှာ နွယ်ရှင်တွေနဲ့
ကြတယ်။ ဟုတ်လား ... ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တကယ်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့
“ဒါဆိုရင် ပြောပြပါလား ... ကွ။ ဗဟုသုတအဖြစ် ...

ဘယ်နေရာမှာလဲ”

မုဆိုးနှင့် အပါယ်ဘုံသားများ * ၂၇၇

“ခုတော့ မဟုတ်ဘူး ... ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၇)နှစ်လောက်က အခြေ
ဝိဇ္ဇာတောင်ဘက်မှာလေ။ မုဆိုးတစ်စု ကျွန်တော့်ကို လမ်းပြငှားတယ်။
သူတို့အပြောက သားကောင်ကြီးတွေ ပစ်ခတ်ချင်လို့ဆိုပဲ။ ကျွန်တော့်ကို
ဆည်း ငွေပိုပေးကြတယ်ဗျာ။ ဟိုကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်က သားကောင်
ကြီးတွေရှိရာဘက်ကို ပြဖို့သွားချင်ပေမဲ့ သူတို့က အိတ်ထဲက ဖြေပုံ
အရွက်ကိုထုတ်ပြီး မကြာခဏကြည့်ရင်း တစ်နေရာကိုရှာနေတဲ့ ပုံစံမျိုး
နဲ့ တွေ့ရတယ်။

မသင်္ကာလို့ စောင့်ပြီး သတိထားကြည့်လိုက်တော့ ဂျပန်တွေ ထွက်
ပြေးခင်က ဝှက်ထားတဲ့ ရတနာကျောက်သေတ္တာကြီးရှိတဲ့ နေရာကို ရှာ
ကြတာကိုးဗျာ။ နောက်တော့ သူတို့ရှာတဲ့နေရာကို တွေ့သွားကြတယ်လေ။
နတ် ဝင်သွားလို့ မနက်မှ ဝင်ရှာကြမယ်ပြောပြီး အပြန်မှာ ကျွန်တော်
လေးနဲ့ပစ်လိုက်လို့ ဂျီတစ်ကောင်ရတယ်။ အဲဒီည ဂျီသားနဲ့ သူတို့မှာပါ
ပဲ စီစဉ် ဖြောင်းဆန်ကြတော့တယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ မုဆိုးအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေယူပြီး သွား
ကြတာတော့ အဲဒီအနားကို ရောက်လို့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နောက်နေ့တဲ့
မြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြရတယ်။ သူတို့က ပစ်ကြပေမဲ့ ချက်
ကောင်းမထိဘဲ အတင်းလိုက်ခတ်လို့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း စွတ်ပြေးကြ
တယ်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နား ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးမှာ ရှိနေကြတဲ့
အောက်ကိုဖြာကျနေတဲ့ အပင်တွေက လူနဲ့ရသွားလို့လားတော့ မသိဘူး။

ရေဘဝကောင်တွေရဲ့ လက်မောင်းတွေလို တလှုပ်လှုပ် တရွရွ
နုနုတာကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ မြောင်အောက်ကို ခုန်ဆင်း
ချစ်လို့ အသက်မသေခဲ့ပေမဲ့ သူတို့(၃)ယောက်က အဲဒီနေရာကို စွတ်ပြီး
ဆင်းသွားကြတာ အော်သံကြီးတွေသာ ကြားလိုက်ရပြီး ပြန်ထွက်လာ
တာကို မတွေ့ရတော့ဘဲ စုပ်စမြုပ်စ ဖြစ်သွားတာပဲလေ”

“ဒါဆို အဲဒီနေရာကို နောက်ထပ် မင်းမသွားဘူးလား”

“ဘယ်နေမလဲ ... သွားရှာတာပေါ့။ သေနတ်ကလေးများရလို့
အဲဒီလို လူလည်းမတွေ့၊ သေနတ်လည်း မတွေ့ပါဘူး။ ဆင်နာမောင်း

၂၇၈ ❀ လေးမောင်

လိမ္မော်ပင်ကြီးတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်တာတွေပြီး မသွားရဲတော့တာ အချိန်ထိပဲလေ"

ကျွန်တော်တို့စကားပြောနေစဉ် ကုလားကြီးသန်းညွန့်မှာ အခု တက်လာဟန်ထင်၊ တဟီးဟီး တဟဲဟဲနှင့် ညည်းတွားလာသည်။ အိပ်ထက်တွင် စောင့်တို့ကိုထပ်၍ ခြုံပေးထားလိုက်သည်။ ငှက်ဖျားတက်ခြင်းပင်။ ဆေးကိုတော့ မတိုက်ရဲသေး။ အရက်သောက်ထားသည်က သိမကြာသေးသည့်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန် ခြေရာကောက်လိုက်သည့် သူတို့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ ဂျီသေတစ်ကောင်ကို ထမ်းလာသလို ရစ်သေ(ခ)ကောင်ကို တစ်လုံးနှင့် ရှေ့နောက်မျှထမ်းလျက် ပြန်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။ လက်မှ နားကိုကြည့်လိုက်တော့ (၄)နာရီပင်၊ ထုံးစံအတိုင်း ဂျီကို အရည်ချ၊ ချေးထုတ်ရန် ဝမ်းကိုခွဲ၊ ကလီစာတွေထုတ်၊ အသားတွေကို ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်သလို၊ ရစ်သေများကိုလည်း အမွေးနှုတ်၊ ဝါးညှပ်များနှင့် မီးဖိုဘေးတွင် ထိုးစိုက်လို့အပြီး အမှောင်က မင်းလူလာခဲ့ပေပြီ။ သူတို့(၃)ဦး ချောင်းဘက်ကို ဆင်းလျက် ကိုယ်လက်သန့်စင်နေချိန် အရက်ကို သောက်နေရင်း ကျွန်တော်က ...

"ဝင်းနိုင် ... ငါတို့မနက်က ဟင်းစားထွက်ရှာကြရင်း မြွေကြီးနဲ့ တိုးပြီး ပစ်သတ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို သူတို့ကို ပြောမပြန် ... ကြားလား"

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ဝင်းနိုင်က တအံ့တမြဲနှင့် ...

"ဘာပြုလို့လဲ ဟင် ... ဘိုလေး၊ ဘာကြောင့် မပြောရမှာလဲ ဟဲ့"

ထိုအချိန် ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ သွားကြသည့် သူတို့ပြန်လာရင်း မီးထိုးသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ...

"သူတို့ ပြန်လာကြပြီကွ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ နောက်မှ ငါရှင်းပြမယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ပိုင်းဖြစ်လာမဲ့ ရန်က မအေးသွားလို့ ငါ မြင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ညနေညတာမှာ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့

မှချိုးနှင့် အပါယ်ဘုံသားများ ❀ ၂၇၉

ပြဿနာရှိမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ သတိပီရိယထား ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်"

သူတို့ပြန်ရောက်ပြီး လင့်ထက်တွင် အဝတ်အစားများ လဲနေသည် ခို့ ကောကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို သိချင်ရှာပေမည်ကို သိသော်လည်း သူတို့ရှိနေသည့်ပို့ ကျွန်တော်ဆက်မပြောဘဲ ထမင်းမစားမီ သူတို့အပန်းဖြေ အရက်သောက်လိုက်ကြသည်ကို စောင့်စားနေလိုက်ပေသည်။

ညစာကို စားသောက်ပြီးချိန်သည် အမှောင်ဘက်ကို ကူးလာသည်။ မြူနင်းတို့ပင် ကျလာပြီမို့ သစ်ရွက်များတွင် ခိုတွဲနေသော နင်းရည်ပေါက်တို့က တဖျောက်ဖျောက် ကျဆင်းလာသံတို့ကို ကြားရစေ ပြုပေပြီ။

ပုစဉ်းရင်ကွဲအုပ်အော်သံများ၊ ဖားပျံကလေးတွေ၏ အော်သံများ၊ ညအစာရှာ ငှက်ကလေးတို့၏ အော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရသည်။ မီးဖိုကြီးတွင် ထင်းများကို ဆိုင်ထည့်ပေးလိုက်၍ မီးအားကို မြှင့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန် ကုလားကြီးသန်းညွန့်က အိပ်ပျော်နေသလို အဘကောင်းတို့ (၃)ဦးကလည်း ပင်ပန်းလာကြသည်မို့ ကျောပိုးအိတ်များကို ခေါင်းခုကာ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ကလေးတွေနှင့် မှေးစက်နေပြပေပြီ။

"တရိန် ... တရိန် ... တရိန်"

'လူးလူးလွန်လွန် ပျံသန်းလှုပ်ရှားနေကြသည့် ပိုးစုန်းကြူးကလေးတွေကို လိုက်လံကြည့်နေရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ဆတ်တစ်သံ၊ ချေဟောက်သံ၊ ကျားသစ်(သို့)ဝက်ဝံကြီးတို့၏ ဝမ်းရပ်သံတို့ကို ကြားနေရသည်။

"ဝင်းနိုင် ... မင်း နှစ်လုံးပြုူးသေနတ်တစ်လက်ကို ယူထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

သူလှမ်းယူလိုက်သည့် နှစ်လုံးပြုူးသေနတ်အား ကျွန်တော်က ဇက်ကို ချိုးလျက် (၉+၂၁) ကျည်ကို ထည့်လိုက်သလို ကျွန်တော်ကိုင်ထားသည့် သေနတ်ကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဘယ်ညာထည့်ကာ လက်နှိပ်

ဓာတ်မီးကို မီးအစုအကျဲစမ်းပြီး နှစ်ဦးသားဘေးတွင် အသင့်ချထားလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန် ...

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

စောင်များကို ထပ်မြဲကာ ကွေးကွေးကလေး အိပ်ပျော်နေသည့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်ထံမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ သူ့နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ချစ်ချစ်တောက်ပူပြီး အဖျားတက်နေရှာသည်။ ချမ်းရှာလွန်းဟန်ထင် ငှက်ဖျားထပေပြီ။

“ဝါးဆစ်ခွက်ထဲ ရေခွေးထည့်ကွာ။ ငှက်ဖျားဆေးတိုက် လိုက်ရအောင်”

နှစ်ဦးသားငှက်ဖျားဆေးတိုက်လိုက်ပြီး စောင်များကို ထပ်၍မြဲထားကာ မီးဖိုကြီးနား ထိုးကပ်အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သို့မှသာ အထိုက်အလျှောက် မီးအပူငွေ့ချပြီး အဖျားပြန်ကျသွားမည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုမူ ‘တဟီးဟီး တဟဟဲ’ ညည်းညူရင်း လူးလိုဗိုလျက် အချမ်းတက်နေရှာသည်။

ကျွန်တော်က ကုလားကြီးကို အနီးကပ်ပြုစုနေသလို ‘ဝင်းနိုင်’ က ဝန်းကျင်ကို လိုက်လံမီးထိုးကြည့်နေသည်။ ထူးခြားမှုကို မတွေ့ရသဖြင့် မီးကို ပြန်မှိတ်လိုက်စဉ် ...

“ဟီး ဟီး ဟီး ... ချမ်းလိုက်တာဗျာ ... ချမ်းလိုက်တာဗျာ”

ချမ်းရှာလွန်းဟန်ထင် လူးလိုဗိုညည်းတွားနေမှုကြောင့် နှစ်ဦးသား သူ့ကိုယ်နှင့် ခြေထောက်တို့အား နှိပ်နယ်ပြုစုပေးကြရုံမှတစ်ပါး မတတ်နိုင်၊ အဘကောင်းတို့သုံးဦးမှာ ထိုအချိန် ဘာကိုမှ သိကြမည်မဟုတ်။ နှစ်မြွက်စွာ အိပ်မောကျနေကြသည်။ ပင်ပန်းလာကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ် ...

“အရှာဘီရေ ... အရှာဘီ ... ဟိုကောင်မ စိုးမြတ်သူဇာ ... နင့်ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ငါ့ကို ဖိထားပေးစမ်း”

ကုလားကြီးသည်တွားလိုက်မှုကြောင့် ဝင်းနိုင်က ကျွန်တော်မျက်နှာကို ပြုံးစိမ်းနှင့် ကြည့်လိုက်သည်ကို မီးရောင်နှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်က ...

“အရှာဘီဆိုတာက သူ့မိန်းမပဲကွ။ စိုးမြတ်သူဇာဆိုတာကိုတော့ ငါလည်း ဘယ်သူဆိုတာ မသိဘူး။ ခန့်မှန်းရတာတော့ တော်တော်ကြီးမဲ့ပဲကွ။ ဒါကြောင့် ဖက်ခိုင်းတာနေမှာပေါ့။ သူ့စိတ်ချမ်းသာ အဖျားကျအောင် ငါတို့နှစ်ယောက် ဖက်ပေးလိုက်ကြရအောင်”

ငှက်ဖျားက အစွမ်းပြလာပြီမို့ နှစ်ဦးသားဖက်ထား၊ ဖိထားနေကြသည့် ကြားက ...

“အား ... ပါးပါး ... အဖေသမီး ... ချွတ်ကတီးလေး ... ရေ ... ပါပါကြီး ပြန်ရောက်ပြီလေ ... ထကြည့်ပါဦး ... ဟီး ... ရွတ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဘရာဆင်း၊ ချွတ်ကတီးက ငါအသည်းနဲ့ ထပ်တူချစ်ရတဲ့ သမီးလေးလေ။ ခု သူ ငါ့ကိုပစ်ပြီး သေသွားပြီလေ ... ဟီး ... ဟီး”

ကုလားကြီးပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဝင်းနိုင်တစ်ယောက်တည်း တော့ ဘာမှမသိရှာ။ ကျွန်တော်က မီးရောင်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ပြုံးပြချင်းခါလိုက်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့လင်မယားတွင် သားသမီး မထွန်းကားခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်သိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

“ချွတ်ကတီး ... နော်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်တယ်။ ငါနော် ... သူ့ကို ချစ်လို့မဝသေးဘူး။ ငါ့ထက်ပိုချစ်ရမဲ့သူကို ရှာတယ်။ ကောင်းသလား။ သမီးအဖြစ်က စွန့်ပစ်လိုက်တော့။ စိုးမြတ်သူဇာနဲ့လည်း စကားများ ရန်ဖြစ် လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်”

သူ့စကားတွေကြောင့် ဘာမှန်းမသိရှာသော ဝင်းနိုင်က ကျွန်တော်မျက်နှာကို ကြည့်နေပြန်သည်။ အကြောင်းသိသူမို့ ခေါင်းခါပြလိုက်စဉ် ..

“ဘုံး ...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျသည့် အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် လက်နှိပ်မီးကို ကောက်ယူကာ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ စွန်ဘရပ်ပင်ငှက်မှ မှည့်နေသော အသီးတစ်လုံးက မြေပြင်သို့ ကြေကျထက်ခြမ်းကွဲနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပေသည်။

၂၈၂ ❀ လေးမောင်

စွန်ဘရပ်ပင်ဆိုသည်က 'ပိန္နသီး'အသွင်သဏ္ဌန်၊ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အိမ်ပျော့အသွင်မျိုး။ တောထဲတွင် တောကြောင်များစားသည့်စားပင်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် တောကြောင်များ တက်ရောက်လေသလား အထင်နှင့် လျှိုစောင်းတွင် ပေါက်နေသည့် စွန်ဘရပ်ပင်ငှက်ကို မီးထိုးကြည့်လိုက်ရာ ဆယ်ပေခန့်ကိုင်ဆံ့တွင် အဝါရောင်မျက်လုံးတစ်စုံကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ...

“ဝင်းနိုင် ... တောကြောင်ကွ၊ ဒူးလေးနဲ့ ပစ်မယ်”

ကျွန်တော်စကားဆုံးသည်နှင့် ကုလားကြီးကိုဖက်ထားရာမှ ဒူးလေးကို လှမ်းဆွဲပြီး ခြေကန်ပေး၍ လေးညှို့ကိုဆွဲတင်ကာ မြားတံတပ်၍ ပစ်ခတ်ရန် အသင့်အနေအထား၊ သစ်ပင်ခွကြားရှိ မျက်လုံးအစုံက မီးနှင့် လှမ်းထိုးထားရာဆီသို့ ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်နေသည့် အသွင်၊ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာနှင့် မျက်လုံးအရောင်ကြောင့် လူကို အန္တရာယ်မပေးသည့် အကောင်ဖြစ်မှန်းကို သိလိုက်ရာ ကျွန်တော်က သစ်ပင်ခွကြားမျက်လုံးကို စိုက်ထိုးလိုက်ရင်းမီးကို ထောက်ထားလျက် မည်သည့်တောကြောင်အမျိုးအစားဖြစ်သည်ကို ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဟာ ... ကျားသစ်ကြီးပါလား”

သူပြောလိုက်စဉ် မျက်လုံးအရောင်က စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လေသံနှင့် ...

“ကျားသစ် မဟုတ်ဘူး။ နွယ်တန်းလျှောက် ကြောင်ကြီး။ ပစ်တော့”

ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် လေးညှို့ကို ဖြုတ်မည်အလုပ် တောကြောင်ကြီးနောက်ကျော တစ်လံသာသာအကွာမှ ငေါက်ခနဲ အထက်ကို ထိုးတက်လာသည့် မျက်လုံးရဲရဲတစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ဟာ ... တောကြောင်နောက်က ဘာကောင်ကြီးလဲ ... ဗျ”

ဝင်းနိုင် တအံ့တဩနှင့် ပြောလိုက်သည့် စကားသံနှင့်အတူ မီးအလင်းတန်းကို ကြည့်နေသည့် တောကြောင်ကြီးမှာ သူ၏ နောက်ကျောမှ မာန်ထသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နောက်ကျောကို ပြန်လှည့်ကြည့်

မှဆိုးနှင့် အပါယ်ဘုံသားများ ❀ ၂၈၃

ဆိုက်ရင်း အနီးကပ်ရန်သူရှိသည်ကို သိရှိသွား၍လားတော့ဖြင့် မသိ။ အောက်ဆက်ရန်ဆင်းကာ လျှင်မြန်သောအဟုန်နှင့် အပောင်တွင်း တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပေသည်။

ကျွန်တော်ထိုးထားသော မီးအလင်းတန်းဆီတွင် ခေါင်းထောင်နေသည့် မျက်လုံးရဲရဲနှင့် ရှည်မျောမျော စကောဝိုင်းနီးပါး ကြီးမားသည့် မြွေခွက်ကြီး ဝိုင်းရင်မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟိုက် ... မြွေကြီးတစ်ကောင်ပါလား ... ဗျ”

“ဦး ... ဖိုး ... ဖိုး ... ဖိုး ...”

ကြီးမားသည့် မြွေကြီးတစ်ကောင်က ပါးပျဉ်းကိုခွက်လျက် မီးအလင်းတန်းကို ကြည့်ရင်း မာန်ဖီနေသံက ကျောချမ်းစရာ ဝင်းနိုင်တစ်သက် ရုပ်ခြည်းဆိုသလို ဒူးလေးကို ပစ်ချလျက် နှစ်လုံးပြု။သေနတ်နှင့် သေနတ်နှင့် တတ်မီးကိုကိုင်၍ သေနတ်နှင့်ကပ်ကာ ချိန်ရွယ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ဝင်းနိုင်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာကြသော အဘကောင်း၊ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်နှင့် သိန်းလွင်တို့မှာ အိပ်နေရာမှ ကြိုးထလိုက်ကြသော်လည်း အဖြစ်မှန်ကို မသိကြရှာ။ သို့အတွက်

“ဘာကောင်လဲ ... ကွ၊ ဘာကောင်တုံး”

ကျွန်တော် မီးထိုးထားရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရင်း တွေ့မြင်ဆိုက်ရသည့်မြွေကြီးကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်နေကြရင်း သေနတ်များ ကိုယ်စီတိုင်ဆောင်လိုက်ကြပြန်ပေသည်။

ငှက်ဖျားတက်ကာ အမူလွန်ကဲပြီး ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေသည့် ကုလားကြီးကား အဖြစ်မှန်ကို သိပုံမပေါ်။ ညည်းငြူအော်ဟစ်နေဆဲ။

လက်နှိပ်တတ်မီး(၅)လက်နှင့် အထိုးခံထားရသော မြွေကြီးကို ခြတ်သားထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ မနက်ပိုင်းက တွေ့မြင်သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် မြွေကြီးအလား၊ တစ်ကိုယ်လုံး မနက်ပြောင်ချောပြီး သွားဖယ်ကြီး

၂၈၄ ❀ လေးမောင်

တို့က ဘေးသို့ ကားထွက်နေသည်။ လျှာနက်နက်နှစ်ခွက် ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်၊ ကြီးမားသော ပါးပျဉ်းခွက်ကြီးကို ဖြန့်ကားပြီး ရဲရဲတောက်နေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် မီးရောင်ကို ကြည့်နေရင်း အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာလာနေသည်။

“သတိထားကြ ... နော်၊ ငန်းလင်းကြီးကွ”

အဘကောင်းက မြွေကြီးအမည်ကို ဖော်ပြီး သတိပေးလိုက်သည်။ သို့အတွက် တဖြည်းဖြည်း အနီးကို တိုးကပ်ရွေ့လျားလာနေသည့် မြွေကြီးအား ပစ်ခတ်လိုက်ကြပေတော့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ညာဉ်သန်းခေါင်ယံကျော်ကျော် ရိုးမတောကြီးအတွင်း တိုက်ခတ်တစ်ခုဖြစ်နေသည့်အလား ယမ်းနဲ့၊ သွေးညှိနဲ့၊ ရန်လိုဒေါသနှင့် နှာမူတံသံ၊ နီးစပ်ရာ သစ်ပင်တို့ကို ဆွဲလိမ်ညှစ်ချိုးသံတို့က ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ညံ့ပွက်သွားပေသည်။

ငှက်ဖျားတက်ကာ ကယောင်ကတမ်းပြောနေသော ကုလားကြီးသန်းညွန့်တစ်ယောက် အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံများကြောင့် အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး ဝန်းကျင်ကို ပြူးကြောင်နှင့်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း ...

“ကနီနာဥ ... လန့်တောင်လန့်သွားတယ် ... ကွာ”

ပြောလိုက်ပြီး ထိုကိစ္စသည် သူနှင့် မသက်ဆိုင်မှန်းသိလိုက်၍ လားတော့မသိ၊ စောင်များကို ခြုံလျက် ပြန်အိပ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

အတန်ကြာကြာ မြွေကြီးကို စောင့်ကြည့်နေကြစဉ် ငြိမ်သက်သွားပြီမို့ လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ရာ မနက်ပိုင်းက အသိုက်မှ ဖြတ်ချ၍ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်မူခဲ့သည့် မြွေထက် ပိုကြီးပြီး အရောင်အဆင်းရော အမျိုးပါ တူညီနေသဖြင့် အထီးကောင်ကြီး ဖြစ်ပုံရပေသည်။

သူ့ဇနီး မြွေမအသိုက်ဝပ်နေစဉ် ရက်စက်စွာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားကြသော ရန်သူအုပ်စုကို ကလဲ့စားပြန်ချေရန် ခြေရာကောက် အနံ့ခံ

မုဆိုးနှင့် အပါယ်ဘုံသားများ ❀ ၂၈၅

ဆိုက်လာခဲ့ရင်းမှ သစ်ပင်ကြီးအထက် တဲအတွင်း မီးဖိုကြီးနှင့်အတူ လှမ်းခြင်နေရပေမဲ့ မီးဖိုကြီးမှ တောက်လောင်နေသည့်အရှိန်နှင့် ရန်သူကို တွေ့နေရပေမဲ့ မီးကို ကြောက်သည့်အတွက် မီးညွန့်အကျိုးတွင် အလစ်အဇိုက်ဆံရောက် ကလဲ့စားချေဖို့ စောင့်စားသင့်လင့်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဇာန်ဖျားတက်နေသည့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်ကို အထောက်အကူရစေခြင်းငှာ မီးဖိုအား ထင်းမပြတ် ထည့်ပေးနေရင်းက စွန်ဘရပ်ပင်ကို မီးထိုးလိုက်စဉ် တောကြောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပစ်ခတ်ဖို့လုပ်နေစဉ် သူရှိကြောင်းတို့ ပြသလိုက်သည့်အတွက် သူသေဆုံးဖို့အတွက် သူ့ဘာသာသူ ဖန်တီးလိုက် သည့်အဖြစ်မျိုးကို ရောက်သွားသည်ကို ညှိမှ သိရှိသွားပါလေစဆိုသည်တို့ သိရှိသွားပုံပင် ပေါ်မသွားပေ။

“နေပါဦးကွ ... မင်းတို့ မနက်က မျောက်ပစ်ရင်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ”

သဘာရင်မုဆိုးကြီးမို့ အခြေအနေကိုမေးလိုက်သည်က ကွက်တိ၊ ကျွန်တော်က နံနက်ပိုင်းကဖြစ်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်တော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်စကားက ...

“ငါတို့အဖွဲ့ မနက်ကို ပြန်ဆင်းလိုက်ကြရအောင်ဟေ့ ... အဆင်သင့်လုပ်ထားကြ”

သူတို့အတွက် ကံဆိုးမည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးအုပ်စုအတွက် ကံကောင်းခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။

အပြန်ခနီးတွင် ဝါးလုံးတစ်လုံးကို စောင်ပုခက်ပြုလုပ်ကာ ကုလားကြီးသန်းညွန့်ကို အလှည့်ကျထမ်းကာ ပြန်ခဲ့ကြရပေမဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်မပြေ၊ သူတို့က ကျွန်တော်နှင့် လမ်းပြမုဆိုး ဝင်းနိုင်တို့ရယ်သာပင်။

ကိုသောင်းထိုက်သည် နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးများက ကိုသောင်းထိုက်၏ရောဂါအားကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးသောအခါ ခွဲစိတ်ကုသရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီးများ၏ ခွဲစိတ်ကုသချိန်မှာ နာရီပေါင်း ၁၀ နာရီကျော်အထိ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ကုသနေစဉ်အတွင်း ကိုသောင်းထိုက်၏ နှလုံးမှာ မိနစ်အတော်ကြာကြီး ရပ်သွားခဲ့ရာ ဆရာဝန်များက ကိုသောင်းထိုက်တစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်က လက်လျှော့သေးလိုပုံ မရဘဲ ကိုသောင်းထိုက်၏ နှလုံးကို ပြန်လည်ခုန်လာအောင် နှိုးဆွပေးသည်။

သို့တစေ နှလုံးမှာ ပြန်လည်ခုန်လာခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီးက စိတ်မသက်မသာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုသောင်းထိုက်၏ နှလုံးက ရုတ်တရက် ပြန်လည်ခုန်လာသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထို့နောက် ဆရာဝန်များက ခွဲစိတ်မှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြရာ ကိုသောင်းထိုက်မှာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ နှလုံးခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

ကျန်းမာရွှင်လန်းလာသော ကိုသောင်းထိုက်က သူ၏ နှလုံးခုန်ခုန် သွားချိန်မှာ သေရွာပြန်တွေ့အကြုံများကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်။ မကြာခဏ နှလုံးနေရာထဲ အောင့်တတ်တယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ အရမ်းအောင့်လာတာ မခံနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ဆေးရုံကို ရောက်ခဲ့တယ်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ခွဲစိပ်ခုတ်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ...

“မရတော့ဘူး၊ နှလုံးအခုန် လုံးဝရပ်သွားပြီ”

လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ နောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ...

“သူ သေသွားပြီ ... သေသွားပြီ”

လို့ ညည်းတွားလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဝန် မျက်နှာဟာ အတော်နွမ်းလျနေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ အားလုံးဟာ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ သိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ တစ်ဝီမြည်နေတဲ့အသံတွေ ကို ကြားလာရပါတယ်။ ပိတ်နားအကောင်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်လောက် ပျံဝဲမြည်ဟီးနေတဲ့ အသံမျိုးပါ။

ကျွန်တော် နားထဲမှာ မခံနိုင်အောင်ကို မြည်ဟီးနေကြတယ်။ အဲဒီ နောက် ရုတ်တရက် တစ်ဝီအသံတွေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

အသံတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် ဟာ လေဟာနယ်ထဲရောက်သွားရသလို ပေါ့ပါးနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အံ့သြနေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာလည်း ကျွန်တော့်အနားကို သူတို့ ရောက်လာကြမိတယ်။ သူတို့ဆိုတာက ကျွန်တော့်အဘွား၊ ကျွန်တော့်ညီငယ်နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေပါပဲ။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့် ပတ်ပတ်လည် ကို ရောက်လာကြတယ်။

သူတို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားမိတယ်။ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် ကွဲကွာနေခဲ့တာဟာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီလေ။

တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ကာလအတန်ကြာကြာကတည်းက ဆေးဆုံးကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီးတဲ့ သူတွေပါ။

သူတို့ဟာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုနေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လိုပဲ ဝမ်းသာနေမိတယ်။ သူတို့ရဲ့ နွေးထွေးအံ့အပြုံးတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အားငယ်စိတ်တွေ ချက်ချင်း လွင့်ပျောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တွေ့ရတဲ့ သူတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မုန်းတဲ့သူ ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတဲ့သူတွေကို မတွေ့ရပါဘူး။

ကျွန်တော်က ချစ်ခင်ရတဲ့သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်နေတဲ့သူတွေတို့ပဲ တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိသလို စိတ်ထဲမှာလည်း မျှော်ရွှင်နေမိတယ်။

သူတို့အားလုံးက ...

ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဘွားကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အဘွားရယ် ... ကျွန်တော်က အဘွားကို ဒီတစ်သက် ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး ထင်နေတာ။ အခုလို ပြန်တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘွားရယ်”

ကျွန်တော်ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ လည်နေမိသလို အသံတွေလည်း တုန်နေမိတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ညီငယ်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ညီလေးတို့နဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရတာ အစ်ကိုဖြင့် ဝမ်းသာလို့ မဆုံးတော့ပါဘူးကွယ်။ ညီလေးတို့သေတုန်းက အစ်ကိုမှာ တိတ်တိတ်ကြိတ်

ပြီး ငိုကြွေးခဲ့ရတယ်။ ညီလေးတို့ဟာ အစ်ကိုထက် ငယ်ကြပါသေးတယ်။ အသက်အရွယ်အရ သေချင်းသေရင် အစ်ကိုက အရင်သေရမှာ မဟုတ်လား။”

အခုတော့ ညီလေးတို့က သေသွားကြတယ်။ အစ်ကိုဖြင့် ဝမ်းနည်းလို့ကို မဆုံးပါဘူး။ လှေလှော်တုန်း တက်ကျိုးဆိုသလို ညီလေးတို့ဘဝကြီး ခဲ့ရတာ။

လို့ ပြောလိုက်မိတယ် ...

အဲဒီအခါ ကျွန်တော့် ညီငယ်နှစ်ယောက်စလုံးက ...

“ကျွန်တော်တို့တွေသေတော့ ကိုကြီးငိုနေတာ ကျွန်တော်တို့တွေတယ်။ အိမ်အပေါ်ထပ်က ကိုကြီးရဲ့ အခန်းလေးထဲမှ ကိုကြီး ကြိတ်ငိုနေတာ ကျွန်တော်တို့ တွေတယ်။”

ညဘက်ကျတော့ ပြတင်းပေါက်ကိဖွင့်ပြီး ကိုကြီး အပြင်ဘက်ကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေတယ်လေ။ အဲဒီလို ငေးကြည့်နေရင်း ကိုကြီး မျက်လုံးအိမ်ထဲကနေ မျက်ရည်တွေ ဒလဟောစီးကျလာတာ ကျွန်တော်တွေတယ်။

ကျွန်တော်က ကိုကြီးရဲ့ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်တော့ ကိုကြီး ကြက်သီးတစ်ချက် ထသွားတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲကို ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ပါဘူး။

လို့ ပြောကြတယ်။

သူတို့ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် အံ့သြမိတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း မှန်နေတယ်။

အဲဒီနောက် ...

အဘွားက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ...

“လူလေးရယ် ... မင်းဒီလောကမှာ နေထိုင်ဖို့ အဘွားတို့ ကူညီပါမယ်။ ဘာမှ မစိုးမိပါနဲ့။”

လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ညီငယ်နှစ်ယောက်ကလည်း ...

“ကိုကြီးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာရှိပါတယ်။ နောက်တော့ ကိုကြီး ဒီမှာ နေသားတကျ ဖြစ်သွားမှာပါ။”

လို့ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ အသံကိုမကြားရဘဲ သူတို့က ဘာပြောချင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အလိုအလျောက် သိနေပါတယ်။ သူတို့အသံကို မကြားရပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်ထဲက ကျွန်တော့်ကို ပြောချင်တာတွေကို ကျွန်တော်က သိနေတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်က ပြောချင်တာကို သူတို့က သိနေတယ်။

ကျွန်တော်က အဘွားနဲ့ ညီငယ်နှစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။

“အဘွားတို့ ဒီမှာ အသက်ရှင်နေသေးတယ် ... ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တော့ ယုံတောင်မယုံချင်တော့ဘူး။ အဘွားနဲ့ညီလေးတို့ သေဆုံးခဲ့တာ နှစ်တွေတောင် အတော်ကြာခဲ့ပြီပဲ။”

အဲဒီနောက်တော့ အလင်းရောင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော့်အနားက ဖယ်ခွာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဟာပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မဲမှောင်လွန်းတဲ့ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းလိုလို တစ်ခုထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ဂူထဲမှာ အေးစိမ့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းလောင်းထိုးသံလိုလို အသံတွေကို အဆက်မပြတ် ကြားလာရတယ်။

ကျွန်တော် သေသေချာချာ နားစွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီအသံဟာ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းလောင်းကြီးတွေကို ထိုးတဲ့ အသံမျိုးနဲ့တူတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လိုဏ်ခေါင်းရှည်အတိုင်း လွင့်မျောနေတယ်။ လိုဏ်ခေါင်းဆုံးသွားတော့ အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။ အပြင်ရောက်တော့ ခွဲစိတ်ကုတင်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ပြီး မြင်လိုက်ရတယ်။

၂၂ ❀ မြတ်နိုးထက်

ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ရပ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်နှလုံးကို ငြိမ့်လည်ခန့်လာအောင် အသည်းအသန်လုပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ကြီးဟာ ငြိမ်သက်နေရာကနေ ဖြန်းခနဲ လှုပ်တုန်လာတယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့မျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်ပြန်ပြီး သတိရလာတယ်။ ဆရာဝန်တွေအားလုံးက ကျွန်တော်ကို လက်လျှော့ထားလိုက်ကြပါပြီ။

ကျွန်တော် သေပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသေပါဘူး။ ဖြန်ရှင်သန်လာခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ သေရွာကို ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး သေပြီးတဲ့သူတွေကို တွေ့ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံးဟာ လူ့လောကထဲကနေသာ သေဆုံးသွားခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဟိုမှာတော့ မသေကြသေးဘဲ ဆက်လက်အသက်ရှင်နေကြတာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

အမှန်တော့ သေခြင်းဆိုတာဟာ အသွင်ပြောင်းလဲသွားခြင်း တစ်ခုရပ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဘွားဟာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်ပြီး ကျွန်တော့်ညီငယ်ကတော့ ၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။

ညီငယ်အငယ်ကတော့ ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတာကတော့ အမှန်တကယ်ပါ။

သူတို့တွေ ဒီကနေသေသွားခဲ့ကြပေမယ့် ဟိုမှာတော့ ရှိနေကြပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်သေရင် သူတို့တွေရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်နေမိတယ်။

မြတ်နိုးထက်

ကျွန်တော်အဖေအမေ
သေပြီးသော်လည်း
ကျွန်တော်အဖေအမေ
အသက်ရှင်နေကြတယ်

□

ရန်ကုန်မြို့မှ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ နှစ်ဆယ်ခန့် ပုဂံဒေသ
ညောင်ဦးမြို့နယ် ဖလန်ကန်ကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဖလန်ကန်
ရွာသည် ပုဂံဘူတာမှ မိုင် (၃၀) ခန့် ကွာဝေးကြောင်း သိရသည်။ ဖလန်ကန်
ရွာစာတိ ကာတွန်းကြည့်ဝင်း၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ရောက်ရှိလာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ရောက်ရှိလာခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ ဖလန်ကန်ရွာတွင် ကျင်းပ
မည့် ရွှေဘုံသာဘုရားပွဲတော်သို့ လိုက်ပါလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးနောက် ဖလန်ကန်ကျေးရွာ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ၊ စာအုပ်
လှူဒါန်းပွဲ ကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးသူများ ကိုယ်စီကိုယ်စီ
စာအုပ်များ သယ်ယူလာကြသည်။ ဖလန်ကန်ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်အတွက်
လှူဒါန်းကြမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ရက်စော၍ ရောက်ရှိလာကြသည်။
ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိကြပြီး နောက်နှစ်ရက်တွင်းမှာ ဘုရားပွဲတော် ကျင်းပ
မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ဘုရားပွဲတော်တွင် အငြိမ့်ပွဲ၊ စတိတ်ရှိုးပွဲများလည်း ပါဝင်မည်ဖြစ်
ရာ ဇာတ်စင်ဈေးတန်းများ စီစဉ်ဆောက်လုပ်နေဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။
နှစ်ရက်စောပြီး ကြိုတင်ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အားလပ်
နေကြသည်။ ရွာခံ ကာတွန်းကြည့်ဝင်းက အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ လေ့လာ
လိုက် လေ့လာနိုင်ကြောင်း ပြောထားသေးသည်။

ခြင်္သေ့ခေါက်ပေါ်က ကျောက်ချီထားသည့် မိန်းမပျိုရုပ်တုတစ်ခု * ၂၁

အတူတူလိုက်ပါလာသူ ဆရာတက္ကသိုလ်မျိုးက ပုဂံဒေသရောက်
ဆီ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးသူရဲကောင်း ဗိုလ်ချိုဘုရားသို့ သွားရောက်ရန် ပြော
ထားသည်။ လိုက်ပါလိုသူ ငါးဦးရှိကြောင်း သိရသည်။ ဂျစ်ကားတစ်စီး စုပေါင်း
သရင်းကာ ဖလန်ကန်ရွာမှ ငါးသရောက်ရွာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချို
ဘုရားလေ့လာရေးခရီးစဉ်တွင် ဆရာတက္ကသိုလ်မျိုးသီဟ (ဇရာဝတီ)၊ ကြူ
ဆာနာ မောင်ဦး၊ ဆရာမ မြမဉ္ဇူဝေနှင့် ကျွန်တော် မောင်မောင်မိုးအောင်
တို့ ငါးဦးလိုက်ပါလာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ဂျစ်ကားမောင်းသူမှာ ငါးသရောက်
ရွာသားဟု သိရသည်။ လမ်းကြမ်းကြမ်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်လာရင်း
ဆယ်ရွာသို့ရောက်ရှိလာသည်။ ဂျစ်ကားကို မြသိန်းတန်ဘုရားအနီးရှိ ကန်တော်
ပြီးကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

‘ဆရာတော်ကို အရင်ဖူးလိုက်ကြဦး။ ဆရာတို့သိချင်တဲ့ နယ်ချဲ့
ဆော်လှန်ရေး သူရဲကောင်း ဗိုလ်ချိုအကြောင်း မိန့်ကြားလိမ့်မယ်’

ကန်တော်ကြီးကျောင်းပေါ် ရောက်ရှိချိန်တွင် ဆရာတော်တစ်ပါး
တို့ အဆင်သင့် ဖူးတွေ့ရသည်။ ဦးချကန်တော့နေစဉ်မှာပင် ဆရာတော်
တ ...

“ဒကာတို့က စာရေးဆရာတွေ မဟုတ်လား။ ကားသမားပြောလို့
ဒီရတယ်။ ဘယ်ကနေ လာကြတာလဲ”

“ရန်ကုန်က လာခဲ့ကြတာပါ ဘုရား”

“ဪ ... ထေးသားပဲ။ ဘယ်မှာတည်းဆိုနေထိုင်ကြလဲ”

“တပည့်တော်တို့ ဖလန်ကန်ရွာမှာ တည်းခိုနေရာက ဒီကိုလာခဲ့
ကြတာပါ”

“ရွာပုလဲဖလန်ကန်ကနေ ငါးသရောက်ကို ရောက်လာကြတာကိုး။
ဘယ်အိမ် မှာတည်းကြလဲ”

“တပည့်တော်တို့ ရေးဖော်ဖြစ်တဲ့ ကာတွန်းဆရာ ကြည့်ဝင်းရဲ့
ခြံပိုင်းထဲမှာ တည်းခိုကြပါတယ် ဘုရား။ ဆရာကာတွန်းကြည့်ဝင်းရဲ့ ဖိတ်
ကြားချက်အရ ရောက်လာခဲ့ကြတာ”

www.burmeseclassic.com

၂၃၆ * မောင်မောင်မိုးအောင်

“ဘာအတွက် ဖိတ်ရတာလဲ”

“ရွှေဘုံသာဘုရားပွဲနဲ့ ဖလန်ကန်ရွာ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲအတွက် ဖိတ်လိုက်လို့ပါဘုရား”

“ဪ... သိပြီ၊ ရွှေဘုံသာဘုရားလည်းဖူး၊ ဆရာတော်လည်း ဖူးရတာပေါ့”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး သူရဲကောင်း ဗိုလ်ချုပ်ဘုရား ဖူးချင်လို့လာခဲ့ကြတာ။ ပြီးတော့ ဗဟုသုတလည်း ရအောင် လို့ပါဘုရား”

“ဒကာတို့ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ မေးခွန်းတစ်ခုတော့ ပထမဆုံး မေးချင်တယ်။ သိရင် ဖြေကြပါ။ စာရေးဆရာတွေဆိုတော့ သိကြမယ်ထင် တယ်။ ရုပ်တုတစ်ခုအကြောင်း၊ သူ့ရာဇဝင်ကို သိချင်လို့ပါ။ နောက်မှ ဘုရား ဖူးပေါ့၊ လာကြ... အဲဒီရုပ်တု ဘုန်းကြီးလိုက်ပြမယ်”

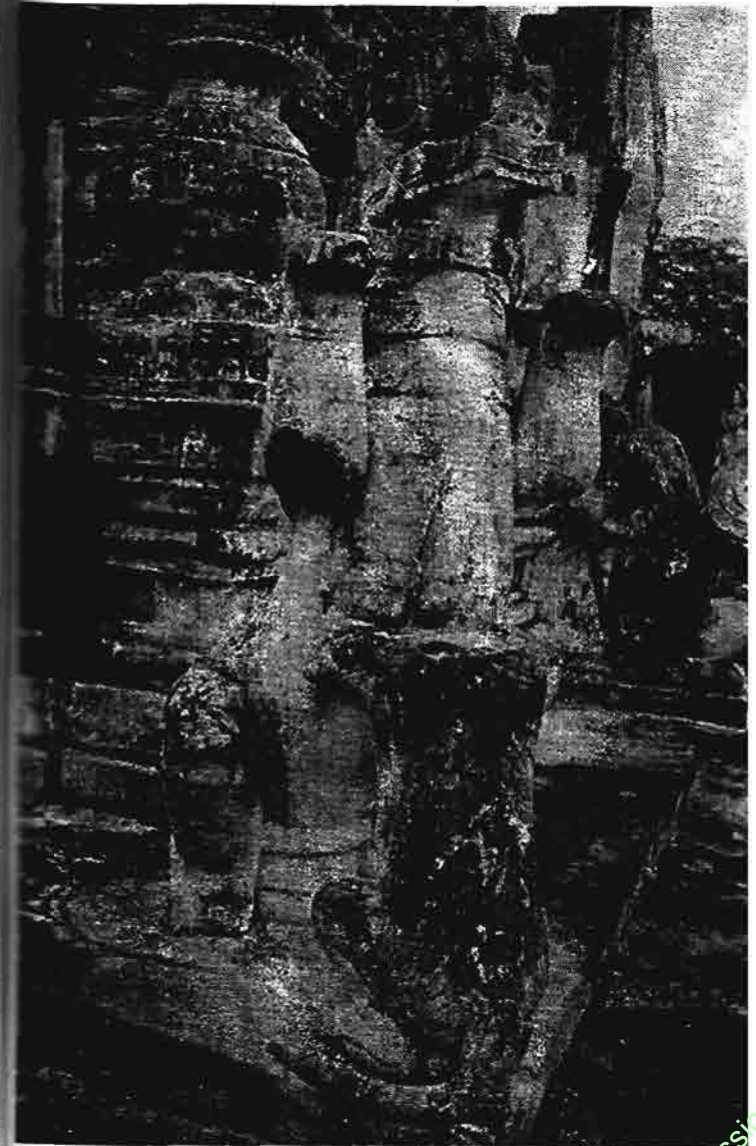
ဆရာတော် ဦးဆောင်ကာ မြသိန်းတန်းဘုရားရင်ပြင်ပေါ် တက်ခဲ့ ကြသည်။

“ဒီရုပ်တုပဲ။ ထူးဆန်းမနေဘူးလား။ ဒီရုပ်တုရဲ့ရာဇဝင်ကို သိရင် ပြောကြပါ”

ရုပ်တုမှာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ဝမ်းစိုက်ပေါ်တင်နေသော မိန်းမပျို ရုပ်လိုလို တွေ့ရသည်။ ရုပ်တုရှေ့တွင် ကျားခေါင်းပြတ်ရုပ်တု တစ်ခုလည်း တွေ့ရသည်။ ခြင်္သေ့က ကျားကို မာန်ဖီနေသော ရုပ်တုဖြစ်သည်။ တွေ့ခဲ့ ရသော ရုပ်တုမျိုးဖြစ်သည်။

“ကျားက ခေါင်းဖြတ်နေပါလား။ ပြီးတော့ ခြင်္သေ့ဝမ်းစိုက်ပေါ်က မိန်းမပုံလား ဘုရား၊ ရုပ်တုတွေက ပျက်နေပြီနော်”

“ဒီရုပ်တုက အစကတော့ အကောင်းပကတိ အပြည့်အစုံပါပဲ။ ကျားက မိန်းမပျိုကို ကိုက်ချီထားပြီး ခြင်္သေ့က ကျားကို မာန်ဖီနေတဲ့ပုံ ပါ။ ဒီရုပ်တုပျက်စီးသွားရတာက ဘုန်းကြီးပယောဂကြောင့်ပါ။ ဒီရုပ်တုရဲ့ ရာဇဝင်ကို သိကြရဲ့လား”

ခြင်္သေ့ဝမ်းစိုက်ပေါ်က ကျားကိုက်ချီထားသည့်
မိန်းမပျိုရုပ်တုတစ်ခု

၂၉၀ * မောင်မောင်မိုးအောင်

“တပည့်တော်တို့ ခုမှ ပထမဆုံး ဒီရုပ်တုမျိုး တွေ့ဖူးတာပါ။ ရုပ်တုရဲ့ရာဇဝင် မသိပါဘူး ဘုရား”

ကျွန်တော်တို့ ငါးဦးစလုံး ရုပ်တုရာဇဝင်ကို မသိကြပါ။

“အင်း . . . ဒကာတို့လို ဗဟုသုတများတဲ့ စာရေးဆရာတွေ တောင် မသိကြဘူးဆိုတော့ သိတဲ့လူ ရှိပါဦးမလားပဲ”

“ဒီရုပ်တု ဘာလို့ ပျက်စီးနေတာလဲ ဘုရား”

“စောစောက ပြောခဲ့တယ်လေ။ ဒီရုပ်တုပျက်စီးတာ ဘုန်းကြီးကြောင့်ပါ။ ဒီရုပ်တုဟာ မူလက ကျားက မိန်းမပျိုကို ကိုက်ချီထားတာ။ မိန်းမပျိုကို ကိုက်ချီထားတဲ့ ကျားကို ခြင်္သေ့က မာန်မိနေတဲ့ပုံပါ။ ခြင်္သေ့က မိန်းမပျိုကို ကျားလက်ထဲက ကယ်တင်ချင်လို့ များလားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျားခေါင်းနဲ့ မိန်းမပျိုရုပ်တွေက မရှိတော့ပါဘူး။ မိန်းမပျိုပုံက ခြင်္သေ့ဝမ်းဗိုက်ပေါ်မှာ အရာလေးပဲ ကျန်တော့တာ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီလိုရုပ်တုမျိုးထုလုပ်ခဲ့ကြတာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘုန်းကြီး သိချင်နေခဲ့တာ။ ဘုရားဖူးလာကြတဲ့ ဒကာတွေကို ပြန်ပြောချင်လို့ပါ။

ဆရာတော်စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အံ့သြခဲ့ရသည်။ မြန်မာပြည်အနှံ့ စေတီပုထိုးများသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ဖူးခဲ့ကြသည်။ ခြင်္သေ့ကျား၊ နဂါး၊ ဘီလူးစသော ရုပ်တုမျိုးစုံ၊ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ ယခုလို၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ မိန်းမရုပ်တုမျိုးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်စလုံး မတွေ့ဖူးကြောင်း ပြောကြသဖြင့် ဆရာတော် စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

“အေးလေ . . . ဒကာတို့လို စာရေးဆရာတွေတောင် မသိကြတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သမိုင်းဆရာတွေတော့ သိမယ်ထင်တာပဲ”

“တစ်ခုမေးပါရစေ ဘုရား။ စောစောက ဆရာတော် မိန့်ကြားခဲ့တယ်လေ။ ဒီရုပ်တုပျက်စီးတာ ဆရာတော် ပယောဂကြောင့်ဆို၊ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလဲ”

“အင်းပါ . . . နောက်တော့ ပြောပြမယ်။ ခုတော့ ဗိုလ်ချိုဘုရားလို့ ကိုက်ကြဦး”

ခြင်္သေ့ဝမ်းဗိုက်ပေါ်က ကျားကိုက်ချီထားသည့် မိန်းမပျိုရုပ်တုတစ်ခု * ၂၉၁
ဆရာတော်ဦးဆောင်သော ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ကျောင်းအနီးမှာပင် ဘုရားကို ဖူးတွေ့ရသည်။

“ဒီဘုရားက နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး သူရဲကောင်းဗိုလ်ချိုကို ရည်စူးပြီးတည်လို့ ဗိုလ်ချိုဘုရားလို့ ခေါ်တာ။ ဘွဲ့အမည်က မြန်နွာတဲ့။ မျိုးချစ်လှယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး။ သူရဲကောင်းခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချိုကို ရည်စူးပြီးတော့ ဗိုလ်ချိုရဲ့ ရောင်းရင်းသွေးသောက်ဖြစ်တဲ့ ဦးဉာဏ်လှိုင်ဆိုသူက တည်ထားဘာလို့ သိရတယ်”

ကင်မရာအသင့်ပါလာသော ဆရာတက္ကသိုလ်မျိုး၊ ဆရာမ မြသူဝေတို့က ဓာတ်ပုံများ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ကြသည်။

“ကဲ . . . ဒီဘက် လာကြဦး။ ဗိုလ်ချို ကွပ်မျက်ခံရတဲ့နေရာ ပြပေးဦးမယ်”

ဆရာတော်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားကြသည်။

“ဒီနေရာဟာ ဗိုလ်ချိုကွပ်မျက်ခံရတဲ့ နေရာပဲ”

ဆရာတော်က အဆောက်အဦးတစ်ခုကို ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ကပ်လျက်ရှိ အဆောက်အဦးတစ်ခုကို ပြပြန်သည်။

ကျွန်းတိုင်လေးတိုင်နှင့် အတန်အသင့်မြင့်သော အဆောက်အဦး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာတော် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီနေရာက ဗိုလ်ချိုကို ကွပ်မျက်ပြီး သူ့အလောင်းထားတဲ့နေရာပေါ့။ ဟိုအပေါ်မှာ ဗိုလ်ချိုအလောင်းကို ထားခဲ့တာ”

ဆရာတော်က ဗိုလ်ချိုအလောင်းထားသည့်နေရာကို ပြရင်း ဆက်ပြောသည်။

“နယ်ချဲ့တွေဟာ သိပ်ပြီး ယုတ်မာပက်စက်ကြတာ။ ဗိုလ်ချိုတင်မကဘူး။ ဗိုလ်ချိုသားပါ သတ်ခဲ့ကြတာ”

ကျွန်တော်တို့လူစု မျိုးချစ်သူရဲကောင်း ဗိုလ်ချိုအား ရည်စူးတည်ထားခဲ့သော ဗိုလ်ချိုဘုရား (သို့မဟုတ်) မြန်နွာစေတီ၊ ဗိုလ်ချိုအား ကွပ်မျက်

www.burmeseclassic.com

၃၀၀ * မောင်မောင်ရဲ့အောင်

ခဲ့သည့်နေရာ၊ ခိုလှုံချီအလောင်းထားသည့် နေရာတို့ကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဆရာတော်ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်လာကြသည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်စဉ် ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်အား ဆရာတော်က ငှက်ပျောသီး၊ မုန့်များ ချကျွေးပါသည်။ ဆတ်သားခြောက်၊ ငါးခြောက်၊ လက်ဖက်ရည်ချိုများလည်း ပါသည်။ ဆရာတော်နှင့် အေးအေး လူလူ စကားပြောပြောရင်း တစ်ဦးချင်းစီ၏ ကလောင်အမည်များ၊ မိတ်ဆတ် ပေးကြသည်။

ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဦးကုန္တိယဖြစ်ပြီး ကျောင်းအမည်မှာ ကန်တော်ကြီးကျောင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အတော်ကြာကြာ စကား ပြောခဲ့ပြီးနောက် ကျောင်းနှင့် ကိုက်သုံးရာခန့် အကွာအဝေးရှိ မြသိန်းတန် ဘုရားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

မြသိန်းတန်ဘုရားမုခ်တွင် စောစောကတွေ့ခဲ့ရသော ခြင်္သေ့ရုပ်တု ခေါင်းပြတ်နေသော ကျားနှင့် ခြင်္သေ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ရေးရေးသာမြင်ရသော မိန်းမပျိုရုပ်တုတို့ကို အနီးကပ် တွေ့ရှိရလေ့လာရသည်။ ရုပ်တုများတွေ့ရ စဉ် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမှု အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုကမ္ဘာ့ ဆန်လှသော ရုပ်တုအကြောင်း ဆရာတော်ကို လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“ဒီရုပ်တုတွေ ပျက်စီးသွားရတာ ဆရာတော် ပယောဂပါတယ်ဆို ရုပ်တုတွေ ပျက်စီးသွားအောင် ဆရာတော်က ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့တာလဲ”

“အင်းပေါ့လေ ... ဒကာတို့ အမေးရှိလာမှတော့ ပြောပြရတော့ မှာပေါ့။ သိပ်ပြီးထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်တွေလို့ပဲ ပြောရတော့မယ်။ ဘုန်းကြီး တရားကျင့်ကြံအားထုတ်မှုနဲ့ ဆက်စပ်နေတာပဲလေ။ ဒီရုပ်တုတွေ ပျက်စီး ရတဲ့အဖြစ်က ဒီလို ဒကာစာရေးဆရာတို့ရေ ... ဆရာတော်က ရုပ်တုများ ပျက်စီးရသည့်အကြောင်းကို ဂန္တိရဆန်ဆန် ပြောပြမိန့်ကြားပါသည်။

ကန်တော်ကြီးကျောင်းဆရာတော် ဦးကုန္တိယ မြသိန်းတန်တော် အနီးရှိ တမာပင်တစ်ပင်အောက်တွင် တရားရှုမှတ်နေခဲ့သည်။ နေ့ဘယ် တစ်ချိန်နှင့် ညဘက်တစ်ချိန် နေ့စဉ်မပျက် တရားရှုမှတ်ခဲ့သည်။ ထင်

ခြင်္သေ့ရုပ်တုပေါ်ကကျားကိုက်ချီထားသည့် ပုံသဏ္ဌာန်တူသလို

သော လပြည့်နေ့ည၊ လရောင်အောက်တွင် မြသိန်းတန်စေတီ ပတ်ဝန်းကျင် ဆည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ညဉ့်နက်လေ တိတ်ဆိတ်လေ ခြင်္သေ့ရုပ်တုသည် တရားသမားအဖို့ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်မှုကို လိုလားနှစ်ခြိုက် ခဲ့သည်။

မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ တရားထဲစိတ်အာရုံ နှစ်ထားစဉ် စေတီရပ်တူ ဆင်းသက်လာသော ခြင်္သေ့များကြားလိုက်ရသည်။ ထိုခြင်္သေ့များ မိမိအနီးမှ ဖြတ် လျှောက်သွားသော ခြင်္သေ့များဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ညဉ့်အချိန်မှ ခြင်္သေ့များကို သံသယကြားရသည်။ ဆရာ ဆက်က မျက်လုံးများ ရုတ်တရက် ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

နန်းဝတ်နန်းစား ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ ထဘီများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဆရာတော်နန်းတွင်သူပုံစံ မိန်းမပျိုဆယ်ယောက်ခန့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို မိန်းမပျိုလေးများသည် မြသိန်းတန်စေတီရင်ပြင်မှ ဆင်းသက်လာပြီး မိမိ အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားကာ ဝပ်လှမ်းလှမ်း တမာပင်အောက်အရောက်တွင် သောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ထိုမိန်းမပျိုလေးများ ဆင်းသက်လာချိန်တွင် တူရိယာပစ္စည်းကမ္မိယာ နှား၊ တီးမှုတ်သံများလည်း ကြားရသည်။ ထိုနန်းဝတ်နန်းစားနှင့် မိန်းမပျို ဆယ်ယောက် အတီးအမှုတ် အသံများနှင့်အတူ မြသိန်းတန်ဘုရားရင်ပြင်မှ ဆင်း သက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က အံ့သြရုံမှအပ တုန်လှုပ်မှုတွေ မဖြစ်ခဲ့ သေး။ ဤဖြစ်ရပ်အတွက် မတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆရာတော်က ဆည်သူကိုမျှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ တရားကိုမူ နေ့စဉ်မပျက် ဆက် ဆက်ရှုမှတ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်လနီးပါးကြာသည့်တိုင် ထိုအဖြစ်မျိုး ထပ်မကြုံရတော့ပေ။ မိမိ ဆိတ်ကိုပင် သံသယဝင်ခဲ့သည်။ အတွေးများ ပျံ့လွင့်ပြီး ထင်မိထင်ရာ မြင်မိ ခြင်းရာ မြင်ခဲ့ခြင်းများလားဟု တွေးခဲ့မိသေးသည်။

နောက်တစ်လ၊ လပြည့်နေ့ညတွင် တရားရှုမှတ်နေစဉ်၊ ရှေးယခင် ဆရာတော်ပင် ခြင်္သေ့များ တီးမှုတ်သံများကြားရပြီး ပထမအကြိမ်က တွေ့ခဲ့ရ သကဲ့သို့ပင် နန်းဝတ်နန်းစားနှင့် မိန်းမပျိုဆယ်ဦးခန့် မိမိအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်

၃၀၂ * မောင်မောင်မိုးအောင်

သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ပြန်သည်။ ယခင်လ လပြည့်နေ့ညက ယခုသို့ တွေ့ ကြုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတစ်လအကြာ လပြည့်နေ့ ညဦးနက်ချိန်ထပ်မံတွေ့ ကြုံခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ရှေးမလှမ်းမကင်း တမာပင်အောက် အရောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဆရာတော် သတိထားမိသည်မှာ လပြည့်ညနက်ကြိမ် ယခုအဖြစ်မျိုး တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခြားနေ့ရက်များတွင် မတွေ့ရဘဲ လပြည့်နေ့ညတွင်မှ ကြုံတွေ့ရသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ လပြည့်နေ့ညကိုလည်း သတိထားလာမိသည်။ လပြည့်နေ့ညများတွင်သာ ကြုံတွေ့ရပြီး အခြားညများတွင် မတွေ့ရသည်က ထူးခြားသလို ဖြစ်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်လ လပြည့်နေ့ညသို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ဆရာ တော်လည်း သတိထားရင်း တရားရှုမှတ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ထာဝရကို စုစည်း၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကြိုးစား၍အာရုံကို စုစည်းနေစဉ်မှာပင် ရင်ပြင်ထက်မှ တီးမှုတ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်စဉ် စေတီမုခ်ဝရှိ မိန်းမပျိုလေးကို ကျားက ကိုက်ချီထားပြီး ကျားတို့ ခြင်္သေ့က မာန်မိနေသည့် ရုပ်တုအနီးမှ မိန်းမပျိုများဆင်းလာသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရပြန်သည်။

ယခင်လပြည့်ညများကို သတိမထားမိသော်လည်း ယခု သတိထားမိချိန်တွင် ထိုနန်းဝတ်နန်းစားနှင့် မိန်းမပျိုလေးများ ထိုရုပ်တုရှေ့မှ ဆင်းလာသည်ကို အထင်အရှား တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမိန်းမပျိုများနှင့် ထိုရုပ်တုပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုရှိနေမည်ဟု တွေးထင်မိသည်။ ထူးဆန်းသော ထိုရုပ်တုကို မည်သူက မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားခဲ့ပါသနည်း။ လပြည့်ညတိုင်း တရားရှုမှတ်စဉ် ထိုမိန်းမပျိုလေးများကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာသည်။

ထူးဆန်းသော ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ မိန်းမပျိုလေးများပုံပါသော ရုပ်တုကိုလည်း သံသယဖြစ်လာမိသည်။ တစ်နေ့ည တရားအားထုတ်ပြီးချိန်တွင် စေတီရင်ပြင်ထက်သို့ တက်ကာ ထိုရုပ်တုကို အနီးကပ်လေ့လာကြည့်မိသည်။

ခြင်္သေ့ဝင်ဆိုင်ပေါ်က ကျားကိုက်ချီထားသည့် မိန်းမပျိုရုပ်တုတစ်ခု * ၃၀၃ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်မှအပ ထူးခြားမှုများ မတွေ့ခဲ့ချေ။ တစ်ဦးတည်း စဉ်းစားနေမိသည်။ လပြည့်ညတိုင်း မိန်းမပျိုလေးများ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရားရှုမှတ်နေမှုကို လပြည့်ညတိုင်း လာရောက်နှောင့်ယှက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ မိမိ ဤကျောင်းတွင် ရှိနေသည်ကို မလိုလား၍ အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်ဟု တွေးစရာဖြစ်လာသည်။ ဤကိစ္စ မည်သူ့မှ မပြောခဲ့သော်လည်း ယခုပြောပြတိုင်ပင် အကြံဉာဏ်တောင်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး မိမိထက်သက်တော်၊ ဝါတော်ကြီးသော အသက် (၈၅) နှစ်ခန့်ရှိ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးထံ မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်နှင့် ရင်ပြင်ပေါ်ရှိ ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ မိန်းမပျိုရုပ်တုအကြောင်း အပြည့်အစုံလျှောက်ထား မေးမြန်းခဲ့သည်။ သက်တော်ဝါတော်ရင့် ဆရာတော်ကြီးက ...

“အင်း ... ကြားရတဲ့အဖြစ်က စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပြီး ဂန္ထိရဆန်တယ်လို့ ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစင်းကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်မှာ အဲဒီကျားကိုက်ချီထားတဲ့ မိန်းမပျိုရုပ်တုနဲ့ ပတ်သက်နေမယ်လို့ ဘုန်းကြီးထင်တယ်။ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရသလဲဆိုတော့ မိန်းမပျိုလေးတွေက အဲဒီရုပ်တုရှိတဲ့နေရာက ဆင်းဆင်းလာကြတာ မဟုတ်လား”

“တင့်ပါ ... ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း အဲဒီလို တွေးမိပါတယ်။ လပြည့်ညတိုင်း ကြုံနေရတော့ တရားအလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး ဆရာတော်ဆီမှာ အကြံဉာဏ်တောင်းရတာပါ”

“အဲဒီရုပ်တုတွေကြောင့် ဖြစ်နေတာဆိုတော့ အဲဒီရုပ်တုတွေကို ဖျက်ဆီးလိုက်ရင်ရော၊ အထူးသဖြင့် ကျားကိုက်ချီထားတဲ့ မိန်းမပျိုရုပ်ကိုပေါ့”

“အဲဒီလိုဖျက်ဆီးလိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဦးစင်းသိတင်သုံးတဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ နယ်မြေပဲလေ။ ရှေးရှေးက သူတို့ပိုင်ခဲ့တယ်ထင်ရဲ့။ သူတို့နယ်မြေထဲ

၃၀၄ * မောင်မောင်အောင်

တရားသမားရှိနေတာ မကြိုက်ဘူးထင်တယ်။ ဦးစင်းရဲ့ အကျင့်စရစ်အားကြောင့် ထင်တယ်။ အဲဒီရုပ်တုနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိမရှိ သိရအောင် ဘုန်းကြီးပြောသလို လုပ်ကြည့်ပါလား’

“ကောင်းပါပြီ၊ တပည့်တော် လုပ်ပါ့မယ်”

ဆရာတော် ဦးကုန္တိယသည် မိမိထက် သက်တော်ဝါတော်ကြီးမားသော ဆရာတော်ကြီးထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၍ တူးရွင်းတစ်လက်ယူကာ ခြင်္သေ့ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ ကျားကိုက်ချီထားသော မိန်းမပျိုရုပ်ကို ထုချေဖယ်ရှားလိုက်သည်။ လက်အရှိန်လွန်ကာ မိန်းမပျိုရုပ်သာမက ကျားခေါင်းများလည်း ပြုတ်ထွက်သွားတော့သည်။ ကျားခေါင်းပြတ်နှင့် မာန်မိနေသော ခြင်္သေ့ရုပ်တုသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ထိုမိန်းမပျိုရုပ်တုကို ဖယ်ရှားပြီးနောက် လုပ်နေကျအတိုင်း တရားကို ဆက် လက်ရှုမှတ်နေခဲ့သည်။ လပြည့်နေ့ရောက်လာမည်ကို ရင်ခုန်နေခဲ့မိသည်။ မကြာမီ လပြည့်ညရောက်လာသည်။ ဆရာတော် ဦးကုန္တိယသည် ထုံးစံအတိုင်း တရားရှုမှတ်နေသည်။

တရားထဲ အာရုံဝင်စားနေသဖြင့် အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်ကို သတိမထားမိခဲ့ပါ။ တရားရှုမှတ်ပြီးစီးသွားသည်အထိ မည်သည့်အခန်းအယက်မှ မတွေ့ခဲ့ရပေ။ နန်းဝတ်နန်းစားနှင့် မိန်းမပျိုလေးများ မလာတော့သလို တူရိယာတီးမှုတ်သံများလည်း မကြားရတော့ပေ။ နောက်ပိုင်း လပြည့်ညများတွင်လည်း ယခင်လပြည့်ညအဖြစ်မျိုး လုံးဝမကြုံတွေ့ရတော့ပါ။ စိတ်အေးလက်အေး တရားရှုမှတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဂန္တိရဆန်သော အဖြစ်အပျက်များက စိတ်ထဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားဖူးလာသူတိုင်းအား ထိုရုပ်တုအကြောင်း မေးမြန်းနေခဲ့သည်။ မည်သူ မျှ မသိကြပေ။

အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ဆင့်ပြောကြားပေးပြီး ရုပ်တုနှင့်ပတ်သက်၍ သိရှိသူ ရှိပါက မိမိထံဆက်သွယ်အကြောင်းကြားရန် ဆရာတော်ဦးကုန္တိယက ဘုရားဖူးလာ ရောက်သူတိုင်းအား မှာကြားခဲ့သည်။ ဘုရားဖူးလာသူတိုင်းအားလည်း ယနေ့တိုင် ရုပ်တုအကြောင်း မေးမြန်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ခြင်္သေ့ရင်ပေါ်က ကျားကိုက်ချီထားသည့် မိန်းမပျိုရုပ်တုတစ်ခု * ၃၀၅ ဆရာတော် အချိန်များစွာ စကားပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားပုံရသည်။ ရေတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်သည်။

“အဖြစ်ကတော့ ဘုန်းကြီးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ... ဒကာတို့”

“ဆရာတော်ပြောပုံအရ တော်တော်ထူးဆန်းပြီး ဂန္တိရဆန်တယ်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ။ အဲဒီရုပ်တု ဖြိုဖျက်ပစ်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အရင်တလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံရတော့ဘူးနော်”

“အမှန်ပဲ ... ဒကာတို့၊ ဘုန်းကြီးလည်း အံ့သြနေခဲ့ရတာပေါ့။ သေချာတာကတော့ အဲဒီရုပ်တုနဲ့ နန်းဝတ်နန်းစားဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေ ပတ်သက်နေတာ အမှန်ပဲလို့ထင်တယ်။ ဒကာတို့လည်း အဖြစ်မှန်တို သိရပြီပဲ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တာတွေ ပြန်ရေးကြပေါ့။ အဲဒီရုပ်တုရာဇဝင် ဆိုတဲ့သူရှိခဲ့ရင် ဘုန်းကြီးဆီ ဆက်သွယ်ပေးပါ”

“တင့်ပါ ဘုရား၊ ရေးပါ့မယ်။ ဆောင်းပါးရေး၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းရေး ရေးကြမယ်”

ဆရာတက္ကသိုလ်မျိုးက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာမောင်မောင်မိုးအောင် ... ခင်ဗျားက ဝတ္ထုရေးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆောင်းပါးရေးမယ်။ ခင်ဗျားလက်က ဝတ္ထုလက်လေ”

“စိတ်ချပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ရေးပါ့မယ်။ ရုပ်တုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိသူရှိခဲ့ရင် ဆရာတော်ဆီ ဆက်သွယ်ပါမယ်”

“သာဓုပါဗျာ ... သာဓု ... သာဓု”

မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချိုအား ရည်စူး၍ ဗိုလ်ချို၏ ရောင်းရင်းသွေးသောက် ဦးဉာဏ်လှိုင်ဆိုသူ တည်ထားခဲ့သော ဗိုလ်ချိုဘုရား (သို့မဟုတ်) မြန်နွာစေတီတော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မြသိန်းတန်စေတီတော်တည်ရှိနေသည်။

မြသိန်းတန်စေတီသည် ဉာဏ်တော်နှစ်ဆယ့်ငါးတောင်ရှိပြီး ကုန်းဘောင်ခေတ်လက်ရာဟု သိရှိရသည်။ စေတီအနီးတွင် ကြည်လင်အေးမြစိမ်းစိုနေသော ကန်တော်ကြီးတည်ရှိနေသည်။ စေတီအဝင်မှခံလေးပါးကန်နှင့်

၃၀၆ * မောင်မောင်မိုးအောင်

လောကားများရှိသည်။ စေတီ၏ အထက်ပစ္စယံတွင် စေတီရံလေးဆူရှိသည်။ စေတီရံများ၏ အောက်ပစ္စယံတွင် ကျောက်ပန်းအိုးလေးလုံး၊ ထောင့်လေးထောင့်၌ တွေ့ရသည်။

စေတီဘိလူးပေန်းဆွဲရှိ ဘီးလူးပုထိုးမှာ အခြားစေတီများနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားနေပါသည်။ ဘိလူးခေါင်းကို ရုပ်ကြွထုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရင်ပြင်တော်ရှိ စေတီအနီးထောင့်လေးထောင့်အနက် ထောင့်သုံးထောင့်တွင် ခြင်္သေ့ရုပ်တုများထုလုပ်ထားရှိပြီး ကျန်တစ်ထောင့်၌ ဂန္တီရဆန်လှသည့် ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ မိန်းမပျိုရုပ်တု၊ ထုလုပ်ထားရှိသည်မှာ ထူးခြားနေပါသည်။

မြသိန်းတန်စေတီသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်လက်ရာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ရှေးဟောင်းစေတီတစ်ဆူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကန်ဦးကျောင်းဆရာတော်အနေဖြင့် လပြည့်ညတိုင်း ထူးဆန်းသော ဂန္တီရမြင်ကွင်းများ တွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။

မြသိန်းတန်စေတီတော်သည် ညောင်ဦးခရိုင်၊ ငါးသရောက်မြို့နယ်ရှိ ဆယ်ရွာတွင်ရှိသော စေတီဖြစ်သည်။ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး သူရဲကောင်း ဗိုလ်ချိုအား ချည်ဖျားတည်ထားသော မြနန္ဒာစေတီတော်နှင့်လည်း ကပ်လျက်တည်ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငါးသရောက်မှ ဇလန်ကန်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသော်လည်း ထူးခြားလှသည့် ကျားခေါင်းပြတ်၊ ခြင်္သေ့ရုပ်တုနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသော ဂန္တီရဆန်သော အဖြစ်များက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဖွဲ့တုန်နေတော့သည်။

မောင်မောင်မိုးအောင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေမှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များစာရင်း

စဉ်	စာအုပ်အမည်	စာအုပ်အမျိုးအမည်	ဇရာဇာတိ
၁။	စောင်ညိုပိုင်	မြေဝင်စားခင်မြေ	၁၂၀၀/-
၂။	(သန်လျင်)	ထူထူးဆန်းသတိတိုက်ပုံစံအကျော်	၁၂၀၀/-
၃။	။	သည်းထိတ်ဆန်းကြယ်ခွေးနတ်ကြီး	၁၂၀၀/-
၄။	။	သေရုပ်ငါးကြိမ်ပြန်ခင်ခေါင်းခံ	၁၂၀၀/-
၅။	။	မြေဟောတိဝါးမြေမှောင်မင်းသားစိုးစည်နှင့်ကျောက်ခဲ	၁၂၀၀/-
၆။	။	ပြိတ္တာရွာသူမကြွေ	၁၂၀၀/-
၇။	။	ကြောင်တစ်ကောင်ပြင်းနှင့် အင်းတစ်ထောင်ခင်းခေါင်	၁၂၀၀/-
၈။	။	ဝရလောကနှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဂန္တီရဝတ္ထုတိုများ	၁၂၀၀/-
၉။	။	မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂလောကကြမ်း	၁၅၀၀/-
၁၀။	။	အံ့ဖွားနှင့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်	၁၅၀၀/-
၁၁။	။	ကျောက်ကြီးငါး	၁၅၀၀/-
၁၂။	။	နတ်မြင်းသွား	၁၅၀၀/-
၁၃။	။	ငြိမ်းဆင်တုလက်	၁၅၀၀/-
၁၄။	။	ရွှေဘုံပြန်လွန်းအိမ်သစ်	၁၅၀၀/-
၁၅။	။	ဖြစ်သုံးဆိုင်ရအောင်ကျောက်မီးကျော်ဂန္တီရဝတ္ထုတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၆။	။	ပြည်ကြီးစည်တီးဝင်တိုင်းကြီး(အထူးထုတ်လုပ်ချင်းဝတ္ထု)	၃၀၀၀/-
၁၇။	။	ဝိုးငြိမ်းဝိုးအပါအဝင်လျှောက်ဆန်းကြယ် ဂန္တီရဝတ္ထုတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၈။	။	နာနာသာဝရိုင်	၂၀၀၀/-
၁၉။	။	ပြိတ္တာရွာသားနန်းအိမ်ကြီး	၃၀၀၀/-
၂၀။	။	မျက်ရည်မြစ်ပေါ်မှာသောင်မတင်တဲ့အပြာရောင်ဖေဒါ	၁၅၀၀/-
၂၁။	။	လေးမည်ရတနန်းကြိုင်	၂၀၀၀/-
၂၂။	။	ကျောက်ထုန်းပေါ်ထွက်ဝမ်းရာ	၂၀၀၀/-
၂၃။	။	စားသွားပေါ်မှာတတ်ဝန်းစွင့်	၂၅၀၀/-
၂၄။	။	စိန်စိန်ကြီးရေချမ်းအိုး	၂၅၀၀/-
၂၅။	။	ရင်ကွဲရွှေထီးညို	၂၀၀၀/-
၂၆။	။	ပြိတ္တာရေဆန်	၂၀၀၀/-
၂၇။	။	ပုံပျက်ဝန်းပျက်ရသေကြီးနှင့် အရိန္ဒမာရွှေလုံလက်	၂၀၀၀/-
၂၈။	။	သီရိရေငြိမ်း	၃၀၀၀/-
၂၉။	။	ငှက်ကြီးထောင်ဘဂ္ဂမ်း	၃၀၀၀/-
၃၀။	။	စောရနုကွယ်ကြောင်နတ်နှစ်ထောင်	၃၀၀၀/-
၃၁။	။	ရွှေပြည်ဝင်ရတနန်းအိုးစည်	၁၅၀၀/-
၃၂။	။	နတ်မျက်စိမောင်စုန်	၂၀၀၀/-